Până unde am ajuns – Traian Golea

„Oamenii nu sunt în stare să creadă sau să accepte informaţii care contrazic modului lor de gândire obişnuit; ei nu cred faptelor atunci când faptele sunt dovedite, ci atunci când le pot înţelege", scrie Victor E. Marsden*1*.

În 1989 lumea sărbătorea căderea comunismului şi restaurarea libertăţii în ţările care fuseseră lipsite de ea unele de o jumătate de secol, altele de aproape un secol. Dar în timp ce în aceste ţări toate nădejdile se ancorau în instaurarea unei „democraţii de tip occidental", în occident acea democraţie exala din ce în ce mai mult duhoarea unui cadavru în descompunere, şi cei ce se bucurau de ea deveneau din ce în ce mai mult supuşii unui regim comunist distrugător şi înrobitor; iar în ţările fost socialiste, dreptatea şi prosperitatea se îndepărtau în loc să se apropie. Nu se pot întreprinde acţiuni lucide şi constructive bâjbâind în întuneric. Pentru înţelegerea faptelor trebuie să cercetăm legăturile dintre ele şi cauzele lor.

În America de Sud trăieşte o furnică „de foc" care înaintează încet-încet spre nord şi provoacă îngrijorare fermierilor din partea de sud a Statelor Unite. Furnica de foc e nociva în agricultură, căci muşcătura ei arde ca focul şi provoacă umflături dureroase, iar muşuroaiele ei tari ca piatra cauzează defecţiuni în utilajele agricole şi dăunează recoltelor. Nimic n-o poate stăvili: otrăvurile şi chimicalele cu care au fost stropite culturile au otrăvit orice numai furnica de foc nu. Dar în America de Sud, unde furnicile de foc sunt chiar mai numeroase, suferinţele pe care le provoacă sunt mult mai reduse. „În Uruguay, de unde provin furnicile de foc, ele nu constituie o problemă. De multe ori sunt aşa de debile încât construiesc muşuroaie fragile pe care le spala ploaia.

Bănuiala cade nu pe un ucigaş al furnicilor, ci pe un parazit social al lor", scrie *Time*. „Cuibul de furnici conţine diverşi paraziţi, dar cel mai important s-a dovedit a fi o altă specie de furnici care trăiesc fără să se ascundă în fortăreaţa vajnicelor furnici de foc şi, exercitând o influenţă misterioasă, îşi fac gazdele să le întreţină în lux şi lenevie. De obicei, câteva dintre parazite stau agăţate de regină furnicilor de foc cu nişte mandibule special adaptate cu care îi înconjoară gâtul fără s-o jeneze. Când vine o furnică lucrătoare să-şi hrănească regina cu hrană

regurgitata, **parazitele îşi fâlfâie antenele, ceea ce pare să transmită un mesaj ce le obliga pe lucrătoare să hrănească parazitele în loc de propria regina.**

„Parazitele care stau agăţate de gâtul reginei sunt femele, şi când regina-şi depune ouăle, îşi depun şi ele ouăle lor. Furnicile de foc îşi fac datoria îngrijind ambele feluri de ouă şi crescând paraziţii mititei cu aceeaşi dragoste de parcă ar fi copii din propria specie. Parazitele prospera în timp ce amabilele lor gazde se omoară muncind pentru ele, îngrijindu-le. Economia furnicilor de foc e în ruină. Parazitele pline de sănătate îşi serbează nunta în cuibul gazdelor, unde le e comod, şi apoi pleacă în căutarea altor colonii de furnici de foc pe care să le slăbească prin subversiunea lor.

„Parazitele au fost găsite numai alături de furnicile de foc. Se pare că nu pot trăi decât hrănite cu hrana regurgitată de către furnicile de foc”. *2*

Există grupuri umane care n-au creat nicio civilizaţie, n-au construit nicio economie, n-au clădit nicio ţară, dar huzuresc întotdeauna din munca unei naţiuni gazdă pe care o slăbesc şi-o ruinează. Există un stat care nu-şi poate hrăni populaţia decât din „reparaţiile de război” şi „ajutoarele” stoarse de la populaţiile altor ţări, bune să sape, să are, să toarne ciment – şi să-i hrănească pe cei „superiori” şi „aleşi”: statul Israel. De aici înainte, îi vom descrie pe cei ce aparţin unui astfel de grup prin denumirea de „furnica parazita”, prescurtat fp. O paranteză: furnicile parazite nu sunt o grupare exclusiv etnică, ci mai degrabă o grupare politică, cimentata prin mentalitatea elitistă care împarte omenirea în „ai noştri” şi „ceilalţi”, prin dorinţa de a-i exploata pe „ceilalţi”, prin efectul distrugător asupra structurii sociale, economice, şi spirituale ale gazdelor. Spus pe şleau: nu toţi evreii sunt furnici parazite, şi există multe furnici parazite care nu suntevrei. Unii evrei se pronunţă împotriva sionismului şi-a politicii de distrugere a naţiunilor gazdă, şi se declară de partea adevărului şi-a dreptăţii: Benjamin Friedman, J.C. Byrd, Alfred Lilienthal, David Cole, şi alţii. Folosim termenul fp numai pentru indivizii care duc o acţiune comună specifică furnicilor parazite.

În lupta pentru salvarea furnicarului gazdelor cel mai important lucru e aflarea secretului care le obliga pe furnicile gazda sa nu-şi hrănească propria regina ci să hrănească parazitele agăţate de gâtul ei,

înţelegerea fâlfâitului acela din antene care le face pe furnicile gazda sa se jertfească şi să se sinucidă pentru prosperitatea parazitelor lor. Materialismul dialectic ne învaţă că baza este lumea materială, economia, producţia, comerţul, iar cultură, religia, învăţământul, literatură şi artele fac parte din „suprastructura". „Suprastructura" nu poate exista fără bază, dar baza poate exista fără suprastructura, căci poţi trăi şi dacă eşti ateu, dar nu poţi trăi dacă n-ai mâncare, haine, adăpost; poţi trăi fără cărţi, tablouri şi muzica în casă, dar nu poţi trăi fără hrana în stomac. Baza e viaţa materială, iar cultura şi civilizaţia sunt suprastructura care există dar nu e necesară. Aşa ne învaţă Karl Marx, fiul lui Hirschel-ha-Levi, al cărui tată era un rabin descendent dintr-o dinastie de învăţaţi talmudici. În 1817, un edict care-i interzicea lui Hirschel-ha-Levi, avocat prosper, să practice avocatură l-a determinat să se convertească la protestantism. În 1824, când Karl avea 8 ani, tatăl său, Hirschel, şi-a convertit şi copiii. Fratele lui Hirschel era rabin şef în Trier. Socrul lui Hirschel, Pressburg, originar din Ungaria, a devenit rabin la Nijmegen, în Olanda.*3* Dar tânărul Karl s-a revoltat împotriva tradiţiei religioase a familiei şi s-a declarat ateu. În realitate Karl Marx era adept al satanismului, şi-a purtat toată viaţa uniformă adepţilor bisericii Satanei: părul netăiat şi barba neatinsă de brici.

Karl Marx nu ne-a spus adevărul despre convingerile lui religioase şi nu ne-a spus adevărul nici despre baza materială a vieţii şi despre suprastructura. **Propunem următoarea teză: nu există suprastructura. Există viaţă fizică şi viaţa psihică. Aceste două feluri de viaţa sunt simultane şi se condiţionează reciproc. Moartea sau alterarea uneia aduce cu sine moartea celeilalte.**

Mai mult: viaţa psihică este hotărâtoare în dezvoltarea şi prosperitatea vieţii fizice. Civilizaţia şi cultura sunt hotărâtoare pentru gradul de prosperitate fizică generală a unei populaţii. Alterarea şi deteriorarea vieţii culturale şi spirituale a unei populaţii aduce cu sine – încet dar sigur – alterarea şi decăderea vieţii ei fizice. Pot să treacă ani până când ruină materială cauzată de ruină spirituală să devină vizibilă, căci un răstimp societatea trăieşte din rezerve, dar după un timp acestea se epuizează dacă nu mai există mecanismul de înlocuire a lor. Teza asta este aşa de simplă încât e de mirare că trebuie enunţată. Dacă nimeni nu produce şi toată lumea fură, în curând nu va mai fi nimic de furat. Corupţia şi decadentă care domnesc în viaţa

universitară americană (vezi capitolul V) au început să dea roade. „Cei care vor trebui să predea la universităţi după 1990 lipsesc din sistemul de azi", zice Bettye Ann Case, profesoara de matematică la Florida State University; „avem o viziune a viitorului foarte alarmantă: nu producem destui oameni de ştiinţă tineri ca să populăm universităţile în viitor". Biroul Conferinţei Ştiinţelor Matematice din America, care întruneşte 14 asociaţii profesionale, a declarat în 1987: „Perspectivele vitalităţii viitoare a matematicilor sunt cam sumbre".*4* Întâi decad ştiinţele, apoi decade producţia, şi în fine se văd roadele în mizeria generală. Romanii au avut ocazia să vadă cum au decăzut întâi cercetarea condusă de oameni de ştiinţă ca Elena Ceauşescu, apoi producţia bazată pe confiscarea răsplătii muncii producătorului, pe fals şi furtişag, şi apoi nivelul general de viaţă. Teza noastră este că nivelul vieţii materiale a scăzut catastrofal (în afară de jaful sovietic) pentru că au fost corupte elementele vieţii psihice şi spirituale: au fost corupte noţiunea de drept, noţiunea de adevăr, noţiunea de cinste şi echitate. Au fost înlocuite cu jaful, tâlhăria, minciună, ticăloşia.

Acestea sunt toate ale lumii spirituale. Din cauza jafului, a tâlhăriei etatizate, a minciunii înregimentate, a ticăloşiei absolute, oamenii n-au avut ce mânca, n-au avut apă curgătoare, au zgribulit de frig în întuneric, şi şi-au văzut tarapustiita că de un război atomic. Poate că exemplul cel mai grăitor e tocmai Uniunea Sovietică, a cărei populaţie a fost înfometată deşi jefuia averea ţărilor cotropite şi a fost tot timpul subvenţionată de către Statele Unite.

Există grupuri parazitare de oameni care trăiesc numai din furt, din omor, din jaf, de exemplu bandele de ţigani, dar aceştia au putere numai asupra individului, căci ataca existenţă materială şi răpesc bunuri materiale. Furnicile parazite care trăiesc în muşuroaiele furnicilor de foc din Uruguay însă n-au nevoie să atace cu violenţă şi să ucidă pentru ca să se hrănească. Ele au pus stăpânire pe viaţa spirituală a gazdelor. Ele doar fâlfâie din antene, şi gazdele fac totul după instrucţiunile antenelor, sinucigându-se ca grup etnic cu râvnă şi entuziasm.

Unul din mesajele pe care le transmit furnicile parazite fâlfâind din antene este teza că sunt victime permanente ale răutăţii altora. Lui Curtis Bruce Klein din Montgomery County, Maryland, nişte „neo-nazişti antisemiţi" i-au murdărit casa cu inscripţii antisemite, şi

săracul om a trebuit să facă cerere la societatea de asigurare care i-a dat $31.000 ca să-şi cureţe casa şi să-şi recupereze daunele cauzate de această acţiune plină de ură. Poliţia a înregistrat imediat acest caz de ură creştinească; dar când societatea de asigurare a dezvăluit că Dl. Klein îşi mâzgălise singur casa cu acele semne antisemite, poliţia a trebuit să reclasifice „crimă de ură antisemita" în altă categorie.5

Mentalitatea de furnica parazita se vede în rugăciunea *Kol Nicire*. Această rugăciune, arata Adrien Arcand6 constă din următorul text:

„Toate jurămintele, obligaţiile, legămintele şi blestemele, angajamentele de toate felurile, pe care le-am luat ori jurat, la care ne-am legat ori obligat, ne dezicem de ele de azi înainte până la ziua socotelii, dintru început le repudiem pe toate, şi să fie ele considerate iertate, absolvite, anulate, lipsite de valoare şi să n-aibă niciun efect; să nu ne lege şi să n-aibă nicio putere; jurămintele să nu fie jurăminte, obligaţiile să nu ne oblige la nimic, şi nici legămintele să nu fie considerate legăminte". Cel care a pronunţat aceste cuvinte poate jurastramb, minţi, înşela, escroca şi fură liniştit căci nu e păcat. O fi zis Tablele Legii cândva „să nu furi, să nu ucizi, să nu juri strâmb", dar *Kol Nicire* are virtutea că te dezleagă de obligaţiile Tablelor Legii pe un an de zile înainte, oricum le-ai încălca; şi la anul pronunţi din nou *Kol Nicire* şi totul s-a rezolvat. Adrien Arcând da şi lista de păcate iertate necondiţionat de *Yom Kippur*: preacurvia, oprimarea aproapelui, întâlniri pentru preacurvie, promisiuni mincinoase, actele de violenţă împotriva aproapelui, gândurile rele, negarea adevărului, minciună, darea şi luarea de mâţă, calomnia, stoarcerea de procente cămătăreşti exagerate, aroganta, neruşinarea grăbită, dispreţul pentru legile ţării, falsificarea invenţiilor, mărturia mincinoasă, furtul de fonduri şi hoţia. Din cauza textului acestor rugăciuni, în trecut în unele ţări evreii nu puteau depune mărturie în faţa legii. Spre sfârşitul secolului XIX, rabinii din Olanda au cerut unanim că *Kol Nicire* să nu mai fie inclusă în ritual. Dar congresul internaţional al rabinilor nu le-a dat ascultare; explicaţia a fost că din cauza persecuţiilor sunt nevoiţi să-şi ascundă gândurile, de unde necesitatea pentru *Kol Nicire*. Astăzi *Kol Nicire* se recita şi în ţări în care nu există nicio restricţie care să-i oblige pe cei ce o recita să-şi ascundă gândurile.

Istoricul evreu Benjamin Freedman arata că înainte de

conversiunea hazarilor turcici asiatici la iudaism, *Kol Nicire* se recita cu aplicaţie la trecut, nu la viitor. Hazarii de rasă turca şi nicidecum semita constituie azi 95% din cei ce-şi zic evrei, şi majoritatea sunt atei, dar o dată pe an, în ajun de *Yom Kippur*, cu toţii se duc şi recita *Kol Nicire*.

Atunci când schimburile nu se mai fac pe dreptate şi societatea se bazează pe strâmbătate, urmează ruina materială.

Joseph Lehman, evreu talmudic din Franţa, a scris două cărţi: *intrarea Evreului în*

Societate şi *Dominaţia Evreilor*. Prima carte începe cu afirmaţia: „Emanciparea evreilor şi intrarea lor cu ambele picioare în societate a marcat începutul declinului statului creştin şi începutul ascensiunii evreilor spre dominaţia lumii". Lehman povesteşte cum Friedrich cel Mare al Prusiei i-a expulzat pentru că se îmbogăţeau din contrabandă, violând legile Prusiei; Prusia a trebuit să piară. Apoi arătă cum Mirabeau a fost finanţat de bancheri evrei din Berlin să organizeze revoluţia franceză, care a înlocuit „dreptatea lui Dumnezeu" cu „drepturile omului". Alt autor evreu, Bernard Lazăre, arata Adrien Arcând, scrie: „Evreii nu se mulţumesc să elimine creştinismul – ei iudaizează".*7*

În lună Martie 1994, s-a sărbătorit la Frankfurt cea de-a 250-a aniversare a naşterii lui Mayer Amschel Rothschild, rabinul care-a pus bazele dinastiei bancherilor internaţionali Rothschild. Au venit să-şi depună omagiile cancelarul german Helmut Kohl, primarul Frankfurt-ului Andreas von Schoeler, şi preşedintele băncii naţionale germane, Hans Tietmeyer. Au participat circa 250 de membri ai familiei Rothschild care s-au adunat din toată lumea. Primarul von Schoeler a propus ca pe noua bancnotă a Europei unificate, ECU-ul, să fie tipărit chipul lui Mayer Amschel Rothschild.*8*

În Februarie 1994, cetăţeanul israelian Meir Shumer a fost găsit încercând să se urce într-un avion El Al cu destinaţia Tel Aviv cu diamante în valoare de $750.000 în indispendabili. Autorităţile sud-africane spun că este al patrulea astfel de cetăţean prins cu contrabandă de diamante.

Personalul companiei aeriene israeliene El Al participa la aceasta de operaţie de „scoatere a averilor evreieşti din Africa de Sud". Ofiţerul de securitate Derek Joël Niss al acestei companii a fost el

însuşi găsit cu un geamantănaş plin cu 670 de Kruggeranzi de aur. Niss a declarat că scosese cam 20 de transporturi similare înainte de-a fi prins.*9*

Cum se recunosc furnicile parazite? Ele n-au o anatomie şi o fiziologie comună, fiind extrem de diverse în aspect, limba, religie. Acuzaţia de antisemitism este o invectivă gratuită, căci evreii în proporţie de peste 95 %k nu sunt semiţi. A-i numi iudaici e inutil, căci majoritatea sunt atei. Formează o naţiune compactă şi extrem de ostilă tuturor celorlalţi oameni, dar trăiesc pe teritoriul altor naţiuni şi limbă vorbită de unii e străină pentru toţi ceilalţi. Dar există un elementeomun după care se recunosc imediat: toţi trăiesc încarceraţi într-un ghetou spiritual indestructibil care constă din convingerea că nu există viaţă pentru ei decât prin distrugerea celorlalţi. Zidurile invizibile şi de neînvins ale acestui ghetou sunt elastice şi întreţinute de o mie şi o sută de reguli şi activităţi. Astfel, la 28 August 1953 s-a votat în Israel legea care interzice căsătoria evreilor cu ne-evrei. Dar căsătoriile mixte sunt încurajate în Anglia şi în alte tari pentru infiltrarea vechii aristocraţii. Astăzi sunt puţine titluri nobiliare engleze purtate de creştini. Statul Israel este condus şi fondat de atei, dar foloseşte simboluri religioase, că menorah, în colhozul ateu (kibbutz). Karl Marx, descendentul unui lung şir de rabini talmudici, este descris de Bernard Lazăre ca „un talmudist devotat sociologiei care şi-a dedicat puterile exegetice înnăscute criticii teoriei economice. Era inspirat de materiasmul antic ebraic… şi-a moştenit talentul pentru sarcasm şi invectiva de la strămoşii săi iudaici”.*10*” Materialismul antic ebraic?” Campionul ateismului, un talmudist? Deci după Bernard Lazăre, scriitor evreu, iudaismul nu este o religie: este un război împotriva naţiunilor gazdă, şi Leon Troţki ne spune că „distrugerea şi cruzimea sunt inevitabile în război”. Toată cartea lui Troţki, *Defense of Terorism – în apărarea terorismului,* nu este altceva decât incitare la masacru şi distrugere: „Cel care repudiază terorismul din principiu

…repudiază ideea supremaţiei politice a clasei muncitoare şi a dictaturii ei revoluţionare”, scrie Troţki”. Astăzi, guvernul american a proclamat terorismul de stat ca fiind necesar în „războiul împotriva criminalităţii”.

Un scriitor evreu din Tunis, A. Memmi, povesteşte cum un idiot,

văzând un convoi de îngropăciune creştină la Tunis, cuprins de o furie fără margini, s-a năpustit cu cuţitul în mâna asupra celor din convoi, care-au fugit care neotro. A smuls din mâna acolitului crucea şi-a-nceput s-o calce în picioare cu furie, dând astfel expresie sentimentului „nostru comun în faţa acestei lumi de cruci, preoţi şi biserici, aceste simboluri concentrate de ostilitate, lumea străină care ne-nconjoară din secunda în care părăsim marginile înguste ale ghetoului", scrie Memmi. „Pentru evrei, Dumnezeul lor [al creştinilorleste, într-un fel, dracul, dacă aşa cum zic ei dracul este simbolul şi esenţa a tot ce e rău în lume, ticălos şi atotputernic, de neînţeles şi gata să zdrobească oameni lipsiţi de apărare".*12*

Angajat în dezinformare masivă, guvernul american, în bună tradiţie socialistă, nu publică date corecte şi veridice despre şomajul crescând din Statele Unite. Nu le publică nici măcar pe cele oficiale, incorecte, conform cărora un şomer care n-a găsit de lucru timp de 11 luni dintr-odată e declarat că nu mai e şomer şi dispare din statistici chiar dacă moare de foame fără să fi găsit de lucru, căci ajutorul de şomaj se dă doar timp de 11 luni. Iar ziarele – presa „liberă" şi „independentă" din occident – respectă „linia partidului" şi ţin isonul înşelătoriei guvernamentale. Dar, cum oameni suntem, supuşi greşelii, mai greşeşte şi cenzura neoficială dar atotcuprinzătoare din occident. Citind publicaţiile tehnice, chiar cele ale agenturilor de dezinformare, găsim frânturi de adevăr.

Iată câteva exemple: „În ultimele luni, companiile din Statele Unite au eliminat locuri de muncă în ritmul de 2.600 în fiecare zi lucrătoare, şi acest proces pare să continue la infinit".*13* Adică: **două mii şase sute de americani îşi pierd pâinea în fiecare zi lucrătoare.** Unii dintre ei acceptă orice slujbă (ingineri care se angajează ca chelneri la bodegi cu servire rapidă); alţii de degradează şi ajung vagabonzi; alţii, slăbiţi de supărare, se îmbolnăvesc; alţii se sinucid.

„Xerox reţine 750 din cei 2.700 de salariaţi pe care-i are", citim în acelaşi număr al aceleaiasi reviste. „Digital Equipment Corp, pregăteşte o restructurare majoră... aceste mişcări vor reduce numărul salariaţilor acestui fabricant de computere cu circa 20.000 de oameni până la sfârşitul acestui an... reclasificându-şi mii de vânzători că agenţi independenţi, Digital spera să evite plata ultimei compensaţii

cuvenite celor daţi afară".*14* Astfel Digital Equipment Corporation a realizat cea mai masivă creare de şomeri de către o singură companie în cele 11 luni care s-au scurs din Iulie 1993, când IBM a făcut 60.000 de şomeri eliminându-le locul de muncă.*15*

„A trebuit să dăm afară 1.945 de salariaţi", explica Jean-Marie Descarpentries, şeful firmei Groupe Bull din Franţa.*16*" [Russ] Planitzer [care conduce firma Computervision] s-a ocupat şi de reducerea costului. De vara trecută până azi, a redus numărul salariaţilor firmei Computervision de la 4.500 la 2.700". Acest număr al revistei nu se mai ascunde după deget, şi nu le mai spune şomerilor daţi afară de Digital Equipment, „agenţi independenţi": „strategia înseamnă darea afară a circa 20.000 de lucrători".*17*

La 29 Iulie 1994, IBM a anunţat că va mai da afară 2000 de salariaţi.*18*

Thinking Machines Corp. a anunţat la 15 August 1994 că va da afară o treime din cei 425 de salariaţi, iar la 16 August IBM a anunţat că are planuri să ofere o reţea electronică globală de comenzi şi livrări.*19* **Salariaţii devin şomeri şi supracapitaliştii devin globali**: R.R. Donneley & Sons care are fabrici în indiană şi Oregon, este proprietar al unei părţi din firma belgiană Xeicon.*20* La una din reţelele majore de televiziune americane, CNN (Cable News Network), la 18 Septembrie 1994, vorbind despre oameni rămaşi fără pâine în Dakota, pe vorbitor l-a luat gura pe dinainte şi i-a scăpat indicaţia că şomajul a atins 19 %k.

La 8 August 1994, printre diverse ştiri mincinoase, o frântură de adevăr la televiziunea americană (CBS): de 4 luni încoace, „reorganizarea" locurilor de muncă continuă să dea afară lucrătorii din bănci, industria petrolului, şi alte industrii. Aceştia devin, natural, şomeri.

Data General a dat afară în ultimii zece ani două treimi din salariaţi, reducându-şi statele de salarii de la 17.700 la mai puţin de 6.000, şi-a închis 7 din cele 11 de fabrici de le avea în Statele Unite – dar **fără ca elită care conduce compania să piardă din profituri.** Vânzările au crescut cu 8%k; „numai vânzările de sisteme deschise vor depăşi $600 milioane anul acesta, ceea ce va plasa compania între cele mai profitabile 500".*21*

Dar Preşedintele Bill Clinton a apărut zâmbitor la televizor

anunţând că economia s-a redresat.

În anul ce s-a scurs, AT & T a „eliminat" peste 7.000 de lucrători, sau 15 %k din forţa de muncă. Pentru ca cineva trebuie să facă treaba, au fost angajaţi 4.500 de „consultanţi", aproape 10%k din personal.*22* Diferenţa este că la consultanţi întreprinderea nu le oferă asigurare medicală şi nici drept la pensie. Dar nu economiile sunt scopul companiei AT & T. Compania a pierdut – irosit – risipit – cheltuit neproductiv **peste $ 5 miliarde** în ultimii 6 ani pentru realizarea unui sistem de comunicaţii globale pentru oamenii de afaceri. Deci nu banul contează: ce se urmăreşte este **pauperizarea şi eliminarea clasei producătoare** (cum i se spune aici, a clasei de mijloc, a celor ce muncesc şi se întreţin decent din munca şi capacitatea lor de a inventa, crea, şi organiza). Scopul este transformarea oamenilor în hoarde de sclavi de tipul celor care-au construit piramidele egiptene – în oameni noi, de tip socialist.

La 9 Mai 1994, ziarul de mare circulaţie *USA Today* a anunţat publicul american că vor fi două feluri de dolari în viitor: unii pentru uz internaţional, şi alţii pentru uz intern; şi „cineva" va stabili cursul dolarului domestic faţă de dolarul internaţional. Dintr-o trăsătură de condei, „cineva" va stabili cât valorează pensia, salariul, agoniseala fiecărui cetăţean, şi le va reduce la jumătate, la o treime, la o zecime – cum va dori. Dar cetăţeanul va sta cuminte, aliniat la coadă la pâine, fericit dacă banii (aceiaşi ca număr, mult reduşi ca valoare) îi ajung pentru pâine. N-a fost aşa şi-n România, unde erau două feluri de lei, leii-lei şi leii-valută?

La 25 Mai 1994, Senatorul Patrick Levy, la cererea Departamentului Trezoreriei, a introdus *Senate*

Bill 2158 care cere stabilirea acestor două feluri de dolari. De remarcat că **legea a fost *propusă* să fie introdusă *după ce ziarul a anunţat-o ca un fapt împlinit***. Mai începe îndoială că onorabilii şi cinstiţii parlamentari americani, membrii Senatului şi Congresului, vor vota-o?

Ni de ce n-ar vota-o, când noii dolari de uz intern au fost deja tipăriţi şi distribuiţi punctelor de schimb, şi în orice zi populaţia poate fi anunţată în ce interval de timp trebuie să-şi schimbe banii, cecantitate poate schimba, şi care e rata de schimb? N-a fost aşa şi-n România?

Dar dacă vorbeşti cu americanul de pe stradă, el habar n-are de nouă tipografie de tipărit noi bani din Dallas-Fort Worth.

Această nouă monetărie este construită după toate regulile artei şi arhitecturii Noii Ere, *New Age.* Chiar dacă încă nu toţi oamenii cred în simbolurile oculte ale Noii Ere, armata bancherilor internaţionali care duc războiul de distrugere a civilizaţiei noastre creştine foloseşte simbolurile ei satanice. Astfel, nouă monetărie naţională a Statelor Unite ale Americii are forma unui cerc în centrul căruia se afla o piramidă gigantică. Se pătrunde în interiorul cercului printr-o poarta flancată de doi stâlpi mari încununaţi de două piramide. „Piramida (sau triunghiul) în mijlocul cercului este de mult un simbol satanic. Este întocmai simbolul folosit de Rajneesh să-şi semneze opera, guru-ul hindus corupt care-a sosit în America în anii 1970 ca să construiască comunitatea „erei noi" din Oregon".*23* Formele arhitectonice ale civilizaţiei noastre creştine sunt înlocuite cu piramide – ca cea plantata la Luvru, în inima Europei. Bisericile încep să semene tot mai mult cu piramidele pe măsură ce învăţătura lui Iisus Hristos este înlocuită cu Noua Era şi cu ocultismul.

Dacă-l întrebi pe american despre noua monetărie naţională, îţi răspunde: „Care nouă monetărie naţională? Tezaurul de aur al Statelor Unite este la Fort Knox". Acest tezaur nu mai este de mult la Fort Knox. Membrii Congresului şi Senatului mint (unii cu bună ştiinţă, alţii din ignoranţă) zicând că e acolo şi e examinat în fiecare an de o comisie guvernamentală. Ca şi tezaurul altor ţări, aurul Statelor Unite a fost luat şi dus la Basel, în Elveţia – acolo de unde au fost finanţaţi Lenin şi revoluţia bolşevică.

Cum s-a ajuns la orbirea asta generală şi totală?

Andreas Serrano, declarat „artist" de către guvernul american şi de către intelectualii americani, a luat un crucifix şi l-a scufundat într-un borcan cu urina. Pentru această „operă de artă", agenţia guvernamentală The National Endowment for the Arts l-a raplatit cu o bursă. Ni naţiunea americană accepta şi admiră această „operă de artă".

Cum s-a ajuns la orbirea asta generală şi totală?

Edward Bernays scria în 1928: „Propaganda este braţul executiv al guvernului invizibil... Manipularea conştientă şi inteligentă a obiceiurilor şi opiniilor organizate ale maselor este un element

important într-o societate democratică. Cei ce manipulează acest mecanism nevăzut al societăţii constituie un guvern invizibil care este adevărata forţa conducătoare din ţara noastră… Suntem guvernaţi, minţile noastre sunt modelate, gusturile noastre sunt formate, ideile ne sunt sugerate, în mare măsură de oameni de care n-am auzit niciodată… Ei sunt cei care trag sforile care **controlează mintea publicului**, şi care angajează forţele sociale vechi şi găsesc modalităţi noi de a subjuga şi conduce lumea… A deplânge existenţa unui asemenea mecanism înseamnă a cere o lume cum n-a fost şi nu va fi niciodată, şi nu este rezonabil să admiţi că există dar să te aştepţi să nu fie folosit".*24*

Televiziunea americană este de o murdărie de necrezut, şi publicul este aşa de abrutizat încât nici nu mai observă. La 12 Februarie 1994, emisiunea *Saturday Night Live* de la NBC a arătat cum un conducător de cercetaşi homosexual îl seduce pe un copil din grupul lui – şi publicul n-a protestat, deşi pedofilia e formal ilegală. La 19 Februarie, aceeaşi emisiune începe cu un monolog al unui bărbat care practicând cunilingus găseşte vaginuri infectate şi murdare şi comentează „umoristic" asupra lor – şi publicul a râs ca de o glumă bună.

Cel de-al doilea război mondial a început cu Hitler încercând să recupereze o parte din Germania (Prusia) anexată de Polonia în 1919 – 1920. De peste 50 de ani n-am auzit altceva decât despre vinovăţia Germaniei care a scăldat în sânge nevinovată Polonie; şi maşina de propagandă n-a suflat o vorbă despre Duminică Sângeroasă din Bromberg, când polonezii au masacrat civilii germani în masă.*25*

În Iulie 1994, redactorul şef al ziarului *New York Times* Max Frankel i-a cedat locul lui Joseph Lelyveld, fiul rabinului Arthur Lelyveld. Ziarul *The New York Times*contine din ce în ce mai multearticole şi reclame de magie neagră şi vrăjitorie.

Goimii nu ştiu să inventeze nimic, decât poate doar lucruri materiale, zic *Protocoalele înţelepţilor Sionului* – şi pe bună dreptate. Nouă nu ne-ar fi dat prin minte nici într-o mie de ani să inventăm ce-au inventat David A. Vogel, fratele sau Danny C. Vogel, şi prietenul lor Edward R. Coleman. Aceşti trei „inventatori" au fost angajaţi temporar că consultanţi de către compania Crosslomm care fabrica aparatură electronică şi-au fost plătiţi pentru puţină muncă depusă cu suma

totală de

$4.500. Apoi au dispărut de pe firmament şi Crosslom n-a mai auzit de ei timp de 5 ani, când preşedintele şi fondatorul companiei a decis să vândă publicului acţiuni. Atunci cei trei „inventatori" au reapărut reclamând că o mare parte din companie le aparţine. Pentru a evita un proces ale cărui şicane judecătoreşti ar fi putut ruina compania în acel moment, preşedintele şi fondatorul şi-a jertfit averea personală şi şi-a îndatorat compania cu o jumătate de milion de dolari, pentru a plăti celor trei „inventatori" şperţul de şi milion cu care au acceptat să nu deraieze compania.*26*

Timp de aproape o mie de ani, biserica creştină (de orice denominaţie) a civilizat şi moralizat oamenii. Altul este însă tonul adoptat în bisericile „moderne". La Universitatea Notre Dame din indiana, a fost invitată să vorbească Ţi-Grace Atkinson care le-a anunţat pe profesoarele şi studentele catolice din audienţa că „principala sursă de venit a bisericii zace azi în vaginul femeilor", şi că exploatarea femeilor, care-a-nceput de pe vremea când Fecioara Maria „a rămas umflată", va lua sfârşit pentru ca femeile catolice în fine şi-au dat seama că „bastardul e al nostru" (*the motherfucker belongs to aş*). Cititorul va şti la cine se referă distinsă vorbitoare; noi nu putem blasfemia că ea. Biserică prezbiteriană e de asemenea la zi cu politică: $10.000 din banii colectaţi de la credincioşi au fost donaţi activistei comuniste Angela Davis atunci când l-a asasinat împreună cu alţi militanţi negri, pe un judecător şi alţi trei oameni în Marin County, California, în 1971. În 1973, Biserica Episcopală nu s-a lăsat mai prejos şi-a donat $10.000 unui grup militant indian care-a devastat birourile Afacerilor indienedin Washington. Unitarienii, scutiţi de impozit pentru ca pretind că sunt o biserică, îşi folosesc banii economisiţi astfel popularizând cărţi care oferă publicului doctrina Viet Cong-ului, a Panterelor Negre (grup terorist de asasini negri), *Dreptul la Revoluţie – The Right to Revolution* de Truman Nelson, şi *An Essay on Liberation – Eseu despre Eliberare* de teoreticianul comunist Herbert Marcuse, fp. Rezultatul acestor „apropieri a bisericii de popor" este că poporul nu mai vizitează bisericile. Între 1960 şi 1970, numărul credincioşilor tineri a scăzut cu 30 %k, şi numărul preoţilor şi-al studenţilor la teologie a scăzut şi mai mult. În pas cu moda, bisericile au adoptat stilul revistelor de televiziune, muzica rock, lumini psihedelice, ornamentele africane şi moderniste, drogurile şi „protestul social",

ceea ce nu i-a apropiat pe tineri de biserică dar i-a îndepărtat pe cei bătrâni. Bisericile catolice din Brazilia şi alte ţări din America Latină tolerează tot felul de rituri păgâne şi vrăjitoreşti în ritualul bisericii, înlocuind slujba creştină cu sacrificii aduse lui Iemanja, o vrăjitoare africană, şi cu alte ritualuri voo-doo. Recent s-a modificat textul neschimbat de secole al reprezentaţiilor sacre de la Oberammergau care prezintă patimile lui Hristos. Ceea ce mai demult se numea „religia creştină".

azi se numeşte „religia iudeo-creştină", dar bisericile „creştine" descriu partea iudaică din religia „iudeo-creştină" numai în termenii „poporul ales de Dumnezeu", „popor ales să fie deasupra altora". În 1972, Consiliul Naţional al Bisericilor şi Consiliul Mondial al Bisericilor au finanţat cu

$200.000 grupuri de terorişti negri din Zambia ca să pătrundă în Rhodesia şi să masacreze fermierii albi şi familiile lor.*27*

În 1971, a apărut cartea lui Max Dimont *The indestructible Jew* – *Evreul indestructibil* (New American Library, Signet Books), care demonstrează că evreii sunt unicii creatori ai oricărei culturi, deţinătorii decentei şi moralei, şi autorii tuturor operelor. Elenii, eronat descrişi în istorie ca nişte invadatori nordici înalţi, blonzi, cu ochi albaştri, erau de fapt nişte semiţi mici de stat, cu ten măsliniu şi părul negru creţ, arata Dimont; iar renaşterea europeană n-a început în Europa ci a fost rodul activităţii evreilor timp de 700 de ani înainte. Tot în cursul acestei activităţi în 711 în Spania evreii au trădat oraşele vizigoţilor, dându-le pe mâna invadatorilor mauri; apoi, pentru ca „în mod inexplicabil aristocraţii mauri din Spania preferau femei blonde creştine... pentru ca fete blonde creştine se vindeau la preţ mare în piaţă de sclavi, antrepreneuri particulari musulmani făceau raiduri foarte profitabile în ţările creştine. Sclavele femei aveau pedigreuri ca şi câinii..." Trecând la timpuri mai recente, Dimont susţine că „Hitler... dădea medalii acelora care... se masturbau în timp ce priveau prin gaura cheii cum agonizează şi mor copiii asfixiaţi de gazul de cianură de potasiu", dar nu explică ce oprea gazul de a ieşi prin gaura cheii şi-a-i intoxica pe privitori. „Nemţii i-au omorât pe evrei pentru că le era teamă de superioritatea intelectuală a evreilor", declară Dimont, şi spune că dacă nemţii n-ar fi suferit aşa de invidie şi n-ar fi încercat să se scape de evrei, aceştia le-ar fi ajutat să cucerească lumea. În cartea

sa, el sintetizează ideile conţinute în *The Jewish Press*, revista care poate fi cumpărată de oricine. În această revistă rabinul Meir Kahane scria la 20 Aprilie 1973: „Numai interesele evreilor contează pentru evrei, şi interesele acestea trebuie susţinute de către aproape toţi politicienii care ne sprijină". El arată că evreii nu sunt legaţi nici de Statele Unite, nici de Uniunea Sovietică, chiar dacă locuiesc în aceste ţări, ci sunt legaţi doar unii de alţii împotriva tuturor gazdelor. Cartea lui Dimont are scopul de a crea legătură între două grupuri de evrei: talmudicii exotici că rabinul Meir Kahane, şi oamenii de stat cosmopoliţi că Henry Kissinger. Ambele grupuri, atât citadela talmudică a Sionului cât şi diaspora cosmopolită a politicienilor, sunt necesare, arata Dimont, pentru a paşte cirezile de goimi. El foloseşte metaforă unei ferme de vite stăpânite de două grupuri de cow-boys; unii sunt pe câmp şi dirijează cirezile, alţii sunt acasă şi organizează fermă, dar oricare dintre ei ar dispărea, toţi ar suferi. Apoi, Dimont foloseşte altă metaforă: el vorbeşte despre „civilizaţiile gazdă" în care evreii pătrund, se aşază şi locuiesc până la declinul civilizaţiei gazdă, comparându-le cu nişte câini pe care hălăduiesc coloniile de purici până la moartea lor, după care se mută pe alţi câini.

Astfel, arata Dimont, gazdele apar şi dispar, dar colonia rămâne intactă şi prosperă. Cum civilizaţia europeană e pe cale de dispariţie, Dimont speculează care dintre celelalte părţi ale lumii oferă o gazdă bună: India, Africa, America de Sud – şi se opreşte asupra Chinei. Zice el: „Din punct de vedere ideologic, China ar putea fi o civilizaţie fertilă pentru un centru al diasporei căci chinezii azi sunt mai iudaizaţi decât au fost puritanii din coloniile Americii de Nord… Religia Chinei este doctrina economică a unui evreu, Karl Marx. Ştiinţa Chinei este fizică teoretică a unui evreu, Albert Einstein. Psihologia ei este cea a unui evreu, Sigmund Freud". Dar coloniile nu vor mai trebui să se mute de la o gazdă la altă multă vreme, zice Dimont, căci în curând evreii vor rezolva problema goimilor-gazda prin aservirea lor absolută şi totală pe plan global: „Aceasta iudaizare a lumii care a decurs în subteran, imperceptibilă sub suprafaţa istoriei… este menită să iasă la iveală" *28*

Am greşi dacă ne-am închipui că între furnicile parazite, toate sunt privilegiate. Şi între ele stratificarea socială este abruptă, şi elita le jefuieşte fără jenă pe celelalte (numite „fraţii noştri mai mici" de către înţelepţii Sionului). Citim că Discount Bank of Israel (Banca de Sconturi a Israelului) a deschis la Tel Aviv kioskuri de tranzacţii de

bursa, unde clienţii pot face tranzacţii apăsând pe butoane, fără să piardă vremea, instrucţiunile sunt în 3 limbi: ebraică, arabă, şi rusă (fiind majoritatea aşa-zişilor evrei „semiţi" din Israel în realitate hazari din Rusia). Cetăţenii israelieni sunt foarte mândri de faptul că pot obţine preţul acţiunilor şi face tranzacţii de bursa într-o clipă; „ce primitiv e sistemul bancar în Statele Unite", zic ei.*29* Dar şi ei vor fi jefuiţi, laolaltă cu adevăraţii semiţi arabi, prin operaţii de bursa de tipul celei prin care-a pus Meyer Amschel Rothschild bazele imperiului sau mondial. Povestea este tipică şi de mare forţă anecdotică. Iată cum o repovesteşte George Armstrong după John Reeves: Nathan Rothschild, al doilea rege din dinastia Rothschild, un om necioplit dar care păstra un secret absolut cu privire la afacerile lui, era extrem de zgârcit şi nu-şi plătea servitorii decât cât să nu moară de foame şi după multă ţigăneala. Era însă enorm de bogat şi stăpânea finanţele lumii, acordând Împrumuturi guvernelor europene. s-a dus să observe marea bătălie a lui Napoleon la Waterloo, de unde s-a întors cu mare grabă, închinând la un preţ exorbitant o barcă care să-l readucă în Anglia pe vreme de furtună înaintea oricărui alt curier. Sosit în Anglia s-a dus direct la bursă, murdar şi tras la faţă, a anunţat că Wellington a pierdut bătălia de la Waterloo şi şi-a vândut stocurile pe preţ derizoriu. Toţi deţinătorii de stocuri şi le-au vândut la preţuri derizorii – iar Nathan Rothschild le-a cumpărat prin agenţii lui la preţuri derizorii. După câteva zile au sosit în Anglia veştile adevărate despre victoria lui Wellington şi înfrângerea lui Napoleon; englezii jubilau şi cumpărau acţiunile pe care Nathan Rothschild le vindea acum – la preţ mare. „Nathan s-a lăudat că şi-a multiplicat capitalul de 2500 de ori în 5 ani".*30* Acest capital tatăl lui îl obţinuse delapidând casieria armatelor închiriate de către ducele de Hesse regelui Angliei. Înşelăciunea în tranzacţiile de bursa a fost dintotdeauna baza averii plutocraţiei. N-am fost de faţă şi nu ştim cum s-a procedat în 1929, când au fost jefuiţi americanii prin crahul bursei; dar am văzut cum s-a procedat când a căzut bursă în 1986. Toate tranzacţiile sunt computerizate. Primind o instrucţiune, computerul aruncă pe piaţa spre vânzare un exces enorm de acţiuni. Fiind oferta mare, preţul lor scade. Deţinătorii de acţiuni intra în panică şi-şi vând acţiunile la preţuri mici; „cineva" le cumpăra la preţuri de nimica – şi le pune în vânzare ulterior la preţ mai mare, când bursa s-a „redresat" retrăgându-şi excesul. Deţinătorii originali le-au vândut sub preţul real

şi rămân cu pierderea. Micii acţionari din Tel Aviv care se reped la kiosk-urî să vadă cum urcă şi scade preţul acţiunilor şi se bucura că pot cumpăra şi vinde într-o clipă vor fi jefuiţi la fel cum au fost şi vor fi jefuiţi şi ceilalţi mici acţionari de pretutindeni.

Căci „fraţii mai mici" ai Sionului nu sunt cu nimic mai valoroşi decât goimii în ochii stăpânilor de sclavi – în pofida iluziilor pe care şi le fac, când cred că şi ei fac parte dintre „cei aleşi". Paginile ce urmează sunt pline de nume, date şi cifre şi e imposibil că cititorul să le reţină. Un singur nume trebuie reţinut: cel al clanului Rothschild.

Ron L. Hubbard, escrocul care a fondat *Church of Scientology*, una din cele mai cunoscute organizaţii anticreştine care activează pe tărâm religios, a creat în 1984 şi premiile „scriitorilor viitorului". Aceste premii se înmânează celor care zugrăvesc viitorul pentru imaginaţia maselor largi. Scriitorii viitorului fac preziceri sigilate în capsule care se depozitează la sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite la New York şi se deschid peste 50 de ani (ciudat cum un simplu particular că Ron L. Hubbard poate decide ce anume se păstrează în incinta Organizaţiei Naţiunilor Unite, în cele mai secrete camere). Unul dintre cei care „prevăd" viitorul este Jerre Stead, şeful întreprinderii AT & T Global information Solutions. Compania AT & T este unul dintre principalii promotori ai guvernului totalitar mondial. Prezicerea lui Jerre Stead este că peste 50 de ani, „lumea va prospera în pace şi succes" *31* Exact cum prezicea şi Lenin despre Uniunea Sovietică la vremea lui. Şi lumea va prospera sub guvernul mondial exact aşa cum a prosperat sub guvernul bolşevic. E naiv cel care îşi închipuie că între supracapitaliştii americani şi bolşevicii de tipul lui Lenin, Stalin, Nicolae Ceauşescu şi Ion Iliescu există antagonism. Ni e mai mult decât naiv cel care aşteaptă ajutor de la plutocraţia internaţională, de la guvernul mondial, de la Fondul Monetar internaţional, în loc să-şi pună singur casa în ordine. Pe la începutul anului 1994 s-a auzit cum centrala comunei fondate de Ron L. Hubbard din Elveţia a fost găsită că-i escrochează şi-i fură pe cei pe care i-a capturat „iniiţindu-i în dianetică"; am auzit chiar despre asasinate în scop de jaf. Dar prezicerile „scriitorilor viitorului" au rămas la ONU.

Scriitorii viitorului sunt activi în munca de educare a publicului şi de formare a minţii cititorilor. Unul dintre scriitorii viitorului este Cole Perriman, sub care pseudonim se ascunde un colectiv de creaţie

(„nicio carte nu e produsă de un individ, după cum ştii", zice O'Brian-Goldstein în cartea lui George Orwell despre Noua Ordine Mondială, *1984*). Cartea acestui colectiv numit Cole Perriman, *Terminal Games – Jocuri de sfârşit*, publicată recent, inaugurează un nou gen de roman, romanul detectiv cibernetic. Romanul e inept şi plictisitor dar se vrea „filosofic", cu discuţii despre psihologia cunoaşterii, arhetipuriculturale, şi inteligenţa artificială. Eroul e „un fel de conştiinţă de grup care se manifesta prin reţeaua de computere". Dar nu interesul detectiv, nici infuzia de material cibernetic – computere, reţele, realitate virtuală şi toate cuceririle tehnologice, au interes aici, ci cultura şi civilizaţia propovăduită, care conţine în principal copulaţie şi omoruri rituale.*32*

Copiii americani absolvă liceul analfabeţi, şi devin la rândul lor părinţi fără a şti să citească; dar „Who needs books? (Cui îi trebuie cărţile?)" se întreabă revista *informaţionweek*.*33* Un program finanţat de Peter Marcovitz care cuprinde peste 10.000 de copii între 2 şi 6 ani ce vor învăţa să apese doar clapele computerului se numeşte „Copiii viitorului".

În socialism, sindicatele erau „cureaua de legătură între Partid şi mase". Avem şi în Statele Unite o mulţime de curele de legătură. Una din ele este Asociaţia Naţională pentru Educarea Comunităţii. Aceasta asociaţie constă din nomenclatura de rigoare şi o armată de coordonatori răspândiţi prin instituţii, şcoli, întreprinderi, cluburi, biserici, asociaţii. Activitatea birocraţiei şi coordonatorilor este generos finanţată: în anul şcolar Septembrie 1989-Septembrie 1990, fondul acestei Asociaţii în statul Florida a fost de peste $4 milioane, şi în fiecare an şcolar de atunci încoace a fost de aproape $4 milioane. Cu aceşti bani se plătesc „programe şi activităţi de educare a comunităţii", adică a adulţilor care au scăpat de sub controlul şcolilor. După o activitate susţinută de 21 de ani, iată realizările în statul Florida:

1) Neoli cu deservire totală care oferă în incinta aceleiaşi instituţii servicii de îngrijire medicală, servicii sociale, servicii umane, şi găsirea de serviciu. Tu, cetăţene, ai să te duci la sectorul de care aparţii pentru orice problemă; n-ai voie să mergi în altă parte. Tovarăşii de la sector vor şti de ce ai nevoie. Legea a fost votată în 1990. N-am întâlnit încă nici un singur intelectual american care ştie ce legi s-au votat, care sunt prevederile lor, cine le-a introdus şi de ce,

cine s-a opus şi de ce.

2) Se cauta colaborarea cu întreprinderile particulare. Acceptarea ajutorului bănesc aduce după sine obligaţii de colaborare cu agenţiile federale. Întreprinderilor particulare care au acceptat chiar şi un dolarde la stat au fost total invadate de către trupele de ocupaţie birocratică guvernamentală.

3) Copiii sunt în grija şcolii înainte şi după începerea cursurilor. Toţi copiii au acces la serviciile statului – şi nu mai au acces la ideile părinţilor lor.

4) Baza dezvoltării planului de îmbunătăţire a educaţiei o constituie sfaturile şcolilor.*34*

Altă curea de legătură este Florida Association for Community Education (FACE), înfiinţată în 1973, care s-a contopit în 1989 cu Florida Adult Education Association (FACĂ) formând ACE of Florida al cărei congres are loc anual. În 1993, la acest congres au participat 600 de persoane; 600 de propagandişti au plecat de-acolo gata de atac. Universităţile de stat sunt puternice centre de propagandă şi agitaţie: Universitatea din Florida de la Gainesville are încă din 1972 un centru pentru educarea comunităţii, Universitatea Atlantică din Florida din Boca Raton are unul chiar din 1967. Între 1984 şi 1993 guvernul statului Florida a finanţat 4 astfel de centre.*35* Aceste centre de propagandă şi agitaţie încep prin a enunţa probleme sociale reale (pe care **tot agenţii politicii oculte le-au creat**) ca de exemplu analfabetismul masiv al absolvenţilor de liceu, şi, după ce câştigă încrederea publicului, elaborează şi aplică planuri de corecţie care constau din metode tot mai riguroase de supraveghere, spionaj, şi control totalitar asupra întregii populaţii.*36* Am revăzut fata hidoasă a comunismului printre rândurile articolelor din acest jurnal profesional al educatorilor, scris în limbajul de lemn al tovarăşilor de la partid. Iată un exemplu: „Educaţia comunităţii sprijină îmbunătăţirea sistemului de învăţământ prin crearea de raporturi de colaborare", etc.

Suntem în pragul victoriei comunismului pe plan mondial. Citim că „AT & T a format Alianţa Partenerilor Globali anul trecut ca să ofere corporaţiilor globale comunicaţii integrate de voce şi date cu un singur punct de contact şi contabilitate unică". „Două companii multinaţionale de comunicaţii, SITA şi Unisource, au dezvăluit planul lor de a construi o reţea de comunicaţii globale cu 1.000 de noduri cutehnica

asincronica ca să formeze o platformă pentru cea mai mare reţea până azi". În acest proiect, investiţia este de miliarde şi profitul proiectat până în 1997, doar de $100 milioane. Dar pierderile financiare imediate nu sunt un impediment; tehnica asincronică a reţelei „va deveni un adevărat standard global". În prima săptămână a lunii August, 1994, s-a introdus o nouă lege în Congresul american care spune că oricine construieşte orice reţea de comunicare trebuie s-o construiască în aşa fel încât reţeaua să aibă integrat în ea **un sistem de cenzură şi spionaj al guvernului asupra tuturor convorbirilor particulare**. La protestele cetăţenilor care se văd privaţi de libertate şi de drepturi cetăţeneşti, s-a decis că guvernul, şi nu particularul, să plătească pentru partea de cenzură şi spionaj a reţelei.*37* Iar pentru cei care se tem că birocraţia guvernamentală ar putea cumva limita dezvoltarea tehnologică – aflăm ştirea liniştitoare că toate birocraţiile instaurate de guvernul american se umflă şi se umflă şi se umflă şi consuma miliarde dar nu fac nimic. Cu câţiva ani în urmă, s-a înfiinţat Laboratorul Comun de Testat interoperabilitatea Reţelelor Sistemelor Deschise. După câţiva ani şi câteva milioane irosite, au reuşit să testeze trei Sisteme Deschise de comunicaţii care între timp au dispărut şi-au fost înlocuite cu un altul, numit TCP/IP. Ai zice că nu mai e nevoie de Laboratorul Comun de Testat Sistemele Deschise care nu mai există. Dar dimpotrivă. Laboratorul Comun testează acum – TCP/IP, un sistem de comunicaţii vechi de 20 de ani despre care ştim cu certitudine că funcţionează bine.*38*

Co-preşedinta Statelor Unite, Hillary Rodham Clinton, este preşedinta *Fondului de Apărare a Copiilor*, împreună cu Marian-Wright Edelman, altă activista stângistă. În timp ce ea „apara" copiii, soţul ei, Preşedintele Clinton şi procuroarea lui generală, Janet Reno, au masacrat 17 copii nevinovaţi la Waco, Texas în 1993. Hillary Rodham Clinton le-a oferit adăpost unor criminali ca Jeffery David Powell, fost conducător al bandei numite *The Weathermen*, care a lovit un locotenent de poliţie cu o ţeavă de plumb în cap în 1969. Alţi criminali radicali din anii 1960 care au ieşit la iveală în zilele Noii Ordini Mondiale sunt Katherine Powers, care în timp ce jefuia o bancă pentru a furniza armament „revoluţionarilor negri" l-a asasinat pe poliţistul Walter Schroeder; apoi Ed Mead, recent eliberat din închisoare (unde deţinuţii politici, că Lyndon Larouche sau Yorie Kahl şi mulţi alţii, petrec mulţi ani grei – unii mor chiar în condiţii cel puţin ciudate) după

numai 18 ani deşi avea condamnări de 70 de ani pentru jefuire de bănci şi pentru c'a pus bombe care-au distrus magazine alimentare, prăvălii de maşini, şi o staţie de benzină; dar Ed Mead e prietenul Angelei Davis, militanta comunistă, şi a panterelor negre; el jefuia băncile pentru a le procura lor armament. Jerry Rubin zicea în anii 1960: „Prima parte a programului pentru un yippie este să-şi ucidă părinţii… dacă nu eşti gata să-ţi ucizi părinţii nu eşti gata să schimbi ţară". Astăzi Jerry Rubin face avere la bursa pe Wall Street, angajat de o firmă de acţiuni. Asociatul lui din anii 1960, Abbie Hoffman însă, a murit de o doză prea mare de stupefiante în 1989, după ce a luptat pentru „salvarea mediului înconjurător" în New York sub numele de Barry Freed, nume sub care a depus mărturie în faţa Congresului. Alt coleg de-al lor, ex-soţ al celebrei Jane Fonda, Tom

Hayden, a ajuns în Adunarea Generală a Statului California între 1982 – 1992, şi Senator după 1992. Jane Fonda a făcut şi ea oarecari bani cu o bandă de televizor despre cum se face gimnastica dar mai mulţi maritându-se cu Ted Turner, mare mogul al mass-mediei. Bolşevica şi „pantera neagră" Angela Davis este azi profesoara de filosofie la Universitatea din California la Los Angeles, unde se mândreşte cu premiul Lenin şi cu faptul că în 1970 i-a înmânat asasinului Jonathan Jackson arma cu care l-a ucis pe judecătorul Harold J. Haley la tribunal. Un alt membru al asociaţiei de negri Pantera Neagră al căror scop declarat este asasinarea albilor în Statele Unite, Bobby Rush, este azi membru în Congresul american. Un altul, Huey Newton, fugitiv după ce-a ucis o prostituată, n-a ajuns în Congres însă, căci a fost împuşcat de un alt tânăr negru traficant de stupefiante acum vreo trei-patru ani. Altă pantera neagră, Eldridge Cleaver, fugitiv după schimburi de focuri cu poliţia, s-a reîntors şi se ocupa şi el de protejarea mediului înconjurător.

Harryedwards care şi-a învăţat panterele negre salutul cu pumnul ridicat astăzi este antrenor sportiv la San Francisco; colegul său Julius Lester s-a convertit la iudaism şi preda Studii Iudaice la Universitatea din Massachusetts din Amherst. Benjamin Chavis, condamnat în trecut pentru aruncarea de bombe incendiare în Wilmington, North Carolina, este astăzi director al Asociaţiei Naţionale pentru Avansarea Oamenilor de Culoare (NAACP). Bernardine Dohrn, membră a grupului lui Charles Manson, a reapărut în 1980. Ea îşi aduce aminte cu încântare de felul în care au măcelărit victimele lor

din California: „Întâi i-am ucis pe porcii ăia; apoi am mâncat în aceeaşi cameră cu ei. Am Implantat o furculiţă în abdomenul unei victime. Fantastic!" William Künstler (avocatul lui Martin Luther King şi-al lui Stokely Carmichael care-a fugit în Guinea, conduce Partidul Revoluţionar al Poporului din Toată Africa şi vine în America să ţină conferinţe zicându-şi Kwami Toure), apara azi clienţi că Yusef Salaam care a bătut, violat şi lăsat în comă o fată în parcul central din New York în 1989, Colin Ferguson, negrul care împuşca albii la întâmplare într-un tren din New York, şi LeRoi Jones, arestat în timpul jafului din 1967 din Newark, New Jersey, care-şi zice acum Imaru Amin Barraka, şi-a îmbogăţit ideologia cu ceea ce el numeşte „gândirea marxist-leninista a lui Mao-Tse-Dun" şi este profesor la Universitatea George Washington. Alte lumini universitare sunt Herbert Apthekar, co-fondator al Panterelor Negre şi cureaua de legătură între stânga veche şi stânga nouă, fiul unor evrei din Rusia şi candidat pentru Senatul Statelor Unite pentru Statul New York. Fiica lui, Bettina Apthekar, este profesoara universitară de „studii femeieşti" la Universitatea din California din Santa Cruz.*39*

Mai nimica. Sau mai mult minciuni.

Soldaţii americani s-au dus unde i-a trimis patria şi guvernul: în Europa, în Koreea, în Vietnam. La încheierea păcii cu Vietnamul, Henry Kissinger a înmânat Hanoiului o scrisoare ţinută secret de popor, de Congres şi de Senat, în care guvernul american promitea un ajutor economic de peşte

$5 miliarde, şi uită de cei peste 5.000 de soldaţi şi ofiţeri americani despre care peste 1.400 de martori au declarat că i-au văzut în viaţă în închisorile şi lagărele din Hanoi. La rugăminţile şi protestele familiilor, soluţia a fost să-l trimită pe John Kerry la Hanoi ca „să termine o dată pentru totdeauna cu ei". Rezultatul: Departamentul Apărării i-a declarat pe toţi morţi. Funcţionarii Relaţiilor cu Străinătatea anunţa că până în Aprilie 1973, Vietnamul a eliberat 591 de prizonieri americani, care în marea majoritate nu erau dintre cei daţi dispăruţi ci prizonieri cunoscuţi; dintre cei 305 de dispăruţi identificaţi ca fiind în viaţă în mâinile vietnamezilor într-o comunicare vietnameză interceptată, doar 15 au fost eliberaţi, adică 2, 5 %k. Dar atât guvernul, cât şi Congresul şi Senatul, şi mai ales mass-media, îi uită cu desăvârşire pe restul de 97, 5 %k.

La fel i-a uitat pe cei peste 25.000 de soldaţi şi ofiţeri americani din lagărele germane căzuţi în mâini sovietice după cel de-al doilea război mondial. La 30 Mai 1945, medicul militar al lui Eisenhower, Dr. Kenner, avea un memoriu cu numai 20.000 de prizonieri americani în Uniunea Sovietică; la 1 Iunie 1945 Eisenhower declară că „doar câţiva prizonieri americani mai rămân în mâinile ruşilor. Ei sunt desigur împrăştiaţi individual şi în grupuri mici şi nu există informaţii despre grupuri mai mari în anumite lagăre". Ni *The New York Times* a scris că „în mare toţi prizonierii americani din Europa s-au regăsit". Nici măcar acum, după ce sovietele au devenit „o democraţie de tip occidental", nu există vreo preocupare oficială despre ei. Dar întrebările rudelor nu rămân totuşi fără răspuns. În dosarul fiecărui dispărut s-a introdus informaţia: „ucis în luptă, nu s-a găsit trupul".

După războiul cu Koreea o circulară internă secretă transmite dispoziţia că, deoarece costa peste un milion de dolari anual să menţii evidenta dispăruţilor, trebuie găsită o dată la care să fie radiate listele de dispăruţi de la Departamentul Apărării – şi cei circa 1.000 de prizonieri de război cunoscuţi şi 8.000 de militari americani dispărutiin războiul din Koreea au fost „radiaţi". Dar nu în mod cinic, ci „în serios": Michael Oksenberg îi cere lui Zbigniew Brzeziński să scrie „o scrisoare care să indice că iei „în serios rapoartele că au fost văzuţi recent americani vii. Aşa cere politica pur şi simplu".*1*

Ce-a zis mass-media despre aceşti fii ai patriei care s-au dus să-şi verse sângele la chemarea ţării? Nimic. Mass-media se frământă de cinci luni de zile exclusiv ca să afle dacă o mănuşă găsită pe lângă casa unui sportiv negru, O.J. Simpson, acuzat că şi-a ucis fosta soţie împreună cu iubitul ei, este sau nu a lui.

Dar poate că e mai bine când mass-media nu tratează despre un subiect decât atunci când îl tratează, căci minciună împodobită cu frânturi sau bucăţi mari de adevăr e mult mai perfidă şi mai periculoasă decât minciună totală. Astfel, mass-media din occident a salutat cu surle şi tobe „căderea imperiului sovietic" şi „eliberarea popoarelor de sub comunism", arătând secvenţe dramatice şi pline de ardoare. Dar unde s-au dus conducătorii bolşevici ai imperiului roşu? Ni în ce măsură s-a schimbat viaţa cetăţeanului imperiului roşu? Despre mediul înconjurător aflăm cu îngrijorare că este distrus; aflăm despre „gaură din ozon" şi despre „încălzirea globală concomitenta cu

„o nouă glaciaţiune" care ne paşte în mod paradoxal. Dar oamenii de ştiinţă nealiniaţi la Noua Ordine Mondială spun că nu există nicio gaură, şi nicio încălzire globală, şi-atunci ne întrebam: dacă membrii plutocraţiei internaţionale sunt aşa de grijulii cu mediul înconjurător, de ce fac ceea ce fac? De ce confisca pământul şi elimina micul producător care de sute de mii de ani a trăit hrănindu-se pe sine şi toată naţiunea fără să-i dăuneze mediului înconjurător? De ce-l înlocuiesc cu uzine de beton care poluează şi distrug în mod ireversibil apele, şi în care vitele, porcii şi găinile trăiesc ţintuite şi înlănţuite o viaţă de tortură, îndopate cu hormoni şi antibiotice, ca să producă o carne cancerigenă? De ce-l înlocuiesc cu concernele agricole care au otrăvit solul cu DDT şi alţi agenţi chimici care nu dispar? De ce injectează vitele cu hormoni astfel încât mai puţine vaci să dea mai mult lapte, dar un lapte plin de puroi şi antibiotice de la vaci bolnave de mastita? De ce ziarele nu pomenescun cuvinţel despre imensa defrişare şi distrugere a mediului înconjurător practicată de supraconglomeratele industriale şi agricole ale bancherilor internaţionali?

Ca să înţelegem tăcerea ziarelor, să vedem cine sunt proprietarii lor. În 1896 Alfred Ochs a cumpărat ziarul *The New York Times*, cu bani de la J.P. Morgan, de la August Belmont, agentul lui Rothschild, apoi de la Jacob Schiff de la banca Kuhn, Loeb. În 1933 ziarul *The Washington Post* a fost cumpărat de Eugene Meyer, şi azi îi aparţine Katherinei Graham, fiica lui Meyer. Averill Harriman a fondat ziarul *Today*, azi *Newsweek*; *Time* a fost fondat de Henry Luce, şi acestui conglomerat îi aparţin şi *People, Life, Fortune, Money,* şi *Sports Illustrated.* Canalul de televiziune NBC (Naţional Broadcasting Corporation) descinde din RCA, fondată de David Sarnoff (născut în Uniunea Sovietică), care-a fondat şi ABC ŞI CBS (al căror director, William S. Paley – pe numele adevărat Palinsky – este tot de-acolo), cu bani de la Kuhn, Loeb şi Rothschild. Toţi membri în CFR (CFR-ul este explicat în *introducere în politica contemporană)* şi toţi fp. Niciun goi printre ei. Aşa sunt şi cei care deţin ziarele *The Wall Street Journal, Los Angeles Times, Associated Press, Chicago Tribune*, staţia de televiziune PBS (Public Broadcasting Station, canalul „cultural" de „interes general") şi editurile MacMillan, Simon & Schuster, Harper Brothers, Xerox Corp., Little Brown & Co., Cowles Publishing, Random House, McGraw-Hill, IBM Publishing, Yale University Press, Viking Press, Harper & Row. Între 1900 şi 1912

ziarele denunţau mituirea legiuitorilor şi guvernului de către bancheri; a urmat cumpărarea ziarelor şi de atunci presa cânta pe altă strună. Până şi agenţiile de ştiri Associated Press, United Press internaţional (UPI), Reuters, şi CNN au fost cumpărate.

John şi Gardner Cowles sunt proprietari pe *Look,* cu 7, 75 milioane de cititori, pe *Harper's*, pe jurnale de specialitate, şi pe editura Harper & Row. John Cowles este un cunoscut activist communist care-a reuşit să anihileze rezistenta anticomunistă dinguvernul american, şi care a fost consilier din partea Statelor Unite pentru ONU. încă din 1959, John Cowles zicea că naţiunea e ceva demodat, şi unul din ziarele lui îl glorifica pe dictatorul bolşevic cuban Fidel Castro. Cu toţii ne închipuiam că „războiul rece" dintre Statele Unite şi Uniunea Sovietică a fost o realitate; dar în Statele Unite anticomuniştii erau persecutaţi şi comuniştii au fost şi sunt în fruntea bucatelor; căci globalismul de azi nu e altceva decât bolşevismul de ieri. Whittaker Chambers, comunist dezamăgit care a demascat conspiraţia comunistă în occident, şi-a pierdut slujba, reputaţia, şi sănătatea, în „lumea liberă". Arthur Goldberg, comunist notoriu, preşedintele braţului legal al partidului comunist american, a fost Secretarul Departamentului Muncii sub preşedintele Kennedy şi-a numit alţi comunişti notorii că Walter Gellhorn în funcţii importante. În 1962, Adam Yarmolinsky, care nu-şi ascundea apartenenţa la Liga Tinerilor Comunişti, era aghiotant special al Secretarului Apărării, care chipurile lupta împotriva imperiului bolşevic pe vremea războiului rece. Guvernul american a fost Impastat cu comunişti încă din 1938: Frank Murphy, judecător la Curtea Supremă, a încercat să arate acest lucru şi s-a izbit de rezistenţa lui Roosevelt; se crede c'a murit asasinat.*2* Comunismul a dispărut numai cu numele din Statele Unite şi din restul lumii; regimul comunist se instaurează azi în lumea pe care cei din lagărul socialist o credeau liberă; şi a rămas pe loc acolo unde era.

În anii 1960 Congresmanul Wright Patman a înţeles că Rothschild şi Rockefeller creează bani din aer pe care-i împrumuta cu dobândă cămătăreasca poporului american, şi că instrumentul lor, Banca Federală de Rezervă, este duşmanul cel mai mare care-i exploatează în mod sângeros pe toţi cei ce muncesc în America. A cerut insistent să fie examinate conturile acestei agenturi cămătăreşti particulare numită Banca Federală de Rezervă (vezi capitolul XI). Mass-media a acoperit cu un val gros al tăcerii cererea lui şi

majoritatea publicului, amăgita de numele mincinos de „Banca Federală", **îşi închipuie că guvernul emite monedă** în Statele Unite. Că în cartea lui George Orwell *1984*, avem un Minister al Adevărului care făureşte minciunile pe care sunt obligate să le creadă masele. Acum doi ani, un traficant de stupefiante negru numit Rodney King care luase o doză mare de cocaină că o consecinţă a acestui fapt a folosit putere supraomenească într-o bătaie cu poliţia în care a fost în cele din urmă învins de patru poliţişti. Scenă a fost filmată (cineva care-şi cumpărase un aparat de filmat nou a filmat scena de la început ca să-şi încerce aparatul) şi toate staţiile de televiziune au arătat zi de zi, seara de seară, o săptămână după alta, doar pasajele în care poliţiştii erau mai tari. Dar la judecata juriul a văzut tot filmul inclusiv pasajele în care Rodney King era cel mai tare şi-i ameninţa pe poliţişti în mod periculos pentru viaţa lor. Juriul a văzut toată comportarea fiecăruia şi i-a achitat pe poliţişti. Publicul a văzut doar fragmente selecţionate în mod tendenţios şi i-a acuzat atât pe juriu cât şi pe poliţişti. Agenţii provocatori au aţâţat negrii din Los Angeles şi s-a pornit jaful, bătaia şi omorul albilor de către negri – pe motiv că „negrii sunt persecutaţi, dovadă: cazul Rodney King". Scopul a fos atins: s-a aţâţat ura între rase, s-a dezlănţuit violenta, şi cetăţenii înfricoşaţi cer să fie dezarmaţi cu toţii „pentru instaurarea ordinii"; şi astfel numai organele de represiune vor avea arme cu care să stăpânească o populaţie dezarmată. Aşa-şi joacă mass-media rolul. De aceea a fost cumpărată.*3* O notă de subsol la cazul lui Rodney King: aceasta „victimă a urii de rasă a albilor" a câştigat despăgubiri de peste $3.8 milioane de la stat, pentru „persecuţiile" suferite; dar datorează avocaţilor lui $4.2 milioane. Aşa că, spre deosebire de avocaţii lor, nu toţi criminalii prospera totdeauna. În socialism eram obişnuiţi cu ziaristică de partid şi de stat. Dar desigur că în lumea „liberă" există concurenta între ziare independente? Să vedem. În 1910 jumătate din ziarele locale aveau ziare competitoare independente care le contraziceau dacă aveau argumente. În 1986, 98 %k din toate ziarele aparţin doar unei conduceri centralizate şi 85 %k din ele au aceleaşi vederi asupra tuturor lucrurilor. În 1967 corporaţia Gannett avea 28 de ziare; azi are 93 de ziare, 40 de reviste săptămânale, 15 staţii de radio, 8 de televiziune, şi 40.000 de buletine. Apoi mai are sondajul de opinie publică Lou Harris, producţii deteleviziune, jumătate din producţiile McNeil Lehrer, şi satelite de comunicaţii care operează în

36 de state. Neful ei, Allan Neuharth, întrebat dacă accentul se pune în numele corporaţiei pe prima sau pe ultima silabă, a răspuns: „accentul se pune pe bani!" Jurnaliştii acestei corporaţii glorifica actele de lăcomie cămătăreasca şi exploatare necinstită de parcă ar fi acte eroice din epopei antice şi diseminează propria lor versiune a realităţii.*4* Dacă te uiţi la filmele de televiziune azi te uimeşte ce urât sunt îmbrăcaţi toţi oamenii, ce urât se poartă, cât sunt de demenţi şi de necinstiţi, şi ce murdar şi urât e mediul citadin în care trăiesc. Nu pentru că aşa **sunt** oamenii ci pentru **că aşa este planificat să devină:** şerbi brutali şi animalici, legaţi de locul de muncă, vite de povară, care nu ştiu nimic altceva decât hrană şi reproducerea şi sunt conduşi prin frică.

Întreaga mass-media americană, toate canalele de comunicare, care aparent oferă o gamă variată de atitudini şi opinii, este strict controlată: gama variază între limite precis definite; şi asta din cauză că prin televiziune, radio, ziare, reviste, cărţi, filme vorbeşte aceeaşi voce, arata un articol publicat de *Vanguard Books* în 1994. Dacă te uiţi la fotografiile lui Leonard Goldenson şi-a lui Laurence Tisch (ambii fp), ai zice că sunt fraţi gemeni. Leonard Harry Goldenson controlează prin cele 3 mari reţele de televiziune: ABC (American Broadcasting Company), CBS (Columbia Broadcasting System), şi NBC (Naţional Broadcasting Company) televiziunea americană. Toţi administratorii acestor reţele au fost numiţi de el timp de 32 de ani (55 de ani în unele cazuri). Cei numiţi de Goldenson au rămas pe poziţii deşi din 1985, când ABC s-a contopit cu Capital Cities Communications, un ne-evreu, Thomas Murphy, a devenit preşedinte la Capital Cities. CBS a fost peste 50 de ani sub William S. Paley, care se numea Palinsky în Rusia. Din 1986, Laurence Tisch, miliardar, hotelier, manufacturier de ţigări şi posesor de societăţi de asigurare, i-a luat locul. NBC a fost timp de 40 de ani, din 1930, sub David Sarnoff, tot evreu din Rusia; la moartea acestuia fiul lui i-a luat locul. Noi achiziţii la NBC sunt Steve Friedman, angajat în Mai 1990 pentru producerea ştirilor, urmat de JeffZuker în Ianuarie 1993, şi el tot fp. Dar nu atât ştirile controlează minţile americanilor cât programele de distracţii. Pe acestea le dirijează la CBS Jeff Sagansky, iar Stuart Bloomberg are sarcina organizării programelor. Branden Tartikoff a devenit şeful programelor de distracţii ale NBC-ului în 1980, unde-a devenit preşedinte în 1990, pentru a deveni preşedinte la casa de filme Paramount în 1991, când

locul lui a fost luat de Warren Littlefield. În populaţia Statelor Unite, evreii sunt doar 2, 8 %k. În controlul distracţiilor publicului, numai Tartikoff nu e evreu.

Nefii a 8 din cele mai mari 10 companii din industria distracţiilor din Statele Unite sunt Steven J. Ross, Michael D. Eisner, Martin S. Davis, Laurence A. Tisch, Barry Diller, Victor A. Kaufman, Sumner Retistone, şi Lew Wasserman; la cele 2 ce-au rămas, şeful nominal este un ne-evreu, dar responsabil cu programele este tot un evreu. Când compania Sony din Japonia a cumpărat Columbia Pictures în 1989, Victor Kaufman a fost schimbat cu Peter Guber, tot fp; şi vice-preşedinte la Sony este Michael P. Schulhof, nu japonez, ci fp. În 1991 compania japoneză Matsushita a cumpărat MCA, dar tot Lew Wasserman a rămas şef; cumpărarea s-a făcut prin intermediul misiţilor Michael Ovitz şi Robert Strauss (ambii fp). Pe acesta din urmă Preşedintele Bush l-a numit apoi ambasador la Moscova. Steven J. Ross a murit în Decembrie 1992, şi Gerald Levin, tot fp, i-a luat locul. Barry Diller a părăsit Fox în Februarie 1992, şi-a fost înlocuit în Noiembrie cu Peter Chernin, al cărui loc rămas vacant a fost ocupat de Sandy Grushow, tot fp. Sumner Retistone (pe numele adevărat Murray Rothstein) a crescut mult din 1989 încoace, căci două din companiile lui au acaparat monopolul distracţiilor copiilor de la 4 la 11 ani şi a majorităţii „muzicii" pe care-o ascultă adolescenţii în Statele Unite. Majoritatea emisiunilor de radio aparţin tot acestor 3 mari reţele, ABC, NBC ŞI CBS; rivala lor, reţeaua MBS (Mutual Broadcasting System), cu 941 de staţii de radio, îl avea şef pe Martin Rubenstein, înlocuit în 1985 cu Norman J. Pattiz, tot fp, care-a cumpărat reţeaua de radio NBC ajungând astfel al doilea magnat al radioului din America. Vice-preşedintele lui este Ron Nessen, tot fp, care-a fost secretar de presă la Casa Albă sub Preşedintele Ford.

În Statele Unite, se vând zilnic 63 milioane de exemplare din 1.640 de ziare diferite, care conţin aproape toate aceleaşi neadevăruri. Doar 412 din 1.640 sunt ziare independente, restul sunt parte din reţele; şi doar 121 au peste 100.000 de cititori. Numai câteva pot să-şi permită să plătească reporteri, restul primesc ştirile care li se dau. În oraşele care au ziare de dimineaţă şi de seară, aceste ziare care chipurile se concurează de fapt aparţin aceluiaşi magnat. Astfel, Samuel Newhouse şi familia au 31 de ziare, cea mai mare editura din Statele Unite (Random House) cu toate subsidiarele, 12 staţii de

televiziune şi 87 reţele de abonament la televiziune, un ziar duminical cu 22 milioane de cititori, vreo 24 de mari reviste (*The New Yorker, Vogue, Mademoiselle, Glamour, Vanity Fair, House & Garden,* şi toate revistele grupului Conde Nast). Tot evreu din Rusia a fost şi Samuel Newhouse, care-a murit în 1979 lăsând un imperiu în valoare de $1, 3 miliarde, pe care fiii lui l-au ridicat la $8 miliarde. Au fost ajutaţi de faptul că nu cititorii ci reclamele aduc venit ziarelor, şi reclamele vin de la comercianţi care sunt tot fp. Deci chiar şi ziarele care nu aparţin acestor magnaţi respecta linia partidului, căci altfel li se retrag reclamele şi ziarele nu mai pot apărea. Cele 3 mari ziare din America, *The New York Times, The Wall Street Journal*, şi *The*

Washington Post, dau tonul. Adolf Ochs a cumpărat ziarul în 1896, şi strănepotul lui, Arthur Ochs Sulzberger, îl deţine azi, ajutat de redactorul-şef Max Frankel şi administratorul Joseph Lelyveld, toţi fp. Sulzberger – îi mai stăpânesc 33 de ziare, 12 reviste (*McCall's* şi *Family Circle* printre altele), 7 staţii de radio şi televiziune, un sistem de abonament la televizor, şi 3 edituri. Nurile sunt difuzate de la *The New York Times* la 506 alte ziare. *The Washington Post* a fost cumpărat în Iunie 1933 pe preţ de nimica de Eugene Meyer, partenerul lui Bernard Baruch (tarul Americii în primul război mondial), şi-i aparţine azi Katherinei Meyer Graham, nepoata lui, care mai deţine şi alte ziare, staţii de televiziune, şi reviste, între care *Newsweek*. *The Wall Street Journal*, cu 2, 1 milioane de cititori zilnic, aparţine lui Dow-Jones & Co., care mai deţine 24 de ziare şi revista *Barron-s*.

Preşedinte este Peter R. Kann, tot fp. Tot aşa sunt Robert Maxwell (pe numele adevărat Ludvik Hoch), Mortimer B. Zuckerman, Leonard Stern, Peter Kalikow, Steven Hoffenberg, Abraham Hirschfeld care deţin *The Daily News, The Village Voice, The New York Post*. Tot fp este şi magnatul ziarelor australiene, Rupert Murdoch. Revista cu caracter politic *Time,* cu 4, 1 milioane de cititori, ţine de Time Warner Communications a lui Gerald Levin; *U.S. News and World Report*, cu 2, 3 milioane de cititori, e publicată de Mortimer B. Zuckerman, care mai are şi *Atlantic*

Monthly şi *Daily News*. Cărţile sunt de asemenea strict cenzurate căci marile edituri (Random House, Simon & Schuster, Warner Books, şi Little, Brown) aparţin aceloraşi magnaţi ai ziarelor.

Richard Bernstein, fp, deţine Western Publishing, care vinde 50

%k din toate cărţile pentru copii în Statele Unite.5

Alaska are rezerve de petrol imense, la fel de mari ca şi Arabia Saudită, a căror exploatare este însă interzisă ca să nu deranjeze „natură". Dar nu putem crede că e de dragul întinderii de zăpadă nepătată, căci în California şi în alte state guvernul permite şi promovează cu mult zel distrugerea naturii. În trecut, companiile miniere săpau minele adânc în pământ, distrugând cât mai puţin din suprafaţă. Astăzi, companiile multinaţionale practică mineritul de suprafaţă, dezgolind vanele de minereu şi nu săpând galerii subpământene. Mineritul de suprafaţa realizează profituri imediate mai mari, iar dacă pământul rămâne distrus şi mort în urma lor, cui îi pasă? Mineritul de suprafaţa costă 30 %k mai puţin şi producţia este 100 %k mai mare decât în mineritul tradiţional. Dragostea asta subită de animale şi natura a guvernului subjugat plutocraţiei internaţionale provine mai degrabă din dorinţa de a nu permite că Statele Unite să devină independente şi să-şi satisfacă nevoile interne. Motivul ar mai putea fi şi dorinţa de a crea resentiment în mase pentru companiile petrolifere private, astfel încât masele să ceară sau cel puţin să accepte naţionalizarea resurselor subsolului şi-a surselor de energie. Desigur caRockefeller şi Rothschild şi ceilalţi cămătari internaţionali nu vor fi în pierdere; doar companiile mici şi productive vor dispărea. În 1973, guvernul federal a ordonat să se închidă conductele de petrol pe coasta Atlanticului, şi-am avut criză de petrol în est. Apoi, când publicul ignorant a intrat în panică, dintr-odată a apărut petrolul pe coasta de est dar a dispărut din California; şi apoi a reapărut în California şi-a dispărut din centru. Unii autori cred că conspiraţia ocultă încearcă astfel reacţia publicului ca să-şi ajusteze planurile cât mai eficient.

La fel de sinceră este dragostea guvernului pentru triburile indiene. Când e vorba de anihilarea creştinismului, atunci toate duhurile şi fantasmele şi totemurile în care credeau indienii sunt impuse în viaţa publică şi propovăduite copiilor în şcoli. Dar în 1887, guvernul a expropriat triburile indiene de 38 milioane de acri care le aparţineau; între 1887 şi 1934 i-au obligat să se îndatoreze şi să vândă încă 23 milioane de acri de pământ; în 1934, indienii mai aveau doar o treime din pământul ce-l avuseseră în virtutea acordului încheiat cu ei la Fort Laramie în 1868. În 1973, guvernul acordase companiilor multinaţionale petrolifere pentru minerit 680.854 acri din parcurile publice şi 258.754 acri din pământul indienilor. Companiile

multinaţionale care primesc în arenda pământurile triburilor indiene procedează cu ele aşa cum procedează în ţările din lumea a treia: prin împrumuturi de la Fondul Monetar internaţional, le asigura insuficientă economică, şomajul ridicat şi dependenţa totală. Când deschid o exploatare, companiile multinaţionale aduc un trafic comercial şi industrial sporit pentru care nu există infrastructura, adică drumuri, spitale, canalizare, apă; acestea sunt construite de către municipalităţile locale ca să satisfacă necesităţile, cu bani proveniţi din impozite ridicate de la localnici, şi din obligaţii municipale vândute localnicilor. Apoi, când minereul s-a epuizat, companiile multinaţionale pleacă lăsând în urma lor şomaj şi oraşe moarte locuite de localnici îndatoraţi pana n gât pentru lărgirea lor. Din cele 8 – 12 milioane de piei roşii pe care i-a găsit Columb, au mai rămas circa un milion; şi politica guvernului este de a „termina" statutul de naţiune al triburilor indiene. Femeile indienesunt sterilizate fără ştirea lor în clinici, şi copiii lor sunt pe cât posibil mutaţi ca să fie absorbiţi de restul populaţiei; sute de activişti indieni care se opun au fost asasinaţi. Exproprierea indienilor americani a fost începută de către căile ferate şi este continuata astăzi de interesele petrolifere şi miniere. Poluarea aerului pe rezervaţia tribului Navajo este de 100 de ori mai mare decât standardul pentru oraşul Los Angeles. În New Mexico, unde firma Anaconda (a lui Rothschild şi Rockefeller) operează una dintre cele mai mari mine deschise la suprafaţă, apele răului Rio Paguate sunt verzi de poluare chimică; 2.800 acri au fost devastaţi pentru producerea de uraniu 308, şi minerii Navajo au de 85 de ori mai mult cancer la plămâni decât aveau înainte. Un sfert din tot uraniul extras în Statele Unite provine de pe rezervaţiile indiene. Una dintre companiile care n-au instruit minerii indieni despre pericolul de iradiere este Kerr McGee, al cărei preşedinte s-a întâmplat să fie şi unul din directori la Banca Federală de Rezervă. După ce Comisia de Energie Atomică n-a mai subvenţionat mineritul uraniului, companiile şi-au închis operaţiile, şi indienii au rămas şomeri între tone de reziduu radioactiv care-i costa $21 milioane ca să scape de el. Când indienii au protestat, în 1973, guvernul le-a răspuns cu tancuri, elicoptere şi mitraliere, şi cu blocada alimentelor şi-a medicamentelor. Dar cine a auzit de ei din ziare sau de la televizor? Mass-media n-a şoptit o vorbă despre toate astea.*6*

În politica internaţională domneşte aceeaşi dezinformare, şi

aceeaşi trădare şi rea-credinţă. Un exemplu tipic este Nicaragua, al cărei preşedinte a fost între 1967 şi 1979 Anastasio Somoza. El fusese educat în Statele Unite la St. Leo în Florida, La Salle Academy în New York şi Academia Militară de la West Point, şi era fiul unui preşedinte nicaraguan asasinat de comuniştii sandinista în 1956. Anastasio Somoza era cel mai leal aliat şi prieten al Statelor Unite, şi-a fost foarte uimit văzând cum preşedintele american Jimmy Carter împreună cu acoliţii lui Henry Kissinger şi Cyrus Vance îi răstoarnă guvernul pentru a instaura un guvern comunist. Iată cum s-a lucrat împotriva Nicaraguei. Pentru înfometarea ţării, întâi a fost tăiat creditul acordat de Fondul Monetar internaţional; apoi s-a blocat exportul de cafea; apoi au fost carate prin contrabandă (prin Panamá) arme şi muniţii de manufactură americană pentru echipe de teroriști, antrenaţi tot de americani; apoi s-au tăiat toate sursele de unde guvernul legitim al Nicaraguei ar fi putut să-şi cumpere arme şi muniţii; şi în acest răstimp, mass-media din lumea „liberă" a orchestrat un cor de calomnii împotriva Preşedintelui Somoza. Încercând să-şi salveze tara, Anastasio Somoza a acceptat să apară la televizor ca să vorbească publicului; dar cu tehnologia avansate cu care ne mândrim, cuvântarea lui a fost cu atâta măiestrie editată, tăiată, lipită, trunchiata şi adăugita încât publicul a văzut şi-a auzit cu totul altceva decât a spus el. În timp ce Preşedintele Somoza se zbătea să-şi salveze poporul, bandele de teroriști înarmate şi instruite de guvernul american însângerau ţară. Au năvălit în sate şi-au asasinat 80 de judecători. Au masacrat 3.000 de civili şi-au internat în lagăre de deţinuţi politici alţi 8.000. L-au torturat pe locotenentul Juan Ocon şi i-au tăiat apoi capul; l-au împuşcat pe Alvaro Sánchez, civil paşnic, în propria casă, în faţa mamei şi copiilor lui; l-au torturat pe ziaristul Pedro Pablo Espinoza, i-au scos ochii, şi l-au împuşcat mai târziu; i-au împuşcat pe membrii gărzii naţionale care s-au predat; au asasinat soţia şi copiii de 2 şi 4 ani ai locotenentului René Silva; l-au ars de viu pe Dr. Rafael Saavedra, directorul vămilor, şi i-au ucis cei doi fii; i-au ars de vii într-o groapă cu petrol pe maiorul Domingo Gutierrez şi şase din soldaţii lui; l-au ars de viu pe sergentul Edwin R. Ordonez; l-au împuşcat în piaţa publică pe Dr.

Cornelio Hueck, fostul preşedinte al Congresului, ranindu-l uşor doar, apoi l-au pus pe o masă şi i-au despicat trupul viu fiind şi i-au scos inima; l-au torturat până la moarte pe maiorul Pablo Emilio

Salazar, prins în Honduras: cadavrul lui avea faţa transformată într-o masă de sânge şi oase zdrobite, braţele rupte, urechile tăiate, organele genitale lipsa, şi fâşii de piele smulse de pe trup. Ca să nu-şi închipuie cineva că toate acestea au fost făcute de cine ştie ce vizitatori de pe altă planetă, dăm numele conducătorului uneia dintre aceste bande de „luptători pentru libertate şi dreptate socială": el este Cufford Scott, american, cetăţean al Statelor Unite, fapt consemnaţin *Congressional Record* din 26 Februarie 1980 în mărturie depusă sub jurământ în faţa Congresului. Iată una din realizările lui Cufford Scott: a luat prizoniere două tinere studente de la şcoala de poliţişti; una era gravidă în luna a 4-a; i-a despicat pântecul şi i-a smuls copilul din pântec.*7* Ce fel de om este americanul Cufford Scott? La fel ca americanul Lon Horiuchi, agentul guvernului care văzând-o pe Vicki Weaver în pragul casei ei cu copilul la sân, a ochit cu grija şi i-a zburat creierii. Ulterior, Preşedintele Clinton şi procuroarea lui generală Janet Reno au aprobat fapta agentului Lon Horiuchi. Educaţia şi cultura promovată azi de guvernul Statelor Unite creşte astfel de agenţi guvernamentali.

Căderea Nicaraguei este descrisă în cartea lui Anastasio Somoza, *Nicaragua Betrayed – Nicaragua trădată*, unde povesteşte cum şi-a pierdut al doilea principal aghiotant, pe Generalul Reynaldo Perez Vega. Acesta era îndrăgostit de Nora Astorga, care l-a atras la ea şi sub pretext că nu are nimic de băut în casă, i-a cerut să-şi trimită şoferul şi paznicul să cumpere ceva. Banda de asasini ascunşi în casa Norei Astorga au năpădit pe el; l-au bătut până l-au lăsat o masă de sânge şi carne vie; i-au scos ochii; i-au ars trupul însângerat cu ţigara; i-au tăiat organele genitale şi i le-au băgat în gură. Doctorii estimează că tortura a durat câteva ore până la moarte. Cea care-a organizat şi prezidat la această acţiune, Nora Astorga, este astăzi procuroarea generală a Nicaraguei, mult lăudata de ziarele americane, în special de *Washington Post*. La câteva luni după ce Anastasio Somoza a arătat adevărata faţă a lucrurilor în cartea sa, a fost asasinat în Paraguay. Guvernul american a acordat în 1977 ajutor militar comuniştilor sandinista instauraţi în Nicaragua pe motiv că „nu violează drepturile omului" şi sunt „prietenii Statelor Unite". De atunci, peste 150.000 de oameni au fugit din Nicaragua. În ultima vreme au început să se reîntoarcă şi să se pregătească din nou de luptă până la moarte; şi-au dat seama că, indiferent dacă luptă sau se supun, guvernul comunist îi va asasina oricum. La 5 Septembrie 1978, Hodding Carter, purtător de

cuvânt al Departamentului de Stat american zicea: „politica noastră continua să fie de neintervenţie în treburile interne ale altei tari". La 13 August 1979, Secretarul de Stat american Henri Kissinger zicea: „Administraţia lui Jimmy Carter a participat activ la răsturnarea guvernului Somoza". Cine minte? La alegerile prezidenţiale din 1992, alegătorii nu l-au vrut nici pe Bush şi nici pe Clinton (care a întrunit mai puţin de 50 %k din voturi) şi şi-au îndreptat privirile înspre Ross Perot. Dar dacă Bush şi Clinton (care sunt înrudiţi, de altfel) sunt două fete ale aceleiaşi monede, Ross Perot nu este decât alternativă controlată de către aceleaşi eminente oculte. Printre aghiotanţii lui se număra mincinoşi profesionali că Hamilton Jordan şi acelaşi Hodding Carter.*8* Cum poţi afla care politicieni şi purtători de cuvânt mint în Statele Unite? Uită-te la faţa lor când vorbesc: mint aceia care-şi mişcă buzele.

Bilderbergerii (numiţi astfel după hotelul Bilderberg unde s-au întrunit prima dată) sunt unul din comitetele ocultei internaţionale. Acest comitet este condus de către prinţul Bernhard, soţul arhimilionarei ex-regine a Belgiei, fost nazist şi actualmente globalist înfocat. La şedinţele lor de lucru participa şefi de state şi reporteri de la toate agenţiile de ştiri, dar de 40 de ani de când conspira aceşti „înţelepţi" s-a avut grija să se respecte directiva dată de Cecil King, preşedintele celei mai mari reţele de ziare din Marea Britanie, că „nu cumva să fie dat publicităţii vreun raport sau nici măcar vreo bănuială despre conţinutul întrunirii". Deci toată presa „liberă" din lumea „liberă" este strâns controlată şi sub ordinele acestor comitete ale ocultei (Bilderbergerii, CFR, Comisia Trilaterală, şi Clubul de la Roma, sunt explicate in*troducere în politica zilelor noastre*). La 15 Septembrie 1971, Congressman-ul John R. Rarick a protestat în faţa Congresului american împotriva faptului că politica guvernelor este hotărâtă astfel în secret fără ştirea popoarelor afectate, spunând: „Cel mai mare ziar, *The New York Times*, a avut reprezentanţi de frunte la conferinţe. Pe lista lor sunt Arthur Hays Sulzberger, C.L. Sulzberger, James Reston, Max Frankel, şi Thomas Wicker. Preşedintele comitetului de la *The Washington Post*, Frederick S. Beebe, a fost la o şedinţă. C.D. Jackson de la *Time, inc.* a jucat un rol important imprimele întruniri Bilderberg.

Gardner Cowles de la Cowles Publications (revista *Look*) a fost la mai multe şedinţe, şi-au mai fost şi jurnalişti ca Joseph Kraft şi

Joseph K. Harsch". Dar toată presa „liberă" din lumea „liberă" neagă existenţa grupului Bilderberg şi rolul lui în instaurarea sclaviei globale.

Unii membri din comitetului de conducere a grupului Bilderberg sunt membri şi în CFR şi în Comisia Trilaterală, oameni ca David Rockefeller; Edmund de Rothschild; William Bundy (plănuitorul războiului din Vietnam); Giovanni Agnelli (uzinele Fiat); Otto Wolf (industriaş german, al cărui tată l-a finanţat masiv pe Hitler – alţii însă sunt cei urmăriţi şi persecutaţi că „hitlerişti"); Theo Somme (jurnalist german); Arthur Taylor (de la CBS); Niel Norlund (principal ziarist danez). Congressman-ul John R. Rarick arata că în principal participanţii la întrunirile grupului Bilderberg reprezintă interese bancare; megabancile din America şi Europa ale lui Rockefeller, Rothschild, etc., participa alături de megacompaniile multinaţionale care, chipurile, se „concurează" pe piaţa „liberă" din occident. Participanţii la conferinţele grupului Bilderberg

Impastează guvernul american sub toţi preşedinţii, democraţi sau republicani. Iar pentru luxoasele lor întruniri şi pentru activităţile agenturilor lor, fondurile provin de la fundaţiile Carnegie pentru Pace internaţională, Ford, şi Rockefeller. Adică în cele din urmă de la contribuabilul american, care-şi finanţează astfel proprii calai. Biografia unui secretar al grupului Bilderberg american, Joseph E. Johnson, e revelatoare: şef peste securitate în Departamentul de Stat, director la CFR, preşedinte la fundaţia Carnegie pentru Pace internaţională. Un altul este Eugene R. Black, preşedinte la Brookings institutions, o instituţie care sprijină grupul Bilderberg şi „sfătuieşte" reţelele de televiziune CBS, NBC ŞI ABC, precum şi Departamentul de Stat, Departamentul Apărării, şi Agenţia Centrală de informaţii (CIA). Eugene R. Black (de care nici măcar 0, 0001 %k din americani n-au auzit) a fost şi preşedinte la Banca Mondială, în comitetul Fundaţiei Ford, director la banca Chase Manhattan (a lui Rockefeller), director la Federal Express, ITT, Communication Satellite Corporation, Royal Dutch Petroleum, şi Consiliul Atlantic; şi în comitetele de conducere ale Universităţilor Harvard şi John's Hopkins.

Imediat după întâlnirea din Aprilie 1971 a Bilderbergerilor, dolarii americani s-au scurs din ţară în străinătate şi dolarul n-a mai avut acoperire în aur. Preşedintele Franţei, Pompidou (fost salariat al lui Rothschild) a anunţat împreună cu Preşedintele Nixon

devalorizarea dolarului cu 8, 5 %k; toţi cei care ştiuseră dinainte şi-şi convertiseră dolarii în valută europeană au făcut averi fabuloase; toţi cei care-au muncit toată viaţa în America s-au trezit că n-au ce mânca când ajung la pensie.

Profitul net al bancherilor internaţionali a fost de $15 până la $20 de miliarde. În Iunie 1991, la întrunirea grupului Bilderberg au participat David Rockefeller, Bill Clinton, Michael Boskin (sfătuitor economic al Preşedintelui Bush), Nicholas Brady (Secretarul Trezoreriei lui Bush), Theodor L. Elliot (ambasador în Afghanistan), Emilio Collado (vice-preşedinte la compania Exxon a lui Rockefeller), Katherine Graham (proprietăreasa ziarului *Washington Post*), John Reed (preşedinte la Citicorp a lui Rothschild), Senatorul John Chaffce, guvernatorul statului Virginia Doug Wilder, şi vice-preşedintele lui Bush, Dan Quayle. Congressman-ul Rarick a raportat despre aceste întruniri Departamentului Justiţiei, arătând că s-a violat legea Logan care interzice cetăţenilor particulari să încheie pacte cu agenţii străine care influenţează raporturile guvernului cu alte guverne sau agenţii – adică, într-un cuvânt, interzice trădarea de patrie. Departamentul Justiţiei a fost de acord că această lege a fost violată, dar n-a întreprins absolut nimic. La întrunirile grupului Bilderberg au mai fost şi alţi jurnalişti: Henry Greenwald care publică *Time*, şi Osborn Elliott de la *Newsweek*, chipurile în competiţie unul cu celălalt; dar în niciuna din publicaţiile lor nu s-a suflat o vorbă despre toate astea.*9*

Grupul Bilderberg este parte dintr-o conspiraţie descrisă de către Carrol Quigley, mentorul Preşedintelui Bill Clinton, sub numele de Masa Rotundă, al cărei braţ american este CFR. „Există şi-a existat timp de-o generaţie o reţea internaţională care operează într-o oarecaremasura în felul în care cei de extremă dreaptă **cred** că operează comuniştii", scrie Quigley. „De fapt această reţea pe care-o putem identifica că grupul Mesei Rotunde, **n-are nicio obiecţie să colaboreze cu comuniştii, sau cu orice alt grup, şi-o face adesea**". Nefii de state comuniste adesea se opreau la sediul CFR de pe strada 68 Est, numărul 58, din New York, unde li se indica ce să spună la întrunirile lor la nivel înalt la Casa Albă, şi unde erau filmaţi pentru ca să-i vadă sutele de milioane de spectatori.*10*

Puterea hipnotică combinată a educaţiei şi propagandei transforma miliardele de oameni într-o masă amorfă de vite cu faţă

umană. Aroganţa americană de „popor mare şi puternic" contribuie şi mai mult la orbirea poporului american. Comentând despre felul în care Statele Unite îşi trădează aliaţii, analistul britanic A.K. Chesterton scrie: „Statele Unite nu sunt de partea noastră pentru simplul motiv că Statele Unite **nu sunt nici măcar de partea lor**, ci sunt mâna care scoate castanele din foc pentru interese străine care se folosesc de ea cum le place. Mulţi patrioţi americani şi-au dat seama de adevăr şi se străduisc să-l dea în vileag. Mulţi au fost zdrobiţi făcând-o".*11*

Lenin prevedea electrificarea întregii întinderi sovietice pentru un mai bun control al populaţiei, noii noştri stăpâni preconizează în acelaşi scop „un computer în fiecare casă în anul 2000".

Computerele sunt o teribilă unealta de spălare a creierului, căci obişnuiesc copiii de pe băncile şcolii să accepte doar ce prezintă ecranul computerului. De aceea se grăbeşte compania Cinerom să pună Biblia pe disc computerizat: pentru c'o poate astfel controla şi schimbă cum vrea. Iată ce prezintă discul de educaţie muzicală a tineretului american: „o uimitoare bogăţie de informaţie despre muzică din întreaga lume… 162 de stiluri muzicale de la didgeridoo al aborigenilor la zydeco". Nu tradiţia muzicală europeană. Această informaţie este acompaniata de o imagine cu o partitura afro-pop. Literatură, cărţile, sunt desuete; „cititorii" se agaţa de şoricelul computerului şi, cu ochii ţagla la ecran, se lăsă în voia apelor care le spala creierii cu cea mai înaintată tehnologie. *The Complete Maus: A Survivor's Tale – Noricelul complet: Povestea unui supravieţuitor* este computerizarea şi dramatizarea romanului pentru copii despre holocaust de Art Spiegelman. În acest roman evreii sunt şoriceii şi naziştii sunt pisicile. Copiilor li se arata lagărul de la Auschwitz (nu cum a fost în realitate, ci ficţiunea afacerii shoah – vezi capitolul IX); astfel, ficţiunea lui Spiegelman asuma dimensiunile realităţii în minţile copiilor.*12* Asistăm la un paradox extrem de crud: inventivitatea minţii omeneşti este folosită pentru degradarea şi îndobitocirea ei. Progresul tehnologic realizat de minţi inginereşti strălucite este folosit pentru distrugerea acestor minţi din fragedă copilărie. Compania Zygon oferă prin reclame vopsite în culoarea violetă a ocultei un curs întreg de „iluminare": 14 benzi de „neuro-distracţie" care „creează o matrice specială auditivă care-ţi alterează starea conştiinţei sincronizându-ţi undele creierului după modelul teta. Cei ce folosesc benzile au fenomene psihice, experienţe extracorporale, contacte cu lumea

spiritelor". Banda 12 oferă „viziuni piramidale". Tot o piramidă este trofeul Asociaţiei Publicaţiilor despre Computer.

Acum 200 de ani au luat naştere Statele Unite ale Americii ca o naţiune creştină.

Azi, în 1994, există în Statele Unite ale Americii, peste 750 de organizaţii, librarii, şi unităţi dedicate satanismului.

A cincea parte din toate asasinatele din Europa occidentală sunt atribuite satanismului. Optzeci şi cinci la sută din şcolarii din Germania de Vest au avut contact cu satanismul.

Librăria *The Sorcerer's Apprentice – Ucenicul Vrăjitor* din Leeds, Anglia apreciază că există 40.000 de satanişti şi ciraci de-ai lor în 66 de ţări din întreaga lume.

În ultimii doi ani, culturi satanice că *Ordo Templi Orinetis* şi *Wicca* au început să recruteze masiv printre tineret.*1* în Statele Unite, aceste culturi satanice şi *Biserica Satanei* cu marele „preot" La Vey sunt protejate pentru că aşa cere, chipurile, libertatea religioasă; singura religie care nu e protejată de libertatea religioasă în Statele Unite e creştinismul.

Discipolii satanismului „sunt foarte bine motivaţi, bine organizaţi, **au fonduri nelimitate**, şi par să fie imuni la orice atac (deocamdată)".*2* Am auzit că recent au deschis filiale şi în România, şi că s-au găsit animale torturate şi ucise în ritualuri satanice la Arad. Nivelul de viaţă al americanului, îmbuibat cu mărfuri şi comoditate materială, cu greu îşi face drum în fostul lagăr socialist; dar ticăloşia şi relele care s-au cuibărit în occident şi-au croit drum imediat la Moscova. O rasă de câini numită „pit bull" în America şi „Stăffordshire bull terrier" în Anglia a fost importată în Rusia post-sovietică. Aceşti câini, devotaţi şi iubitori faţă de stăpânii lor, sunt extrem de curajoşi şi pot fi condiţionaţi să lupte până la moarte în „lupte de câini" pentru distracţia publicului. Un astfel de câine costa la Moscova cât salariul pe şase ani al unui muncitor obişnuit. Deşi legi recente le interzic, luptele de câini n-au dispărut: recent, în vara anului 1994, la o luptă de „pit bull"-i din afară Moscovei, 200 de spectatori au plătit câte 1.000 de ruble ca să vadă 20 de câini cum se sfâşie până la moarte. Un câine şi-a pierdut piciorul, şi şi-a rănit adversarul la gât. Uneori distracţia asta sângeroasă durează o oră. Viaţa unui câine destinat să se măcelărească în ring este oribilă şi înainte de luptă. Antrenamentul este extrem de

crud, pe maşini făcute de stăpânii lor, sunt îndopaţi cu carne şi proteine ca să devină cât mai agresivi, şi maltrataţi.*3*

În 1993, întreaga naţiune americană a privit apatic, că o turmă de oi, cum 86 de bărbaţi, femei şi copii nevinovaţi au fost torturaţi şi uciși în mod monstruous cu sadism exacerbat şi amplificat de mijloacele tehnicii moderne de către agenţi ai guvernului federal (nu e clar dacă nu erau şi ai Naţiunilor Unite) la Waco, Texas. Procuroarea generală a Statelor Unite, Janet Reno, a declarat că acesta e doar începutul, şi că are o listă lungă de organizaţii cu care va proceda la fel. Ţinându-se de cuvânt, în 1994 Departamentul Justiţiei, Departamentul Trezoreriei, şi Agenţia pentru Alcohol, Tutun şi Armele de Foc, adică echipa de atac de la Waco, Texas, au atacat Biserica Universală şi Triumfătoare din Corwin Springs, Montana, cerând 2, 6 milioane de dolari în impozit retroactiv şi pretinzând că toţi membrii bisericii să renunţe la dreptul lor constituţional de a purta arma. Ca să nu fie masacraţi că cei din Waco, Texas, membrii Bisericii Universale şi Triumfătoare din Corwin Springs, Montana şi-au predat armele.*4*

În Iunie 1994 a avut loc la San Francisco, într-o mare catedrală episcopală care fusese înainte creştină, o conferinţă numită Renaşterea Sacrului Feminin. La conferinţa s-au intonat monodii de tip asiatic *(chanting)* de către Ansamblul Coral Lesbian al Golfului, s-au adorat imagini ale diverselor zeiţe din toată lumea, şi s-a celebrat ideea „mumei divine care zace în centrul tuturor civilizaţiilor globale ce se nasc". Această idee este propagată şi în şcoli şi universităţi.*5*

Tot în Iunie 1994 au avut loc la New York două parăzi ale homosexualilor; într-una din ele au apărut bărbaţi complet goi şi femei complet goale, şi un contingent de pedofili (bărbaţi care copulează cu băieţei mici, sub opt ani). Poliţia a avut instrucţiuni să-i protejeze de public. Primarul Rudolph Giuliani a participat la una din parăzi, care a pornit de la sediul Naţiunilor Unite şi a fost împodobită de femei nude până la brâu. Scrie un spectator: „Am privit parada timp de două ore şi-am văzut cu ochii mei 7 participanţi complet goi… Majoritatea participanţilor făceau gesturi şi scoteau ţipete obscene, care-au inclus o copulaţie simulată în faţa Catedralei Sf. Patrick… Alţii erau pe jumătate goi, multe femei cu sânii goi şi bărbaţi care purtau doar un suport atletic minim sau o frunză de vită. Alţii erau îmbrăcaţi în bătaie de joc ca nişte cardinali, preoţi, păstori, şi călugăriţe, alţii erau

costumaţi în diavoli, chiar în Satana însuşi. Un preot adevărat, un pastor protestant în vârstă îmbrăcat în haina preoţească care avea un afiş pe care scria că homosexualitatea e un păcat, stătea liniştit în Centrul Rockefeller privind paradă. A fost atacat cu furie de paradă homosexualilor, trântit la pământ. Erau sute de poliţişti chiar acolo, şi niciunul n-a intervenit!" Parada homosexualilor a ţinut o săptămână şi-a rămas îndatorată cu $300.000.*6* Dar îşi va plăti datoriile. Rockefeller, Rothschild, şi toţi bancherii internaţionali, vor contribui, cum au contribuit şi până acum, şi vor acoperi cheltuielile. Revista pornografică *Playboy* are şi anul acesta pierderi financiare şi trebuie să dea afară 10 %k din salariaţii săi. Dar şi aceste pierderi vor fi acoperite; pornografia este finanţată pentru poluarea culturii.

Ziar*ul Ei Paso Times* a început să publice anunţuri de căsătorii între homosexuali. Universităţi americane că Northeastern din Boston, Stanford, Universitatea din Iowa, şi Antioch Collège trimit invitaţii organizaţiilor de homosexuali să vină să fie angajaţi ca profesori, oferindu-le salarii mai ridicate decât celorlalţi. Departamentul Agriculturii al guvernului Statelor Unite a creat pentru salariaţii săi o organizaţie pentru homosexuali, lesbiene, şi bisexuali frumos denumită GLOBE. Serviciul care colectează impozitul pe venit în St. Paul, Minnesota, publica un buletin lunar menit să introducă salariaţii în cultura homosexuală. Preşedintele companiei American Express reaminteşte printr-o circulară că compania că este dedicată „diversităţii culturale", ceea ce înseamnă includerea culturii homosexuale. Directorul companiei Kodak reaminteşte printr-o altă circulară că recunoaşte grupurile de homosexuali că „minorităţi". Tot „minorităţi" care trebuie promovate şi înzestrate în mod deosebit sunt grupurile homosexuale la AT & T, gigantică companie de telefoane şi telegraf, care distribuie salariaţilor ei obiecte de birou cu emblema homosexualilor: un triunghi roz înconjurat de un cerc verde.*7* în fine, Mickey Mouse al lui Walt Disney, care a umplut zeci de ani cărţile şi filmele copiilor cu şoricei şi căţeluşi şi pisicuţe şi pasarele, a introdus şi două personaje homosexuale printre ele.*8* Dar că încununare a dezvăluirilor, un anunţ în ziarul *The Boston Globe* ne dezvăluie ca şi Iisus Hristos a fost homosexual şi s-a iubit cu Lazăr.*9* După cât accent se pune pe homosexualitate în cultură, politica, şi viaţa publică a Statelor Unite ale Americii, ai zice că sunt foarte numeroşi, dar nu sunt. Sunt doar 1 %k din populaţie, şi probabil homosexualii autentici (nu

cei convinşi să se creadă homosexuali) sunt mult mai puţini. Darsunt privilegiaţi şi finanţaţi din culise. Homosexualii sunt promovaţi în posturi superioare; 15.9 %k din totalul populaţiei au posturi de conducere, dar 49 %k dintre homosexuali au posturi de conducere.*10*

În Ianuarie 1994, Seminarul Teologic General Episcopal, cel mai vechi şi mai prestigios seminar episcopal din America, a început să ofere camere „cuplurilor de acelaşi sex". Până acum doar perechile heterosexuale căsătorite aveau camere separate. Heterosexualii n-au drept la aceste camere decât dacă sunt căsătoriţi; pentru homosexuali însă regulile sunt mai puţin severe.

Episcopul Craig B. Anderson a spus că astfel „seminarul a devenit un microcosm pentru restul bisericii".*11* Biserică Prezbiteriană a Statelor Unite a finanţat cu $66.000 o conferinţă de „re-imaginare" a Dumnezeirii în Minneapolis, unde s-a preamărit „ziditoarea noastră" Sofia, noul Dumnezeu, printr-o liturghie în care-a fost folosit următorul text: „Ziditoarea noastră Sofia, suntem femei după chipul şi asemănarea ta. Cu nectar între picioare invităm un iubit, dăm naştere unui copil; cu fluidele calde ale trupului nostru reamintim lumii plăcerile şi senzaţiile". Mai demult textele astea decorau bordeluri; azi le auzi la biserică. Această conferinţă a fost organizată de Consiliul Bisericilor din Minneapolis în cadrul celebrării „Deceniului solidarităţii bisericilor cu femeile" iniţiate de Consiliul Mondial al Bisericilor şi Consiliul Naţional al Bisericilor. Au participat 405 prezbiterieni, 391 metodişti, 313 luterani, 234 romano-catolici şi reprezentanţi ai altor grupuri protestante. s-a oficiat şi o liturghie pentru lesbiene.*12*

În 1981, Cardinalul Cassaroli l-a ameninţat pe papa Paul VI cu represalii dacă-i suprima pe iezuiţii marxişti. La o lună a avut loc atentatul împotriva papei, care nu s-a mai atins de marxişti şi-a respectat angajamentul pe care şi-l luase Papa Ioan XXIII de a nu ataca comunismul sub nicio formă. Dar în fond, ce este marxismul? „Unii-i zic marxism; eu îi zic iudaism", explica rabinul Stephen Wise.*13* Stâlpii denominaţiilor reformate din Statele Unite sunt Jerry Falwell, Pat Robertson, Billy Graham. Jerry Falwell zice: „Sunt sionist" (*Old Time Gospel Hour,* 27 Ianuarie 1985). Pat Robertson zice că „este prolsrael" (7 Martie 1988). Billy Graham predica o „Biblie vie", în care apar laude ale iudaismului care nu apar în textul original al Bibliei. Sala de

rugăciuni din Capitolul Statelor Unite are două menore evreieşti şi nici o singură cruce.*14* încă din Octombrie

1955, planul de subversiune a bisericilor foste creştine era o sarcină principală a Comitetului Evreiesc American. „Am în faţa mea un volum de 280 de pagini care conţine raportul anual pe 1953 al Comitetului Evreiesc American, publicat pentru membrii săi", scrie Kenneth Goff. „Dacă creştinii din Statele Unite ar putea citi paginile 95 – 112 ar înţelege multe lucruri pentru care nu există altă explicaţie. Zece ramuri sau departamente ale Comitetului Evreiesc American sunt înşirate aici cu domeniile lor de acţiune, explicând ce trebuie să facă fiecare ca să infiltreze viaţa bisericile protestante şi catolice din America. Rezultatele pe care le arătă şi metodele folosite pentru a-şi ascunde faptele te umplu de spaimă".*15* Un articol din numărul din Mai 1994 al ziarului *The Syria Times* scrie că 30 %k din episcopii protestanţi din Statele Unite ale Americii sunt evrei. Ambasadorul Statelor Unite Christopher Ross a depus o plângere împotriva articolului, protestând pentru că s-a pomenit în public acest fapt, care este pe deplin adevărat.*16*

Cheltuiala fundaţiilor pentru cultură şi arta da roade. Revista *Money* a făcut un sondaj şi-a observat că:

% tinerii sunt mai necinstiţi decât bătrânii;

% bărbaţii sunt mai necinstiţi decât femeile;

% aproape o treime din cei întrebaţi au spus că fac declaraţii false despre venitul impozabil;

% aproape un sfert au spus c'ar fură $10 milioane dac ar putea s-o facă fără să fie prinşi;

% în 1987, 15%k au spus c'ar lasa să treacă neobservată o greşeală de socoteală în favoarea lor la restaurant; în 1994, 24 %k au spus c'ar face-o;

% în 1987, 4%k au spus că şi-ar însuşi un portofel găsit cu o mie de dolari; în 1993, 9 %k au spus c'ar face-o.*17*

Milenii de ură împotriva lui Hristos şi împotriva învăţăturii Luiculmineză astăzi cu batjocorirea şi înfrângerea bisericii Lui, cu instaurarea satanismului care se închină noilor stăpâni ai tuturor popoarelor, şi cu recăderea în păgânismul „religiei Noii Ere". Sute de culturi, „religii", secte, misiuni au pregătit terenul. William J. Petersen le rezuma pe cele mai cunoscute în cartea sa *Those Curios Cults in the*

80's – Acele culturi curioase din anii 1980. Pe tot parcursul cărţii, răsună tema afacerilor şi profitabilităţii: „Dacă vrei să faci un milion de dolari, cel mai bun lucru e să-ţi lansezi o religie", spunea L. Ron Hubbard la o conferinţă din 1949.*19* Dar afacerea noilor religii n-ar fi fost aşa de înfloritoare fără subminarea şi demolarea religiei creştine din interiorul bisericii, fără educaţia „umanistă" atee, şi fără propaganda susţinută anticreştina a „intelectualităţii progresiste", a făurarilor noii culturi, a literaturii şi artei moderne, şi a psihologiei şi filosofiei ultimelor decenii. Mai demult, ţigăncile dădeau în bobi şi gospodinele ghiceau în cafea. Astăzi, profesorii universitari se ocupă de horoscoape şi de „parapsihologie". Acum 10 – 15 ani culturile căutau să facă adepţi printre tineret; astăzi ţinta lor sunt cei trecuţi de 40 de ani, căci aceştia au mai mulţi bani, au case, maşini, lucruri care le pot fi luate. Aşa-zisele religii noi vizează în special femei mai bătrâne singure sau lipsite de afecţiune, căci acestea sunt foarte vulnerabile şi uşor de jefuit.

Am intrat în zodia vărsătorului, ne spun astrologii. Toate ziarele de mare circulaţie conţin horoscopul zilei. La prăvălii poţi să-ţi cumperi unul făcut de computer cu sume care variază între

$20 (la Philadelphia) şi $2, 50 (la New York). La 200 de universităţi computerele sunt gata să furnizeze amatorilor aceste importante ştiri la orice oră din zi şi din noapte. Erau în anii optzeci.

12.000 de astrologi de profesie care trăiau numai din asta, şi 175.000 de astrologi care mai aveau şi altă sursă de venit. În 1976, 32 milioane de americani credeau în astrologie. Circa 77 %k din americani îşi cunosc zodia. În Marea Britanie, peste două treimi din populaţie îşi citeşte horoscopul; în Franţa, 53 %k; în Germania, 63 %k. Mânia asta a horoscoapelor a domnit şi între cele două războaie mondiale în Germania. În America, este strâns legată de teozofie şi spiritism şi a intrat în saloanele „lumii bune" la începutul secolului, când Evangeline Adams, o bostoniană bogată, a deschis un cabinet de horoscoape la New York deasupra lui Carnegie Hall. Un horoscop făcut într-un astfel de cabinet costa între $25 şi peste $100. Credinţa în prezicerile horoscopului e foarte greu de dezrădăcinat din mintea credulilor: dacă un horoscop îţi prezice un mare noroc într-o anumită zi şi tu cazi şi-ţi rupi un picior, astrologul îţi dovedeşte că ai avut mare noroc că nu ţi le-ai rupt pe amândouă.*20*

Senzaţia de pericol, anxietatea confuză a publicului care simte cum i se pune laţul de gât dar nu înţelege conspiraţia îl împinge să caute să ghicească viitorul. O metodă e I Ching, o carte chinezească al cărei titlu, I Ching, înseamnă „Cartea Schimbărilor". Cartea este aşa de încurcată şi obscură încât niciun om normal n-o poate pricepe; de aceea un actor de cinema care joacă roluri de chinez în filmele de la Hollywood, a înfiinţat la Los Angeles institutul de Studii I Ching. Metoda I Ching constă din a arunca nişte beţişoare sau monede; viitorul este dezvăluit de felul cum cad acestea. I Ching a fost uitată de secole în China. În 1949 s-a publicat o carte în America, cu o prefaţă de Carl Gustav Jung, care credea că I Ching era cumva legat de subconştientul colectiv al chinezilor antici, dar I Ching a fost popularizat de autori că John Cage şi Tom Wolfe, şi cântăreţul Bob Dylan (pe numele adevărat Zimmerman). Se aruncă nişte beţişoare, sau trei monede (care pot fi şi locale dacă n-ai monede chinezeşti). Apoi se deschide cartea la capitolul din carte indicat de felul în care au căzut beţişoarele sau monedele, iniţial erau opt capitole, la care s-au tot adăugat altele. Alegerea capitolelor se face aplicând principiul Yang-Yin. Yang e masculin, tare, luminos, soare, cer, în faţă; Yin e feminin, moale, înnorat, pământ, în spate. Yang şi Yin se luptă, se întrepătrund, se asociază. După ce arunci beţişoare sau trei monede, te-apuci să numeri conform principiului Yang-Yin: la monede, efigia are două puncte, cealaltă faţă trei; dacă arunci două efigii şi cealaltă fată odată, ai aruncat numărul şapte, care e un Yang, deci desenezi un Yang (o linie neîntreruptă) pe o foaie de hârtie. Dacă apoi arunci, de exemplu, numărul opt (o efigiesi două din celelalte), desenezi un Yin (o linie întreruptă). Numărul şase e un Yin care se schimbă în Yang; numărul nouă e un Yang care se schimbă în Yin. După ce-ai aruncat de şase ori monedele, ai o hexagramă, adică un desen că o clădire cu şase etaje, făcute din linii continui sau întrerupte. Atunci te apuci să vânezi prin cartea I Ching capitolul în care găseşti un desen care seamănă cu al tău. O hexagramă cu o linie neîntreruptă Yang jos şi cinci linii Yin deasupra corespunde capitolului 24 unde scrie: „Întoarcere. Succes, intri şi ieşi fără greşeala. Prieteni fără pată. Drumul duce şi vine. Reîntoarcere în ziua a şaptea. E bine să ai unde te duce". Dacă n-ai prea priceput citeşti notele explicative şi afli că „după ce liniile întunecate (întrerupte) au împins liniile luminoase în sus şi le-au dat afară din hexagrama, intră o altă linie luminoasă de dedesubt. A trecut vremea

întunericului". Adepţii I Chingului îţi explica că toate astea au rol simbolic şi se adresează inimii. În zicalele din I Ching apar concepte antice chinezeşti, probabil din doctrina Tao. Confucius a spus că şi-ar dedica 50 de ani din viaţa studiului I Ching. Lao-tse, contemporanul lui Confucius care-a fondat doctrina Tao, propovăduia că nu există bine şi rău ci trebuie să te laşi târât de cursul evenimentelor şi să faci ce-ţi vine în momentul acela, şi explică de ce: la început a fost Tao (drumul), care s-a separat în Yang şi Yin ale căror combinaţii dau cele cinci elemente (metal, lemn, foc, apă şi pământ), din care e făcută lumea.*21* Am cunoscut personal pe cineva care pretindea că crede în galimatias-ul ăsta dar n-a fost în stare să ni-l explice şi s-a rezumat la a susţine că „avem Yin şi Yang şi e foarte important". Ce e important probabil e ca lumea să nu mai facă distincţia dintre bine şi rău.

În 1877 s-a născut pe o fermă din Kentucky, Edward Cayce, devenit notoriu pentru ca din 1901 până în 1945, când a murit, intra într-o transă autohipnotica şi făcea profeţii. În 1931 a fondat Asociaţia pentru Cercetare şi Iluminare (Association for Research and Enlightenment, ARE), cu peste 13.000 de membri. În deceniul al nouălea cotizaţia era de $35. Texe Marrs scrie că ARE a influenţat peste 15 milioane în zilele noastre, şi că circa 600 de medici, chiropracticieni, psihologi, au legături cu ARE.*22* Asociaţia cercetează percepţiile extrasenzoriale, visele, reîncarnările, meditaţia şi în 1933 şi-a fondat propria universitate, Universitatea Atlantic. Baza ARE-ului este doctrina reîncarnării. Până în 1923 Cayce s-a mărginit la a pune diagnosticuri medicale, dar în 1923 Arthur Lammers, bogătaş din Ohio care se ocupă cu teozofia introdusă de Madame Blavatsky, l-a recrutat pentru a fonda o „religie" bazată pe reîncarnare şi pe Vechiul Testament, conform căreia Iisus Hristos fusese anterior Adam, Enoch, Melchizedek, Iosif de la curtea faraonului, Iosua, şi Iesua, şi doar în a 13-a reîncarnare, Iisus Hristos. Astfel de cariere le-a făurit Cayce tuturor personajelor biblice: astfel, Nicodemus era cumnatul lui Simon Petrul, şi soţul Martei, după Cayce, şi Cleopas era mama lui Bartimaeus orbul (deşi Cleopas era bărbat). De remarcat că în biografia lui Iisus Hristos rescrisa de Cayce un rol foarte mare îl joacă secta esenilor

— Exact acea sectă care acum mass-media se străduieşte să demonstreze că este la originea religiei creştine, pe baza aşa-ziselor „documente autentice" de la Marea Moartă. Dumnezeu este, după Cayce, „o energie creatoare universală".*23*

Unele secte care-şi zic creştine se dedica spiritismului şi contactului cu morţii. Astfel, Arthur Ford, pastor al sectei „Discipolii lui Hristos", şi episcopul anglican James A. Pike au reînviat spiritismul în 1967, care are astăzi circa 150.000 de adepţi în America. Pericolul spiritismului constă în faptul că cei ce cred în aceste contacte cu lumea cealaltă executa ordine primite de la „ghizii" lor „de dincolo", oricât de atroce şi de groaznice crime li se porunceşte să facă. Religia Spiritualiştilor (spiritiştilor) are circa 18 biserici şi denominaţii independente dar toate au în comun credinţa în ghizi, în „spiritul universal, în învăţăturile scripturilor (creştine, hinduse, budiste), în reîncarnare şi în iubirea între semeni", zice Ellen Resch din New York, preoteasa Bisericii-Mama a Ştiinţei Spirituale. Dar creştinismul este eliminat din această religie, aşa cum este eliminat şi din masonerie, folosindu-i-se numele doar în anunţuri publice. Ghidul Ellenei Resch este o piele roşie, căci aceste triburi americane par foarte bine dotate pentru spiritism. Au existat scandaluri cauzate de dezvăluiri de fraude şi trucuri făcute de spiritişti, dar mass-media pomeneşte foarte rar despre ele.*24* Astfel, Madame Blavatsky, fondatoarea teozofiei, care susţinea că avea contacte cu doi mahatma din Tibet, a fost dovedită că folosea trucuri cu panouri secrete şi că comitea falsuri. Dar astăzi culturnicii americani vorbesc despre ea cu respect şi veneraţie.

În Germania în 1968 erau 10.000 de vrăjitori şi vrăjitoare. În 1951 s-a abrogat în Anglia legea împotriva vrăjitoriei şi astăzi sunt peste 30.000 de vrăjitori acolo. În Statele Unite, o vrăjitoare a făcut afirmaţia că existau aproape 10 milioane de vrăjitori activi în anii 1980, şi vrăjitorii şi vrăjitoarele nu se mai ascund. În Los Aceles, un funcţionar public i-a decernat o diplomă de onoare Louisei Hgoner, pentru ca „a sporit vitalitatea sexuală a oraşului Los Angeles". Dar parcă eram îngrijoraţi de explozia populaţiei... La protestele publicului, funcţionarul şi-a retras diploma, şi Louise Hgoner şi-a retras farmecul de fertilitate. În ciuda acestui fapt, la Los Angeles se produc bastarzi cu ghiotura pe asistenta publică, exact ca înainte. Totuşi Louise Hgoner nu şi-a pierdut atracţia pentru public, care-i cumpăra cartea *Power through Witchcraft – Puterea vrăjitoriei*, articolele, cartea de bucate. La şcoli şi universităţi există cursuri de vrăjitorie; la Universitatea Liberă din Midpeninsula, la Universitatea Liberă a Heliotropului din San Francisco, şi la Universitatea de Stat din San Diego, în California; apoi, la Universităţile din New York, din

Carolina de Sud, şi din Georgia. Naizeci şi opt de instituţii de învăţământ superior, multe finanţate de guvern, oferă cursuri de vrăjitorie.25 Am văzut cu ochii noştri lecţii de introducere în magie pentru copii mici de şapte ani în şcolile de stat. Ce-i rău în asta, ar zice unii. Dar atunci când copiii lor sunt răpiţi, torturaţi pentru că suferinţa lor dă putere vrăjitorilor, li se scot ochii pentru că marele vrăjitor mănâncă ochii victimei, primesc nenumărate lovituri de cuţit pentru a li se recolta sângele, şi mor în chinuri în cercul vrăjitoresc, unii oameni văd ce e rău în asta. Există însă şi mame care se lasa impregnate pentru a da naştere la copii care sunt apoi sacrificaţi în cercul vrăjitoresc, cuparticiparea mamelor.

Unele vrăjitoare susţin că nu practica magia neagră ci magia albă. Dar adepţii satanismului nu fac această afirmaţie. Satanismul a intrat în cultura maselor largi de americani cu filmul *Rosemary's Baby* din anii 1960, în care Anton Szandor La Vey, marele preot al bisericii Satanei din California, şi autorul Bibliei satanice, a jucat rolul diavolului. Au mai fost adoratori ai Satanei şi-nainte. Unul a fost Aleister Crowley din Anglia, fiu de oameni bogaţi şi autorul unor poezii pornografice care propovăduia folosirea stupefiantelor şi se dedicase orgiilor în vila lui din Sicilia. A acumulat astfel bani şi discipoli până la cel dea – al doilea război mondial, după care a intrat în declin şi-a murit la 72 de ani sărac şi chinuit de adicţia la heroină. Anton La Vey, de profesiune prestidigitator şi factotum la circuri şi carnavaluri, a înfiinţat biserica Satanei în 1966, o religie pe care el o descrie ca „egoistă, brutală, bazată pe convingerea că omul este o fiinţă inerent egoistă şi violenta, viaţa este o luptă darwiniana de supravieţuire a celui mai tare, şi pământul va fi stăpânit de cei care lupta pentru victorie". Crescut la circ, Anton Szandor La Vey pare uneori o lichea; alteori pare sincer dedicat forţelor răului. Statele Unite recunosc biserica Satanei a lui La Vey că o religie legitimă scutită de impozit. Ni mai nocive decât biserica lui La Vey însă sunt culturile satanice care practică omuciderea rituală, că grupul lui Manson, sau al lui Sirhan Sirhan, sau asasinul care-şi zice „al Zodiacului". În Iunie 1970, un grup de copii adolescenţi de şcoală care învăţaseră satanismul au asasinat un lucrător de la o staţie de benzină şi o învăţătoare. După o lună un alt grup satanic a asasinat un funcţionar din Montana lângă Yellowstone Park: l-au împuşcat, i-au tăiat trupul în 6 bucăţi şi i-au mâncat inima. La Fort Lauderdale, în Florida, o fetiţă de 14 ani a fost „căsătorită"

după ritual satanic, cu cinci tineri în aceeaşi noapte. Un tânăr din Rochester povesteşte cum la o slujbă satanică au practicat „toate perversiunile sexuale" asupra fetei de pe altar. O studentă din San Diego avea sarcina de a tăia un membru unui coleg. Poliţia din Los Angeles povesteşte despre creşterea ritualurilor satanice în care se ucidcaini şi pisici şi alte animale, al căror sânge amestecat cu drogul LSD este băut de participanţi.*26* John W. De Câmp, Senator al Statului Nebraska, demonstrează pe 274 de pagini*27* legătura dintre satanism, abuzul sexual al copiilor, preşedinţii Statelor Unite Ronald Reagan şi George Bush, şi milioanele furate de la banca Franklin din Omaha, Nebraska. Relatarea lui se bazează pe documente, mărturii şi depoziţii luate la procese publice care s-au soldat cu următoarele rezultate: copiii, victime ale abuzului sexual şi satanismului, care supravieţuiseră şi au depus mărturie (Alisha Owen şi Paul Bonacci şi încă doi) au fost forţaţi să-şi renege mărturia şi să se dezică; cei care nu s-au dezis (Alisha Owen şi Paul Bonacci) au fost condamnaţi de către tribunalul care i-a scos basma curată pe membrii sectei satanice. Apoi toate ziarele au sărit în apărarea sataniştilor, scriind cum că „nu există nicio dovadă că satanismul ar face ceva dăunător" (*Omaha World Herald*, 28 Aprilie 1991), şi că este vorba doar de „isteria creştinilor fundamentalişti". Verdictul oficial al FBI-ului (Federal Bureau of investigation, agentura poliţienească care investighează crimele federale) este că într-adevăr, se vede pe trupul lui Alisha Owen şi Paul Bonacci că au suferit tortura sexuală, dar ei în principiu mint şi nu există nicio dovadă că cineva ar fi făcut ceva rău pe undeva. Unii din salariaţii FBI-ului însă s-au innecat în minciună groasă care domneşte în guvernul Statelor Unite şi-au răbufnit. Astfel, Ted Gunderson, după 28 de ani cu FBI-ul, s-a hotărât să spună adevărul.

Despre grădiniţă de copii ai căror directori sunt Peggy McMartin Buckey şi fiul ei Raymond Buckey, 460 de familii au depus plângeri arătând că aveau loc abuzuri sexuale ale copiilor şi ucideri de animale în ritualuri satanice la acea şcoală; dar justiţia din Nebraska i-a achitat pe Peggy şi Raymond Buckey. Ted Gunderson a rămas convins după investigaţiile sale că din zecile de mii de copii care dispar anual în Statele Unite, unii sunt ucişi în ritualuri satanice, iar alţii sunt vânduţi pedofililor, şi sunt exportaţi în alte ţări, ca să li se piardă urma. Despre aceşti copii, FBI-ul, care menţine statistici despre numărul de automobile furate, şi despre orice alt fel de delicte, refuza să

tinaevidenta, preferând să-i declare inexistenţi – ca să nu poată fi depistaţi, *28* căci urmărirea şi depistarea lor ar duce la personalităţi înalte din guvern şi din lumea politică. Astfel, Lawrence E. King, directorul băncii de ajutor reciproc Franklin, din care-au dispărut fără urmă

$40 milioane în 1988, era ofiţer al Consiliului Naţional Republican al Negrilor şi fusese cel care inaugurase convenţia Partidului Republican în 1984 şi 1988 cântând imnul naţional.

Loretta Smith, internată în spital la 15 ani, a căpătat încredere în doctori şi infirmiere şi-a povestit cum a fost violată la vârsta de nouă ani, descriind ritualurile satanice în care s-a abuzat sexual de ea şi de alţi copii şi în care au fost mutilate animale şi au fost sacrificaţi copii mici. Loretta povesteşte despre un băieţel ucis, despre ţipetele copilului, despre cum a fost fript şi ceilalţi copii au fost obligaţi să-l mănânce. Cei care practicau ritualurile, povesteşte Loretta, erau un grup de bărbaţi între care Lawrence E. King şi Finch, un director de şcoală. „Bărbaţii aceia i-au spus că trebuie să sacrifice ca să absoarbă putere", povesteşte Loretta, şi relatează că a mai participat la trei omucideri rituale satanice: unei fetiţe de un an i s-a tăiat capul, un băieţel alb de patru ani a fost spânzurat pe un perete şi s-a tras cu săgeţi în el, şi unei fetiţe indiene de vreo 3 – 4 ani i s-au tăiat diverse membre, apoi trupul i-a fost măcinat şi masa rezultată a fost vărsata peste Loretta şi celelalte fetiţe care-au fost obligate să bea din ea. La 21 August, 1988, Loretta a povestit despre alte trei sacrificii umane care au avut loc în 1985 pe când ea avea 11 ani, şi-a relatat cum Finch şi King şi ceilalţi bărbaţi le obligau să privească cum mutilează şi torturează animale, spunându-le ca şi ele vor păţi la fel dacă spun cuiva ceva. Povestind despre sacrificarea unei fetiţe, Loretta spune că la început copilul nu plângea dar apoi bărbaţii i-au scos ochii fetiţei, moment în care ea, Loretta, a făcut o criză ţipând şi izbindu-se de pereţi. Participanţii la ritualurile bisericii satanismului purtau nişte haine cu cruci cu capul în jos pe ele, şi conducătorul lor avea o manta lungă neagră cu inele de aur ca un cap de mort. Loretta a fost internată la spital în Noiembrie 1985, Ianuarie 1986, şi Martie 1986 pentru tulburări psihice şi-a rămas însemnată pe viaţă.*29* Alţi copii care au supravieţuit abuzurilor la care-i supun adepţii satanismului, că Paul Bonacci, au încercat să se sinucidă din disperare şi-au rămas cu psihicul bolnav de ororile îndurate. Concluziile personalului medical şi

ale detectivului Gary Caradori întăresc şi confirmă plângerile copiilor orfani „adoptaţi" de perechea Jarrett şi Barbara Webb, satanişti care „adoptau" orfani pentru abuz sexual şi prostituţie cu copii mici, şi plângerile unei fete de 17 ani care a fost solicitată pentru pornografie. Ni toate converg înspre Lawrence E. King, care conducea, coordona şi recolta toate aceste activităţi ale atâtor persoane aparent nelegate între ele.*30*Dar puterea ocultă care stăpâneşte guvernul Statelor Unite s-a pus în mişcare ca să discrediteze victimele, să ucidă martorii şi detectivii, şi să-l scoată pe Lawrence E. King basma curată – căci Lawrence E. (Larry) King a cheltuit cele $40 milioane furate de la banca Franklin că să ofere plăceri neobişnuite unor înalte personalităţi din viaţa politică şi din lumea juridică a Statelor Unite ale Americii, unor stâlpi ai societăţii că Wadman, şeful poliţiei din Omaha, Nebraska, financiarul influent Alan Baer din Nebraska, sau publicistul Peter Citron şi publicistul Anderson, prieten cu Preşedintele George Bush.*31* Gary Caradori, cercetând apelurile disperate ale copiilor căzuţi în mâinile sataniştilor, s-a apropiat prea mult de adevăr şi-a fost ucis, împreună cu fiul lui.

Cine crede că homosexualitatea este un lucru bun ar trebui să citească mărturiile copiilor luaţi de mici din orfelinate şi din grădiniţe pentru a fi „introduşi" de homosexuali în „alternativă" lor de viaţă în cadrul „multiculturalismului". Iată mărturia lui Paul Bonacci, filmată de detectivul Gary Caradori la 14 Mai 1990, înainte de a fi asasinat, şi transcrisa de senatorul De Câmp:

„În Ianuarie 1984 mergeam de fiecare dată. Cunoscuţii lui King mă plăteau pentru contact sexual. În vara anului 1984 uneori mergeam la Dallas (Texas) pentru contact sexual într-un hotel cu câţiva cunoscuţi de-ai lui King.

Zburăm de obicei cu avioane ale liniilor aeriene YNR sau Kam pentru King. Personal n-am avut niciodată prea mult de-a face cu King, decât că-mi spunea unde să mă duc.

La 26 Iulie m-am dus la Sacramento, California. King în a dus cu avionul particular din aeroportul Epply [din Omaha] la Denver unde l-am luat pe Nicholas, un băiat de vreo 12 – 13 ani. Apoi am zburat la Las Vegas la o zonă din deşert şi-am mers cu maşina la Las Vegas la un ranch şi-am luat şi de-acolo ceva. Apoi am zburat la Sacramento.

Ne-a aşteptat o limuzină albă şi ne-a dus la un hotel. Nu-mi

amintesc numele. Noi adică Nicholas şi eu am fost duşi la un loc unde erau copaci mari, cale cam de-o oră cu maşina. Aveau o cuşcă cu un băieţel în ea care n-avea haine pe el. Lui Nicholas şi mie ne-au dat nişte costume de Tarzan să le punem pe noi şi-aşa.

Mi-au spus să [copulez cu băiatul şi-aşa. Întâi am spus că nu vreau şi mi-au pus pistolul la [gonade] şi-au spus fă-o sau le pierzi sau aşa ceva. Am început să [copulez] cu băiatul şi-aşa. Ni Nicholas a avut contact anal cu băiatul şi-aşa. Ne-au spus să-l [să copulam cu el] şi-aşa şi să-l batem. Am încercat să nu-l lovesc prea rău. Ne-au spus să ne punem [penisul] în gura lui şi-aşa şi să şedem pe penisul lui şi-aşa şi-au filmat. Am făcut aşa cu băiatul cam 30 de minute sau o oră când a venit un bărbat şi ne-a lovit în [gonade] şi-aşa şi-a început să ne ia şi să ne arunce prin cameră. A luat băiatul şi-a început să-l [să aibă contact sexual cu el] şi-aşa. Bărbatul ăsta avea un penis de vreo 28 de cm. şi copilul urlă şi-aşa şi bărbatul îşi baga cu forţa [penisul] în băiat cu totul. Băiatului îi curgea sângele din rect şi bărbaţii ne-au trântit pe mine şi pe băiat şi-aşa şi l-au pus pe băiat lângă mine şi-au luat un pistol şi l-au împuşcat pe băiat în cap.

Eram plin de sângele băiatului şi-am început să urlu şi să plâng. Bărbaţii ne-au luat pe Nicholas şi pe mine şi ne-au întins pe jos cu forţa. L-au pus pe băiat peste Nicholas care plângeasi-au pus mâinile lui Nicholas peste [posteriorul] băiatului. Au pus băiatul peste mine şi-au făcut la fel. Apoi m-au forţat să-l [să copulez] cu băiatul mort în anus şi pe Nicholas, ne-au pus pistolul la tâmplă şi ne-au forţat. Eram plini de sângele lui. Ne-au forţat să sărutăm buzele băiatului şi să le mâncăm. Apoi m-au forţat să fac ceva ce nici nu vreau să scriu.

Apoi bărbaţii l-au luat pe Nicholas şi l-au târât deoparte urlând şi m-au pus să stau lângă un copac şi mi-au pus pistolul la tâmplă dar au tras în aer. Am auzit altă împuşcătura de undeva. L-am văzut pe bărbatul care-a omorât băiatul cum îl târa că pe-o jucărie. Totul a fost filmat chiar şi cum au pus băiatul în portbagaj. M-au luat cu ei şi-am plecat cu avionul. Am văzut sacul în care era băiatul. Am trecut peste tufişuri care-aveau un luminiş în mijloc. Au aruncat băiatul peste luminiş. Unul a zis că aia cu glugă o să aibă grija de cadavru.

Nu l-am văzut pe Nicholas decât seara la hotel. El şi cu mine ne-am ţinut îmbrăţişaţi multă vreme. După vreo două ore bărbaţii cu Larry King au venit şi ne-au spus să mergem să facem un duş pentru că

ne-au spălat numai aşa cu furtunul la casa unuia. Am făcut duş împreună şi-apoi ne-au spus să ne punem costumele de Tarzan. Apoi după ce ne-am spălat şi ne-am pus costumele alea ne-au spus să ne punem ciorapi şi pantaloni şi cămăşi şi pantofi şi ne-au dus cu maşina la o casă unde erau bărbaţii cu încă alţii. Aveau filmul şi se uitau la el. Când se uitau la el Nicholas şi eu treceam din mână în mână şi abuzau de noi sexual.

Ne-au pus pe mine şi pe Nicholas să [copulam] unul pe celălalt şi unul din bărbaţi a pus penisul băieţaşului mort în gura mea şi-a lui Nicholas. N-am vrut să scriu asta pentru ca bărbatul acela în a forţat să muşc penisul şi gonadele băiatului. Era dezgustător şi-am văzut filmul când s-a'ntamplat asta şi-am început să am o criză căci mi-am amintit de ce ne-au obligat să-i facem băiatului după aceea. Ne arătau cum făceam totul cubaiatul. Am rămas acolo circa 5 zile la petrecerile lor dar îmi amintesc numai când mi-am tăiat venele şi de aceea a trebuit să mai stau două zile la un spital unde m-au băgat sub un nume pe care nu mi-l mai amintesc. Unul din ei a plătit spitalul pentru mine*".32*

Aceasta depoziţie este autentică, verificată de Gary Caradori, de către Dr. Judianne Densen Gerber, de către Dr. Beverly Mead, de către Senatorul De Câmp, şi de sute de ore de depoziţii filmate şi 291 de martori. Marele Juriu în faţa căruia au fost aduse faptele a început prin a ameninţa martorii, făcând presiuni asupra lor ca să-i reducă la tăcere, şi-a terminat prin a conchide că Lawrence King este nevinovat şi că nu poate fi vorba de abuz sexual întrucât toate activităţile au avut loc cu consimţământul partenerilor, indiferent de ce spun ei acum. Ziarele au început să ponegrească victimele şi martorii şi familiile lor, zecile de kilograme de dovezi şi depoziţii au fost sechestrate, Gary Caradori a fost asasinat, şi lângă cadavrul lui a fost găsită o publicaţie satanică pe care poliţia s-a grăbit s-o ascundă, iar fiica Preşedintelui Reagan, Maureen Reagan, s-a fotografiat îmbrăţişata cu Lawrence E. (Larry) King pentru presă. Fetiţa Jill Cutshall, de 9 ani, răpită de-acasă pentru ca să fie folosită ca băieţelul din povestirea lui Paul Bonacci de mai sus tot de asociaţii lui Lawrence King, a rămas tot dispărută. Johnny Gosch, de 12 ani, răpit de pe stradă în 1983, tot de asociaţii lui Lawrence King, a rămas tot dispărut. Paul Bonacci a povestit cum a fost răpit Johnny Gosch; Paul Bonacci a fost declarat mincinos şi Lawrence E. (Larry) King a fost declarat un om admirabil şi nevinovat în mod oficial la 23 Iulie

1993.33 Lawrence (Larry) King este preşedintele Consiliului Naţional Republican al Negrilor din Statele Unite ale Americii, şi un membru important al aparatului politic al Preşedintelui George Bush.

Homosexualitatea e o anormalitate fiziologică care poate fi un defect din născare al unor oameni nevinovaţi, dar poate fi şi o doctrină falsă implantată în capul unora care ar putea fi normali.

Homosexualii au existat printre noi din antichitate, nimeni nu i-a supărat cu nimic, autrait cum au vrut, dar fără să-şi bată joc în mod public de cei normali, şi fără ca instituţiile de învăţământ să aibă obligaţia de a spori numărul de homosexuali cărora li se încredinţează vieţile şi minţile copiilor, invit pe toţi intelectualii progresişti care se simt oprimaţi de creştinism şi se bucura de „repunerea în drepturi" a homosexualilor şi-a pedofililor să încerce să trăiască câteva secunde viaţa pe care a dus-o unul ca Paul Bonacci de la vârsta de 6 ani, copil care a încercat să se sinucidă, care sfârşea aproape fiecare zi din viaţa lui urlând de durere şi de disperare, a cărui singură mângâiere era să fie uitat câteva ore alături de un alt copil torturat ca şi el.

Lawrence E. (Larry) King este un adept al bisericii Satanei din Decembrie 1980, după spusele lui Paul Bonacci, când King şi cu Paul Bonacci au participat la un ritual satanic în care a fost ucis un sugar pentru ca să desecreze naşterea lui Iisus Hristos. „Au folosit pumnale şi-au tăiat copilul şi-au umplut o ceaşcă cu sângele lui şi l-au amestecat cu urina şi ne-au forţat pe toţi să bem din el şi să repetăm „Satana este domnul Lucifer regele nostru. Regat al întunericului vino şi ne dă putere nouă sclavilor tăi. Au început toţi să scoată sunete sinistre şi mi-a fost frică şi m-au ameninţat că mă vor sacrifica şi pe mine dacă spun cuiva ceva", relatează Bonacci. Satanismul nu este un lucru nou în Nebraska; de aproape un secol, au existat familii de sataniști acolo, dar în ultimii ani activitatea lor s-a exacerbat şi-a pătruns în paturile cele mai bogate ale societăţii. Alte state în care satanismul bântuie sunt Iowa şi Missouri. În 1988 o fată din Omaha internată la spital a descris ritualuri satanice la care a participat între 9 şi 12 ani. O altă femeie din Nebraska povesteşte cum la 15 ani cineva a întrebat-o dacă e virgină: aveau nevoie, zice ea, de o virgină pentru anumite ritualuri oculte. I s-a spus apoi să nu se mire de personalităţile înalte pe care le va vedea acolo. În 1974, fermierii din Nebraska au început să umble înarmaţi ca să-şi păzească viţele de sataniști care veneau cu elicopterele pe fermă

în căutare de vite cărora să le taie organele genitale şi să le scoată sângele pentru „ritualuri de fertilitate”.34 Kathleen Sorenson, care a îngrijit peste 30 de copii proveniţi din familii de satanişti, descrie” ritualurile de fertilitate” practicate de membrii acestei „biserici” a Satanei, după destăinuirile copiilor pe care i-a îngrijit. Luni şi ani de zile trec până când un astfel de copil câştiga încredere şi povesteşte ce ştie. Toate relatările copiilor au elemente comune: se folosesc lumânări, se practică perversiuni sexuale, sataniştii se machiază strident, şi intonează. Toţi copiii au fost iniţiaţi prin a ucide: pisici, câini, copii. Când sunt mici, adulţii le conduc mâna, şi sunt învăţaţi că uciderea face plăcere. Copiii fac ce văd că fac părinţii lor, şi sunt lăudaţi şi mângâiaţi pentru asta. Dacă simt repulsie pentru ce fac, li se spune că nu există scăpare pentru ei, şi că dacă se plâng cuiva, ei vor fi cei ucişi data viitoare. Copiii sunt târâţi pe viaţă; uneori se trezesc urlând de spaimă, şi nu au conştiinţa clară, căci au crescut de mici mândri de ceva ce acum li se spune că e oribil. Astfel de copii născuţi în familii satanice şi iniţiaţi în satanism mint, fură, torturează animale, şi sunt foarte greu de plasat în familii normale; mulţi dintre ei ajung în spitale psihiatrice. Doi băieţei de 7 şi 9 ani au început prin a povesti lucruri banale – contact sexual anal, şi aşa mai departe, când cel mic a început dintr-odată să plângă şi cel mai mare a spus: „Plânge pentru că a fost de faţă când l-au omorât pe prietenul lui”; că după aceea să iasă la iveală că băieţelul de 9 ani îl ucisese pe un al treilea copil, instruit de adulţi, şi copilul cel mai mic fusese de faţă. Un alt copil de 9 ani, despre care s-a crezut multă vreme că era retardat mintal, a început o poveste în decursul căreia s-a ghemuit în poziţie de fetus, ochii i-au devenit sticloşi, şi-a spus: „Au fript copilul pe grătar. Groaznic, mirosea ca un pui putred”. Apoi a relatat cum adepţii satanismului tăiau inima şi organele sexuale şi le păstrau în frigider, pentru altă ceremonie. O altă fetiţă de 9 ani la început nu spunea nimic, dar desena pisici care aveau labele şi coada detaşate de trup, aşezate la distanţă pe altă parte a paginii. Apoi a povestit cum a fost învăţată să ucidă pisici răsucind cuţite în anusul lor; şi cum a fost instruită să ucidă în acest fel un sugar, care a urlat. Apoi au despicat trupul şi-au mâncat o parte; ce-a rămas, şi oasele, au fost arse şi pulverizate, ca să nu rămână nicio urmă. Fetiţa aceasta de 9 ani are coşmaruri în care revede scena aceea. O altă fetiţă povesteşte cum mergea împreună cu familia ei (toţi membri ai bisericii Satanei) la un hambar unde avea loc ritualul, şi cum membrii familiei

se despărţeau căci aveau funcţii diferite. „Eu eram întotdeauna unde ardeau”, spune ea, şi relatează cum copii preşcolari erau atârnaţi în şir de tavan cu hainele pe ei (lucru neobişnuit în ritualul satanic) şi copiii sataniştilor ţineau lumânări aprinse în mâini. Adulţii turnau petrol peste cei atârnaţi de tavan şi copiii cu lumânări erau instruiţi la un semnal să le dea foc. Copilul pe care l-a ars povestitoarea era verişoara ei. Nimeni nu se răzvrăteşte, căci cine se răzvrăteşte e ucis. De multe ori familii veneau cu copiii lor şi erau despărţiţi astfel, ca apoi să afle că unul dintr-ai lor fusese sacrificat. Fetiţa descrie ţipetele lor când aflau ca copilul lor fusese cel sacrificat. De Crăciun fetiţa asta se aruncă la pământ urlând, căci majoritatea pruncuciderilor au loc de Crăciun, pentru desecrarea naşterii Domnului. Toţi copiii povestesc cum de Crăciun se duc frumos îmbrăcaţi la o biserică şi în faţa bisericii pun un sugar pe o platformă în jurul căreia dansează şi cântă cu toţii.

Apoi încep să scuipe şi să insulte copilul, scot cuţite şi încep să-l lovească, şi apoi celebrează moartea pruncului Iisus. Kathleen Sorenson a apărut la televizor şi-a relatat cele de mai sus, încheind cu cuvintele: „Ntiu că e periculos pentru mine să spun aceste lucruri”. Ca şi Gary Caradori, a fost ucisă în Octombrie 1989, tot într-un „accident”, pe care detectivul Ted Gunderson l-a caracterizat drept un aranjament satanic, organizat de o adeptă a cultului Satanei care fusese anchetată de poliţie pentru că tortura animalele. Cruzimea faţă de animale este un semn distinctiv al satanismului. După moartea Kathleenei Sorenson, un tânăr i-a spus la mânie unui funcţionar: „Ai grija, c’o să-ţi facem şi ţie ce i-am făcut ei!” *35*

În toate cele descrise mai sus un mare rol îl joacă o organizaţie care practică pe fata abuzul sexual al minorilor [care este ilegal] fără ca poliţia şi justiţia să intervină: Asociaţia pentru Iubirea între Bărbaţi şi Copii din America de Nord, North American Man-Boy Love Association, NAMBLA, care are ramificaţii în Europa şi în restul lumii. Conform liniei politice generale, se globalizează.

Altă „religie” răspândită în Statele Unite este cea a unor tineri înveliţi în cearşafuri galbene, raşi în cap, doar cu o codiţă de păr, cu un semn de cenuşă pe frunte, cu matanii de lemn în săculete la gât, care se leagănă repetând „Hâre Krishna, Hâre Krishna, Krishna Krishna, Hâre Rama, Hâre Rama, Rama Rama” timp de ore întregi. Popularizarea lor a fost opera culturnicilor din New York, în frunte cu Allen Ginsberg (fp)

şi cu ziarul *The Village Voice*. Globalista corectă, şi Societatea internaţională a Conştiinţei lui Krishna are filiale la Amsterdam, Paris, Roma, Copenhaga. Adepţii acestei religii antice hinduse care-l adoră pe al nouălea avatar al zeului Vişnu, Krishna, trăiesc din cerşit şi din sâcâitul lumii prin aeroporturi; dar din cerşitul acesta, conducătorii lor au cumpărat o proprietate magnifică de 1.500 de acri în Virginia de Vest unde au clădit un palat cu un dom imens acoperit cu foiţa de aur şi împodobit cu două sute de tone de marmore preţioase aduse din 40 de ţări, cu candelabre de cristal, şi cu parcheturi din lemn preţios. Mai au un templu în

Bombay, care-a costat $2 milioane; şi deţin mari proprietăţi în Los Angeles, şi mai multe moşii mari în alte ţări. Cum toate astea costă bani, adepţii lui Hâre Krishna se ocupă mai ales de colectatul banilor, şi n-o mai fac înveliţi în cearşafuri galbene, ci îmbrăcaţi în diverse costume, cerând pentru diverse cauze nobile: pentru paralitici, pentru orfani, etc. În anii 1970, au strâns $75 milioane.*36*

Luând cunoştinţă de toate ororile şi aberaţiile astea, e uşor să fii năpădit de melancolie; religia budistă Zen e bine venită că o relaxare comică. Căci atât de mare e absurditatea ei încât niciun om cu mintea întreagă nu poate decât să râdă. Dar acelaşi Allen Ginsberg, înainte de a deveni adeptul lui Hâre Krishna, fusese un budist Zen, în care scop el şi alt scriitor, Jack Kerouac, s-au dus la San Francisco să înveţe Zen de la alt poet, Gary Snyder. Dacă-i întrebi pe înţelepţii Zen ce e Zen, unul nu-ţi răspunde, altul loveşte o minge, altul te loveşte pe tine; cu mare greu şi după studiu îndelungat afli că Zen este „fă ce-ţi trece prin minte în momentul acela". Dar în America Zen are o mănăstire la Tassajara, la sud de San Francisco, unde se „meditează" la un „koan" până se atinge „satori". „Satori" e o străfulgerare de iniţiere; „koan"-ul te ajută. Iată câteva „koan"-urî: cum sună o singură mână bătând din palme? Dacă mulţi sunt reduşi la unul, la ce se reduce unul? Cum era fata ta înainte de-a exista strămoşii tăi? Sunt 1.700 astfel de „koan"-urî, unul mai profund că celălalt; şi Dr. D.T. Suzuki din Japonia, cel mai mare interpret al Zen-ului în occident, zice că dacă înţelegi koan-urile înţelegi mai mult decât jumătate din Zen. Dar ceea ce adepţii Zen-ului înţeleg imediat e că e permis să faci toate ticăloşiile şi toate murdăriile din lume, căci nu există morală şi restricţie pentru iniţiaţi. Iată esenţa acestei „religii", exprimată într-o poezie Zen: „Mâncăm, excretam, dormim şi ne sculăm; / Aceasta e lumea noastră. / Tot ce ne rămâne de

făcut după aceea/ E să murim”.37

Tot meditaţia transcendentală o practică şi Maharishi Mahesh Yogi, foarte la modă între stelele de cinema cu înclinaţii marxist-leniniste ca Shirley MacLaine şi cântăreţi ca Beatles şi The Rolling Stones. Această „religie” a fost mult promovată de guvern şi a fost introdusă în şcoli, în închisori, în instituţiile americane în anii 1970, pe banii noştri, colectaţi din impozite. Dar în 1977 o curte judiciară a declarat că acest lucru contravine separării dintre religie şi guvern, şi banii publici n-au mai intrat în buzunarele lui Maharishi. Acesta a încercat să-şi revitalizeze finanţele învăţând oamenii să leviteze şi să întinerească, şi apoi, văzând că unii adepţi se plictisesc meditând despre nimica, a început să descopere mantra fiecăruia, acel cuvânt unic al fiecărui individ la care are voie să mediteze de două ori pe zi; când mantra te-a pătruns bine, se şterge diferenţa dintre bine şi rău – şi meditaţia şi-a atins scopul.38

Meher Baba alias Merwan Sheriar Irani a anunţat adepţilor să-i – prin semne, căci la vârsta de 31 de ani a încetat să vorbească – că el este ultima încarnare a lui Dumnezeu, după Zoroastru, Krishna, Rama, Buda, Iisus şi Mahomed. Baba a murit în 1969 dar adepţii lui continua să-l adore şi să-şi urmeze inima, căci inima e instrumentul cunoaşterii şi fericirea e ultimul ei scop.39

Alt guru, Guru Maharadji Ji, care are 7 milioane de adepti dintre care 60.000 în Statele Unite, un Rolls-Royce şi două Benz-Mercedes-urî, reşedinţe în Denver, Londra, Los Angeles, New York şi câteva oraşe din India, câteva prăvălii şi restaurante şi multe ateliere de reparaţii, o linie aeriană, o prăvălie de aparatură electronică, o editură, o casă de înregistrări, o casă de filme, staţii de radio, un ziar şi o revistă, părea gata să cucerească lumea în 1973; dar în 1974 guru s-a însurat cu Marilyn Johnson, o stewardesa care nu s-a înţeles cu mama-soacra, Mataţi. Soacra înfuriată la des-guruit pe Guru Maharadji Ji şi la instaurat pe fratele lui ca şef al Misiunii Luminii Divine, care a început să decadă. Misiunea Luminii Divine s-a mutat din Denver la Miami, şi ex-Guru Maharadji Ji s-a mutat la Malibu, în California. Învăţăturile Luminii Divine sunt aceeaşi tocăniţă hindusă pe care o servesc şi alţi guru, cu mici variaţii. Meditaţia transcendentală, zice Misiunea Luminii Divine, te duce la conştiinţa divină, dar înainte de a medita trebuie: 1) să vezi lumină divină (aplicând presiune pe

globul ocular, nervul optic produce senzaţia de străfulgerări luminoase); 2) să auzi muzica divină (o auzi când Mahatma îţi astupă urechile cu degetele lui; fiecare adept aude altceva, dar toţi aud ceva divin); 3) să guşti nectarul divin (care provine din orificiile nasale şi poate fi recuperat întorcând vârful limbii mult înspre interior). Apoi meditezi transcendental până te simţi una cu universul.*40*

Un guru cu mai mare succes în paturile afluenţe americane este Sun Myung Moon, capul Bisericii Unificării, eliberat dintr-un lagăr de deţinuţi politici din Coreea de Nord în 1950. În 1954 şi-a fondat „biserica" în Coreea de Sud, cu scopul, zice el, de a-i uni pe toţi creştinii înainte de venirea lui Hristos. Biserica lui are 3 milioane de membri, dintre care circa 40.000 în Statele Unite, unde se ocupă de politica sprijinindu-i pe Richard Nixon şi Barry Goldwater la timpul lor şi acaparând astfel bunăvoinţa anti-comuniştilor naivi. Dar nu e clar dacă Moon a fost însurat de 2 ori sau de 4 ori; şi nu e clar de ce salvarea sufletelor se face prin contact sexual între Sun Myung Moon şi credincioşi, un lucru ţinut strict secret şi negat în public. În 1978 Biserica Unificării dispunea de $20 milioane bani lichizi adunaţi, zic ei, din cerşit pe stradă; un fost membru zice că erau de zece ori mai multe milioane, şi nu numai din cerşit. Biserica lui Sun Myung Moon este proprietara unor ziare de mare circulaţie, un lanţ de magazine universale, a unei flote de pescuit în Massachusetts, şi a unei fabrici de prelucrat peşte în Alabama. Este întinsă peste America de Sud şi Europa: în Uruguay a sosit cu $65 milioane şi a cumpărat un ziar şi un hotel de lux cu casino. În 1982, Moon a fost acuzat în Statele Unite de evaziune fiscală. Învăţăturile lui Moon sunt un galimatias Tao-ist amestecat cu metafore din creştinism şi din electronică şi cu urme de şamanism Coreean rural, cu accentul pus pe muncă, ascultare, şi puritate sexuală (care se aplică la toţi în afară de conducător). Dar dacă teologia lui Moon e eclectica şi nebuloasă, politica lui e clară. Un raport despre organizaţiile internaţionale prezentat Congresului american în 1978 spune: „Un scop [al lui Sun Myung Moon] este instaurarea unui guvern mondial în care să nu existe separare între religie şi stat şi care să fie condus de Moon şi adepţii lui".*41* Ideile lui Sun Myung Moon s-ar părea că sunt corecte; singurul loc unde greşeşte puţin este cu privire la cine vor fi stăpânii lumii.

Intelectuali că arhitectul Frank Lloyd Wright, scriitori că Katherine Mansfield, P.L. Travers, Kathryn Hulje, Colin Wilson, au

căzut în admiraţia lui George I. Gurdjeff, a cărui memorie (a murit în 1949) a reînviat în grupurile G-O (Gourdjieff-Ouspensky). Acestea prefera să-şi ţină convingerile şi întâlnirile secrete şi nu cauta să facă mulţi prozeliţi. Întâlnirile lor sunt pline de muzică, discuţii, şi dansuri sacre derivate din misterele orientale care chipurile trezesc conştiinţa la un nivel mai înalt. Conştiinţa lui Gourdjieff, coborâtor din părinţi greci şi armeni, era extrem de trează la afaceri, din care a adunat o avere considerabilă lucrând în stilul tuturor marilor familii de bogătaşi: prin furt şi înşelăciune. Gourdjieff a sosit la Moscova cu un milion de ruble şi două colecţii de covoare şi porţelanuri rare chiar înainte de revoluţia bolşevică şi l-a întâlnit pe Peter Demianovici Ouspensky, matematicianul, care era în căutarea sensului vieţii. Găsind climatul haosului revoluţionar puţin propice, Gourdjieff a obţinut aprobareaguvernului să plece într-o expediţie ştiinţifică şi-a sosit după trei ani fără bani la Istanbul, de unde a plecat pentru a se stabili la Fontainebleau lângă Paris. Teozofia sau filosofia lui este aşa de esoterică încât e greu de rezumat; s-ar părea că constă din fragmente de misticism de diverse origini, dar principalele trăsături sunt căutarea „eului" şi faptul că cuvintele înseamnă ceea ce Gourdjieff şi Ouspensky decid că înseamnă în momentul acela.*42*

Mult mai uşor de priceput este Bahai, „religia păcii", cult care a dormitat cu puţini adepţi până în anii 1960 când a explodat, câştigând mai ales adepţi de culoare în Louisiana, Georgia, Mississippi, şi cele două Caroline, şi ajungând la 100.000 de membri; în toată lumea Bahai ar putea avea 5 milioane de adepţi. Noilor membri li se cere imediat să recruteze alţi membri. Staţiile de televiziune au început să difuzeze programe Bahai, şi ziarele mari o promovează, pentru ca conţine conceptul amalgamării raselor într-o singură rasă globală (doar poporul ales trebuie să rămână separat). Bahai a început cu Mulla Husayn care a pornit în căutarea lui Mesia în Iran în 1844 şi l-a găsit pe Mârza Mohammed Ali ibn-Rhadik, sau „Bab, poarta lui Dumnezeu". Bab a fost arestat şi executat la Tabriz în 1850, şi peste 10.000 din adepţii lui au fost arestaţi şi maltrataţi pentru credinţa lor. Unul dintre ei, Baha'u'llah (pe adevăratul nume Mârza Husain Ali) a fost salvat prin intervenţia ambasadorului Rusiei şi exilat la Constantinopol, unde în 1863 a declarat că este Mesia. Fratele lui însă i-a contestat rolul şi-a început un război între ei care-a determinat guvernul turc să-l exileze pe Baha'u'llah la Acre în Palestina şi pe fratele lui în Cipru. La moartea

lui Bab, fiul lui i-a urmat intru ale religiei, sub numele de Abdul Babs, sub care în 1912 a fost invitat să vină în Statele Unite de Phoebe Hearst, membră a clanului de fp Hearst care deţin ziare şi edituri. În 1953 arhitectul Louis Bourgeois a terminat de construit templul Bahai care a costat atunci $3 milioane şi care unifica toate religiile lumii într-una singură. Astăzi există temple Bahai şi în Australia, Germania (la Frankfurt), Panamá City, India (la New Delhi), Uganda, şi alte tari.*43* Preceptele Bahai sunt simple: o nouă ordinemondială, o unică omenire globală fără rasa ori naţionalitate, divorţ imediat la cerere, sunt interzise jocurile de noroc, stupefiantele, alcoolul, societăţile secrete, participarea politică de orice fel, şi se cere ascultare deplină şi totală de guvern. Adeptul Bahai este sclavul ideal al Noii Ordini Mondiale. Dar, deşi individul n-are dreptul să reziste împotriva autorităţii, comunităţile au datoria să intervină şi să facă dreptate în alte comunităţi: dacă o naţiune o oprima pe alta, datoria celorlalte naţiuni e să intervină.*44* Natural, prin armata şi poliţia guvernului mondial; şi tot acel guvern este cel care va hotărî care anume grupuri sunt cele oprimate şi care trebuie exterminate. În Decembrie 1989, Philip, Duce de Edinburgh, fratele moştenitorului tronului englez, i-a înmânat Secretarului General al Organizaţiei Naţiunilor Unite Javier Perez de Cuellar colecţia „moştenirii literaturii sacre a omenirii", care conţine 8 texte religioase, dintre care unul e Bahai.*45*

Werner Erhard, născut John Paul Rosenberg, şi cunoscut şi că Jack Frost, escroc de mică anvergură, a găsit „est" după ce şi-a părăsit soţia cu patru copii în estul Statelor Unite unde fusese vânzător de automobile şi de unde a plecat cu amanta în California într-o maşină furată. Sosit în California s-a ocupat de psiho-cibernetică, scientologie, telepatie, potenţial uman, abilitism, Subud, arte marţiale, gestalt-psihologie, Zen, terapie de grup, yoga, Dale Carnegie şi Albert Einstein şi altele. În filosofie a evoluat de la Nietzsche prin Wittgenstein la Maxwell Maltz. Apoi Rosenberg/Frost/Erhard a „găsit-o". Iată esenţa „religiei" pe care-a „găsit-o": ce este, este; ce nu e, nu e. Fiecare din noi suntem Dumnezeu în universul nostru. Între 1975 şi 1981, peste

300.000 de persoane au învăţat de la el că ce este, este şi ce nu e, nu e, la preţul de $425 de căciulă; în 1990, datorită inflaţiei, preţul ajunsese la $525. Dar faimă şi prosperitatea lui Rosenberg/Frost/Erhard se bazează pe aprecierea intelectualilor. s-au

scris peste 500 de articole despre „est", şi majoritatea celor luminaţi de „est" sunt educatori şi lucrează pentru mass-media. Guvernul federal a alocat fonduri pentru ca să se introducă „est" în şcolile primare, şi ineducarea poliţiştilor şi-a criminalilor. Preoţii primesc un rabat de 50 %k. Ce fac oamenii la seminariile „est"? Li se spala creierul, după metoda folosită de Johnny Jones la Jonestown şi de guvernul lui Ho-Ni-Min împotriva prizonierilor de război [vezi*introducere în politica zilelor noastre*, capitolul *Dincolo de şcoală guvernatorului*]. În 1988, Administraţia Naţională pentru Aeronautică şi Administraţie Spaţială (NAŞA) a alocat $40.000 pentru ca să le bage în cap „est" salariaţilor ei, şi „est" a făcut parte şi din perestroika lui Gorbaciov.*46* Acuzat că nu-i pasă de probleme că foamea în lume, în 1981 Erhard a organizat o cursă de ciclism de la Fort Lauderdale în Florida până la Golden Gate în San Francisco, care i-a adus lui Erhard aproximativ un milion de dolari din care cei flămânzi n-au văzut nimic.*47*

Ron L. Hubbard a înfiinţat „biserica" scientologiei şi şi-a scris cartea, *Dianetics – Dianetică,* cu scopul declarat de a se-mbogati – şi s-a îmbogăţit. Căci în cartea lui el le explica tuturor că nimeni nu are nicio responsabilitate morală ori de altă natură. Fiecare om a suferit înainte de naştere traume imense din cauza contactului sexual pe care-l aveau părinţii lui pe când el era în faza de ovul fecundat sau embrion, şi toate aceste traume sunt de vină pentru toate relele din lume. Debutând că o ştiinţă psihologică, dianetică a sfârşit prin a fi o religie. Dar şi ca religie, dianetică aplica metoda dovedită frauduloasa a psihanalizei. Fiecare adept trebuie să se supună unui auditor care-l ajuta să treacă din stadiul preclar în cel clar cu ajutorul unui e-metru (un galvanometru ai cărui poli adeptul îi ţine în mâini). Auditorul pune cele mai indiscrete întrebări ca să-l scape pe adept de engrame. Aceste engrame sunt îngropate în subconştient şi provin din viaţa embrionară sau din încarnări anterioare. Sesiunile costă între $50 şi $80 şi ca să ajungă clari, unii adepţi au cheltuit între $10.000 şi $15.000; alţii chiar peste $100.000. La început dianetică promitea să vindece boli, dar acum nu mai oferă sănătate fizică ci spirituală, care e mai greu de dovedit. Sănătatea mintală pe care o oferă conţine precepte că: „nu-ţi fie teamă să le faci rău altora, dacă cauza ta e dreaptă", şi „am să pedepsesc din toate puterile pe oricine uzează sau degradează scientologia în scopadvers". Folosindu-şi imensă avere acumulată, scientologia şi-a dat în judecata criticii, târându-i prin tribunale.*48* Dar recent, în 1994,

în Elveţia, unde Ron L. Hubbard (azi defunct) îşi are averea în două conturi secrete, şi unde funcţionează unul din centrele internaţionale ale scientologiei, a izbucnit un scandal. I s-au adus acestei biserici acuze că îşi face adepţii prizonieri şi-i despoaie de bunuri, şi s-au citat şi morţi suspecte.

Negrii din Statele Unite au un cult al lor numit musulmanii negri, vechi de circa 60 – 70 de ani, cu un conducător şi un ziar cu 600.000 de cititori. Deşi formal se declară mahomedani, religia lor e simplă şi are un singur element: ura pentru albii în a căror tara trăiesc şi dorinţa de a-i ucide şi a-i jefui. În decursul istoriei sale, acest cult a avut patru conducători: Timothy Drew, Wallace Fard, Elijah Poole, şi Malcolm Little. Timothy Drew, după ce şi-a asasinat rivalul, avea în 1929 între 20 şi 30 de mii de adepţi. Wallace Fard, telal ambulant de piei în Detroit, declarat că a fost o reîncarnare nu numai a lui Timothy Drew dar şi a lui Allah, a condus Naţiunea Islamului a musulmanilor negri timp de trei ani, după care a dispărut în mod misterios. Urmaşul lui, Elijah Poole, a cunoscut vremuri de restrişte cu puţini adepţi şi influenţă redusă, până când a fost arestat pentru ca atâta împotriva mobilizării în timpul celui de-al doilea război mondial. În închisoare a avut ocazia să predice religia lui de ură împotriva albilor, căci era înconjurat de criminali negri arestaţi de poliţişti albi. Unul dintre aceşti criminali a fost Malcolm Little, un predicator înfocat care-a ridicat numărul membrilor la 30.000. În deceniul al şaselea ziarele şi televiziunea au început să le facă reclamă; în 1961, musulmanii negri aveau deja vreo 70 de temple. În 1965 Malcolm Little (sau X, cum îşi zicea el, căci musulmanii negri repudiază numele dat de „stăpânii de sclavi albi”) a fost asasinat, probabil de către gealaţii mentorului sau Elijah Poole alias Elijah Muhammad, cu care se certase: Malcolm X nu vedea cu ochi buni droaia de bastarzi pe care-i producea Elijah Muhammad cu secretarele lui. Căci musulmanii negri, sau, cum îşi zic ei azi, Naţiunea Islamului, ţin la viaţa sobră şi morală; singura pasiunepe care o aprobă e ura faţă de albi şi dorinţa de a-i ucide. Mitologia lor religioasă e destul de naivă. Ei susţin că negrii au trăit iniţial pe lună, până când acum 66 trilioane de ani o explozie provocată de un om de ştiinţă negru a despărţit pământul de lună. Pe pământ negrii au locuit la Meca, de unde au migrat în Egipt acum 55.000 de ani. Dar acum 6.000 de ani un demon numit Yakub a obţinut prin încrucişări succesive rasă albă din negrii mai puţin tuciurii, care este o

rasă degenerată şi nociva şi trebuie distrusă.*49*

Biserică Mondială a lui Dumnezeu (The Worldwide Church of God) a lui Herbert W. Armstrong are 250 de biserici şi circa 75.000 de membri în Africa, Europa şi America, o revistă tipărită în 4, 5 milioane de exemplare oferită publicului pe gratis, două universităţi, şi o staţie de radio.

Principalul scop în viaţă al lui Herbert W. Armstrong, după spusele lui chiar, a fost să facă bani – lucru care i-a venit greu până în 1934, când, după trei nereuşite în afaceri şi alte nereuşite că predicator metodist, a păşit pe drumul succesului că unicul care ştie să interpreteze corect Biblia. Fiul lui, Garner Ted, a cărui voce plăcută la radio a adus multe mii de adepţi, trebuia să-i urmeze la păstorit – când tatăl lui a aflat că Garner Ted e un păcătos şi l-a declarat confidenţial că este „în mrejele Satanei". Dar în absenţa lui Garner Ted venitul Bisericii Mondiale a scăzut cu 40 %k, şi atunci păcatele lui Garner Ted au fost iertate de urgenţă. Necazurile s-au ţinut lanţ; Garner Ted, care permitea sărbătorirea zilei de naştere, a fost acuzat de adulter, unii conducători l-au acuzat pe Armstrong că ascunde acest lucru şi-au demisionat, şi venitul bisericii a scăzut din nou. Cinci mii de membri au fost excomunicaţi; Armstrong l-a excomunicat pe Garner Ted; acesta şi-a deschis propria biserica; şi Armstrong, trecut de 90 de ani, a rămas să se lupte cu Statul California care-l acuza de delapidare de fonduri. Dar Armstrong nu e inflexibil; după ce zeci de ani Biserică Mondială a lui Dumnezeu a condamnat divorţul cu atâta stricteţe încât mulţi adepţi însuraţi cu femei divorţate şi-au repudiat soţiile, Armstrong însuşi s-a însurat cu o femeie divorţată cu 46 de ani mai tânără ca el, de care a divorţat apoi după cinci ani de mariaj. Doctrina bisericii lui este că cele zece triburi pierdute ale lui Israel sunt de fapt strămoşii englezilor şi americanilor, ceea ce îi dă o mare libertate de mişcare în interpretarea profeţiilor din Vechiul Testament, şi-i conferă suport biblic pentru stoarcerea de impozite de la credincioşi – căci doar în Vechiul Testament scrie că trebuie să dai 10 %k leviţilor.*50*

Copiii lui Dumnezeu, conduşi de David Brandt Berg, alias Moses David, Taica David, sau Mo, trăiesc în comune sau „colonii" care se mută din ţară în ţara izgoniţi de cetăţenii înfuriaţi. David Brandt Berg, din părinţi evanghelişti itineranţi, s-a dedicat aceleiaşi cariere dar n-a putut trăi în pace cu nicio denominaţie sau organizaţie religioasă, nici

măcar cu Clinica Sufletelor Americane a unui alt penticostal, Fred Jordan. Dar în 1969 a avut revelaţia că Statul California se va scufunda în curând în ocean şi el trebuia să conducă copiii lui Dumnezeu prin deşert în siguranţă. Înainte de a pleca din Egiptul californian trebuiau însă să dezlănţuie plăgile asupra lui. Ni, îmbrăcaţi în pânză de sac, cu faţa murdară de cenuşă, cu juguri atârnate de gât, deşi sunt numai circa 6.000 la număr, „copiii lui Dumnezeu" fac destul scandal şi sunt destul de sâcâitori, intrând desculţi şi murdari în biserici şi întrerupând slujba, ca să provoace animozitate din partea tuturor. Văzându-i săraci şi nemâncaţi, Fred Jordan i-a primit la moşia lui de 400 de acri, dar s-a deziluzionat curând şi i-a dat afară în 1971. Acum însă aveau deja destulă publicitate ca să facă noi adepţi şi-au început să se răspândească în lume, formând noi colonii; în Statele Unite, 30 dintre coloniile lor au fost închise. Metoda lor de a recruta este cea clasică: cauta să atragă prozeliţi prin promisiuni de iubire şi frăţie, şi cer noului adept să-şi vândă posesiunile şi să le dea lor banii. Cutreiera colegiile şi universităţile mai ales în timpul examenelor, când studenţii sunt istoviţi de studiu şi sunt singuri în dormitoare. La colonie, adepţii se ocupă de memorarea Bibliei şi de învăţarea unei meserii; apoi sunt introduşi în teologia lui Mo. Încetul cu încetul a ieşit la iveală că tot studiul acesta biblic de fapt nu duce la nimic altceva decât la ce-au ajuns şi majoritatea celorlalte culturi: la fraudă, abuz sexual şi viol. Şi încă de la început, David Brandt Berg alias Mo s-a ocupat de ştiinţe oculte sivrajitorie învăţată de la un ţigan: întreţine conversaţii cu diverşi decedaţi şi are relaţii sexuale cu diverse spirite femei pe care le numeşte zeiţe. După exemplul patriarhilor din Vechiul Testament, Mo are mai multe concubine oficiale şi din 1973 încoace interpretează Biblia în stil din ce în ce mai picant. Conduşi de el, copiii lui Dumnezeu practică prostituţia atât ca să câştige adepţi cât şi ca să câştige bani: în 1978, fetele pe care le-a trimis să „convertească" i-au adus $3.500 într-o singură săptămână. Activităţile religioase ale acestor copii chipurile ai lui Dumnezeu s-au lărgit: au deschis un institut de masaj, discoteci, servicii de parteneri. În ultima vreme s-au diversificat incluzând homosexualitatea şi lesbianismul.*51*

Victor Paul Wierville, de profesiune motociclist, avea acum câţiva ani $50 milioane şi între 40.000 şi 100.000 de adepţi, şi mai avea un „doctorat în teologie" de la „Seminarul Pikes Peak", un seminar fără studenţi, fără profesori, fără săli de clase şi fără activitate

didactică, dar cu o căsuţă poştală în Colorado unde se puteau adresa doritorii de doctorate în teologie. „Doctor" Wierville a predicat în biserici evanghelice şi reformate până la vârsta de 50 de ani, când, observând că „nu duce o viaţă abundenţă", a început să cutreiere tara pe o motocicletă roşie şi să predice „calea" (the way) cu atâta succes, încât acum are două colegii, în Emporia, Kansas, şi în Rome City, indiana, o moşie de 150 de acri în Ohio cu o tipografie proprie, şi alte câteva zeci de proprietăţi în Colorado şi New Mexico. Agenţii lui infiltrează bisericile şi grupurile de creştini şi-i invită „să studieze Biblia împreună". Punctul culminant al studiului este „vorbitul în limbi", care se învaţă plătind o taxă de $100. Cei convertiţi la „calea" „Doctorului" Wierville iscălesc un contract în care se angajează să fie timp de un an ambasadorii „caii" în lume; din acel moment rudele şi prietenii lor nu-i mai văd. În 1977, Wierville l-a imitat pe Martin Luther, ţintuind următoarea declaraţie pe uşa Bisericii Unite a lui Hristos: „Hristos nu e Dumnezeu, n-a fost şi nu va fi niciodată". „Teologia" lui derivă din Vechiul Testament, pe care îl explica de parcă ar fi specialist în ebraică veche, greacă şi aramaica – limbi pe care nu le ştie; dar talentul lui actoricesc îi impresionează pe necunoscători.*52*

Elizabeth Clare Prophet, cunoscută ca „guru Mă", sau „mama lumii", are şi ea o universitate, Universitatea Summit din California, unde se preda „rozariul pentru Noua Era" şi „Meditaţia pentru a concepe copiii Noii Ere". Ea este căpetenia Bisericii Universale şi Triumfătoare, al cărei crez este un amestec atotcuprinzător al tuturor misticismelor oculte, fără discriminare. Elizabeth Clare Prophet a fost inspirată când soţul ei, Mark Prophet, „s-a înălţat" lăsând-o văduvă în 1973, să primească singura mesajele de la „marea frăţie albă" a Tibetului pentru „era acvariului". „Marea frăţie albă" sunt spirite sau ghizi, cărora ea le da nume ca „Iisus", Agentul K-17", „Kutumi", „Astară", „Helios", „Cosmos", „Zoroastru", „Ră", „Nu". Aşa este şi El Morya, ghidul răposatului (adică „înălţatului") ei soţ. El Morya îi dictează Elizabethei literatura pe care o publica această „biserică" a acestui Dumnezeu „bărbat-femeie". Cei care au avut răbdarea s-o citească au găsit o ciulama de versete biblice amestecate şi frământate cu fragmente hinduiste şi budiste.*53* Fecioara Maria i-a apărut sub numele de „Lady Nadă" (Doamna Nimica – nada fiind nimica în spaniolă). În 1985 Randall King, un ex-soţ ulterior al Elizabethei, a acuzat-o ca „religia" ei este o escrocherie prin care stoarce banii

oamenilor. Legat de acest cult este şi cultul „I am" (Eu sunt) al lui Guy Ballard, cu peste 300 de sactuare în peste 20 de ţări.*54*

Elizabeth Clare Prophet promite reunificarea cu tatăl-mama divină; Paul Twitchell, de profesiune jurnalist, promite adepţilor religiei lui, Eckankar, separarea spiritului de trup la comandă. Paul Twitchell a învăţat să facă asta scufundându-se în ştiinţe oculte, şi de la Ron L. Hubbard.

Credincioşii puteau învăţa de la el cum să-şi separe spiritul de trup prin corespondenţa contra cost, şi după moartea lui, care a survenit în 1971, de la discipolul său Darwin Gross, care este şi el, ca şi Twitchell, un mahanta, adică un „divin care se încarnează o dată la câteva sute de ani". Dumnezeul lor este Sugmad, care cuprinde în sine întreaga lume, în afară de un diavol numit Kal, care pare să fie un fel de temnicer al lumii inferioare. Twitchell îşi amintea toate reîncarnările lui anterioare; cu opt milioane de ani în urmă fusese un minereu.*55*

Tot de la hinduism îşi trage seva şi Rajneesh, care pune anunţuri în reviste de mare circulaţie ca *Time* şi-şi ajuta discipolii să se „clarifice" de tensiuni şi refulări prin ţipete şi bătăi care-i lasa uneori cu oase rupte. Rajneesh şi-a început cariera în India unde a avut un dezacord cu guvernul în probleme financiare şi morale, căci îşi încuraja discipolii la acte pe care ceilalţi indieni le consideră imorale şi criminale. În America discipolii lui i-au cumpărat cu $6 milioane o moşie de

64.000 de acri în Oregon, unde comunitatea lui spirituală se poate dezvolta fără să fie înlănţuita de convenţii. Dar în afară de promiscuitate sexuală, la moşia lui Rajneesh se mai predică gestaltterapie, psihosinteză, bioenergetică, psihodramă, renăscutul, terapia freudiană şi jungiana, fenomenele psihice, întâlnirile de terapie sexuală, terapia reichiana şi neoreichiana, rolfing, integrare poziţională, lucrări Alexander, lucrări şi masaje Trager, shiatsu, acupunctură, budismul zen, taoism şi sufism. Rajneesh are peste 400 de centre în toată lumea cu 100.000 – 250.000 de discipoli, care sunt învăţaţi să nu-i ajute pe cei nevoiaşi şi să-şi închidă ochii şi urechile la tot ce e durere şi suferinţă în lume; „existenţa e o glumă cosmică", spune Rajneesh, care e veşnic zâmbitor şi-şi învaţă discipolii să scape de tot răul din lume râzând. Că în toate religiile orientale, discipolii, care umblă îmbrăcaţi în portocaliu şi poarta la gât un colier de mărgele

cu portretul lui Rajneesh, sunt sclavii absoluţi ai gurului.*56*

Helen Schucman, evreică atee şi profesoară la o universitate din New York, a anunţat deodată prin 1965 că primeşte mesaje de la un spirit care nu e altul decât Iisus şi care i-a dictat *Cursul de Miracole* din care ea a vândut deja peste 500.000 de exemplare. *Cursul* este promovat de mai multe grupări religioase ale Noii Ere, că de exemplu Fundaţia pentru Pacea interioară a Iudiţei Skutch-Whitson, sau Catedrala de Cristal a lui Robert Schuller. Personaje cunoscute că Kenneth Waonik, care se pretinde creştin catolic, de asemenea propagaacest *Curs* care conţine un amestec de hinduism şi budism îmbrăcate în terminologie creştină tradiţională.*57*

J.J. Hurtag a fost ridicat la ceruri de către o fiinţă a luminii numită Enoch în 1973, şi când a revenit pe pământ a înfiinţat Academia Ştiinţelor Viitorului, şi-a publicat*lartea Ştiinţei: Cheile lui Enoch*, care pregăteşte cititorul pentru „frăţia luminii" şi conţine „cheile biocomputerizate ale zonei temporale a conştiinţei noastre revelate de mesagerii-stăpâni Metatron şi Ophanim-Enoch". Când a fost înălţat la ceruri de către fiinţă luminii din farfuria zburătoare, J.J. Hurtag l-a văzut pe YHWH (Yahve), care are fata şi părul de un alb strălucitor şi este înconjurat de fraţii luminii. Aceştia transmit oamenilor meritorii gnoza sau cunoaşterea directă prin ochiul pineal, numit şi centrul agni sau punctul agni, după zeul Agni al focului din mitologia hindusă. Mesajele fraţilor luminii vin programate electronic în secvenţe de numere 666, care ridică conştiinţa individului şi-o fac cristalină. Fiecare om are acest al treilea ochi, şi prin acest al treilea ochi, sau „ochiul lui Horus", YHWH cuprinde tot universul. Dar deşi toţi oamenii se nasc cu trei ochi, nu toţi fac parte din „plan", şi nu toţi sunt „aleşi; „majoritatea nu sunt, şi sunt sortiţi să tot moară şi să se tot reîncarneze.*58* Pe cheile lui Enoch s-a bazat şi Biserica Mesianică a lui Yahwe fondată de Randall Baer, promovat de televiziune americană ca un expert în „puterile cristalului" cu atâta zel încât el însuşi s-a scârbit şi-a demascat mesianismul ocult al religiilor Noii Ere într-o carte autobiografică. Câteva zile înainte de apariţia cărţii, Randall Baer a fost găsit mort în fundul unei văi din Colorado.*59*

Richard Kieninger a fost şi el iniţiat de către nişte fiinţe superioare dintr-o frăţie care l-au ghidat să fondeze organizaţia Adelphi după ce prima pe care-o înfiinţase, grupul Stelle, l-a dat afară

pentru promiscuitate sexuală şi delapidare. Adelphi învaţă că universul constă din 7 planuri de existenţa făcute din materie şi energie, prin care navighează omul care trece prin 12 faze de dezvoltare până devine divin, iniţierea în „Frăţie" are loc printr-o ceremonie în decursul căreia candidatului i se ia sânge, iniţiaţii îşi vor putea exersa pe deplin puterilepsihice şi vor fi divini în noua societate Lemuria, unde vor avea cunoştinţă deplină de misterele egiptene ale marii piramide, şi unde vor domni cele 10 legi lemuriene.*60* O altă religie a noii ere, Aletheia lui Jack Schwartz, a început cu masajul şi curele de sănătate şi-a promovat apoi la cursuri ca „sisteme avansate de energie umană

— Aure", sau „explorarea paraconştientului", activităţi care duc la pacea şi iubirea universală prin „transmutarea minţii" şi „legătura cu inteligenţa universală". Cei care au răbdare să citească toate balivernele astea descoperă vechea teorie Yin-Yang orientală. Acest lucru nu-i împiedica pe soţii Jack şi Lois Schwartz să facă gheşeft bun şi cu alt folclor: la 7 Iunie 1990 au condus un tur la Medjugorje în Iugoslavia unde se spune că ar fi apărut Fecioara Maria, de acolo au trecut pe la Oberammergau, locul tradiţional unde se pun în scenă de veacuri patimile lui Hristos, şi apoi la Assissi, locul bisericii Sfântului Francisc.*62* O paranteză: biserica nu recunoaşte „miracolul apariţiei Fecioarei Maria" la Medjugorje.

O altă religie anti-creştină a Noii Ere care se pretinde creştină este Ananda, Sat de Frăţie Mondială, sub conducerea lui Sri Kriyananda, un american cu numele adevărat J. Donald Walters, care propovăduieşte hinduismul şi predă yoga dar afişează numele şi chipul lui Iisus Hristos.

Ananda este o religie globală a Noii Ordini Mondiale care amalgamează toate religiile lumii în religia Noii Ere. Alta este antropozofia lui Rudolf Steiner, cu peste 500 de şcoli în Los Angeles.

New York, şi Chicago, care caută să îndoctrineze copiii de şcoală în ştiinţele oculte. Rudolf Steiner, născut în 1861 în Austria, a devenit în 1962 discipolul Hellenei Blavatsky şi secretarul teozofiei în Germania, dar şi-a înfiinţat propria scoala de antropozofie în 1913. Azi această învăţătură care-şi zice „creştină ocultă" are un centru internaţional la Dornach lângă Basel în Elveţia. Antropozofia se prevalează de numele lui Goethe şi al lui Iisus Hristos (care este

domnul karmei şi doar unul din mulţi Hristoşi) dar conţine obişnuită ciorba mitologică asiatică: astfel, pământul a avut patru reîncarnări, una în chip de Saturn (căldură), a doua ca soare (aer), a treia că luna (apă), a patra capamant (minereu), şi universul este dominat de lupta dintre spiritele solare şi cele lunare; spiritele solare fac bine oamenilor, cele lunare îl influenţează negativ. Nu Iisus Hristos aduce mântuirea, ci venirea unui spirit solar care se amestecă cumva cu existenţa a doi Iisus Hristoşi, unul fiind cel crucificat sub Pilat din Pont şi celălalt fiind Zoroastru; ambii au fost pregătiţi spiritual de către Buda, într-un galimatias ocult tipic care ar fi zăcut uitat în vreun sertar dacă n-ar fi fost finanţat masiv cu capitalul proprietarului fabricii de ţigări Waldorf-Astoria din Stuttgart şi-al lanţului de hoteluri Waldorf-Astoria din întreaga lume (de unde numele şcolilor Waldorf). Neolile Montessori din Italia şi alte ţări sunt legate ideologic de şcolile Waldorf din Germania, Olanda, Statele Unite, Australia, Noua Zeelandă, Marea Britanie, şi alte ţări. La aceste şcoli copiii sunt feriţi de influenţa „nociva" a creştinismului şi a culturii europene dar sunt învăţaţi euritmia, bazată pe conceptul hindus al dansului cosmic al energiei globale, karma şi reîncarnarea, istoria Indiei, Babilonului, Sumeriei, Persiei, şi Egiptului. La şcolile Montessori copii sunt îndoctrinaţi să adore muma pământ, să se „încarneze" ca membri ai umanităţii planetare globalizate, să aducă pacea în lume înlocuind cultură creştină prin psihologie hindusă şi mitologie egipteană, să devină „oamenii noi ai Noii Ere". Educaţia Montessori este băgată cu forţa în cârcă

3.000 de districte ale şcolilor publice din Statele Unite.*62* Neolile Waldorf arborează totdeauna un curcubeu integrat în emblemele lor (motiv pentru care suntem totdeauna bănuitori când vedem ceva ce conţine un curcubeu, deşi uneori e un curcubeu nevinovat folosit de oameni care habar n-au de ofensiva Waldorf împotriva civilizaţiei creştine europene). Steiner mai foloseşte şi alte simboluri oculte, de exemplu şarpele care-şi muşca coada, ouroboros-ul ocult din antichitate. Deşi-şi zic creştini, preoţii bisericilor antropozofiei se prevalează de preocuparea pentru salvarea mediului înconjurător şi propovăduiesc despre gnomi şi salamandre şi silfide care sunt spirite ce fac parte din „forţele pământului". Ei recomanda agricultura biodinamică; adică, folosind de exemplu bălegar de vacă ca îngrăşământ, ei pretind că aura astrală a vitelor

ajuta culturiloragricole. *63* (Cititorule, nu râde: am cunoscut intelectuali care-şi petrec timpul vorbind plantelor suferinde de lipsa de conversaţie umană – dar care n-au ochi pentru suferinţele reale ale câinilor care mor de foame legaţi în lanţ lângă uşă stăpânului, sau mor torturaţi şi tăiaţi în bucăţi în ritualuri închinate forţelor oculte).

Neoala arcana a fost fondată de teozoafa Alice Bailey şi de soţul ei Foster Bailey în 1923, care a fondat şi trustul Luciş, World Goodwill (Bunăvoinţa Mondială), şi Triunghiurile, pentru promovarea învăţăturilor despre filosofia ocultă şi legea cosmică dictate ei de către un spirit numit Koothumi din lumea spiritelor Shambala. „Neoala arcana preda disciplinele Noii Ere; principiile înţelepciunii tuturor timpurilor sunt predate prin tehnica meditaţiei esoterice, prin studiu, şi prin viaţă pusă în slujba cuiva", zice Foster Bailey. Absolvenţii acestor învăţături vor forma elita conducătoare a Noii Ordini Mondiale, a Noii Ere. Toţi sunt adepţi ai ocultismului, dar au voie să adopte variante cu uşoare diferenţieri, câtă vreme rămân credincioşi principiului unei singure râse mondiale şi unui singur suflet universal în care se contopesc toţi oamenii, care sunt cu toţii dumnezei, dar subordonaţi marelui Sanat Kumara, al cărui nume Sanat probabil este anagrama numelui Satan.*64*

Robert şi Earlyne Chaney au fondat în 1951 Fundaţia Astară, ai cărei membri, zic ei, sunt „purtătorii luminii" în noua eră. Purtătorii luminii folosesc din plin un amestec de simboluri hinduse şi egiptene, de exemplu un ankh în care e o stea în 7 colţuri cu un lotus în interior, şi sunt îndoctrinaţi de nişte spirite din lumea cealaltă între care Kut-Hu-Mi (care pare a fi Kutumi, sau Koothumi, cel care-i povăţuieşte şi pe alţi spiritişti ai Noii Ere). O parte din învăţăturile spiritelor acestea se suprapun simbolurilor lojilor masonice; apoi ele mai conţin meditaţia transcendentală, yoga, şi învăţătura despre „ierarhia divină a celor mari" şi despre frăţia universală. Cei doritori pot să-şi spele creierul la şcoală Astară pe o moşie de 10 acri în Upton, California, unde pot găsi toate învăţăturile oculte, masonice, chineze, persane, hinduse, şi egiptene, alături de o statuie a Fecioarei Maria într-un mic altar din grădină.*65*

Ecknath Easwaran a sosit din India în Statele Unite cu o bursă de studii Fullbright şi primul lucru pe care l-a învăţat a fost că faci mult mai mulţi bani cu religiile Noii Ere decât cu o meserie cinstită. A

înfiinţat Centrul de Meditaţie de la Blue Mountain în California, în ceea ce fusese o mănăstire creştină de călugăriţe catolice, de la care a preluat unele elemente cu care-şi combină hinduismul şi budismul.*65* Centrul Chinook a fost fondat de Vivienne şi Fritz Hull în Seattle, Washington, pe o moşie de 64 de acri unde 3 – 4.000 de adepţi cultiva pământul după metode naturale – ceea ce e bine – şi învaţă să-şi „urmărească fericirea" şi să realizeze „visul pământului".

— Ceea ce e rău. E rău căci adepţii centrului Chinook îşi găsesc fericirea la Lucifer-Satana, şi la o ciurdă de alte fiinţe spirituale, inclusiv una care-şi zice „Iubirea şi Adevărul Fără Margini", care vor veni ca să introducă omenirea în Noua Eră.*67* Multe culturi ale Noii Ere fac uz de cuvintele Evangheliei cu privire la Hristos pentru a promite sosirea a tot felul de salvatori, şi unele se travestesc chiar în creştinism. Astfel este Fundaţia Hristos, The Christ Foundation, care propagă un cult al Noii Ere împodobit cu citate din Evanghelii şi cu trandafiri – dar trandafirul apare în interiorul unei stele cu cinci colţuri, simbol satanic, şi apare pe coperta unei cărţi de „eliberare sexuală" despre care acest cult pretinde *că a fost scrisă de Iisus Hristos*. În acest *Manual de Copulare Spirituală*, pretinsul autor vorbeşte despre copularea sa cu Maria Magdalena pe ascuns de ceilalţi discipoli şi despre diverse ritualuri sexuale care sporesc creşterea spirituală a învăţăceilor.*68* Cartea e scrisă în cuvinte blânde şi e împodobită cu trandafiri – dar ritualurile sexuale sunt apanajul satanismului. Cultul Ştiinţei Creştine (Christian Science), înfiinţat de Mary Baker Eddy în 1879, propovăduieşte ca Dumnezeu e un intelect, Hristos e doar un principiu, şi cei bolnavi suferă de o condiţie indusă de propria lor credinţa, şi nu de infecţii sau tumori sau oase rupte. Principiile acestea le-a învăţat ea de la Phineas Parkhurst Quimby, unul care vindeca prin credinţă, şi pe care l-a vizitat pe când suferea de dureri de şale. După ce l-a cunoscut pe Quimby, Mary Baker Eddy a scris despre cum te poţi vindeca citind Biblia într-o carteplagiata după manuscrisul despre Hegel al unui american de origine germană numit Frances Leber. Religia Ştiinţei Creştine se ocupă mult de vindecarea bolilor trupului şi mai mult de negarea lui Hristos. Această religie era într-un timp principalul cult anti-creştin din Statele Unite, dar numărul adepţilor să-i a scăzut mult în ultimii ani. Mulţi l-au părăsit doar formal pentru a infiltra congregaţiile creştine. Astăzi sunt cam 2.500 de centre de Ştiinţa Creştină în circa 50 de ţări. O altă biserică este Biserica Omului

Divin din California, fondată de Lewis S. Bostwick, care-şi întinde mantaua peste tot felul de institute că Seminarul Yin-Yang, şi institutele Psihice din Santa Rosa, Berkeley, San José, Palo Alto, Marin şi alte oraşe din California. Biserica aceasta e prezentă şi în statul Washington, în Portland, Oregon, şi în Canada, şi se ocupă de vindecări psihice, spiritism, aure, meditaţie transcendentală, cititul în cristal şi aşa mai departe. Peggy Bassett este preşedinta Bisericii Ştiinţei Religioase (Ştiinţa Minţii), şi s-a ocupat în trecut de uniunea spirituală a oamenilor cu mintea infinită care-i transforma automat în Hristoşi, dar în ultima vreme s-a concentrat asupra păcii în lume şi a dreptăţii sociale, asupra mediului înconjurător şi bolii SIDA, şi asupra contopirii cu fosta Uniune Sovietică. Aceasta biserică a fost fondată în 1927 de Ernest Holmes care a copiat mult după Quimby şi Mary Baker Eddy. Una dintre preotesele bisericii era Terry Cole Whittaker, care avea şi o emisiune televizată în anii 1970 – 80, unde propovăduia un Dumnezeu universal de tip brahmanic; în ultima vreme a început să vorbească tot mai mult de un Dumnezeu-femeie.*69*

După nume şi profesiune, în Statele Unite majoritatea creatorilor de noi culturi şi religii ale Noii Ere sunt fp. Astfel e numele lui Stephen Gaskin, conducătorul unei „ferme" de 1.700 de acri la sud de Nashville în Tennessee unde câteva sute de foşti hippy din anii 1960 constituie o comună. Ei folosesc marijuana, peyote, ciuperci halucinogene şi probabil şi alte stupefiante. La început aveau mariaje în grup şi comunism total dar s-au luat la hartă şi acum trăiesc în mariaje obişnuite făcute dintr-un bărbat şi o femeie în familii independente, renunţând la frumoasa realizare a comunismului cum scrie la carte. Încolo, la fermă se practică un hinduism banal cu meditaţie, copulare rituală tantrică, şi credinţa în karma şi reîncarnare. Mai puţin banală e frăţia lui Isis, fondată de Lawrence Durdin-Robertson, preot irlandez care-a descoperit în 1966 ca Dumnezeu e femeie. Frăţia are acum peste 10.000 de adepţi în 65 de ţări, inclusiv fosta Uniune Sovietică. Ca să faci parte din Frăţia lui Isis nu trebuie să renunţi la altă religie ci doar să recunoşti zeiţa Isis că supremă. Lawrence şi sora lui, Olivia, care se ocupa şi cu spiritismul şi ştiinţele oculte, au transformat castelul lor din Irlanda într-un templu al zeiţei, care este Isis, Hathor, Sekmet, Lakshme, Demeter, Shiva, Kali, Fecioara Maria, Manian zeiţa-iapa care s-a încarnat în Lady Godiva din legendă, Jeanne d'Arc şi regina Elizabeta îl şi orice altă femeie care

călăreşte. Nu lipsesc nici măşti tribale africane şi niciun enorm şarpe împăiat care-i reprezintă pe Yin şi Yang, niciun gong din Tibet şi niciun izvor sacru al druizilor. O femeie vie îmbrăcată în negru şade lângă altar şi e adorata. O ziaristă a fost invitată la o ceremonie şi-a văzut cum femeia cade în transă şi-ncepe să-şi declame divinitatea – încolo n-a văzut prea multe; dar e probabil că în absenţa spectatorilor din afară, ceremoniile devin mai satanice. Asta are loc în Irlanda. Scoţia nu se lasă mai prejos şi are centrul de la Findhorn, fondat de Peter şi Eilene Caddy, care sunt ghidaţi de spirite din lumea cealaltă să realizeze „planul Noii Ere" pe pământ şi au circa 200 de rezidenţi permanenţi, cu ajutorul cărora dirijează religia Noii Ere în restul lumii. În 1970 li s-a alăturat David Spangler, care comunică cu diverse spirite, între care Maytria, Rákóczi, „Iubire şi Adevăr Fără Margini", şi un oarecare Ioan care, zic ei, e apostolul Ioan din Evanghelie. Spangler a dezvăluit lumii că Hristos şi Lucifer sunt una; după care a părăsit Scoţia în 1973 ca să fondeze în America Fundaţia Lorian, asociată azi cu Centrul Chinook şi cu Catedrala Saint John the Divine din New York. Ulterior a plecat şi Peter Caddy, şi influenţa centrului scoţian a pălit.*70*

Lucifer e preferat şi de alte culturi, că de exemplu Fundaţia Credinţei în Dumnezeu, care are centre în Las Vegas, New York, New Orleans, Atlanta, Phoenix, Dallas, Houston, Denver şi în Toronto şi Ottawa, în Canada. Fundaţia Credinţei se pretinde o sectă creştină; dar ucigaşi că Charles Manson au făcut parte din ea. Membrii acestei secte se îmbrăcau în sutane negre cu cruci de argint pe care e încolăcit un şarpe, şi predicau iubirea pentru toţi, inclusiv – sau mai ales – pentru Satana, care trebuie venerat alături de Hristos. Fondatorul acestui cult e un englez, Robert DeGrimston, după plecarea căruia membrii cultului au început să-l adore pe Satana mai discret şi să se afişeze mai aproape de creştinismul normal.*71*

Lista grupurilor de cult, păgânism şi vrăjitorie pare nesfârşită. Unul Herbert Jones, care-şi zice Da Free John, este un nou Dumnezeu care dă o nouă evanghelie de tipul Noii Ere şi este salutat ca atare de către Societatea pentru Viitorul Lumii. Altul este Dr. Herbert Long, de la Facultatea de Teologie de la Harvard; cultul lui apare şi dispare şi poarta multe nume (Ordinea Comunităţii Libere; institutul Omului care Râde; Comunitatea Free Daist; Frăţia Calului din Zori; şi altele).

Acest nou Dumnezeu, care pretinde că este un nou Moise,

Krishna, Hristos, şi Buda, propovăduieşte hinduism şi trăieşte mai luxos decât au trăit monarhii istoriei, pe o insulă pe care şi-a cumpărat-o în Pacific. Are adepţi în Olanda, Australia, Noua Zeelandă, Canada, Anglia, şi Statele Unite. Tot hinduismul este crezul institutului Himalaya din Pennsylvania, fondat de un hindus adevărat, Swami Rama, care vrea să alinieze toate religiile lumii (iudaismul, creştinismul, budismul, islamul, siik şi sufi) cu yoga, zen şi medicină āyurvedica, într-un fel de hinduism care vindeca sufletul şi toate bolile trupeşti. Tot felul de guru, unii născuţi în India, alţii ne-indieni care şi-au luat nume hinduse, împânzesc suprafaţa pământului, şi toţi cer unificarea tuturor religiilor pământului într-una singură – a lor. Printre ei sunt Maharishi Mahesh Yogi, Swami Muktananda, Sri Swami Satchidananda, Swami Prakashanand Saraswati, Swami Rama, Babaji, Yogi Bajan, şi alţii.*72*

Asaltul împotriva învăţăturilor lui Hristos a început cu crucificarea Lui şi ura talmudica împotriva Lui n-a încetat nicio clipă de 2000 de ani. Dar astăzi mai mult ca oricând au fost recrutate toate riturile, credinţele şi culturile din lume. Sunt o jumătate de milion de budişti în Statele Unite, născuţi din familii care au fost cândva creştine; şi budismul este o componentă importantă în Trustul Luciş (fost Lucifer) al Alicei Bailey şi în Centrul Tara al lui Benjamin Creme, care susţine că spiritul lui Buda va reveni ca un ultim Hristos numit Domnul Maitreya să ne stăpânească în Noua Eră.*73* Dalai Lama, care la vârsta de 5 ani a fost proclamat a fi reîncarnarea lui Buda de către călugării budişti din Tibet, a fost distins cu premiul Nobel pentru pace; el distribuie cărţi în care *Creştinismul se mpleteste cu budismul* – *Christianity Meets Buddhism*, şi la conferinţa ţinută de el între 2 şi 7 Octombrie 1989 la Newport Beach, California, au asistat Maică Tereza a Indiei şi Thomas Keating, misionar catolic care este unul dintre cei care au introdus meditaţia transcendentală în Biserica Catolică.*74* Hinduismul face parte şi din bagajul cameleonic de blasfemii şi satanism al francmasoneriei, care susţine că nu este o religie, dar practică satanismul în cele mai înalte ranguri ale sale.*75* Tot lui Satana-Lucifer i se închină adepţii „religiei pământului", cum îşi zic cei ce cred şi practică vrăjitoria, înregimentaţi într-o multitudine de „biserici": Biserica Wiccan Noua, Păgânii pentru Pace, Copiii Pământului Verde, Biserica Copacului Rowan, Biserica întregii Lumi, Oul Verde, Universitatea Pomilor, Alianţa Femeilor, Centrul pentru

Resursele Comunităţii, Seminarul Seax-Wicca, Convenţia Zeiţei, Biserica Georgiana, Biserica Izvorului Etern, Druizii Reformaţi şi nereformaţi, Fundaţia pentru Studiile Namanilor.*76* Un astfel de adept al vrăjitoriei, Matthew Fox, a reuşit să convingă sute de preoţi şi călugăriţe catolice să i se alăture în credinţa lui panteista grupaţi în culturi că Colegiul Sfintelor Nume, Centrul pentru Spiritualitatea în jurul Creaţiei, şi Prietenii Spiritualităţii Creaţiei.*77*

Dr. Edgar D. Mitchell, astronaut care a navigat pe nava Apollo 14, a fondat institutul de Ştiinţe Noetice, unde tot felul de lumini universitare se ocupă de telepatie, telekineza, şi ghicitul viitorului. Alianţa internaţională pentru Noua Gândire de asemenea număra mulţi profesori, păstori, şi capete bisericeşti care se întrunesc anual discutandcum să generalizeze gândirea Noii Ere.*78* O colecţie de nume cu titluri universitare împodobeşte şi literatura institutului Monroe, care promite celor naivi călătorii astrale şi percepţii extrasenzoriale.*79* Tot un cult al Noii Ere este secta Martorii lui Iehova (Jehovah's Witnesses), fondată în secolul trecut de Charles T. Russell; aceştia includ în învăţăturile lor „misterele piramidelor egiptene", şi tot prezic sfârşitul lumii care urma să aibă loc în 1918, 1920, 1931, etc. Mormonii, fondaţi în 1830 de către Joseph Smith, sunt un cult deosebit de puternic, totalitar şi bogat despre care publicul nu ştie decât că practicau poligamia; în realitate practică şi satanismul.*80*

Unele culturi se prezintă ca nişte şcoli de gândire medicală şi psihologică. Astfel sunt Neoala Noii Ere din Iowa, Minnesota, Wisconsin, Illinois, indiana, Missouri, Nebraska, şi cele două Dakote, sau institutul Pacific, sau Metoda Silva, care a fost predată la 6 milioane de clienţi.*81* Altele vor să aducă pacea în lume: aşa sunt Societatea Craniilor de Cristal a lui Frank Nocerino, care susţine că nişte cranii de cristal te pot iniţia în toate misterele universului, şi Viziunea Păcii, sau Peace Vision. Altele vor să reintroducă înţelepciunea pierdută a pieilor roşii sau a indienilor maya (de exemplu, Ordinul Maya), sau păgânismul antic din Grecia, Turcia, Afganistan, Irlanda, Egipt, Franţa, Scandinavia etc. (de exemplu, Neoala Misterelor din New York).*82* Altele se deghizează în asociaţii de cetăţeni care doresc să asaneze moravurile, că Reînarmarea Morală. Unele culturi, că Centrul pentru Filosofia şi Biblia Noii Ere, se bucura de serviciile unor scriitori fertili şi cursivi că Corinne Heline, care îmbrăţişează majoritatea culturilor Noii Ere, în special cele derivate

sau legate de teozofia Hellenei Blavatsky.[83] Comunităţile baptiste sunt pline de agenturi ale noii ere şi există şi sinagogi ale Noii Ere, că Makom Ohr Shalom din Woodland Hills, California, care se roagă şi Mumei Pământului alături de Yehova.[84] în fine, institutul Omega preda toate balivernele şi blasfemiile tuturor culturilor fără discriminare, oferind cursuri de „spiritualitate", druidism, zen, dans sufi, dansul dervişilor, ritualul Tibetului, vindecarea emoţională, Gea zeiţa pământului, şi IChing.[85] Acest universalism nu e nou: OASHPE, un cult fondat în 1881 de către Dr. John Ballou Newbrough, era la fel de eclectic şi încă şi azi mai are adepţi răspândiţi prin America.[86] Biserici frumoase, zidite de arhitecţi adevăraţi şi fondate de creştini adevăraţi în trecut, au fost ocupate de culturile Noii Ere: astfel sunt biserica St. James's din Londra, unde acum se propovăduieşte druidismul şi yoga, şi biserica St. John the Divine din New York City, unde trupul lui Hristos a fost înlocuit pe crucifix cu trupul unei femei cu sânul dezgolit, şi unde a apărut şi statuia lui Buda.[87]

Tot felul de spirite vorbesc prin tot felul de medii şi spiritişti, că de exemplu Seth, care vorbeşte prin Jane Roberts şi promovează homosexualismul. Grupul Stelle al lui Richard Kieninger, care operează o comună pe o fermă de 200 de acri în Illinois, avea o frăţie mistică cu spiritele decedaţilor, ceea ce nu i-a împiedicat însă pe cei nedecedaţi să se ia la harta de la împărţitul prăzii, cu acuze de furt şi delapidare.[88] Extratereştrii din farfuriile zburătoare sunt şi ei parte din culturile anticreştine ale Noii Ere: în 1989, Brad Steiger, medium şi canalizator de spirite din lumea cealaltă a dezvăluit lumii că extratereştrii vin ca să aducă locuitorilor pământului Noul Guvern Mondial şi religia Noii Ere, care este „un amestec de tehnologie şi concepte religioase tradiţionale".[89]

În 1959 biserica Unitariană s-a contopit cu cea Universalista şi s-au angajat împreună să promoveze armonia între toate religiile; pretinzându-se creştine, aceste biserici de fapt fac uz de blasfemiile talmudice, neagă Sfânta Treime şi neagă dumnezeirea lui Hristos. Biserica Uniunii, cu nume asemănător, se pretinde şi ea creştină dar predica reîncarnarea şi diverse noţiuni ale hinduismului. Cultul Urantia, fondat în 1955 la Chicago, se pretinde tot dedicat lui Hristos, şi acoperă tot felul de societăţi că Fundaţia Iisusoniana din Boulder, Colorado; în realitate propovăduieşte un fel de satanism deghizat. *Cartea Urantia – The Urantia Book* explica pe 2.097 pagini că există

„ajustori de idei" (spiritiştii îi numesc ghizi sau spirite din lumea cealaltă) care pot poseda diverse persoane, şi că posedaţii de acestespirite sunt liberi de temeri şi incertitudini. Dick Supten, fondatorul cultului Văii Soarelui, scrie şi el după dictatul forţelor din lumea cealaltă şi are şi un pendul cu care primeşte mesaje. În 1976, John Denver, cântăreţ care şi-a bazat faima pe problemele mediului înconjurător, a fondat împreună cu un prieten Fundaţia Windstar, care propovăduieşte sanctitatea pământului. Denver este sprijinit de tot felul de figuri politice, datorită influenţei cărora cosmonauţii şi personalul tehnico-ştiinţific al Agenţiei Naţionale de Zboruri Spaţiale, NAŞA, au fost obligaţi să asculte conferinţele lui.*90*

Unele din culturile şi bisericile astea şi-au îmbogăţit promotorii; altele lucrează în pierdere şi sunt finanţate din umbră. Scopul unora dintre promotorii lor este jaful; scopul altora este distrugerea civilizaţiei creştine şi instaurarea Noii Ordini Mondiale, cu religia unică a Noii Ere. World Goodwill – Bunăvoinţa Mondială, cult generat de teozofia lui Alice Bailey sub îndrumarea spiritului ei tibetan Dwjhal Khul, spune explicit că **există o reţea neidentificată de agenţi care cooperează pentru crearea unei Ordini Mondiale comune**, numit Noul Grup al Servitorilor Lumii, şi care lucrează la cel mai înalt nivel în guverne, în finanţe, în educaţie, în diferitele religii, pentru a realiza integrarea tuturor oamenilor (în afară de poporul ales) într-o singură rasă fără naţionalitate, cu o singură religie, sub o Nouă Ordine Economică. World Goodwill este sora geamănă cu Trustul Luciş (fost Lucifer) şi Neoala Arcana. Are agenţii la New York, Londra şi Geneva, şi lucrează mâna în mână cu Organizaţia Naţiunilor Unite.*91* Cine-şi închipuie că această unificare în sclavia generală globală înseamnă ridicarea nivelului de trai la cel care a fost al americanilor în anii 1950, se înşală; înseamnă coborârea nivelului de trai la cel care este al africanilor din Ruanda astăzi.

Toate culturile astea n-ar avea atâta putere de seducţie dacă n-ar umple un gol lăsat de paragină şi moartea religiei noastre creştine. Sub călcâiul bolşevic, catolicii au fost exterminaţi fizic în mare parte, ori obligaţi să renunţe la credinţa lor; iar ortodocşii au avut amărăciunea să-şi vadă căpeteniile bisericeşti pactizând cu duşmanii religiei. Dar masa zisa lume liberă, distrugerea bisericii a fost mai îndelung pregătită şi s-a folosit de forme mai subtile. Pe de o parte educaţia atee din şcoli şi universităţi a ruinat izvorul credinţei în

minţile generaţiilor de după 1900; pe de altă Vaticanul, sediul milenar al creştinismului occidental, a fost infiltrat şi pervertit din interior, de la scaunul Sfântului Petru, astfel încât catolicismul, care a creat civilizaţia noastră europeană, se descompune ca un măr care putrezeşte din interior, de la centru. Unii catolici se revoltă când văd statuia lui Buda pe altarele bisericilor Romei, şi când îl văd pe Papa Ioan Paul al iI-lea cu semnul hindus pe frunte. Alţii îl deplâng pe papa, considerându-l prizonierul unei reţele conspiratorii, şi tremura pentru viaţa lui – cu atât mai mult cu cât la moartea lui succesiunea la tronul Sfântului Petru s-ar părea că-i revine cardinalului Parisului, care este evreu. N-ar fi primul papă iudaic anti-creştin instaurat la Vatican: Iulius îl, papa della Rovere (1505), vorbind despre Alexandru Borgia, primul papă care şi-a împuternicit copiii, nu „nepoţii", în fruntea bucatelor, îl numea „evreul acela", exact aşa cum îl numea la rândul său urmaşul lui Leo X pe el, şi cine ştie cât adevăr era în vorbele lor? *92* Dar din confluenţa dintre ateism, culturile Noii Ere, globalism şi amestec rasial, cu anti-creştinismul instaurat la Vatican, renaşterea credinţei şi civilizaţiei noastre pare extrem de grea, dacă nu chiar imposibilă.

Putem trasa declinul catolicismului de la data de 19 Noiembrie 1964, când o mie şase sute şi cincizeci de episcopi şi cardinali ai bisericii catolice întruniţi în consiliu la Roma (Vatican II) au votat pentru adoptarea unei scheme de rezolvare a conflictului dintre creştinism şi iudaism.

Vatican II a instaurat modernismul în şcolile, colegiile, seminariile, ordinele religioase şi comunităţile catolice. Papa Ioan XXII a început operă de modernizare, şi Papii Paul VI şi Ioan Paul îl o continuă: se modifica slujba religioasă în spirit „umanist", „globalist", „universalist", se modifica aspectul bisericilor, se modifica însuşi textul Scripturilor.

În schema de reconciliere se prevede „înţelegere şi apreciere reciprocă". Dar înţelegerea şi aprecierea trebuie să vină numai din partea creştinilor, căci niciun consiliu iudaic n-a avut loc ca să recomande „înţelegere şi apreciere reciprocă" din partea iudaică. Textul schemei votate de consiliul de la 19 Noiembrie 1964 a fost scris sub influenţa lui Jules Isaac, Label Katz, preşedinte al lojei masonice evreieşti B'nai B'rith, Nahum Goldman, preşedinte al Consiliului Mondial Evreiesc, şi alţii.*93*

Cu un an înainte, la 19 Noiembrie 1963, următorul articol apăruse în *Le Monde:*

„Organizaţia internaţională evreiască B'nai B'rith şi-a exprimat dorinţa de-a stabili relaţii mai strânse cu Biserica Catolică. A supus Consiliului o declaraţie în care arata că toată omenirea este responsabilă pentru moartea lui Hristos.

Dl. Label Katz, preşedintele Consiliului internaţional al B'nai B'rith, a spus că „dacă este acceptată această declaraţie de către Consiliu, comunităţile evreieşti vor explora metode de cooperare cu autorităţile bisericeşti ca să asigure realizarea proiectelor lor.

Declaraţia a fost aprobată de Comitetul Executiv al Consiliului internaţional, care coordonează organizaţia B'nai B'rith cu 475.000 de membri în 42 de ţări.

Dl. Paul Jacob de Mulhouse, preşedintele B'nai B'rith-ului în Europa, a spus că aprobarea acestei declaraţii va eradica antisemitismul în multe ţări din Europa.

Rabinul Maurice Eisendrath, preşedintele Uniunii Congregaţiilor Evreieşti din America, a făcut un apel Sâmbătă la cei 4.000 de delegaţi la cea de-a 47-a adunare generală a Iudaismului Reformat American să-şi revizuiască părerile despre creştinism şi punctul de vedere despre Hristos".*94*

Dar apelul lui, dacă a fost făcut, n-a avut prea mare rezultat; catolicismul şi-a revizuit părerile despre patimile lui Hristos, dar iudaismul nu şi-a revizuit părerile despre nimic.

Jules Isaac este autorul a două cărţi în care acuză biserica catolică de antisemitism şi timp de 20 de ani a activat pentru reformarea şi „purificarea" creştinismului de acest antisemitism. El arată că din 1947 încoace a organizat societăţi de prietenie iudeo-creştine în care-au participat personaje că marele rabin Kaplan, părintele Callixte Lopinot, părintele Demann, pastorul Freudenberg şi alţii. La o conferinţă la Seelisberg în Elveţia au participat alături de el 70 de membri din 19 ţări.

Societatea de prietenie iudeo-creştină a deschis cu mare repeziciune filiale în multe oraşe franceze. Prin legăturile sale, în 1949 Jules Isaac a obţinut o audienţă la Papa Pius XII căruia i-a cerut să examineze cele zece teze adoptate la Seelisberg. În 1959 a ţinut o conferinţă la Sorbonna despre necesitatea revizuirii religiei creştine.

La scurt timp după aceea s-a întâlnit cu cardinalii Tisserand, Jullie, Ottaviani, şi Bea. La 13 Iunie 1960 a avut o altă audienţă la papă şi-a cerut modificarea învăţăturilor creştine, după care Cardinalul Bea a fost însărcinat să studieze problema, şi rezultatul a fost adoptarea la 20 Noiembrie 1964 a unei scheme pentru reconcilierea creştinismului cu iudaismul.*95* Pentru redactarea acestei scheme, cardinalul Augustin Bea, de origine germană, s-a întâlnit la Roma cu rabinul Abraham J. Heschel de la seminarul teologic evreiesc din New York, în timp ce Dr. Nahum Goldmann, şeful Conferinţei Mondiale a Organizaţiilor Evreieşti, şi reprezentanţi ai lojei masonice evreieşti B'nai B'rith, se întâlneau cu papa.

Jules Isaac a cerut în special să se anuleze Evangheliile despre patimile şi răstignirea lui Iisus Hristos, pentru că, zice el, cei patru evanghelişti au fost nişte mincinoşi, nişte calomniatori otrăviţi care i-au ponegrit pe evrei pe degeaba când au scris despre răstignire. Nici părinţii bisericii nu sunt mai buni; şi ei sunt doar nişte calomniatori şi defăimători, nişte antisemiţi vinovaţi de genocid, scrie el.*96* Jules Isaac a cerut să se modifice liturghia creştină din Vinerea Mare, să se declare că evreii n-au avut niciodată nici în clin nici în mânecă cu răstignirea lui Hristos, să fie omise Evangheliile, în special a lui Matei care este un antisemit mincinos, şi biserica catolică să facă penitenta pentru că de 20 de secole a predicat aceste Evanghelii. Cu toată enormitatea acestor cerinţe, Jules Isaac a fost sprijinit de unii preoţi din Roma şi din Franta, care au observat cu umila bucurie apropierea iudeo-creştină. Apropierea aceasta partea iudaică însă, prin Joshoua Jehouda, conducător spiritual iudaic, o vede cu scârbă şi dispreţ zicând că „ea caută să pună alături două idei care sunt în opoziţie radicală".*97*

Jules Isaac n-a fost singurul care i-a deschis capul papei Paul VI despre antisemitismul intrinsec al creştinilor; un alt sfetnic al papei a fost profesorul Hans Deutsch din Viena, cel care a fost adus în faţa justiţiei la 3 Noiembrie 1964 pentru că a delapidat 35 milioane de mărci în decursul activităţilor sale umanitare şi democratice. Dar atât oficialităţile cât şi presa şi opinia publică l-au privit şi-l privesc cu indulgenţă. Profesorul Hans Deutsch, evreu din Austria, emigrat în Palestina în timpul celui de-al doilea război mondial, s-a reîntors în Europa după 1944, unde era bine plătit pentru munca sa de recuperare a averilor evreieşti de la supravieţuitorii germani. Astfel, pentru fiicele lui Hatvany, a pretins guvernului de la Bonn – şi a primit

– 35 de milioane de mărci pentru colecţia fabricantului de zahăr Hatvany din Ungaria, care conţinea 800 de picturi, între care unele de Rembrandt şi Goya. Dar colecţia Hatvany nu fusese furată de către nemţi ci de către trupele eliberatoare sovietice şi se afla în Uniunea Sovietică. Când s-a descoperit fraudă, aceasta victimă a nazismului, acest vajnic luptător pentru dreptate, cheltuise deja 20 de milioane de mărci, după spusele lui: „În slujba unor cauze măreţe; „cea mai măreaţă fiind, desigur, îmbogăţirea personală.*98*

Apropierea iudeo-creştină de care se bucurau în 1964 preoţii catolici din Italia şi Franţa nu e lucru nou. Joshua Jehuda, în cartea s*al.'Antistmitisme, Miroir du Monde – Antisemitismul, oglindă lumii* din 1958, arata că opera lui Pico della Mirandola şi a lui Hans Reuchlin, doi evrei activi în Renaştere, a fost de aceeaşi natură. Pico della Mirandola a introdus în Italia renascentistă cabalismul (magia ebraică veche), pe care l-a studiat cu Jehuda Abrabanel. Discipolul său, Hans Reuchlin (1455 – 1531) a pregătit reforma protestantă a lui Luther, Calvin şi Zwingli, afirmând supremaţia talmudului asupra doctrinei creştine în mod convingător în faţa papei şi-a împăratului german. I-aconvins pe ambii, astfel încât nu peste mult timp torah a fost declarată parte din scriptură creştină – chiar cea mai importantă parte la reformaţi. „Dar cu toate aceste epurări succesive", scrie Jehuda, „creştinismul a rămas puternic ancorat în dogmatismul mitic care în mod inevitabil da naştere antisemitismului".*99* Dar cum a luat naştere antisemitismul în ţările din lagărul sovietic, unde ateismul înlocuise creştinismul? „Chiar şi sursele noastre evreieşti recunosc că antisemitismul în creştere se datorează lipsei de popularitate a evreilor din poziţii înalte în guvern… există duşmănie în miliţie împotriva evreilor pentru ca poliţia secretă, controlată de Radkiewicz, domina miliţia şi armata, şi un general rus, Kiziewicz, domina poliţia de securitate internă… care aveau printre membri mulţi evrei din Rusia", scria ambasadorul Statelor Unite în Polonia, A.B. Lane, în 1947. În cartea sa *Leş Juifs et L'Antistmitisme dans leş Pays communistes – Evreii şi antisemitismul în ţările comuniste*, evreul convertit F. Fejt scrie: „Între 1945 şi 1948… populaţia n-a observat că posturile înalte din guvern [în Ungaria] erau ocupate mai ales de evrei (Rákosi, Gerő, Revai, Vas, Antal Apro, György Lukács şi alţii)… Au observat numai după 1948 când comunismul şi-a lepădat masca şi-a devenit tot mai sectar şi mai oprimant că stat poliţienesc. Mai mulţi agenţi notorii ai acestei oprimări, mai ales Gabor Peter, Beria

al ungurilor, Mihaly Farkas, ministrul apărării, şi fiul său Wladimir, principalul torţionar al poliţiei politice, erau de asemeni evrei de origine. Mulţi dintre evreii unguri prevedeau cu spaimă că poporul, exasperat de regimul de sărăcie şi teroare care devenise democraţia populară, se va ridica împotriva torţionarilor să-i".*100* Iată cum se naşte antisemitismul şi fără creştinism!

La 28 Ianuarie 1966 Consiliul Rabinilor Ortodocşi din America a declarat: „Ne opunem oricărei dezbateri publice, oricărui dialog… Nu poate exista nicio înţelegere reciprocă, căci evreii şi creştinii folosesc categorii diferite…".*101* Dar acest lucru nu e valabil pentru partea cealaltă, pentru creştini. Aceştia sunt obligaţi să înţeleagă fără să fie la rândul lor înţeleşi, şi să cedeze la infinit până nu le-a mairamas nici măcar viaţa. După refuzul papei de a promulga textul schemei de „înţelegere a religiilor necreştine" din 1964, dezbaterile au continuat şi o schemă mai diluată a fost votată la 17 Octombrie 1965, şi promulgată de papa Paul VI, spre satisfacţia cercurilor israeliene şi a Comitetului Evreiesc American, scrie ziarul *Le Monde*, cu 1.763 voturi pentru şi 250 voturi contra. Pentru prima dată s-a adoptat la Vatican într-un consiliu o hotărâre care a înfruntat mai mult de 10 %k voturi contra.*102* Iată ce zice schema: „Biserica condamna toate persecuţiile tuturor oamenilor; ea îşi aminteşte moştenirea comună ce-o are cu evreii şi acţionând nu din motive politice ci mai degrabă din iubire spirituală şi evanghelică, deplânge orice ură, persecuţii şi alte manifestări ale antisemitismului, oricare ar fi pericolul şi oricine ar fi responsabil". Despre moartea lui Hristos, se spune mai departe: „Deşi autorităţile evreieşti, împreună cu partizanii lor, au cerut moartea lui Hristos (Ioan 19, 6), ce-a pătimit el atunci nu poate fi reproşat tuturor evreilor din vremea aceea în mod indiscriminat, şi nici evreilor din ziua de azi. Deşi biserica este noul neam al lui Dumnezeu, evreii nu trebuie prezentaţi ca respinşi de Dumnezeu sau blestemaţi, de parcă aşa ar reieşi din Scriptură". *103* Deci nu există responsabilitate colectivă pentru crime comise de evrei; dar există responsabilitate colectivă pentru pretinse crime comise împotriva evreilor, pentru pretinsa gazare a celor 6 milioane de evrei în lagăre de aşa-zisa exterminare (vezi capitolul IX).

Vatican II a marcat începutul agoniei bisericii catolice. Căci schema adoptată la Vatican II prevede schimbarea liturghiei, alterarea dogmei, şi modificarea Evangheliilor. După indicaţiile primite de la reprezentanţii Conferinţei Mondiale a Organizaţiilor Evreieşti şi ai lojei

masonice evreieşti B'nai B'rith, catolicii trebuie să creadă de-acum că evangheliştii sunt nişte mincinoşi, şi părinţii bisericii, nişte antisemiţi. Încă din viaţă, părinţii bisericii creştine, că Sf. Augustin din Hippo, de exemplu, şi apostolii, că Sf. Paul de exemplu, au avut de luptat împotriva culturilor păgâne, a credinţelor în magie, spiritism, astrologie; dar pe vremea lor nu există îngâmfarea omului modern care se crede stăpân prin raţiune pe toate secretele lumii şi explică „în mod ştiinţific" şi „umanist" tot universul. Combinaţia asta ciudată între raţionalismul ateu modern şi cele mai absurde şi ridicole superstiţii şi mitologii pe care le înghite omul modern eliberat de „misticismul" retrograd al bisericii creştine ar fi inexplicabilă – dacă n-am vedea cine-o finanţează, cine-o promovează, cine o impune. Canalul de televiziune dedicat evenimentelor culturale în Statele Unite, canalul *Arts and Entertainment – Artă şi distracţii*, la fiecare sfert de oră întrerupe programul şi arata timp de două minute emblemele religioase ale Noii Ere, emblemele folosite în masonerie, în vrăjitorie şi în unele culturi satanice. Ni ştim doar care sunt proprietarii reţelelor de televiziune şi cine le face programele.

La 29 Martie 1994, un număr de 40 de păstori evanghelici şi preoţi catolici au semnat un document numit *Evangelical and Catholics together: The Christian Mission in the Third Millenium – Evanghelicii şi catolicii împreună: misiunea creştină în mileniul al treilea*, în care-au declarat că inamicul creştinismului este islamul. Între semnatari sunt Pat Robertson, Cardinalul John J. O'Connor din New York, Chuck Colson, şi Richard John Neuhaus. Acesta din urmă scrie în *The Christian Century*: „Ni dintre cei pe care i-am cunoscut personal şi care m-au influenţat cel mai mult… pot numi fără să ezit: Carl Peipkorn, Abraham Joshua Heshel, Martin Luther King, Wolfhart Pannenberg… Sutele de ore petrecute cu [rabinul] Heschel devin zilnic mai luminoase de la moartea lui. Heschel vorbea cu Dumnezeu" (18 Februarie 1994). Richard John Neuhaus a fost întâi pastor luteran în Missouri, de unde-a plecat la un sinod mai liberal, ca să ajungă ulterior preot catolic.*104*

În Miami trăiesc 1, 9 milioane de oameni, dintre care 675.000 votează. După luni de dezbateri, marea lor majoritate au votat o ordonanţă care declară limba engleză ca limba oficială. Dar la 18 Mai 1993, cei 13 (treisprezece) membri ai Consiliului Metropolitan, custirea lor şi a celor care le trag sforile, şi cu ştirea nimănui altcuiva, au respins şi invalidat acea ordonanţă. Voinţa a 13 s-a impus asupra

voinţei a 675.000. După care fiecare cuvânt tipărit, fiecare formular, fiecare chestionar, fiecare act oficial, a început să fie tipărit în cel puţin trei limbi (engleza, spaniolă, şi franceză creola din Haiti), la preţ de multe milioane de dolari în plus. Dar alegătorii care-au votat împotriva acestui lucru n-au habar de nimic, decât de faptul că fiecare hârtie oficială apare acum în trei versiuni din care ei aruncă două la gunoi, dublând volumul gunoiului menajer care şi aşa ameninţa să îngroape societatea actuală.

Căci o limbă comună întăreşte naţiunea, dar dezbinarea în triburi, grupuri, şi bande cu interese (în mod natural sau artificial) opuse o distruge. Principalele sarcini ale educaţiei în şcolile publice americane sunt distrugerea religiei şi moralei, distrugerea naţiunii, şi îndobitocirea gloatei.

„Iubirea de neam este cea mai mare piedică în realizarea guvernului mondial. Graniţele naţionale şi conceptul suveranităţii naţionale trebuie eliminate. Cel mai rapid mod este prin educarea tineretului, dezvoltând convingeri favorabile unui guvern internaţional prin programă analitică a şcolilor publice". Acesta este un citat din manualul pentru învăţători şi profesori publicat de Asociaţia Naţională a Educatorilor (Naţional Educators Association, NEA). Alt citat: „Condiţionarea este o metodă care poate fi folosită de educator ca să creeze atitudini în copii şi să-i predispună la acţiuni rezultate din aceste atitudini". Secretarul NEA spune: „Educaţia trebuie şi poate fi făcută o forţă care să egalizeze toţi oamenii între ei". Ni dintr-un raport oficial al NEA, redactat de Sol Olinsky: „Dar dacă educatorii nu sunt setoşi de putere? Să-i organizăm pe cei ce sunt. Construirea unei poziţii de forţă necesita un conducător, care e mai important decât oamenii care-l susţin. De exemplu, Martin Luther King, Ho Ni Min, şi Fidel Castro demonstrează cât de înţelept e acest lucru. Exersează-ţi oamenii, provocându-i pe adversarii lor să-i insulte sau să-i atace, astfel încât să vadă cu cine au de-a face. Pune-l pe supraintendentul şcolilor să-tiinsulte sau să-ţi atace oamenii; asta e o educaţie mai bună decât 10 săptămâni de şcolarizare. E greu să ai de-a face cu oameni care-ţi sunt duşmani personali. Să nu le permiţi oamenilor tăi să fraternizeze cu duşmanul". „Duşmanul" este cetăţeanul care plăteşte salariile educatorilor.

Copiii învaţă la şcoală că pot avea doi tati şi nicio mamă, sau

două mame şi niciun tată, că fiul Robertei Achtenberg şi-al iubitei ei lesbiene, căci homosexualilor nu li se poate nega dreptul de-a creşte copii. Dar dacă copilul creşte într-o familie normală compusă dintr-un bărbat şi-o femeie care se iubesc şi se respectă, s-ar putea să înveţe obiceiuri proaste, că cinstea, respectul şi iubirea de aproapele, sau integritatea morală şi psihică. Astfel de copii trebuie despărţiţi cât mai repede de părinţii lor. Una din metode este controlul „maltratării copiilor de către proprii părinţi".

În fiecare an, arata Elena Neuman, *1* se înregistrează în Statele Unite 2 până la 3 milioane de denunţuri de maltratarea copiilor, dintre care, zice ea, „60 %k sunt considerate false şi eliminate", şi circa jumătate din cele 40 %k care-au rămas „sunt eliminate după aceea", adică după ce „copiii au dezbrăcaţi până la piele şi percheziţionaţi, interogaţi de valuri de activişti sociali, ofiţeri de poliţie şi procurori, supuşi la examene psihologice şi uneori duşi în cămine de adopţie". Aceste acţiuni, arata ea, „de obicei au loc fără hotărâre judecătorească, fără aprobarea părinţilor, fără audiere în curte şi fără acte oficiale de acuzare, de multe ori doar pe baza unui telefon anonim". Apoi, când sunt interogaţi, ce bază se poate pune pe fanteziile unor copii mici? Ei vorbesc, zice Elena Neuman, „în jumătăţi de adevăruri, exagerează, şi uneori inventează fantezii". Dr. Stephen Ceci de la Universiatea Cornell prezintă un studiu în care un cercetător l-a întrebat pe un copil de 4 ani dacă a fost la spital pentru ca şi-a prins degetul într-o cursă de şoareci. Toată lumea, inclusiv copilul, ştia că nu există nicio cursă de şoareci în viaţa lui, că nici nu fusese la spital, şi că nu păţise nimic la niciun deget. Copilul a spus întâi adevărul, şi anume că n-a fost la niciun spital.

După o săptămână, la aceeaşi întrebare copilul şi-a „amintit" cât de rău a plâns când şi-a prins degetul în cursa de şoareci. După 11 săptămâni, copilul avea deja o poveste întreagă, în care fratele lui îi băgase degetul în cursa de şoareci – care nu existase niciodată. Cincizeci şi şase la sută din copiii studiaţi au povestit cel puţin un incident inventat cu atâta lux de amănunte şi aşa aparenta convingere încât cei care-au văzut înregistrări cu aceşti copii povestindu-şi fanteziile au fost convinşi că copiii spuneau adevărul. Câte dintre cele 700.000 de cazuri de „maltratarea copiilor" considerate reale sunt de fapt reale? Masacrul din Waco, Texas a avut loc tot sub pretextul „maltratării copiilor de către părinţi".

Ce ştiu părinţii despre ce se petrece în şcoli? Decât că copiii ies din şcoala analfabeţi, plini de droguri, imorali. NEA, fondată în 1857 de 43 educatori, s-a ocupat iniţial de interesele învăţătorilor şi profesorilor. Timp de 50 de ani a fost o asociaţie profesională nevinovată. Dar astăzi este o armă politică, masiv finanţată, care controlează sistemul de învăţământ american şi este devotată instaurării Noii Ordini Mondiale. Încă de prin 1900, comunişti că John Dewey şi William Herb Kirkpatrick, au infiltrat NEA. în anii 1930, NEA a ajuns sub controlul unui grup de marxişti. Secretarul partidului comunist american, William Z. Foster, scria în cartea sa *Towards a Soviet America – Pentru o Americă sovietică* că „educaţia este cea mai bună armă a revoluţiei dacă este controlată şi organizată central de un Departament al Educaţiei.”… „Neolile, colegiile şi universităţile vor fi coordonate şi grupate sub Departamentul Naţional pentru Educaţie cu ramuri statale şi locale. Studiile vor fi schimbate, vor fi curăţite de religie, patriotism, şi alte trăsături ale ideologiei burgheze. Elevii vor fi învăţaţi pe baza materialismului dialectic marxist, internaţionalismului, şi eticii generale a noii societăţi socialiste”. În 1976, la bicentenarul independenţei Statelor Unite, NEA dădea o „declaraţie de interdependenţă” (prin opoziţie cu „declaraţia de independenţă” a Statelor Unite), arătând că elevii trebuie învăţaţi să nu aibă naţionalitate, ci să fie cetăţeni ai comunităţii globale, ai Noii Ordini Mondiale. NEA a preamărit încontinuu schimbările care au avut loc în Rusia după revoluţia bolşevică, propunându-şi să le introducă în America.

Dar mai sunt şi alte braţe ale puterii oculte în educaţie. Gary Smith arata că Albert Shanker era şeful Federaţiei Americane a Educatorilor, şi Ann Kahn era preşedinta Asociaţiei Profesorilor şi Părinţilor în 1987 – ambii fp. Teoria integrării rasiale a fost elaborată de Franz Boas, fp; şi teoria conform căreia copilului nu este voie să i se refuze sau nege absolut nimic a fost elaborată de Dr. Benjamin Spock, fp, care-a introdus astfel promiscuitatea, hoţia, homosexualitatea şi drogurile în viaţa copiilor de şcoală. Sol Gordon, fp, a scris manualele de educaţie sexuală americane.*2* De câte ori auzim de educaţia sexuală ne întrebam cum au reuşit oamenii timp de atâtea milenii să se înmulţească fără ea. Astăzi copiii ies din şcoala fără să ştie scrie şi citi, dar bine pregătiţi în toate perversiunile sexuale posibile de către profesorii lor. În 1967 a avut loc „revolta studenţească” la

universităţile americane. Catalogul „revoltaţilor" arata o participare a furnicilor parazite de 63 %k la Chicago şi Harvard, 83 %k la Berkeley, 93 %k la Universitatea din Michigan. „Există o predominantă evreiască evidentă în conducerea Noi Stângi, şi masele şi luptătorii lor sunt evrei", scria *The Toronto Globe and Mail* în 17 Mai 1970 (azi n-ar mai scrie asta). Grupurile şi bandele de hippy au fost fondate de următoarele furnici parazite: Michael Klonsky, Mark Rudd, Kathie Boudin, Bernadette Dohrn, Jerry Rubin şi Abbie Hoffman. Morris Abram conducea Fondul Unit al Negrilor, deşi nu e negru, ci fp. Ni toate conferinţele importante sunt monopolul agenţiei Harry Walker, un alt fp.*3*

În 1961, Adolf Crlmieux, preşedintele Alianţei Israelite Universale, scria: „Naţiunile trebuie să dispară şi religiile trebuie suprimate. Numai Israelul (Iudeea) nu trebuie să dispară, căci această naţiune mică este aleasă de Dumnezeu". *4*

În scopul distrugerii naţiunii, s-a introdus în şcoli doctrina „multiculturalismului". Copiii trebuie să înveţe să dispreţuiască civilizaţia creştină europeană şi să înveţe cultura precolumbiană, care practica (şi practică şi astăzi, în Caraibe) canibalismul şi sacrificii umane şi animale, şi cultura africană, despre care se pretinde că ar fi jucat un rol precumpănitor în zidirea Statelor Unite ale Americii. Marcy Conrad, fetiţa de 14 ani din California, a învăţat că principiile democratice obliga la acceptarea prieteniei tuturor; decât că la 15 Noiembrie 1981, prietenul ei negru Anthony Broussard, de 16 ani, a violat-o şi-a strangulat-o, apoi s-a reîntors la şcoală ca să se laude colegilor de clasa cu isprava lui bărbătească. I-a dus pe 13 dintre ei ca să le arate cadavrul lui Marcy, pe jumătate dezbrăcată aşa cum o lăsase el după viol. Toţi au râs; unul a aruncat o piatră pe cadavru ca să vadă dacă mişcă. Altul a aruncat frunze ca să-l acopere. Niciunul n-a raportat moartea colegei. Dintre cei 13 colegi de clasă care-au râs de moartea fetiţei, unii erau albi, alţii erau negri.

Dar toţi erau absolvenţi ai claselor de „ştiinţe naturale", unde-au învăţat la orele de disecţie să se distreze mutilând şi ucigând. În 1979, John Singer din Utah a decis să-şi ferească copiii de beneficiile acestei şcolarizări şi să-i înveţe acasă. A fost asasinat de către opt poliţişti care l-au pândit şi l-au împuşcat în spate într-o ambuscadă. John Singer a murit pentru ca a vrut să-şi protejeze fetiţele, Heidi, de 14 ani, şi

Suzanne, de 11 ani, şi băiatul, Timothy, de 12 ani, de promiscuitate şi droguri.5 Albii trebuie educaţi să admire şi să adore rasă neagră, s-o considere superioară şi să se ruşineze de-a lor, căci altfel sunt „rasişti". Negrii însă au voie să-i ucidă, să-i urască, să-i dispreţuiască pe albi, şi nu sunt rasişti. Virulente sunt în special sectele de negri musulmani. Astfel, Dr. Abd-ul-Hakim Muhammad a descoperit în 1976 ca Beethoven şi Haydn au fost negri, şi că multe figuri mari din istoria Europei erau descendenţi ai unor negri din Africa, al căror nume corect este „Bilalieni". Toţi bilalienii trebuie să ştie asta, şi să-i pună alături de alţi mari compozitori afro-americani că Duke Ellington sau William Grant Still, unde le e locul.6 După ce s-a ordonat „integrarea rasială" şi copiii au fost mutaţi de la o şcoală la alta pentru a evita ca copiii de aceeaşi rasă să fie în acelaşi grup, între 1966 şi 1972 gonorea a crescut la elevele de liceu albe din Washington, D.C. (care locuiesc în cartierele apropiate din Virginia siMaryland) cu 1.541 %k (o mie cinci sute patruzeci şi unu la sută). La elevii de liceu albi, creşterea gonoreii a fost de 131

%k. La elevii negri de ambele sexe incidenta bolilor venerice a rămas constantă. Statisticile din alte regiuni sunt similare. De ce cauzează amestecul raselor creşterea bolilor venerice îndeosebi la fetiţele albe, mai mult decât la băieţi? Pentru că rezultatul educaţiei sexuale şi-al integrării rasiale este că băieţeii negri copulează cu fetiţele albe, dar băieţeii albi nu copulează cu fetiţele negre; acestea din urmă au mândrie de rasă. Folosirea drogurilor halucinogene, care au făcut dintotdeauna parte din cultura neagră, a crescut la copiii albi, care nu foloseau droguri înainte de integrarea rasială, în aceeaşi proporţie ca şi bolile venerice. Heroină fusese înainte de 1960 un drog folosit aproape exclusiv de populaţia neagră.7

Obiectele predate intensiv în învăţământul american de azi sunt multiculturalismul şi istoria afro-americană, care arata ca un negru a descoperit polul nord; că negrii au construit o civilizaţie avansată în Africa în timp ce n Europa oamenii purtau piei de animale şi coarne de vită pe cap; că metişii sunt superiori raselor din care rezultă; că dacă negrii nu trec la examene, vina e a examenelor; că cele două războaie mondiale au fost necesare ca să aducă democraţia în lume; că 6 milioane de evrei au fost arşi de vii, făcuţi săpun, făcuţi abajururi de lampa, sau gazaţi în Polonia între 1942 şi 1943 (doar gazaţi în ultima vreme – vezi capitolul IX); că din acest motiv evreii au dreptul să

masacreze arabi şi palestinieni şi să le ia ţară. Dar la şcoală se mai predă şi magia (albă şi neagră); meditaţia transcendentală; şi cursuri în făcutul coşuleţelor, lipitul hârtiuţelor, şi alte ştiinţe de acest fel. Elevii îşi aleg singuri materiile după interese, căci aşa e democratic. Ni structura lecţiilor e tot democratică. s-au eliminat caietele în care copiii de grădiniţă colorau desene tipărite dinainte, pentru ca desenele presupuneau că copiii trebuie să umple spaţiile dintre linii, şi asta le impune prea multe restricţii. Analfabetizarea copiilor americani se face printr-o invenţie diabolică: elevii sunt obligaţi să înveţe cititul şi scrisul unei limbi alfabetice de parcă ar fi o limbă cu scris ideographic. Astfel, copiii nu sunt învăţaţi să recunoască literele e, o, p, a, e care formează cuvântul „copac" ci să recunoască „formă" (*gestaltul*) cuvântului: li se arata cuvântul „copac" alături de desenul unui copac; şi rezultatul este că uneori copiii privesc desenul şi citesc „pom". Astfel devin dezorientaţi şi dislexici.*8* Doi profesori de la catedra de engleză a Universităţii din Estul New Mexico-ului, Stanley Berne şi Arlene Zekowski (ambii fp), au propus să se elimine gramatica, ortografia şi punctuaţia din limba. Cele 300 de regule ale limbii engleze sunt prea complicate pentru elevii slabi şi-i descurajează. „I-a dat Dumnezeu lui Moise gramatica?" întreabă Berne. „Întreaga structură canceroasa a limbii engleze trebuie eliminată", zice Zekowski.*9*

Elevii nu mai stau în bănci şi nu mai au caiete, creioane, şi aşa mai departe. Au computere şi învaţă să apese pe clape, au mese rotunde, canapele, fac lecţii afară pe iarbă, şi-n toate felurile menite să-i facă să se simtă la largul lor, fără inhibiţii. Astfel, copiii sunt foarte neinhibaţi dar teribil de degradaţi psihic, intelectual şi moral. Viktor Suvorov scrie: „Cei care-au construit marile piramide egiptene nu erau probabil prea instruiţi şi probabil că adesea nu se puteau înţelege în aceeaşi limbă, căci sclavii fuseseră aduşi de la depărtări ca să construiască structurile acelea gigantice. Dar piramidele au ieşit la fel de bine în ciuda acestor fapte. Sclavii nu trebuiau să facă calcule complicate sau măsurători precise: tot ce li se cerea era să asculte şi să execute prompt, să se supună biciului şi să se sacrifice pentru obţinerea unui scop necunoscut lor dar foarte dezirabil. Generalii sovietici au aceeaşi mentalitate – desigur că nu e nevoie ca fiecare sclav să fie amestecat în planuri aşa de complexe".*10*Ni făuritorii Noii Ordini Mondiale au aceeaşi mentalitate. Cu cât e americanul mai degradat, mai ignorant, mai înjosit, mai brutal, cu atât e victoria Noii

Ordini Mondiale mai sigură.

O altă materie asupra căreia insistă foarte mult şcolile publice este „educaţia sexuală”. Ca să fie sigur că pervertirea şi promiscuitatea îi cuprinde şi pe cei mici de tot care nu ştiu să citească, s-a tipărit manualul *Zing Comix*, care conţine desene simpliste ca din deseneleanimate şi foarte puţin text. Desenele ilustrează cum trebuie făcută copularea cu copii de acelaşi sex şi diverse râse, apoi cu copii de sex opus şi diverse râse, apoi cu animale. Desenele se presupune că sunt amuzante şi atrag copiii. Am văzut unul în care un tânăr doreşte să-şi introducă penisul într-o găină, care ţipa disperată şi-şi pierde penele. Autorul este Dr. Sol Gordon, evreu din Rusia, profesor la Universitatea Syracuse. Dr. Sol Gordon a creat acest text şcolar finanţat de către guvernul american, printr-o bursă de $250.000 primită de la Departamentul de Sănătate, Educaţie şi Asigurări Sociale prin institutul Naţional de Sănătate Mintală. Ca să fim drepţi, Dr. Gordon face apel la puterile intelectuale ale copiilor cărora le pune în mâna *Zing Comix*. Pe prima pagină anunţă: „Cartea asta conţine idei… Dacă nu poţi suporta să ai idei, n-o citi. Te-ar putea stârni la gânduri sau ţi-ar putea da idei pe care nu le-ai mai avut. Ar putea dăuna celor alergici la idei”.*11* Dr. Sol Gordon le spune copiilor că toţi cei care nu vor tortura găini şi alte animale mici căutând să-şi introducă penisul în ele, toţi cei care nu se vor coborî la promiscuitatea şi degradarea pe care o propovăduiesc profesorii universitari de teapa Dr-lui Sol Gordon, sunt oameni a căror minte inferioară nu tolerează ideile! Unde este tânărul care doreşte să aibă o minte inferioară care nu tolerează ideile?

O investigaţie a Congresului american arata că instrucţia în citit, scris şi socotit, istorie, geografie, ştiinţele naturii, limbi străine, arte şi meserii, şi ştiinţe civice se reduce la trei ore din ziua şcolarului.*12*; restul timpului copiii şi-l petrec învăţând „educaţia sexuală”, „clarificarea valorilor”, „clarificând” că nu există imperativ moral şi norme de comportament etic, şi „multiculturalism”.

În planul de instructaj al educatorilor pentru anul şcolar 1994 – 1995, pe lângă tot felul de cursuri propagandistice, sunt incluse cursuri în „Promovarea procesului de schimbare”, „Multiculturalism”, şi „Succes în programele de modificare a comportamentului uman”. „Modificarea comportamentului uman” – cu alte cuvinte, spălarea

creierului – este principala sarcină a educatorilor.

Încă din 1936, organizaţia educatorilor, NEA, publică in*lurnalul* asociaţiei ca parte integrantă în platformă politică „folosirea impozitului pe venit pentru redistribuirea venitului; controlul guvernului asupra monopolurilor naturale; colectivizarea agriculturii; naţionalizarea băncilor şi-a creditului" – adică comunismul. Un alt ţel politic publicat în acest *Jurnal* este guvernul mondial, „agenţii administrative mondiale că: o forţă poliţienească; un departament al educaţiei; un comitet al sănătăţii…" în ultima vreme s-a observat o apropiere, care poate duce la o fuziune, între Asociaţia Naţională a Educatorilor (NEA) şi Federaţia Americană a Cadrelor Didactice, care este afiliata la gruparea filo-comunistă AFL-CIO: reprezentantele lor internaţionale au fuzionat deja.

Astfel, „conservatismul" federaţiei va dispare şi linia politică a asociaţiei va fi generalizată. Această linie în 1989 conţinea următoarele teze: să li se interzică părinţilor să-şi alfabetizeze copii dacă nu au permis de la o agenţie statală, să fie obligatorie educaţia sexuală care să includă controlul naşterilor, să fie promovate homosexualitatea şi incestul prin „diversificarea orientării sexuale". De asemenea, asociaţia se opune interzicerii folosirii alcoolului şi drogurilor de către educatorii care vin în contact cu copiii, opunându-se testării lor, şi se opune separării copiilor de educatorii bolnavi de SIDA. Educatorilor li s-a recomandat la adunarea generală din 1991 să înveţe copiii să scrie scrisori adresate guvernului în care să ceară că guvernul să ia măsuri socialiste. La adunarea generală din 1992, asociaţia a declarat că-l sprijină pe Preşedintele Bill Clinton în proporţie de 88 %k, a cerut medicina socialistă, a cerut ca fetiţele minore să aibă dreptul la avort fără ştirea părinţilor, şi a cerut programe de promovare a „înţelegerii stilului de viaţă al homosexualilor şi lesbienelor". La adunarea generală din 1993, asociaţia a propovăduit multiculturalismul, globalismul, clinici generale în incinta şcolii, şi controlul statului asupra copiilor de la naştere; apoi a mai enunţat aderenţa la demagogia plutocraţiei internaţionale despre gaură din stratul de ozon şi cu privire la Africa de Sud, şi s-a opus la ideea de a încuraja copiii să rămână curaţi şi neinfectaţi de boli venerice până la căsătoria normală cu un membru al sexului opus. De asemenea s-a opus la testarea capacităţii copiilor dea scrie, citi şi socoti, căci, zice asociaţia, „unele şcoli folosesc aceste teste

ca să aprecieze cât de buni sunt educatorii". Preşedintele Bill Clinton la rândul său a declarat că sprijină politica Asociaţiei Naţionale a Educatorilor.

Corupţia învăţământului a început în Statele Unite cu „ajutorul" federal dat şcolilor locale, iniţiat în 1965 cu Actul Şcolarizării Elementare şi Secundare. De atunci, un nor de legi votate în Congres şi de reguli impuse de Departamentul Educaţiei au reuşit să distrugă cel de-al 10-lea Amendament al Constituţiei care interzice guvernului federal să se amestece în creşterea copiilor. La 31 Martie 1994, Preşedintele Bill Clinton a semnat legea *Goals 2000: Educate America Act – Scopul anului 2000: actul educării Americii*, care subordonează copiii guvernului federal de la naştere. Orice şcoală care primeşte bani federali este obligată să urmeze linia politică şi ideologică a guvernului federal, care nu este decât o agenţie a plutocraţiei internaţionale. Sub deghizamentul programelor care pretind că vor pregăti elevii „pentru o mai bună integrare socială", învăţământul este astfel diluat încât să îndobitocească copiii şi să-i priveze de abilitate intelectuală.

Consiliul Camerei de Comerţ pentru Alfabetism Efectiv raportează în 1985 analfabetism de mari proporţii între absolvenţii de liceu şi ceilalţi tineri de 20 de ani. După cercetările consiliului, 6 milioane de tineri citesc ca nişte copii de 14 ani, şi 45 milioane nu pot citi decât cu mare greutate ceea ce citeau elevii de liceu în trecut. Dar rapoartele guvernamentale nu reflectă acest lucru, căci „în recensământul din 1980 s-a stabilit că cine a absolvit liceul ştie câţi cel puţin ca un copil de 11 ani".*13*

În Oklahoma, nouă educaţie „bazată pe rezultate" („outcome-based education", OBE) cere astfel de rezultate de la absolvenţii primei clase primare: „să descrie diferite structuri familiale (un tată şi-o mamă, doi tati, două mame, doar tată, doar mama) astfel încât niciun tip să nu apară ca unicul posibil". Rezultatul cerut de la elevii din clasele 9 – 12 este „să discute cu un partener eventual de copulaţie despre maniere în acest act". Elevii nu primesc note, doar un semn în dreptul numeluicare arata că rezultatul dorit a fost obţinut; şi lecţia e repetată la infinit până toţi elevii obţin acelaşi rezultat.*14* Să nu uităm că „educaţia bazată pe rezultate", cum i se zice acestei noi programe analitice promovate de UNESCO şi de Departamentul Educaţiei în ultimii 25 de ani sub diverse nume şi forme, este bazată pe

teoria psihologului sovietic Pavlov şi a profesorului de la Harvard B.F. Sskiner, care au ajuns la aceeaşi concluzie: copiii trebuie să fie „condiţionaţi" că animalele ca să producă acţiuni reflexe la stimuli. Acest program este descris fără perdea în manualul *Effective Schooling Practice: A Research Synthesis, 1990 Update – Practică efectivă de şcolarizare: sinteză, revizuita în 1990*, publicat în Oregon şi folosit în sute de şcoli: copiii sunt „condiţionaţi" în clasa exact cum „condiţiona" Pavlov câinii în laborator, introducerea computerelor în învăţământ uşurează mult instruirea pavloviana prin crearea de reflexe condiţionate, căci computerele sunt programate central şi cu ajutorul lor se realizează un control total asupra copiilor. Sute de manuale produse cu bani federali au împânzit şcolile publice, şi „condiţionarea" copiilor a eliminat conceptul de bine şi rău din societate.*15* Conceptul pavlovian este aplicat şi în operă de îndobitocire a maselor prin involuţie înspre gândirea primitivă care crede în magie: Compania Zygon oferă un program numit *Triggers-Stimuli*, explicând că „stimulul este un reflex puternic prestabilit. Poţi să-ţi creezi stimulii personali… şi-i poţi folosi ca să-ţi activezi imediat forţa de motivare". Nu se mai ascunde spălarea creierului: se arată pe faţă ca minţile sunt „programate". Unii dintre americani au fost ultragiaţi auzind că la 10 Mai 1994 li s-au împărţit în secret soldaţilor şi ofiţerilor americani de la o bază militară din sudul Californiei un chestionar în care erau întrebaţi dacă vor trage în populaţia civilă americană când vor primi acest ordin; şi-au fost ultragiaţi şi de faptul că rezultatul sondajului continua să rămână secret, deşi Congresul a cerut să fie informat. Cazul nu e unic; s-a văzut ulterior că foarte multe unităţi militare au condus acest sondaj. s-a aflat de el prin actul unui soldat care, şocat că i se cerea să tragă în familia şi poporul lui la ordin, a furat un exemplar şi l-a ascuns ieşind din sală. Ni, deşi rezultatele sunt negate şi ascunse de către Pentagon, iată ce scrie un subofiţer unui prieten: „Dacă vrei să ştii cum am răspuns, am zis „da, voi trage şi voi ucide pe oricine încearcă să reziste. N-am fost aduşi aici ca să fim buni".*16* Aşa vorbeşte viitorul ostaş subordonat ONU-ului, crescut după conceptele UNESCO-ului. „Una din principalele sarcini ale educaţiei astăzi este pregătirea băieţilor şi fetelor că să fie participanţi activi în societatea globală… Câtă vreme copilul respira aierul otrăvit al naţionalismului, educaţia în spiritul globalismului nu va da rezultate bune. Cum am arătat anterior, adesea familia infectează copilul cu naţionalism

extrem. Neoala trebuie deci să folosească mijloacele descrise pentru combaterea atitudinii familiei…" scria UNESCO încă în

1949.*17* Sub pretextul că ajută copiii flămânzi din ţările subdezvoltate, departamentele ONU-ului (de exemplu, UNICEF-ul) în realitate finanţează programul „drepturilor copilului", care se traduc prin confiscarea copiilor de către stat, anihilarea influenţei părinţilor, şi distrugerea sentimentului naţional. De ce să cheltuiască plutocraţia internaţională bani mutând trupe de colo-colo pentru masacrarea civililor, când trupele locale-i pot masacra la fel de bine? Dar să nu uităm, noi, şerbii bancherilor internaţionali: copiii elitei nu sunt educaţi în şcolile publice în spiritul reflexului condiţionat al lui Pavlov. Fetiţa lui Preşedintelui Bill Clinton, Chelsea, merge la o şcoală particulară; ambasadorul sovietic (azi rus) în Surinam şi-a trimis fetiţa la o şcoală religioasă creştină din Paramaribo, unde-şi trimiteau copii şi tovarăşii de la ambasada Chinei comuniste.*18*

Educaţia pentru degradare, involuţia înspre gândirea primitivă magică este hrana zilnică a marilor mase din Statele Unite, unde cea mai avansată tehnologie este folosită pentru cea mai totală abrutizare. Dar ştirile care parvin din alte ţări occidentale arata că fenomenul nu e unic pentru America. Ziarul londonez *Daily Mail*povesteşte că Ministrul Sănătăţii, o femeie nu destul de „eliberată", văzând un exemplar din manualul de educaţie sexuală tipărit pentru şcolile din Marea Britanie, a roşit şi-a ordonat că manualul să fie distrus. Ziarul da câteva citate din manual, cu care un cititor a reuşit să şocheze şi sadezguste câţiva oameni de afaceri maturi cărora le-a citit extrasele.*19* Aceste porcării care şochează adulţii sunt predate copiilor de către profesori în şcoli.

Între 1960 şi 1990, populaţia Statelor Unite a crecut cu 41 %k, produsul naţional global a crescut aproape de trei ori, cheltuielile pentru programe sociale au crescut de peste 5 ori, **dar crimele violente au crescut cu 560 %k, copiii nelegitimi cu 400 %k, divorţurile de 4 ori, copiii părăsiţi de un părinte de 3 ori, sinuciderile adolescenţilor cu 200 %k, şi nivelul elevilor de liceu a scăzut cu 75 de puncte** la testul de aptitudini şcolare. Azi, în Statele Unite, 30 %k din copii, 68 %k din copiii negri, sunt din flori; se prevede că proporţia lor va fi de 40 %k şi 80 %k respectiv. În 1978, Soljenit în spunea: „În Statele Unite greutăţile nu sunt… închisoarea, munca grea, moartea, persecuţia şi cenzura guvernului ci lăcomia,

plictisul, neispraveala, indiferenta". Adică rezultatele educaţiei. Departamentul Educaţiei din Statul Kentucky a primit iniţial $19, 5 milioane, apoi încă

$10 milioane şi după o lună a cerut $80 milioane pentru „evaluarea rezultatelor noilor metode de învăţământ bazat pe rezultate". Sumele imense irosite la nivel administrativ nu sunt total irosite însă: căci se construiesc dosare imense computerizate pentru fiecare copil, unde sunt consemnate ideile şi atitudinile lui; de pe băncile şcolii, fiecare viitor şerb este deja intrat în catastifele lagărelor de concentrare. Departamentul Muncii arata că aceste dosare conţin date medicale, financiare, permisul de conducere, note despre comportamentul personal, şi profilul individului.*20*

Guvernul federal al Statelor Unite este mândru de realizările sale în domeniul educaţiei, şi raportează: „În 1940, comparând adulţii tineri (25 – 29 ani), 41 %k din albi şi numai 12 %k din negri absolviseră liceul. În anul 1985, 87 %k din tinerii albi şi 81 %k din tinerii negri absolviseră liceul. În 45 de ani, proporţia tinerilor absolvenţi de liceu albi s-a dublat şi mai bine, iar proporţia de tineri absolvenţi de liceu negri a crescut de 7 ori". Dar ce statisticile nu spun este că în 1940 toţi absolvenţii de liceu, albi şi negri, ştiau să scrie şi să citească, în timp ce în 1985 o foarte mare parte din absolvenţii de liceu, albi sau negri, nu ştiu să scrie şi să citească – şi mulţi dintre cei care nu absolviseră liceul în 1940 ştiau să scrie şi să citească mai bine decât absolvenţii de liceu din 1985. Iată ce scrie Ralph Scott în 1988: „Atenţia educatorilor este aţintită asupra stabilirii şi menţinerii procentajelor etnice în fiecare aspect al procesului de învăţământ. Ca să satisfacă procentajele cerute, studenţii sunt trecuţi din senin dintr-o clasă într-alta. Stadiul final al procesului de educaţie se termină cu absolvirea, unde un număr extraordinar de negri primesc licenţe de absolvenţi de liceu şi universitate fără să aibă capacitatea cerută şi potrivită pentru aceste licenţe. Greutatea cade apoi pe cei care-i angajează şi care, ca să evite penalizări economice şi eventuale procese posibile, sunt obligaţi să angajeze salariaţii după rasă şi să aibă membrii grupurilor etnice indicate la diferite niveluri în întreprinderile lor, indiferent dacă aceştia sunt sau nu capabili să facă treaba".*21*

Dar dacă elevii n-au învăţat nimic, de vină sunt desigur

profesorii care nu i-au învăţat nimic? Să zicem că profesorii ar avea dorinţa să-i înveţe pe elevii care nu ştiu nimic; n-au voie s-o facă, cu riscul de a fi daţi afară din învăţământ că „rasişti". Ralph Scott scrie: „În fiecare clasă există imense diferenţe între nevoile de a învăţa a elevilor, şi în trecut profesorii au fost încurajaţi să se ocupe de diferenţele individuale, dar în Statele Unite distincţiile care trebuie făcute în învăţământ între indivizi sunt adesea negate, indexul inteligenţei, de exemplu, multă vreme a servit ca îndreptar util pentru măsurarea strategiilor de învăţare... deoarece unii oameni sunt mai isteţi ca alţii programă analitică ar trebui să fie adaptată la ceea ce pot realiza indivizii... recunoscând că fiecărui copil trebuie să i se ceară maximul ce-l poate da... După peste un deceniu de judecăţi, districtelor şcolare din 7 state vestice li s-a interzis să folosească indexul inteligenţei în evaluarea studenţilor negri pentru a-i plasa în clase cu instrucţie specială... Necontrolat... personalul şcolilor acum este liber să folosească procentajul rasial pentru a decide ce copil se potriveşte în fiecare clasă specială. De-acum vor fi mai puţine plângeri că sunt prea mulţi negri în clasele de retardaţi şi prea mulţi albi inclasele de talentaţi... Mulţi educatori cu experienţa văd asta că cea mai bună metodă pentru nereuşită. Când i se dă să facă ce nu poate, copilul este adesea contrariat şi descurajat şi-şi ia gândul de la învăţătură. Aceste împrejurări au devenit aşa de comune în şcoli desegregate rasial încât cercetătorii au introdus un termen pentru a descrie comportarea care adesea caracterizează elevii negri cărora li se cere în mod nerealist prea mult la învăţătura: „alienare", un sindrom „care constă din pesimism, cinism, neîncredere, apatie şi distanta emoţionala". „Negrii continuând să nu-i ajungă din urmă pe ceilalţi, s-a inventat un alt procedeu: „S-au făcut presiuni tot mai mari ca elevii să fie grupaţi... indiferent de capacitate.

Această strategie permite tehnici că „învăţatul în echipe", unde elevi mai avansaţi îi ajută pe cei mai înapoiaţi... Gruparea heterogenă produce şi alte probleme. Într-o clasă a 10-a desegragata rasial tipică, capacitatea elevilor variază între cea a elevilor de clasa 3-a şi cea a studenţilor din anul 2 de facultate... Cum au 100 – 200 de elevi zilnic, mulţi profesori predau la nivelul de capacitate mijlocie. Deci acei elevi – albi sau negri – cu capacitate de clasa 3-a sunt frustraţi; şi elevii cu capacitate de anul 2 de facultate se plictisesc. Singurul succes este măreţul scop al grupării heterogene: grupurile de elevi sunt alcătuite

din procentaje rasiale corecte. Din cauza climatului politic din Statele Unite, administratorii şcolilor recurg la stratageme… una este folosirea unor examene care conferă note mari care induc în eroare şi distorsionează adevărată fata a capacităţii bazate pe râse".22

O altă ieşire din impas este oferită de „educaţia bazată pe rezultate". Care sunt „rezultatele" cerute? Mai demult statul Missouri cerea de la un absolvent de liceu să ştie să „rezolve o problemă care conţine teorema lui Pitagora" şi să „prevadă consecinţele dacă un monopol reduce cantitatea de marfă de pe piaţă ca să-i schimbe preţul". Astăzi, absolvenţilor de liceu li se cere „să ia hotărâri în cunoştinţă de cauză şi cu spirit de răspundere", să „coopereze cu alţii ca să rezolve problemele", şi să „planifice comunicări orale şi neverbale care au efect pentru diverse scopuri şi audienţe, anticipând ce efect vor avea". Cum se poate judeca dacă un elev a obţinut sau nu „rezultatele" astea? Paul Greenberg scrie: „De folos în mascarea calităţii învăţământului este şi sporirea numărului de „rezultate ca să fie pe cât de vagi pe atât de numeroase. Statul Missouri are 41 de „rezultate propuse, Ohio a adoptat 21; Kansas are 10 „rezultate şi 10 „standarduri plus 53 de „indicatori. Complexitatea este cel mai bun camuflaj pentru incompetenţă… O elevă de 15 ani din Oregon… explică: „şi un copil de 2 ani poate să facă asta".23

Elevii americani sunt abrutizaţi şi degradaţi moral prin introducerea claselor de educaţie sexuală de la cea mai fragedă vârstă şi prin introducerea disecţiei de animale vii de pe băncile şcolii primare. În 1920 s-a introdus disecţia în şcoli în loc de învăţarea anatomiei din cărţi şi plânse anatomice. Astăzi, cu toate că există computere şi sisteme care simulează, disecţia, cu mult mai costisitoare decât simularea, este continuata cu încăpăţânare – nu pentru ca toţi copiii de 10 ani sunt chirurgi, ci pentru ca în modul acesta toţi copiii de 10 ani pot fi degradaţi şi transformaţi în brute care nu dau doi bani pe viaţă şi suferinţa altora. Sume nelimitate de bani se cheltuiesc pentru a cumpăra animale pe care să le disece copiii, fiecare copil la fiecare lecţie mutilează şi distruge un alt animal; cărţile, planşele de carton sau modelele de plastic ar putea fi folosite de mai multe ori. Ani de zile s-au luptat unii părinţi ai căror copii au repulsie în faţa curţilor de judecată (cazul fetiţei Jennifer Graham e primul) ca să li se permită copiilor lor să nu participe la cursurile de mutilare şi cruzime. Aceeaşi lecţie o învaţă copii la concursusile naţionale de ştiinţe naturale, unde

în 1994 s-au prezentat printre altele următoarele „lucrări ştiinţifice”: un elev de liceu a hrănit berbeci cu o dietă bogată în grăsimi, şi altă bogată în vitamine, apoi le-a administrat şocuri electrice la testicule. Alt elev a hrănit pui de găină cu o hrană lipsită de calciu, apoi i-a omorât prin asfixiere.[24] în secolele trecute, copiii iubeau animalele. Acum, după introducerea disecţiei la toate nivelurile şcolare şi după eliminarea şi interzicerea eticii şi moralei din şcoli, iată ce fac copiii de şcoală din Statele Unite: doi băieţi de şcoală din New Jersey au luat o catelusamica, i-au înjunghiat un ochi cu un obiect ascuţit, şi i-au introdus în anus o petardă căreia i-au dat foc. Cinci băieţi de şcoală din Oakhurst, Monmouth County, au luat un căţeluş şi i-au rupt un picior din spate lovindu-l cu piciorul că pe o minge de fotbal, după care l-au aruncat într-o ladă de gunoi. În Mai 1994, în Ocean Township, în New Jersey, au fost găsiţi doi pui de raţă mutilaţi şi spânzuraţi de un copac. Puii aveau beţe înfipte în cioc. Daniel Doney din Manlius, New York, de 17 ani, şi un prieten de-al lui de 15 ani, au torturat şi înjunghiat cu cuţitul o lebădă din parcul public şi i-au rupt picioarele.[25] Cinci băieţi de 12 – 14 ani din Perth Amboy, New Jersey, au omorât în bătaie două gâşte albe. Ryan Robbins din Danville, de 20 de ani, şi-a torturat şi decapitat pisica; întâi a încercat să-i sucească gâtul, apoi a izbit-o cu capul de pereţi de 4 – 5 ori, apoi i-a tăiat capul.[26] Rapoartele poliţiei arata clar şi fără echivoc că cei care învaţă să tortureze animalele aproape totdeauna trec apoi la tortură oamenilor.

Concomitent cu plăcerea de a tortura, mutila şi ucide în clasele de „ştiinţe naturale”, copiii primesc la şcoală introducerea în „magie”. Li se spune că există „magie bună”, şi bibliotecile şcolare (unde nu au voie să existe cărţi de religie creştină) sunt pline de cărţi despre satanism, vrăjitorie şi magie. Jocurile lor computerizate, ca *Dungeons and Dragons – Caverne şi balauri*, sau *Masters of the Universe – Stăpânii universului*, sunt alte introduceri în satanism de care părinţii habar n-au. Un reportaj[27] din 14 August 1994 arata cum satanismul racolează astfel copiii de toate vârstele în Statele Unite şi Marea Britanie, prin jocuri, programe de televiziune, şi cărţi pentru copii. Educaţia aceasta din şcolile de stat continua apoi cu activităţile din cercurile satanice, unde extrag sânge, beau sânge, practică sacrificii animale şi avansează la sacrificii umane. Tinerii şi copiii căzuţi în ghearele satanismului continuă şi „educaţia sexuală” pe care-au început-o la şcoală. Muzica rock pe care o ascultă tineretul este plină

de satanism: astfel sunt Ozzie Osborne şi orchestrele „heavy metal – metal greu" şi „black metal – metal negru".

Statele Unite au avut în 1989 cel mai mare procentaj deabsolvenţi acel puţin un nivel de şcolarizare secondara superioară, dar la matematică, elevii de 13 ani din Statele Unite sunt ultimii comparaţi cu alte ţări mari, cu excepţia Spaniei, unde rezultatele sunt apropiate de cele ale elevilor americani; performanţa la matematică a elevilor de 13 ani din Statele Unite este la nivelul performanţei la matematică a elevilor de 11 ani din Taiwan.*28* Aşa zice un raport oficial. Iată ce zic surse neguvernamentale, care n-au niciun interes să mintă: „90 de milioane de americani adulţi nu's capabili să scrie o plângere cu privire la o greşeală, nu's capabili să citească ora la care pleacă şi sosesc autobusele, nu's capabili să completeze un formular de depunere de bani la bancă, şi nu's capabili să priceapă instrucţiunile când fac parte din juriu la judecată. Dintre elevii şcolilor publice americane, 26 %k sunt în clase de retardaţi mintal; în alte ţări, doar 1 – 3 %k. Testele de aptitudini şcolare… dau rezultate cu mult sub cele din 1960. Recent s-au modificat baremele acestor teste astfel încât pe viitor nu se vor mai putea face comparaţii. Elevii americani petrec 41

%k din timpul de şcolarizare învăţând istoria, matematică, limba scrisă, ştiinţele, şi petrec 59 %k din orele de clasa discutând despre SIDA, mediul înconjurător, conducerea automobilului, multiculturalism, activismul consumatorilor, şi viaţă de familie. Treizeci la sută din studenţii înscrişi la facultate au avut nevoie de cursuri de remediere a deficientelor [adică de alfabetizare] în 1989 – 1990: 21 %k la aritmetică, 16 %k la scris, 16 %k la citit. În 1990, 200 de companii mari au raportat că 22 %k din ele îşi alfabetizează salariaţii învăţându-i să citească, 41 %k la sută îi învăţa să scrie, şi 31 %k îi învăţa să socotească. Peste 25 %k din elevi nu duc până la capăt liceul [care este obligatoriu în Statele Unite]".

La un sondaj efectuat de Asociaţia pentru Asanarea Şcolilor Americane, 8, 8 %k din copii au spus c'au fost jefuiţi, 19 %k ameninţaţi, 9, 5 %k atacaţi. Departamentul Justiţiei arata că în 1988 în fiecare lună au avut loc 500.000 de incidente violente în şcoli. După un sondaj, 57 %k din copiii care folosese stupefiante le-au cumpărat la şcoală. Copiii folosesc cuvinte murdare, vandalizează şi distrug clasele, murdăresc pereţii, înjura profesorii. Comparativ cu 1960, în 1988

sinuciderile siasasinatele s-au triplat la tinerii între 15 şi 19 ani; numărul fetiţelor de 15 – 19 ani gravide a crescut de la 1, 26 %k la 3, 16 %k în 1985, şi numărul avorturilor a crescut de la 1, 57 %k în 1972 la 3, 08 %k în 1985 (asta într-o ţară unde există toate anticoncepţionalele din lume). În 1950, în tot cuprinsul ţării au fost arestaţi 170 de tineri sub 18 ani pentru crime grave; între 1950 şi 1979, numărul copiilor sub 18 ani acuzaţi de crime grave a crescut cu 11.000 %k (unsprezece mii la sută); şi între 1983 şi 1992, numărul arestărilor de copii pentru crime grave a crescut cu peste 57 %k; numărul de copii arestaţi pentru omor intenţionat a crescut cu 128 %k.*29*

O serie de studii arata corelaţia dintre şcolarizarea de stat şi creşterea criminalităţii. În Virginia unde şcolarizarea era controlată local de către părinţi şi comunitate, în 1860 era un criminal la

6.566 de oameni; în Massachusetts, unde şcolarizarea era de stat, era un criminal la 649 de oameni; şi sinuciderile erau mult mai frecvente în statele cu şcolarizare de stat. Zachary Montgomery, procurorul general care-a adunat aceste date în 1886, scrie clar că şcolarizarea de stat este pepiniera crimei şi imoralităţii, pentru că distruge învăţătura morală şi influenţa părinţilor. Dar Statele Unite au fost programate cu minuţiozitate şi răbdare ca să-şi joace rolul în instaurarea sclaviei globale, şi şi-au continuat drumul pe panta distrugerii fibrei morale şi intelectuale a tineretului prin şcolarizarea de stat. Astăzi, copiilor li se distribuie în mod oficial la şcoli nu numai prezervative, ci informaţii despre avort şi despre stilul de viaţă homosexual, prezentat ca ceva acceptabil, chiar dezirabil. Salariul profesorilor creşte întruna, structura administrativă a şcolilor de asemenea, sume tot mai mari sunt alocate pentru învăţământ, absolvenţii de liceu sunt tot mai analfabeţi – dar scopul Partidului Comunist American a fost atins: **Statele Unite nu mai sunt o naţiune creştină**. Partidul Comunist American n-ar fi putut face nimic însă fără finanţarea masivă a plutocraţiei, al cărei braţ este. În 1902, John D. Rockefeller a instituit Comitetul Educaţiei Generale, finanţat de Fundaţia Rockefeller, cu scopul declarat în documentele interne de a realiza „controlul social”. În 1953 subpresiunile publicului alarmat s-a dat ordin unui comitet de investigaţii a Senatului să cerceteze activităţile fundaţiilor scutite de impozit că a lui Rockefeller, şi directorul acestui comitet, Norman Dodd, a fost şocat de ce-a aflat:

Fundaţia Ford îşi dedică fondurile, după declaraţia preşedintelui ei Rowan Gaither, „ca să schimbe viaţa în Statele Unite de aşa maniera încât contopirea cu Uniunea Sovietică să fie uşoară". Fundaţia Carnegie declară în documentele ei interne că scopul activităţii ei este să pună stăpânire pe educaţie, pentru care s-a aliat cu Fundaţia Rockefeller, Împărţindu-şi terenul astfel: Fundaţia Rockefeller să se ocupe de şcolarizarea internă, Fundaţia Carnegie de cea internaţională.*30* în 1920, 20 de istorici educaţi pe spezele Fundaţiei Guggenheim după specificaţiile acestei fundaţii, au format Asociaţia Americană de Istorie care-a fost finanţată cu

$400.000 ca să „studieze" istoria după linii prescrise. La universităţi, s-au triplat catedrele şi cursurile de „afaceri internaţionale", şi au fost acaparate universităţile Harvard, Columbia şi Chicago, unde sunt produşi în principal viitorii educatori. „Mafia educaţiei", cum o numeşte Samuel Blumenfeld, o generaţie de socialişti crescuţi de John Dewey la colegiul de pedagogie al Universităţii Columbia din New York, a pus stăpânire: Elwood P. Cubberly a devenit decanul şcolii de Pedagogie de la Stanford; George D. Strayer, profesor de pedagogie şi preşedintele Asociaţiei Naţionale a Educatorilor în 1918 – 19; George H. Betts, profesor de pedagogie la Northwestern; Edward C. Elliott, preşedinte la Purdue; Walter A. Jessup, preşedinte la Universitatea din Iowa şi la Fundaţia Carnegie pentru Promovarea Pedagogiei; William Heard Kilpatrick, profesor la colegiul de pedagogie şi fondator al colegiului Bennington; Bruce R. Payne, preşedinte la colegiul George Peabody; David S. Snedden, comisionar pentru educaţie în Statul Massachusetts; Lotus D. Coffman, decanul colegiului de pedagogie la Universitatea din Minnesota. Aceştia au devenit, cum îi numesc cercetătorii David Tyack şi Elizabeth Hansot, „mafia care plasează", plasându-şi doar acoliţii şi prietenii în toate posturile profesionale, administrative şi publice legate de educaţie. Colegiul de pedagogie al Universităţii Columbia, acest leagăn al-socialismului american, a dat Americii circa 20 %k din toţi educatorii, o treime din toţi preşedinţii şi decanii învăţământului superior, şi peste un sfert din supraintendenţii sistemelor şcolare publice din cele 168 de oraşe americane cu peste 50.000 de locuitori. Mafia finanţată de Fundaţiile Carnegie şi Rockefeller deţine monopolul scrierii şi predării istoriei în Statele Unite.*31*

John Dewey, părintele educaţiei americane moderne, scria că „e

o premisă a teoriei şi practicii învăţământului că primii trei ani din viaţa şcolarului trebuie să fie petrecuţi în principal învăţând cititul şi scrisul limbii materne… [acest lucru] mi se pare o perversiune", şi arata în continuare că copiii trebuie să înveţe întâi interacţiunile sociale, nu cititul. Urmaşul lui, profesorul Anthony Oettinger de la Universitatea Harvard, spunea unor directori de întreprindere în 1988: „Conceptul „tradiţional despre alfabetizare are de-a face cu scrisul şi cititul. Dar… avem oare nevoie să învăţăm oamenii cum să facă adunări sau să scrie „cu scris frumos", când avem calculatoare de buzunar şi computere care procesează text? Aveam oare nevoie să fie toată lumea alfabetizată – ştiind cititul şi scrisul în mod tradiţional – când avem posibilitatea ca prin tehnologia noastră să obţinem o nouă înflorire a comunicării orale?" *32*

Ce interes au bancherii internaţionali în îndobitocirea marilor mase? O spun chiar ei: „… slujbele şi muncile trebuie îngrădite în anumite cercuri, astfel încât să nu devină o sursă de suferinţă umană născută din şcolarizare care nu corespunde cu munca care îi este dată individului s-o facă. După un studiu aprofundat al acestui adevăr popoarele se vor supune voluntar autorităţii şi vor accepta poziţia care le-a fost destinată în stat".*33* Cu alte cuvinte: unul care ştie să facă totul mai bine ca mine nu va crede că-i sunt superior şi nu va accepta să-i fiu stăpân; de aceea am să-l fac mai prost decât mine, îndobitocindu-l şi abrutizându-l. „Am pus mâna pe administrarea justiţiei, pe alegeri, pe presa, pe libertatea persoanei, *dar mai ales pe educaţie şi învăţământ căci acestea sunt piatra de temelie a unei existenţe libere. I-am prostit, zăpăcit şi corupt pe tinerii goimi crescându-i în principii şi teorii carenoi ştim că sunt false deşi noi le-am predat*… Cu alte cuvinte, cum noi ştim din experienţa multiseculară că oamenii trăiesc şi se conduc după idei, şi că aceste idei sunt absorbite numai cu ajutorul educaţiei oferite în mod consecvent la toate vârstele de creştere, vom acapara şi confisca pentru uzul nostru ultima scânteie de independentă de gândire, pe care de mult am dirijat-o înspre subiecte şi idei utile nouă. Sistemul de a înlănţui gândirea este deja în acţiune prin aşa-zisul sistem de învăţământ *obiectiv*, care are scopul de a transforma goimii în brute docile care nu gândesc şi aşteaptă să li se prezinte lucrurile în faţa ochilor că să-şi facă o idee despre ele".*34*

Propovăduitorii Noii Ordini Mondiale nu se sfiesc să declare că principala lor sarcina este distrugerea creştinismului şi-a moralei:

educatorii trebuie, scria John J. Dunphy în 1883, „să folosească sala de clasă ca un amvon de pe care să promoveze valorile umaniste în orice materie predau şi la toate nivelurile de şcolarizare – de la grădiniţă la universitatea mare de stat; „prin „umanism" Dunphy înţelege ateismul, care trebuie să izgonească „cadavrul în putrefacţie al creştinismului" [cuvintele îi aparţin].*35* Samuel Blumenfeld, analizând decăderea şcolii americane, arata cum cursurile de „clarificarea valorilor", obligatorii în şcolile americane, promovează acest „umanism": astfel, un exerciţiu cere copiilor să decidă cine trebuie făcut să moară dintr-o barcă de salvare supraaglomerată pentru ca să scape restul, şi răspunsul corect este ca un preot bătrân trebuie să moară, pentru ca „el şi-aşa e pregătit de moarte". Într-un alt exerciţiu copiii trebuie să decidă care 7 din 15 supravieţuitori ai unui bombardament nuclear trebuie să moară ca să supravieţuiască ceilalţi 8; fiecare este descris în ceea ce priveşte rasă, sexul, vârstă. Astfel copiii învaţă concepte ca eutanasia, adică eliminarea (prin ucidere) a celor „inutili social său biologic". Alte cursuri predate copiilor americani la şcolile publice sunt cele de „educaţia morţii", care-i învaţă „să nu aibă antipatie pentru moarte". La aceste cursuri copiii se culca în coşciuge, vizitează morgi, scriu anunţuri mortuare şi testamente, citesc povesti despre moarte, discuta despre sinucidere, scriu scrisori de rămas bun ca sinucigaşi. La 15Iunie 1994, sondajul Gallup arata că 5

%k din adolescenţii americani au încercat să se sinucidă, şi 12 %k s-au gândit s-o facă. Programul de „prevenire a sinuciderii" îi deprima pe copii şi mai mult, pisându-i cu discuţii despre sinucidere.*36* Programul de educaţie sexuală, care a început cu puţin înainte de 1960 în Districtul Columbia, a reuşit aşa de bine încât acel district a fost primul din America în care în 1975 au fost mai multe avorturi decât naşteri şi mai mulţi copii din flori decât copii legitimi. Programul de „responsabilitate în folosirea stupefiantelor" este la fel de încununat de succes: copiilor li se sugerează că folosirea stupefiantelor „în mod responsabil" e acceptabilă, şi li se prezintă „avantajele" folosirii stupefiantelor, descriindu-li-se „senzaţia euforică de relaxare, mulţumire, satisfacţie interioară, senzaţia că pluteşti dincolo de realitate" pe care ţi-o da marijuana, şi „jocul caleidoscopic de halucinaţii vizuale în culori de-o bogăţie de nedescris" (extras din cartea lui Edward M. Brecher, *Licit and Illicit Drugs – Droguri legale şi ilegale*, găsită pe rafturile tuturor bibliotecilor şcolare).*37* Personal,

avem experienţa unor studenţi care ne-au asigurat că profesorul lor de psihologie le-a explicat că folosirea stupefiantelor le face bine şi-i face mai deştepţi – lucru total fals, căci este ştiut că stupefiantele distrug şi degradează creierul; dar studenţii n-aveau de unde să ştie că profesorul lor de psihologie îi minte. Între timp, sub pretext ca „lupta împotriva traficanţilor de stupefiante", agenţii guvernului federal ucid cetăţeni nevinovaţi şi le confisca avutul după bunul plac: regulamentul agenţiilor „de ordine" le permite agenţilor să dea buzna în casele cetăţenilor, fără să se identifice, spărgând uşa, terorizând locatarii, percheziţionând şi confiscând după bunul plac – fără mandat de percheziţie, fără mandat de arestare, fără ca victimele atacului să fie vreodată aduse în faţa justiţiei şi acuzate de ceva, doar pe baza unui simplu pretins denunţ anonim; iar proprietatea denunţată ca fiind locul unde au putut avea loc conspiraţii pentru traficul de stupefiante revine agenturii care-o percheziţionează. „Lupta împotriva stupefiantelor nu poate aştepta până se îndeplinesc formalităţile juridice", explica Preşedintele Clinton, care a recomandat recent să se facă astfel de percheziţii fără procedura sibaza juridică în complexele de locuinţe ridicate de stat. Astfel, agenţii federali îşi pot însuşi orice proprietate particulară doresc, pe baza unui simplu pretins denunţ, iar traficul cu stupefiante prospera în continuare.

Cunoscută sub diverse denumiri: educaţia bazată pe rezultate (*outcome-based education, performance-based education*), nou contract pentru învăţământ (*new compact for learning*), învăţământ-maestru (*mastery learning*), ori curcubeu de programă analitică (*rainbow curriculum*), nouă metodă educativă din şcolile de stat din America are drept scop transformarea copiilor în brute care ascultă orbeşte de conducătorul hoardei.

În 1990, statul Kentucky a alocat peste un miliard de dolari în plus peste bugetul normal al şcolilor pentru a introduce „educaţia bazată pe rezultate", care se concentrează asupra „găsirii de strategii pozitive pentru a obţine şi perpetua propria sănătate emotivă (scopul numărul

2.32)" *38* Ni cum se va şti când copiii au reuşit să-şi obţină şi să-şi menţină sănătatea emotivă? Iată instrucţiunile pe care le-au primit şcolile din Kentucky:

%Stabilirea de scopuri pentru a-şi promova şi menţine amorul

propriu; făurirea de planuri, realizarea lor, şi consemnarea rezultatelor.

%Identificarea de situaţii grele în propria viaţă.

zinterview-urî cu persoane care obişnuiau să se drogheze; crearea de istorii a cazului acestor persoane.

%Analiza cu participarea întregii clase a problemei sinucigaşilor adolescenţi folosindu-se următoarele activităţi: citirea unui roman sau vizionarea unui film care tratează despre sinuciderea la adolescenţi; convorbirea cu un psihiatru care a tratat adolescenţi care-au vrut să se sinucidă; citirea de cărţi şi articole despre sinucigaşii adolescenţi; convorbiri cu părinţii sinucigaşilor adolescenţi.

Aceste activităţi sunt apoi detailate în următoarele exerciţii de clasa: pentru biologie: „joacă rolul unui doctor care a identificat un pacient care suferă de SIDA; „pentru matematici: „identifica variabile dependente şi independente în situaţii grele din viaţă; „pentru istorie: „examinează sănătatea mintală a conducătorilor popoarelor în trecut şi-nprezent”.*39*

Înarmaţi cu aceste cunoştinţe, elevii americani au ocupat ultimul loc la matematici şi ştiinţele exacte în concursuri internaţionale (tehnologia americană e creată de influxul continuu de imigranţi din ţări în care învăţământul nu e după model american). Dar scopul nu este că copiii americani să înveţe matematică. Scopul este **să le schimbe mentalitatea şi să le distrugă cultura.**

De când e lumea lume, organizaţiile subversive au fost conştiente că imediat după finanţe trebuie să invadeze şi să ocupe învăţământul. Iluminismul bavarez din secolul 18 a subliniat că trebuie că adepţii lui să ocupe catedre în învăţământ de unde să ducă lupta împotriva creştinismului. În Anglia, societatea Fabienilor (condusă tot de furnici parazite) s-a infiltrat în comitetele şcolare unde a început lupta împotriva religiei creştine. Prima ei victorie a fost Legea învăţământului din 1902. Apoi a început să înfiinţeze şcoli în care se preda socialismul, că *The Nursery (Pepiniera*), apoi şcoli pentru femei unde se preda „emanciparea femeilor”, şi-apoi „societăţi socialiste universitare” în cadrul universităţilor; cea mai mare victorie a fost crearea Neolii de Economie şintiinte Politice de la Universitatea din Londra.

La 20 Octombrie 1920, ziarul *La Vieille France* publică în

numărul 195 un articol scris de un rus din care citãm: „E o asemănare izbitoare între *Protocoalele înţelepţilor Sionului* şi discursul rabinului Reichhorn promitat la Praga în 1869 la înmormântarea marelui rabin Simeon-ben-Ihuda şi publicat de Readeliffe, care a fost asasinat pentru că l-a publicat. Sonol, care-l adusese pe Readeliffe la funeraliile la care a vorbit Reichhorn, a fost ucis într-un duel scurt timp după aceea. Ideile generale formulate de rabin sunt găsite pe larg în *Protocoale*". La 10 Martie 1921, în numărul 214, ziarul a publicat apoi discursul rabinului Eichhorn. Nu ştim cine a scris *Protocoalele înţelepţilor Sionului* (se presupune că sunt note luate după discursuri ţinute de Dr. Theodore Herzi). Dar ştim cine a fost marele rabin Simeon-ben-Ihuda şi cine a fost rabinul Reichhorn. Iată discursul rabinului Reichhorn:

„1. Noi, înţelepţii Israelului, avem obiceiul să ne întrunim în Sanhedrin la fiecare sută de ani ca să trecem în revistă progresul realizat în munca de stăpânire a lumii pe care ne-a promis-o Iehova, şi victoriile noastre împotriva duşmanului nostru, creştinismul.

„2. Anul acesta, reuniţi la mormântul veneratului nostru Simeon-ben-Ihuda, ne putem mândri casecolul care s-a scurs ne-a adus foarte aproape de ţel, şi că acest tel va fi curând atins.

„3. Aurul a fost şi va fi totdeauna o putere irezistibilă. Mânuit de experţi, va fi totdeauna cel mai util instrument pentru cei ce-l au, şi obiectul invidiei celor ce nu-l au.

„Cu aur poţi cumpăra cele mai nestăpânite conştiinţe, poţi fixa valoarea tuturor lucrurilor, preţultuturor produselor, poţi finanţa împrumuturi către state, şi apoi ai statele la dispoziţie.

„4. Deja principalele bănci, bursele întregii lumi, creditele tuturor guvernelor, sunt în mâinile noastre.

„5. Cealaltă mare forţa e presa. Repetând fără întrerupere anumite idei, presa reuşeşte că în cele din urmă să le impună de parcă ar fi fapte reale. Teatrul ne aduce servicii asemănătoare. Pretutindeni, presa şi teatrul ascultă ordinele noastre. [Putem adăuga televizorul, care nu se inventase încă].

„6. Lăudând într-una DEMOCRAŢIA, îi vom diviza pe creştini în partide politice, le vom distruge unitatea naţională, vom semăna peste tot discordie. Reduşi la neputinţă, se vor prosterna în faţa LEGII BĂNCILOR NOASTRE, căci noi suntem totdeauna uniţi şi totdeauna fideli cauzei noastre. [Notă: întotdeauna strâns uniţi în lupta comună

împotriva creştinismului şi-a creştinilor; dar la fel de dezbinaţi şi la cuţite că oricine altcineva între ei].

„7. Îi vom împinge pe creştini la război exploatând mândria şi prostia lor. Se vor masacra reciproc, şi vor face loc unde să ne punem oamenii noştri.

„8. Moşia totdeauna a nsemnat influenţa şi putere. Vom fărâmiţa marile latifundii în numele dreptăţii sociale şi-al egalităţii; vom împărţi fragmentele la ţărani care le doresc din tot sufletul, şi care curând ne vor fi datornici ca urmare a costului de producţie. Capitalul nostru ne va face stăpânii lor. Atunci noi vom deveni marii latifundiari, şi stăpânirea asupra pământului ne va consolida puterea. [Notă: rabinul spune adevărul. Nu trebuie decât să examinăm cine este azi proprietarul palatelor şi moşiilor marilor case nobiliare din trecutul Europei].

„9. Să-ncercam să înlocuim circulaţia aurului cu bani de hârtie. Cuferele noastre vor înghiţi aurul, sinoi vom dirija valoarea hârtiilor care ne vor face stăpâni pe toate poziţiile. [Notă: din nou, rabinul spune adevărul. Dolarul e de hârtie, şi rezerva de aur de la Fort Knox a Statelor Unite a fost transferata în băncilor particulare dominate de casă Rothschild; Statele Unite nu mai au tezaur.]

„10. Între noi sunt mulţi oratori buni capabili să se prefacă entuziaşti şi să convingă gloată. Îi vom împrăştia printre popoare ca să anunţe schimbări care vor aduce fericire speciei umane. Cu aur şi cu linguşeli vom câştiga proletariatul care se va angaja singur să distrugă capitalismul creştin. Le vom promite muncitorilor salarii pe care nici nu le-au visat, dar vom ridica şi preţul celor necesare pentru trăi astfel încât profitul nostru va fi şi mai mare.

„11. Astfel vom pregăti revoluţii pe care le vor face creştinii şi ale căror fructe le vom culege noi.

„12. Atacându-i şi batjocorindu-i, le vom face preoţii mai întâi ridicoli, apoi odioşi; şi le vom facereligia la fel de ridicolă şi odioasă că preoţii. Atunci noi vom fi stăpâni pe sufletele lor; pe baza ataşamentului pios pentru propria noastră religie şi a superiorităţii sufletului nostru.

„13. Ne-am instalat oamenii noştri în toate poziţiile importante. Trebuie să ne străduim să le furnizăm goilor avocaţi şi medici; avocaţii cunosc toate interesele; doctorii odată pătrunşi în casă, devin confesorii şi directorii conştiinţelor. [Notă: dăm un exemplu de pe vremea când au fost rostite aceste cuvinte: în 1919, în Polonia şi Rusia evreii

reprezentau 14 %k din populaţie, dar deţineau 84 %k din întreprinderi, erau 20 %k din scriitori, 51 %k din profesori, şi 24 %k din doctori.*40* Cuvinţele rabinului au avut ecou: de atunci proporţia lor în aceste domenii a crescut mult].

„14. Dar mai presus de orice să monopolizăm învăţământul. Acesta va fi mijlocul prin care vom răspândi idei care ne sunt utile, şi vom forma minţile copiilor după cum ne convine nouă.

„15. Dacă vreunul dintre ai noştri cade cumva pe mâna justiţiei creştinilor, trebuie să-i sărim în ajutor; găsiţi câţi martori puteţi ca să-l salvaţi de judecători – până când vom fi doar noi judecătorii.

„16. Umflaţi de ambiţie şi vanitate, regii creştinilor se înconjoară cu lux şi armate. Le vom pune la dispoziţie toţi banii de care are nevoie nebunia lor, şi astfel îi vom duce de căpăstru.

„17. Să nu împiedicăm căsătoriile tinerilor noştri cu fete creştine, căci prin ele vom pune piciorul în cele mai închise cercuri. Dacă fiicele noastre se căsătoresc cu goi nu vor fi mai puţin utile, căci copiii mamelor evreice sunt ai noştri. Să propovăduim ideea amorului liber, ca să distrugem ataşamentul femeilor creştine pentru principiile şi practicile religiei lor.

„18. Timp de secole în trecut fiii Israelului, dispreţuiţi şi persecutaţi, au muncit ca să-şi deschidă drum spre putere. Acum au ajuns la ţintă. Acum ei au în mâna lor viaţa economică a blestemaţilor de creştini; şi influenţa lor determina politica şi moravurile.

„19. La ora potrivită, dinainte stabilită, vom dezlănţuirevoluţia, care ruinând toate clasele creştinismului îi va înrobi definitiv pe creştini nouă. Astfel se va înfăptui promisiunea pe care Dumnezeu a făcut-o poporului său.41

Există o conspiraţie al cărei scop este divizarea speciei umane în două: pe de o parte o plutocraţie puţin numeroasă, care se alege şi perpetuează singură, slujita de o nomenclatură de tip comunist, menită să stăpânească toate averile lumii şi să se bucure de toate privilegiile, şi pe de altă masele imense de sclavi, şerbi, iobagi, goimi, „ceilalţi". Unii autori apreciază că această elită plutocratică constă din 300 de clanuri că tribul Rothschild, răspândite prin toate ţările lumii. Refuzând să colaboreze cu naţiunile gazdă, în duşmănie ascunsă cu acestea, evreii îşi închipuie că toţi fac parte din această elită a celor 300 de clanuri, când în realitate sunt doar un instrument în mâinile plutocraţiei.

Pervertirea organizată a culturii şi educaţiei slujeşte scopurilor plutocraţiei.

Distanţarea dintre plutocraţie şi imensele mase de şerbi se realizează nu numai prin eliminarea clasei de mijloc, care este cea mai productivă şi inventiva clasă, de fapt unică productivă, ci şi prin incapacitarea intelectuală a celor destinaţi să fie şerbi. După peste 60 de ani de degradare a învăţământului public american, conspiraţia ocultă este mulţumită de rezultate; absolvenţii liceului american sunt în mare proporţie analfabeţi; a sosit momentul înregimentării „vitelor cu faţă umană". „Atât Preşedintele Bush cât şi Clinton militau pentru adoptarea unor Scopuri

Educative Naţionale ambiţioase", scrie Comisia Naţională pentru Educaţie în raportul ei din Aprilie 1994.*42* Metodă de manipulare într-o „democraţie de tip occidental" este clasică: conspiraţia ocultă creează o criză (finanţând activităţi distructive), apoi analizează criză şi prezintă publicului soluţia, care constă din şi mai mare control central pentru combaterea crizei. Publicul este hipnotizat să ceară soluţia prezentată; iar dacă publicul nu o cere, mass-media aservita conspiraţiei pretinde că publicul o cere. Fiecare cititor care ştie că el personal n-a cerut-o, îşi imaginează că alţii au cerut-o.

Toţi cei care au contribuit la îndobitocirea naţiunii americane au căzut de acord că este îndobitocita. Acum tot ei vin cu soluţia: prelungirea anului şcolar şi eliminarea vacantelor, prelungirea orelor de clasa astfel încât copiii să nu-şi mai vadă părinţii aproape deloc. „După 24 de luni de studiu, Comisia s-a convins că cinci probleme nerezolvate împiedica total efortul de a îmbunătăţi învăţământul", scrie comisia. Principala piedica este „calendarul şi orarul şcolar fix". Modelul de urmat a şi fost instituit la două scoli din California (şcoala primară şi liceul Beacon din Oakland), unde copiii nu au vacanţe, anul şcolar durează tot anul, şi orele de clasa însumează 10 ore pe zi.*43* Un alt model a fost instituit în Leadville, Colorado, „cu un buget anual de $600.000 finanţat de stat, de guvernul federal, şi din surse locale, contribuţii filantropice… eliberând astfel părinţii că să-şi caute de lucru". Părinţii acelor copii care sunt sustraşi de sub influenţa familiei au toate motivele să-şi caute de lucru, căci „baza economică a judeţului [lor] s-a prăbuşit când mina locală de molibden s-a închis, lăsând aproape 3.000 de şomeri".*44* Raportul comisiei nu spune cam unde ar

putea cei 3.000 de şomeri să-şi găsească de lucru într-o localitate cu o populaţie totală de 5.000.

Comisia recunoaşte că elevii din alte ţări sunt mult mai bine instruiţi în citit, scris, socotit, că absolvenţii şcolilor din alte ţări sunt cu mult mai bine pregătiţi să-şi câştige existenţa, că profesorii din alte ţări se bucura de mult mai mult respect, şi că elevii din alte ţări învaţă şi singuri făcând teme individuale: „După cum a observat Comisia cu ochii ei, şcolile din alte ţări reflectă o pasiune pentru cultura”.*45* Comisia a mai observat şi că în Germania, Franţa şi Japonia, de exemplu, elevii învaţă limba şi literatura maternă, matematică, ştiinţele exacte, istorie, constituţie, geografie, artă, şi una sau două limbi străine, totalizând între 3.170 şi 3.528 de ore de studiu; acestor obiecte, în Statele Unite le sunt dedicate 1.460 ore de studiu”. Elevii noştri de liceu au dificultăţi cu cititul, scrisul şi rezolvarea problemelor simple de aritmetică”, arata Comisia. Ni mai încolo: „În Germania, profesorilor li se cere să ştie mai mult decât li se cere în Statele Unite”.*46* Dar în Statele Unite profesorilor li se cere în schimb să fie „pe linie”: „political coreciness – corectitudinea politică” este unicuelerіteriu la angajare.

Soluţia? „Recomandăm că şcolile să răspundă necesităţilor actuale ale elevilor rămânând deschise mai multe ore pe zi şi că unele şcoli din fiecare judeţ să fie deschise tot anul”, scrie Comisia. Ni pentru îndeplinirea acestui deziderat, va creşte cheltuiala administrativă (paznici, gardieni, avocaţi, administratori). Deci vor creşte impozitele pe cei care locuiesc în casa proprie (şcolile în Statele Unite sunt finanţate din impozitul pe locuinţa proprie). În ultimii 18 ani, aceste impozite au crescut cu 1.000 (o mie la sută, adică de zece ori), şi mulţi, în special pensionarii, nu-şi mai pot permite să locuiască în casa lor, şi ajung unii la azil, alţii la blocuri „muncitoreşti”. Deci iată cum s-a realizat înregimentarea turmei: copiii în şcoală, părinţii la bloc – şi-a dispărut americanul din clasa de mijloc, americanul tipic independent care trăia în casa lui înconjurată de curtea lui şi-şi întreţinea din munca lui familia lui care-l respecta. „Subliniem că astăzi mulţi copii… cresc fără familia şi comunitatea care-i ajutau şi care erau subînţelese atunci când au fost create şcolile publice acum 150 de ani”, observă fericită Comisia.*47*

V.

La Universitatea din Virginia, Asociaţia Studenţilor la Drept Mahomedani are o publicaţie, şi Asociaţia Studenţilor la Drept Evrei are o publicaţie; dar Asociaţia Studenţilor la Drept Creştini nu are voie să aibă o publicaţie; nici măcar nu are voie să existe pe campusul universităţii. Singura religie interzisă şi exclusă din viaţa studenţească la universităţile americane este religia creştină.

Charles J. Sykes a dedicat o carte de 264 de pagini (*Profăcam – înşelăciune la catedră)* problemei „profesorilor şi prăbuşirii învăţământului universitar". Vina este a profesorilor, zice el, care s-au consolidat prin sistemul de „tenure" (numire definitivă pe post) astfel încât acum pot face tot ce vor nestingheriţi: profesorii primesc salarii exorbitante comparativ cu volumul de muncă ce-l depun; nu mai predau, lăsând această treabă în grija studenţilor post-universitari; modifica programă analitică după interesele lor personale; îi pedepsesc pe cei care predau bine, ca să-i facă să dispară şi să nu se vadă diferenţa; îşi dedică timpul unor cercetări înguste care să le sporească numărul de titluri publicate; inventează şi folosesc un jargon artificial care să ascundă vidul şi inepţia scrierilor lor; au monopolizat revistele de specialitate şi produc tone de publicaţii inutile şi inepte, cu singurul scop de a-şi lungi lista lucrărilor publicate; au creat un sistem de cenzură care nu permite nimănui să-i critice; în literatură şi arte, au creat analfabetism şi lipsa de cultură; în sociologie, au creat o pseudo-ştiinţa vecină cu magia; în ştiinţele exacte, se ocupă doar de propriul lor interes imediat; în pedagogie, promovează mediocritatea, devastând astfel întregul sistem de şcolarizare; au reuşit astfel să desfigureze întreaga civilizaţie.*1* Tot ce spune Sykes e adevărat. Un singur lucru nu spune: care este proporţia furnicilor parazite între profesorii universitari. Rabinul Arnold Ages din Toronto scria la 7 Septembrie 1987: „Am văzut statistici care arata că 20 %k până la 30 %k din profesorii la universităţile de prestigiu americane sunt evrei". Evreii constituie 3 %k din totalul populaţiei. Rabinul Ellis Rivkin afirma că 50.000 de profesori universitari din Statele Unite sunt evrei. Ziarul *The Communist Daily World* indica tot cifra de 50.000 de profesori universitari marxişti.*2* Din 1987 încoace, proporţia profesorilor universitari americani evrei a crescut mult. Să nu uităm că aceste universităţile occidentale au acordat doctorate lui Nicolae Ceauşescu şi savantei lui soţii, Elena. La 13 Mai 1994, Universitatea din Miami a decernat un titlu universitar onorific

procuroarei Janet Reno, lesbiană care se sărută în public prin crâşme cu iubite racolate la beţie, ucigaşă care a ordonat masacrul de la Waco, Texas. Janet Reno a fost cea care a ţinut discursul la ceremonia de absolvire la care s-au decernat 1.798 de diplome universitare, 136 de diplome medicale, 391 de diplome în drept, şi 530 de diplome de doctorat şi post-universitare la Miami.

Încă de prin 1930, au început să se acorde doctorate pentru teze că: „Recuzita teatrelor şcolare"; „Munca oamenilor de serviciu dinscolile elementare"; „Variabilele vieţii: studiu al factorilor variabili care contribuie la formarea personalităţii". Acest din urmă „studiu" cercetează ca să afle dacă oamenii merg la cumpărături, stau de vorbă, stau singuri, se duc la agape, fac conversaţie, au întâlniri, spun glume, se tachinează. O teză pentru un titlu post-universitar la Universitatea din Chicago studiază „Patru metode de-a spăla vasele".*3* Guvernul american finanţează generos aceste studii ştiinţifice. În 1958 s-a votat Actul Educaţiei pentru Apărarea Naţională, şi-n 1961 s-au votat o droaie de legi care canalizează un torent de bani în buzunarele universitare, care în 1960 primeau 29 %k din venitul naţional.*4* invatamantul universitar a devenit o afacere. Numărul universităţilor s-a dublat în Statele Unite din 1940 încoace; şi între ele a început competiţia.

Harvard, Stanford, Universitatea din Michigan, Universitatea din Berkeley sunt declarate superioare. Apoi, în 1960, studenţii „s-au revoltat" şi s-au „liberat" de „tirania academică; „marea lor victorie este că de-acum nu mai trebuie să înveţe şi să cunoască cultura şi civilizaţia creştină; de-acum toate obiectele sunt libere.

Sykes descrie „citadela universitară" în care s-au consolidat profesorii titulari de catedră, eliberaţi de obligaţia de a preda. Cursurile le ţin studenţii post-universitari şi angajaţii temporari şi cu jumătate de normă, plătiţi cu sume derizorii. În 1987, la Yale, un sfert din toate cursurile le predau studenţii post-universitari. Mulţi dintre ei sunt străini veniţi pentru studii şi nu vorbesc bine englezeşte; rezultatul este, zice Sykes, că studenţii nu-i înţeleg.*5* Sykes deplânge faptul că statisticile Fundaţiei Naţionale pentru Ştiinţa arata că 23 %k din studenţii post-universitari sunt veniţi din alte ţări. La Universitatea Brown, 67 %k erau străini la matematici, 50 %k la ştiinţe economice, 45%k la politehnica; la Rutgers, studenţii s-au plâns de 67 %k din

studenţii post-universitari care ţin cursurile că vorbesc cu accent străin greu de înţeles.6 La Universitatea din Illinois, în 1977, 70%k din cursuri erau predate de studenţi post-universitari.7 După părerea noastră, aici Sykes nu are dreptate. Profesorii chinezi, indieni, nemţi, vietnamezi vorbesc într-adevăr cu accent şi cuvintele lor sunt uneori neinteligibile; darschemele şi formulele lor sunt riguros, clar şi complet explicate şi demonstrate şi tot ce are de făcut studentul este să copieze demonstraţia de pe tablă şi *a învăţat ceva esenţial*; câtă vreme ceilalţi vorbesc într-adevăr cursiv cu accentul local perfect inteligibil vorbitorilor dialectului local; dar ce spun ei nu merită să fie auzit.

Din cauza analfabetismului absolvenţilor de liceu în Statele Unite, în primii ani studenţii la universitate trebuie să înveţe să scrie şi să citească la cursuri ţinute de studenţi post-universitari şi angajaţi temporari şi cu jumătate de normă. La Universitatea din Texas aceştia predau cu 34 %k mai multe cursuri şi erau plătiţi cu 16 %k mai puţin lunar decât cei angajaţi definitiv cu normă întreagă; norma celor cu jumătate de normă era astfel de opt ori mai mare. Dar când catedra a făcut greşeala să le permită celor cu jumătate de normă să participe la şedinţe de catedră, unde votul lor putea deveni incomod, catedra a anulat cursurile de „compoziţie" şi i-a dat afară pe toţi temporarii cu jumătăţi de normă, şi seminarele de alfabetizare s-au ţinut în amfiteatru cu câte circa 250 de studenţi în audienţă. Aceste cursuri în amfiteatre cuprindeau mulţimi din ce în ce mai mari. La Universitatea Cornell, şi apoi la Southwestern, profesorul Edward Kain a predat cursuri la câte 500, 800, 900, şi 1.000 de studenţi înghesuiţi în amfiteatru. O clasă de câte 1.000 de persoane conţine aproximativ 25 de alienaţi mintal, 120 de analfabeţi legali, şi 80 de studenţi incapabili să se concentreze. Studenţii uneori îşi aduc câinii la cursuri, uneori comanda mâncare de la bodegi învecinate, lasa sticle goale de bere pe sub bănci când pleacă, şi s-au auzit chiar poveşti picante despre întâmplări compromiţătoare în ultimele rânduri din amfiteatru. Profesorul Edward Kain se străduieşte să capteze atenţia mulţimii în toate felurile. Studenţii lui post-universitari îl ajuta că pe un prestidigitator pe scenă; şi profesorul îşi ţine cursul de sociologie

— Dezbracându-se încet de toate hainele. Alteori apare îmbrăcat în costum indonezian, sau că o stea de rock, sau cu pălării de clown sau cu o mască de porc pe faţă. „Important e nu ce predai, ci

să-ţi captivezi publicul", zice el. Masând toţi studenţii în amfiteatru (să nu uităm că ei plătesc sume mari de bani pentru fiecare curs predat astfel), se obţin economii mari de buget care „permit universităţilor să ofere o gamă largă şi variată studenţilor din ultimii ani", explica profesorul de Ştiinţe Economice Richard Sutch de la Universitatea din California, Berkeley. În primii ani de studenţie, „învăţa" câte 800 – 1.000 în amfiteatru; în ultimii ani, studenţii „se specializează" în sistemul biologic al câte unei specii de albine.*8*

Dacă ţii cursuri bune din care studenţii au ceva de învăţat dai un exemplu rău şi disciplina de partid din lumea academică nu permite aşa ceva; dizidenţii sunt eliminaţi. Sykes da exemple de profesori tineri străluciţi care au fost premiaţi şi recunoscuţi ca somităţi ştiinţifice şi adoraţi de studenţi: Alan Brinkley la Harvard, căruia i s-a refuzat numirea pe post în 1985, Stephen Ferruolo la Stanford, dat afară la scurt timp după aceea, Bruce Ţiffney la Yale în 1985, David Blinder tot la Yale.*9* Ca să fii numit pe post, trebuie să predai prost, conchide Sykes. Nu e destul să predai prost, adăugăm noi, tot aşa cum nu e destul să fii lipsit de talent ca să fii pictor sau sculptor. Există miliarde de oameni care predau prost şi sunt lipsiţi de talent; ca să ajungi profesor universitar sau artist trebuie să fii încolonat în regimentul furnicilor parazite.

Universităţile îşi compensează lacunele invitând şi plătind astfel de somităţi intelectuale ca Bill Cosby, actor de comedie, plătit cu $25.000 în 1986 ca să apară la festivitatea de absolvire la Universitatea din South Carolina; Lyn Nofziger, fosta secretara politica la Casa Albă, care a luat

$30.000 pe lună pentru o singură prelegere lunară; un sportiv, Gale Sayers, plătit cu $25.000 pe semestru ca „consultant" care dă „sfaturi" Catedrei de Pedagogie; Howard Simons, fost redactor la ziarul *The Washington Post*, plătit cu $45.000 pe semestru ca să apară odată pe săptămână. Câte un astfel de „nume" este plătit uneori cu $100.000 pe an; *10* în timp ce un angajat temporar cu jumătate de normă tine toate cursurile pentru câte $10.000-$12.000 pe an.

Universităţile americane abundă de anecdote. Un student în ultimul an la istorie la Harvard a aflat la absolvire c'a existat un prim război mondial, şi-a făcut remarca: „N-am ştiut niciodată de ce i-au zistazboiului asta Cel de-al *Doilea* Război Mondial!" O profesoară de

literatură şi-a întrebat studenţii dac au auzit de *Don Quijote*. Din 200, doi auziseră ceva. „Abilitatea universităţilor americane de a produce titraţi complet ignoranţi despre afaceri internaţionale şi limbi străine continua să minuneze întreaga lume", scria Sykes în 1988.*12* De atunci lucrurile au progresat: diplomaţii universitari americani în marea lor majoritate nu sunt capabili să scrie din capul lor o pagină de text cu ortografie şi gramatica corectă în limba lor maternă. În 1984, la Universitatea din North Carolina, 69 %k din studenţi nu ştiau numele nici unei singure tari la sud de Sahara în Africa; peste 50 %k nu ştiau numele celor două state care au suprafaţa cea mai mare în Statele Unite; 88 %k nu ştiau numele Marilor Lacuri din ţara lor; şi numai 27 %k au ghicit că Manila se afla în Philipine. În 1987, un sfert din studenţii *la geografie* de la Universitatea din Wisconsin-Oshkosh n-au putut găsi Uniunea Sovietică pe o hartă de perete; şi numai 22 %k din ei au putut identifica cel puţin 40 de state din Statele Unite pe o hartă a propriei lor patrii.*13* Azi în America obţii o diplomă universitară dacă treci prin cursuri de „scuba diving" (înot subaquatic), „sport şi ideologie politică" (la Harvard); „activităţi ritmice", „roluri în actul sexual", „recreaţia şi timpul liber" (la Universitatea din Maryland); „aspecte socio-psihologice în îmbrăcăminte", „patinatul cu rotile", şi „dansul cu patine cu roţile" la Universitatea de Stat Kent; „biliard pe masă mică" şi „antropologia jocului" la Universitatea din Illinois; „gimnastică pentru slăbit" şi „jocul cu frisbee" la Universitatea din Massachusetts din Amherst; la Universitatea de Stat din California de la Los Angeles, pentru obţinerea diplomei studenţii fac figuraţie în producţia muzicală rock a profesorului Alan Bloom; când nu se filmează, îşi petrec timpul de studiu ascultând cântecul lui Weird Al Yankovic *Ai curajul să fii prost*.*14* Studenţii plătesc, studenţii sunt necesari, studenţii trebuie atraşi; cum vin analfabeţi din şcoli, nu trebuie speriaţi cu cerinţe şi niveluri ridicate. Nu poţi lăsa corigent două treimi din studenţime, chiar dacă nu ştiu scrie şi citi. La Harvard, în 1920 doar 20 %k din studenţi erau fruntaşi; în 1930, 26 %k eraufruntaşi; în 1978, 78 %k erau fruntaşi.

La Princeton, în 1975, 70%k din note au fost maxime; la Stanford, media notelor a fost nota maximă.*15* Scăderea nivelului intelectual nu are loc din întâmplare. În 1947, o comisie numită de Preşedintele Truman a declarat că universităţile procedează profund nedemocratic dacă conferă titluri universitare numai celor care

dovedesc capacitate mintală. „Mulţi tineri au altfel de capacităţi… sensibilitate socială, abilitate artistică, dexteritate fizică şi agilitate, aptitudini şi inventivitate meşteşugărească". Toţi aceştia trebuie să fie diplomaţi universitari. Pentru a-i trece prin facultate, programă analitică a facultăţilor s-a „diversificat" şi „pluralizat", zicea Sykes în 1988; azi, în 1994, s-a „multiculturalizat" cu magia neagră, voo-doo, vrăjitoria, studiile tribale africane şi precolumbiene. La Universitatea din Georgia, o profesoară de la catedra de Engleză a fost dată afară pentru că a protestat când altcineva a modificat notele date de ea unor atleţi. Dar vice-preşedinte pentru treburi academice era acolo Doctor Virginia Trotter, care şi-a luat doctoratul în „Ştiinţe Casnice", şi ale cărei publicaţii ştiinţifice sunt lucrări că *Bucătăria în care nu trebuie să te apleci sau să tentinzi* şi *Tine-ţi materialele de curăţat casa landemana*. Doctor Trotter a înfierat atitudinea de „elitism". Notele sub nota de trecere au fost eliminate înainte de 1970, şi majoritatea cursurilor au doar două note: „trecut" şi „repetent", dar nota de „repetent" nu contează, căci nu e trecută în catalog. La Universitatea Brown, nouă programă analitică „diversificată" conţine cursuri în „naraţiune în filme", şi „rock'n'roll", la care, scrie un student, nici nu trebuie să te duci; aprinzi radioul şi ridici mâna acasă, în pat. Cu această nouă programă analitică a devenit Universitatea Brown una dintre cele mai prestigioase, numite „ale ligii iederii" (*Ivy League Universities*). La acest izvor de cultură s-au adăpat Amy Carter, fiica Preşedintelui Statelor Unite Carter, fiicele lui Jane Fonda, binecunoscută „luptătoare pentru pace şi progres", Géraldine Ferraro, candidată la vice-preşedinţie, prinţul Claus von Bülow, şi prinţul Mihai al Greciei.*16* La Yale, orele de „Teorie Socială Contemporană" trebuiau să se ţină Marţi şi Joi. La începutul semestrului profesorul a anunţat că nu va ţine niciodată cursul de Joi.

Apoi a anunţat că nu există nici examen, nici lucrare, nici materie pentru acest curs. „Ce citim?" a întrebat un student. „A, o să citim câte-o carte şi-o s-o discutăm în clasă", a răspuns profesorul, şi-a anunţat că va da note pentru participare la discuţii. După a patra Marţi, a declarat că-i place aşa de mult cum participa studenţii încât le va da notă maximă la toţi. Studenţii au început să întârzie, să lipsească, şi să doarmă în clasă, dar profesorul s-a ţinut de cuvânt şi le-a dat la toţi nota maximă.*17* Revolta studenţilor din anii 1960 (oare cine i-o fi organizat şi învăţat ce să facă?) a avut drept rezultat că s-a înlocuit

cultură creştină cu „diversitate”, dar după 20 de ani de „diversitate” şi „multiculturalism”, o treime din studenţii de la Universitatea din California la Berkeley nu au absolvit nimica după 5 ani petrecuţi acolo. Acea universitate bine diversificată oferă 8.100 de cursuri; ca să le ia pe toate, i-ar trebui unui student 1.000 de ani.*18* La Harvard, între 1963 şi 1969, „diversitatea” a augmentat lista cursurilor oferite studenţilor din primii ani de la 55 la 101, şi numărul profesorilor (care nu predau studenţilor din primii ani) a crescut de şapte ori mai mult decât numărul studenţilor. Phyllis Keller, administratoare la Harvard, a descris situaţia de acolo ca „un haos dezlănţuit sub dominaţia activismului politic şi radicalismului cultural pe campus”.*19* Robert T. Morris a devenit cunoscut în cercurile industriale din Statele Unite pentru că a scris şi introdus un program distructiv pe reţeaua de computere internet care a provocat mari pierderi financiare. Când i-au descoperit şi analizat programul, mulţi analişti au găsit că programul era destul de prost scris, şi că Morris îl folosise în mod foarte inept. Cum a fost Morris pedepsit pentru că în mod deliberat şi răutăcios a provocat distrugere şi pierderi financiare? A fost invitat să facă parte din Universitatea Harvard, care i-a găsit o minte strălucită.*20*

Sykes crede că demolarea culturii izvorăşte doar din lenea şi lăcomia profesorilor, care-i îndeamnă să înlocuiască materiile de studiu cu „modalităţile de gândire”, ca să se poată astfel concentra asupra unor interese înguste ultraspecializate.*21* La Universitatea Auburn, studenţii din anul I învaţă să scrie citind glumele din ziar, şi reţetele de bucătărie; instructorul lor e de părere că dacă îi înveţi pe studenţi ceva ce nu ştiu, îi poţi speria. Citind glumele din ziar, studenţii „cauta subtextul binar şi studiază demolarea lui”, zice el.*22* Până şi Fundaţia Naţională pentru Ştiinţele Umaniste recunoaşte că „prea mulţi studenţi absolvă universităţile americane lipsiţi de cea mai rudimentară idee despre istoria, literatură, artă şi baza filosofică a naţiunii şi civilizaţiei lor”. Privarea tinerei generaţii de moştenirea ei culturală face parte dintr-un plan, descris în documentele lui Adam Weishaupt, profesor la facultatea de drept din ingolstadt. Weishaupt e cunoscut că şeful aparent al societăţii conspirative a Illuminatilor bavarezi, din care a făcut parte Pestalozzi, părintele sistemului de educaţie modern. De cinci generaţii, acest plan a continuat, totdeauna începând de la facultăţile de drept şi apoi trecând prin facultăţile de ştiinţe umanistice, de pe vremea când Weishaupt se felicita că a reuşit

să-şi numească acoliţii la catedrele universitare din Germania secolului al XVIII-lea.*23* *Protocoalele Sionului*, care în timp sunt ulterioare scrierilor lui Weishaupt dar probabil derivă dintr-o sursă comună cu a lui Weishaupt, *24* spun: „Am pus mâna pe justiţie, pe organizarea alegerilor, pe presa, pe libertatea persoanei, dar mai ales pe educaţie şi învăţământ care sunt pietrele de temelie ale unei vieţi libere” *25* Nivelul cultural şi intelectual al cetăţenilor a fost scăzut în mod deliberat în cadrul şcolilor şi universităţilor timp de decenii pentru a-i pregăti pentru Noua Ordine Mondială.

Analfabetismul a fost introdus oficial în Statele Unite la nivel universitar. Profesorul emerit de Engleză James Sledd de la Universitatea din Texas scrie: „Poţi învăţa foarte multe fără să ştii scrie şi citi deloc… Este foarte nedrept să ceri studenţilor să-şi cunoască limba maternă atunci când nu din vina lor n-au avut ocazia s-o înveţe cumsecade”. Dacă am cere tuturor să ştie scrisul şi cititul, „le-am închide uşa universităţilor în nas la milioane de studenţi şi mii de profesori”.*26* Profesorul William Lasher, preşedintele Comitetului de Lingvistică şi directorul Studiilor de Limba Engleză la Universitatea din lincinnati şi-a criticat aspru colegii care considerau incorecte propoziţii că „Mary are cinci carte” sau „Noi toţi eşti aici”, pentru ca astfel de propoziţii, zice el, sunt încercări „clare şi logice” de a simplifica limba, eliminând reacţionarismele învechite. Cu încetul s-a înscăunat ideea că oamenii inteligenţi cu succes la învăţătură nu sunt potriviţi şi nu trebuie lăsaţi să predea în şcoli. Viitorilor educatori li se cere să fie submediocri. La unele facultăţi de pedagogie din Massachusetts, studenţii care vor fi profesori şi învăţători sunt cu 135 de puncte inferiori mediei naţionale la examene. După ce-i atrag pe cei mai puţin dotaţi intelectual pe scara naţională ca să facă din ei profesori, facultăţile de pedagogie îi învaţă materii că „artele limbii”, „clarificarea valorilor”, „ce iese din studenţi”, „clarificându-se” că nu există imperative şi datorii etice; elevii trebuie să iasă din şcoala mulţumiţi şi mândri de ei înşişi şi nu înzestraţi cu cunoştinţe. Examenele care conferă certificatul de profesor de liceu sunt la un nivel cât se poate mai scăzut – şi totuşi 17

%k din diplomaţii universitari reuşesc să cadă la ele.*27* Mediocritatea şi analfabetismul promovat în universităţile care pregătesc profesori de liceu şi învăţători se difuzează apoi mai departe şi instaurează o dezastruoasă decădere mintală în toate şcolile şi

liceele Statelor Unite. Atât de mare încât din ce în ce mai mulţi părinţi îngroziţi au început să-şi înveţe copiii carte acasă.

Ca să fii profesor universitar trebuie să fii un savant, un cercetător; de aceea nu predau profesorii la facultate pentru că-şi petrec vremea cercetând – chipurile. Dar 60 %k din toţi profesorii universitari din Statele Unite n-au scris ori redactat nici o singură carte, şi 34 %k n-au publicat nici măcar un singur articolaş. Aceştia sunt profesorii mai bătrâni, căci acum candidaţilor mai tineri li se cere lista publicaţiilor. Dintre toţi ceilalţi care au publicat, Secretarul Adjunct pentru Educaţie Chester Finn apreciază că poate 10 %k au adus o contribuţie reală cu publicaţiile lor – dar Sykes crede că Finn e prea generos. Rezultatele cercetărilor universitarilor americani se cristalizează uneori în opere intitulate: *Evoluţia manuşii de mânuit oale fierbinţi de la tehnică la artă populară;* sau *Femeile la cumpărături: studiu sociologic;* s*auăenzualitate în apă: tehnologia şi percepţia băii*; sau *Studiu funcţional al pauzelor în conversaţie: analiza matematică;* sau *Folosirea televizorului împotriva plictiselii şi oboselii: folosirea selectivă ca funcţie a stărilor de excitaţie induse;* sau *Există diferenţe între copii şi porumbei?* Acest ultim studiu nu epuizează problema şi se încheie cu explicaţia că „pentru a răspunde la această întrebare trebuie să aşteptăm până vom obţine procedee metodologice inovatoare". În 1970 numărul celor care deţin un doctorat american era de 398.000, de patru ori mai mulţi decât în 1950. În 1984, erau 750.000. Toate tezele de doctorat sunt contribuţii originale – toate articolele şi articolaşele sunt contribuţii şi idei originale şi inovatoare. Cea mai bună dovadă a valorii contribuţiei este faptul că foloseşte un jargon obscur şi formule matematice. În sociologie, scrie Stanislav Andreski, „verbologia nebuloasa deschide unor oameni lipsiţi de inteligenţă, unora ale căror limitări ar fi vizibile dacă ar spune ce-au de spus clar şi pe scurt, calea spre cele mai prestigioase posturi academice". *28*

După cel de-al doilea război mondial, generos finanţaţi de guvern şi fundaţii şi scutiţi de obligaţia de-a preda, profesorii americani s-au dedicat creării unei mulţimi de pseudo-ştiinţe, fiecare bogat împodobită cu jargon fantastic şi terminologie matematică. Astfel, un articol analizează un program de televizor în care nişte indivizi îşi petrec timpul împreună grozavindu-se; dar articolul devine doct prin limbaj, căci ei sunt descrişi că „grupul mascul omniprezent care colonizează sferele convenţionale ale activităţilor interpersonale

că o unitate autonomă şi auto-suficientă". În jurul anului 1970, un şugubăţ a anunţat unui grup de distinşi educatori, psihologi, psihiatri, şi sociologi din lumea universitară că Dr. Myron Fox le va ţine o prelegere despre *Teoria jocurilor matematice aplicate la educaţia fizică*. Dr. Myron Fox nu era însă nici matematician nici atlet ci era un actor instruit să-şi dea aiere şi să folosească cât mai multe cuvinte bombastice şi frânturi de propoziţie nelegate între ele, cu multe paranteze neînchegate şi divagaţii absurde. După o prelegere de-o oră, distinsului public i s-a cerut să dea o apreciere a prelegerii. Niciunul n-a bănuitca nu fusese ţinuta de un real savant. Majoritatea l-au apreciat pozitiv, unii găsindu-l „foarte bun vorbitor", „bun cunoscător", „bun analyst al problemei profund studiate de el". Unul chiar l-a găsit „prea intelectual". *29*

Există 40.000 de jurnale ştiinţifice în Statele Unite, care publică câte două articole pe minut, adică 2.880 de articole pe zi. Numai în sociologie sunt 142 de jurnale, şi în filosofie 71. „Tot mai mulţi scriu tot mai multe articole pe care tot mai puţini le citesc", scrie melancolic Gerald W. Bracey, care-şi câştigă existenţa ca redactor al cronicii ştiinţifice a revistei *The Phi Delta Kappan* şi trebuie să-şi arunce ochii peste vreo 200 de jurnale de pedagogie. În exerciţiul acestei funcţiuni, Bracey vede uneori ca un articol de 5 pagini are 6 autori de la 4 instituţii diferite. Teoretic, fiecare articol este citit de un număr de specialişti care-şi dau avizul pentru publicare sau respingere; practic, sunt publicate toate lucrurile trimise de cei cunoscuţi redactorilor şi toate scrierile care sunt „pe linie". Jurnalele de specialitate îşi împart fiefurile cu străşnicie şi formează o puzderie infinită de mici împăraţii specializate. Există jurnale dedicate fiecărui scriitor în parte, unul pentru William Blake, altul pentru Charles Dickens, altul pentru Mark Twain, altul pentru Thoreau, pentru Wallace Stevens, pentru D.H. Lawrence, pentru James Joyce, pentru Doris Lessing, pentru Evelyn Waugh, Jack London, Conan Doyle, Mencken, şi Walt Whitman. Ca să umpli paginile fiecărui număr, specialiştii descoperă lucruri noi tot timpul; astfel, un profesor dedica un articol felului în care Walt Whitman foloseşte limba franceză în *Song of Myself – Cântare despre mine*, pentru ca, zice el, lumea literară nu acorda destulă atenţie calităţii limbii franceze în cele **două cuvinte** franţuzeşti pe care le-a folosit Walt Whitman. Celelalte publicaţii ştiinţifice sunt de acelaşi calibru. În *The American Economic Review*, între Martie 1977 şi

Decembrie 1981, 54 %k din articole erau modele matematice construite **fără date reale**.*30*

Douglas P. Peters de la Universitatea din North Dakota şi Steve Ceci de la Universitatea Cornell au făcut o experienţă ca să se convingă dacă sfătuitorii şi redactorii jurnalelor de specialitate citesc într-adevărsi evaluează articolele primite spre publicare. Au trimis 12 articole publicate în cele mai importante reviste de psihologie la aceleaşi reviste după un interval de 18 până la 32 de luni de la data la care apăruseră, dar cu numele autorilor schimbate iar la adresele autorilor au trecut instituţii mai puţin prestigioase. Nouăzeci şi doi la sută (92 %k) din redactori n-au recunoscut articolele publicate de ei anterior. Dintre cele 12 articole, 9 au fost din nou înmânate colectivului de revizie ca să-şi dea avizul; şi 8 din aceste 9 articole acceptate şi publicate sub nume „cunoscute", au fost refuzate sub nume necunoscute de către aceiaşi care le acceptaseră anterior. Refuzul era exprimat chiar în termeni aspri despre „grave deficienţe" care însă nu fuseseră observate atunci când aceleaşi articole fuseseră acceptate şi publicate – sub alte nume. Dar Peters şi Ceci au întâmpinat mari dificultăţi publicându-şi acest studiu. *Science* şi *The American Psychologist*au refuzat să-l publice, şi când în fine şi-au putut publica studiul în *The Behavioral and Brain Sciences*, au fost ostracizaţi şi sabotaţi de lumea universitară. Important nu este ce se scrie, ci cine scrie. Pentru neofiţi, important este să fii pe linie. Linia este folosirea jargonului şi formulelor matematice fără rost acolo unde nu se potrivesc, mai ales în critică literară, unde dacă nu eşti structuralist, post-structuralist sau deconstrucţionist, lasă-te de meserie.*31*

Barbara Foley, profesoara de literatură la Universitatea Northwestern, se declară marxist-leninista, este totdeauna prezenta la întruniri şi agitaţii de stradă sâcâind trecătorii cu manifeste, şi preda cursuri de mare interes literar despre „atitudini rasiale în literatura americană" şi „scriitorii proletari din anii 1930". La 13 Aprilie 1985 s-a distins prin faptul că s-a repezit pe podiul pe care apăruse la invitaţia studenţilor patriotul nicaraguan Adolfo Calero ca să ţină o cuvântare, l-a împroşcat cu un lichid roşu (unii zic că era vopsea, alţii zic că era sânge de la un animal ucis), şi-a continuat să urle ca o dementă până când Calero, neputând vorbi de urletele ei, a plecat. „Are noroc c'a scăpat cu viaţa", a comentat aceasta distinsă profesoară. Pentru această înaltă ţinută academică, şi pentru că i-a negat

oaspeteluidreptul la libera exprimare, după ce s-a moşmondit câteva luni, universitatea i-a aplicat drept sancţiune – o scrisoare de dezaprobare. Orele ei de clasa sunt îndreptate înspre bolşevizarea studenţilor; contribuţia ei la înţelegerea literaturii constă dintr-o carte intitulată *Telling the Truth: The Theory and Practice of Documentary Fiction – Scrisul adevărului: teoria şi practică romanelor documentare*, în care citează frecvent din Marx şi Engels şi mai ales din acel mare critic literar, Vladimir Ilici Lenin. Când a venit timpul numirii ei pe viaţă pe post, facultatea a votat docil să fie numită, şi a fost foarte surprinsă de faptul că rectorul universităţii, Raymond Mack, nu i-a aprobat numirea, aducând pe tapet comportarea ei huliganica din 13 Aprilie 1985. Dar membrii facultăţii şi confreria *literatti*lor au sărit că unul, circulând petiţii şi scriind scrisori, în care-l atacau cu virulenta pe Calero, victima huliganismului Barbarei Foley. Ea s-a plâns imediat de discriminare sexuală: nu vor s-o numească pentru că e femeie. Războiul a continuat în 1986 şi 1987, cu multe juriuri, comisii, şi anchete; în cele din urmă i s-a cerut preşedintelui universităţii să dea verdictul, şi acesta nu s-a predat şi tot n-a numit-o pe post pe viaţă. Întreaga facultate de Engleză s-a aşternut pe bocete la pierderea acestei valoroase intelectuale, care a fost imediat angajată la Rutgers University şi scutită de orice obligaţie de-a munci printr-o alocaţie de fonduri care i s-au dat de la Fundaţia Naţională pentru Umanistica ca să studieze „literatura proletariatului din anii 1930″.*32* Sykes e de părere că acest caz ilustrează solidaritatea universitarilor. Nouă ni se pare că ilustrează înfăptuirea programului înţelepţilor Sionului, în special al protocolului 16: „Pentru ca să distrugem toate forţele colective în afară de a noastră, vom debilita primul stadiu al colectivismului – *universităţile*, re-educându-le în altă direcţie. *Conducătorii şi profesorii lor vor fi pregătiţi să-şi facă treaba prin programe de acţiune secrete şi detailate de la care nu vor avea voie să devieze niciun milimetru. Vor fi numiţi cu multă băgare de seamă, şi vor fi plasaţi astfel încât să fie total dependenţi…”.33*

În arta admiram cu zel expresionismul abstract, cubismul, minimalismul, urinalele, şi fecalele artistului (vezi capitolul VI). În literatura destinată maselor ne delectam cu satanismul, pornografia şi comicul mutilării şi torturii; în cea destinată culturnicilor învăţăm structuralismul şi formulele matematice aplicate hodoronc-tronc acolo unde nu se potrivesc. Critică literară este „post-structuralista” şi

foloseşte termeni ca „metatexis", „paralogic", „non-referenţial", „logocentrism". Părintele deconstructivismului, francezul Jacques Derrida, se miră singur de avântul pe care l-a luat teoria lui în Statele Unite. La început Derrida şi colegii lui (Jacques Lacan, Michel Foucault, Roland Barthes, Paul de Man, cel care zice că literatură nu e decât zgomot lipsit de semnificaţie), au insistat că nimic nu contează decât textul: adică atunci când Milton scrie „orb în Gaza la moară cu sclavi", nu trebuie să ştii nici ce e Gaza, nici despre ce moară cu sclavi e vorba, nici cine a fost orb în Gaza la moară cu sclavi şi cum de-a ajuns acolo şi de ce se plânge.

Dar apoi aceste lumini ale inteligenţiei progresiste au ajuns la concluzia că oricum cititorul nu poate ghici despre ce e vorba, căci niciun text nu are nicio semnificaţie în sine, şi poate însemna, vorbă lui Bacovia, orice şi tot nimic. Derrida şi distinşii lui urmaşi umplu cam inconsecvent kilograme de hârtie cu textele lor şi ocupa toate publicaţiile de specialitate cu scrieri care, conform teoriilor lor, înseamnă orice şi tot nimic. Emulii americani ai lui Derrida scriu interpretări şi critici care demonstrează că orice text înseamnă orice: astfel, un profesor de la Universitatea din California a scris în 1978 ca atunci când Huckleberry Finn încearcă să vrăjească un spirit dintr-o cutie veche de conserve, el de fapt se masturbează; catedra de Engleză a Universităţii din

Michigan a organizat un colocviu despre transvestism la Shakespeare, Brecht şi Caryl Churchill; la Universitatea Brown, interpretările acestea semiotice au proliferat în aşa măsură încât s-au despărţit de catedră de Engleză şi formează o catedră aparte, care se ocupa şi de alte feluri de texte, exprimate prin muzică, voce, ori film. Membrii acestei catedre produc lucruri bizare, că de exemplu filmul *Mamă, mamă, unde mi-e creierul?*, un film scris în 1987 al cărui autor şi-a descris ulterior creaţia ca „un gunoi vechi postmodernist plin de rock". Studenţii cutreiera prăvăliile şi spălătoriile din Rhode Island căutând „semnele" care „înseamnă" Rhode Island. Dizertaţia unui doctorand din 1985 de la Universitatea din California de la Irvine este despre *Producţiile ideologice în industria restaurantelor* şi demonstrează pe baza a patru tipuri de lanţuri de bodegi cu servire rapidă şi bufete express că atunci când omul crede că-şi cumpăra ceva de mâncare, în realitate ceea ce primeşte este „un text care poate fi descifrat". Se descifrează acest text examinând şi uşile, dosurile,

ferestrele, lumină, meniul, şi alte elemente; apoi se vede cum „ideologia comercială se integrează în cultura postmodernista care se dezvoltă”.*34* Pare de râs dar nu e. E de plâns. Căci aceasta este o teză pentru care candidatul a primit titlul de doctor, şi acest doctor, intelectual şi profesor universitar formează minţile tineretului. Ni Sykes vede pericolul acestor ridicole exerciţii ale culturnicilor, căci ele nu au loc alături de cultură adevărată, ci **în locul ei.** Houston Baker, profesor la Universitatea din Pennsylvania, zice că nu există diferenţa calitativă între autori.

Robert Scholes scrie în 1986 ca absolvenţii unei facultăţi literare n-au nevoie să fi auzit vreodată în viaţa lor de Homer, Platon, Aristotel, Dante şi Shakespeare. E.D. Hirsch Jr. se asociază acestor idei în mod perfid tipic – pretinzând că le combate. În articolul lui despre *Alfabetizarea culturală* (Salmagundi, toamna 1986), el demonstrează că nimeni n-are nevoie să citească nimic pentru a fi cult – nimic altceva decât articolul lui. Dar profesorii universitari americani au mers şi mai departe şi-au absolvit studenţii de la obligaţia de a citi orice. Comitetul pentru Programă Analitică a Studenţilor de la Facultăţile de Engleză s-a întrunit pe la sfârşitul deceniului al optulea şi-au decretat că studiind literatura engleză şi americană nu trebuie să studiezi autori că Shakespeare, Donne, Milton, ci poţi studia absolut orice-ţi trece prin minte, căci, zice comitetul, „actul de a trăi şi interpreta literatură nu trebuie să fie legat de anumite obiecte”. Mai mult, nemaiavând obligaţia de a citi şi cunoaşte anumiţi autori, studenţii devin liberi să înveţe „trăirea actului cititului”. Astfel s-a legiferat în mod oficial în programă analitică universitară analfabetismul; „trăireaactului de a învăţa” este exact ce-a introdus Dewey în şcolile primare când a eliminat cunoaşterea alfabetului şi-a numerelor, scrisul, cititul şi socotitul din şcoli.*35*

Marii preoţi ai analfabetismului cu diploma universitară de la catedrele de literatură au succes. La Universitatea Duke, una dintre cele mai prestigioase, s-au adunat vârfurile intelectualilor: Stanley Fish, şeful catedrei de Engleză, care în scrierile lui recunoaşte că există semne fizice tipografice pe hârtie, dar semnificaţia lor e alta la fiecare contact chiar cu acelaşi cititor; Barbara Hermstein Smith, care urma să fie preşedinta Asociaţiei de Limbi Moderne; Frank Lentricchia, autorul cărţii *After the New Criticism – După critică nouă* şi cel mai mare critic literar marxist al Americii; Frederic Jameson, care vede totul conform

luptei de clasa descrise în termenii revoluţiei de la 1848. Sunt plătiţi cu salarii de sute de mii de dolari anual fiecare, şi au fost descrişi de un coleg că „cei mai bogaţi marxişti din America”. Aceşti campioni ai maselor exploatate, înfometate şi oprimate şi-au angajat apoi soţiile că profesoare la aceeaşi catedră cu ei, şi apoi prietenii. Cu toţii sunt critici deconstructivişti, cu toţii marxişti şi campioni ai maselor populare. Când un student l-a rugat pe un distins profesor de la Duke să analizeze o poezie de Baudelaire, profesorul (a cărui specialitate era acea poezie) n-a putut-o face şi a răspuns doar că „a citit cam de mult poezia, dar vede că are 36 de versuri”.*36* Până şi Harold Bloom, care şi-a construit reputaţia pe o mare doză de marxism şi critică de text, îi descrie pe aceşti oameni de cultură şi literaţi că pe „noii stalinişti ai catedrelor de Engleză”.*37*

În Statele Unite, literaţii obţin diplome universitare fără să cunoască literatură. Istoricii americani au fost şi ei la rândul lor eliberaţi de obligaţia de a cunoaşte istoria; datele istorice, anii şi evenimentele, sunt un balast, cu care nu trebuie îngreunat studiul istoriei; studenţii studiază la facultăţile de istorie cliometrica, numită astfel după Clio, muza istoriei, şi metrică, pentru că se ocupă de măsurători. Adică măsoară în mod ştiinţific cantităţile istorice şi le supun analizei statistice.

Dacă metodele matematice sunt lipsite de sens în istorie şi literatură, desigur însă că sunt de mare folos în ştiinţele exacte. Ne place să credem că catedrele americane de ştiinţe exacte nu suferă de corupţia care a distrus cultură. Dar din păcate nu e aşa. Aceeaşi corupţie domneşte şi-acolo, căci e aceeaşi armată de furnici parazite care a invadat şi catedrele de ştiinţe exacte, conform aceluiaşi plan de invazie şi ocupaţie.

Sykes atribuie corupţia şi necinstea de la catedrele ştiinţifice americane lăcomiei profesorilor. Cuvintele de ordine aici sunt „dezvoltarea economică” şi „competiţia”. Profesorii universitari nu se mai ocupă de predarea cursurilor sau de studii teoretice, ci aleargă necontenit după contracte de colaborare cu întreprinderi şi manufacturi din care să-şi atragă venituri suplimentare. În 1987, Fundaţia Naţională pentru Ştiinţa arata că întreprinderile producătoare plăteau profesorilor universitari $670 milioane, cu 185 %k mai mult decât în 1985. Unele universităţi, Stanford de exemplu,

au un birou special care se ocupă de găsirea contractelor pentru profesorii lor. Ni aici, Universitatea Harvard e în frunte: încă din 1974 a încheiat un contract cu Monsanto care a plătit $12 milioane pentru că M. Judah Folkman şi Bert Vallée să organizeze laboratoare ale căror rezultate timp de 12 ani să aparţină companiei Monsanto. Apoi, Monsanto a cumpărat facultatea de medicină din St. Louis a Universităţii din Washington (întâi cu $23.5 milioane, apoi preţul a ajuns la $63 milioane). Trei sferturi din activitatea facultăţii e dedicată producţiei vandabile, şi patentele aparţin facultăţii dar Monsanto are dreptul exclusiv de producţie şi desfacere. Din ce în ce mai mulţi studenţi sunt de fapt lucrători. Profesorii sunt văzuţi din ce în ce mai rar de către ceilalţi studenţi, şi tezele au subiecte din ce în ce mai comerciale. Exxon a urmat exemplul, încheind un contract de 10 ani şi $8 milioane cu Massachusetts Institute of Technology. Apoi, universităţile au început să-şi ofere serviciile spre cumpărare pe faţă. Pentru $750.000, doritorii pot cumpăra de la Centrul Carnegie Mellon pentru Tehnologia Magnetică patente, programe, conferinţe anuale cu cercetătorii, un cercetător plin permanent, un membru în comitetul de direcţie, şi accesul la orice student doresc, pe timp de trei ani. Astfel pe de o parte majoritatea producătorilor n-au acces la descoperiri recente, şi pe de altă generaţiile tinere sunt din ce în ce mai puţin instruite ca să priceapă şi să cunoască bazele ştiinţelor şi sunt din ce în ce mai mult instruite într-un anumit proces de producţie îngust şi specific.*38*

Dar gloria noilor universităţi americane de la cel de-al doilea război mondial încoace este fraudă ştiinţifică care domneşte nestingherită şi se generalizează. Profesorii universitari din Statele Unite publică sub semnătură lor, şi sunt premiaţi, lăudaţi şi remuneraţi regeşte, pentru falsuri, minciuni, texte furate de la alţii, plagiate, cercetări ştiinţifice care n-au avut loc, şi concluzii trase pe bazele unor rezultate inexistente.

Stephen Breuning, respectat profesor de psihologie, ale cărui publicaţii au schimbat radical tratamentul aplicat în spitale copiilor violenţi retardaţi mintal, şi-a uimit colegul, pe Robert Sprague, cu un studiu în care două infirmiere au ajuns la exact aceleaşi concluzii despre un grup de copii retardaţi mintal care execută mişcări complexe. E imposibil ca două persoane să judece un subiect aşa de complicat exact la fel. Apoi Breuning l-a uimit pe Sprague cu un studiu

plătit de institutul Naţional de Sănătate Mintală din 1983: într-un singur an a obţinut un număr imens de observaţii, chiar imposibil. Apoi l-a uimit din nou în Noiembrie 1983, când a publicat rezultate tabulate la doi ani după trimiterea acasă de la Centrul Regional Coldwater din Michigan a copiilor retardaţi mintal. Curios să afle cum s-au obţinut date la doi ani după ieşirea din spital, Sprague a luat legătura cu Centrul Regional Coldwater şi-a aflat că – n-au fost obţinute datele, fiindcă nu se pot obţine. Când l-a întrebat pe Breuning, din 180 de cazuri tabulate Breuning avea date doar pentru 24. Cu regret Sprague a încercat să-l demaşte pe Breuning – dar n-a reuşit. Universitatea din Pittsburgh, unde era Breuning asistent la catedra de psihologie infantilă, a declarat că nu vede nimic rău în ce-a făcut Breuning, institutul Naţional de Sănătate Mintală a iniţiat o investigaţie care după ani şi ani de zile n-a ajunsnicaieri. În schimb Universitatea din Illinois, unde era Sprague angajat, şi acelaşi institut Naţional de Sănătate Mintală, au început să-l interogheze şi persecute pe Sprague. După ani şi ani de zile, şi numai din cauză că lucrurile au devenit publice, Universitatea din Illinois a trebuit să recunoască că n-a găsit nimic ce ar putea folosi împotriva lui Sprague, şi institutul Naţional de Sănătate Mintală a trebuit să recunoască despre o cercetare de-a lui Breuning în care erau tabulate observaţii despre 3.496 pacienţi mintali că niciuna dintre aceste observaţii nu există în realitate, şi că celelalte publicaţii ale lui Breuning sunt pline de minciuni şi rezultate ireale. Drept urmare, Sprague a fost cel pedepsit de către institutul Naţional de Sănătate Mintală care i-a tăiat fondurile pentru cercetare, pentru că a îndrăznit să dezvăluie fraudă lui Breuning, şi ca să slujească drept exemplu tuturor celor care îndrăznesc să dezvăluie furturi, fraude, şi înşelătorii.*39*

La facultatea de medicină a Universităţii din California de la San Diego, timp de 6 ani Dr. Robert Slutsky a publicat cu o fertilitate nemaipomenită, câte un studiu bazat pe experimente cu animale şi pacienţi tot la 10 zile. Dar unele din aceste experimente n-au fost făcute deloc: s-a găsit că 55 din publicaţiile lui sunt dubioase, şi 13 frauduloase. La Harvard, Dr. John Darsee a publicat rezultate experimentale cu nişte medicamente aplicate la câini care n-au putut fi reproduse – pentru ca rezultatele erau în mare parte inventate. În August 1986, Dr. Charles Glueck de la facultatea de medicină de la Universitatea din Cincinnati a publicat rezultate despre care s-a

constatat ulterior că erau falsificate în parte. În faţa acestor cazuri (de loc izolate), institutul Naţional pentru Sănătate a declarat că frauda ştiinţifică este în proporţie de 1 la mie; Daniel Koshland, redactorul revistei *Science* scrie că „99, 9999 %k din publicaţiile ştiinţifice sunt exacte şi adevărate". Dar un chestionar anonim completat de profesorii de la o mare universitate arata ca o treime din ei îl suspectau pe un coleg de fraudă ştiinţifică, dar mai puţin de jumătate din cei ce-l suspectau au reacţionat căci la ceilalţi le era frică c'o vor păţi; şi numai30 %k au răspuns că cine falsifica rezultate poate fi dat afară. Pare înrădăcinată credinţa în America că frauda e parte din mediul ştiinţific, la fel cu aerul pe care-l respirăm, intrigaţi, doi cercetători de la institutul Naţional pentru Sănătate, Walter Stewart şi Ned Feder, au iniţiat în 1983 o anchetă că să afle cum a putut John Darsee să publice peste 100 de lucrări fără să fie bănuit sau descoperit, mai ales de către cei 47 de oameni de ştiinţă care erau co-autori la unele din ele. Ni-au descoperit că – şi cei 47 aveau obiceiuri dubioase! Fiecare avea în medie 12 erori în lucrările publicate, o lucrare având 39 erori chiar. Unele erau greşeli de neatenţie şi lene, dar unele erau afirmaţii direct mincinoase. Cel puţin un sfert din cei examinaţi comiseră o fraudă. Apoi Stewart şi Feder şi-au pus întrebarea dacă unele somităţi care-şi pun numele pe-o lucrare, o citesc întâi. O lucrare descria un pacient în vârstă de 17 ani, bolnav de inimă, care era tatăl a patru copii între 4 şi 8 ani.

Toate periodicele au refuzat să publice rezultatele lui Stewart şi Feder. Cu greu şi-ntr-un târziu, *Nature* a acceptat articolul dar l-a refuzat imediat sub presiunile celor descoperiţi cu fraude. Văzând că nu pot să-şi publice concluziile, cei doi le-au supus Congresului american, ca să le aducă astfel în domeniul public. Atunci *Nature* a publicat un extras mult diluat din articolul lor, alături de un editorial care declară că nu e de acord cu Stewart şi Feder, şi de o dezminţire a unuia dintre cei pomeniţi de ei. Stewart şi Feder erau salariaţii institutului Naţional pentru Sănătate, care a început operaţia de pedepsire a celor doi dizidenţi. Au fost scoşi din laboratorul spaţios în care lucrau şi mutaţi într-un beci fără fereastră. Periodic sunt supuşi la persecuţii interne.*40*

Dr. Louis G. Keith, profesor de obstetrica la Universitatea Northwestern, a fost plătit între 1980 şi 1985 ca consultant şi martor în litigii de către compania A.H. Robins, producătoarea unui sistem de

anticoncepţionale atacate în justiţie de către femei care zic c'au fost sterilizate definitiv folosindu-l. Dr. Keith a susţinut la o înfăţişare că a făcut personal experienţe cu anticoncepţionalul, şi că n-a făcut nicio experienţă la altă înfăţişare. Dovedit sperjur în curtea cu juri la 3Martie 1988, Dr. Keith a rămas profesor la facultatea de medicină.*41* Rareori sunt pedepsiţi falsificatorii, mincinoşii, escrocii şi sperjurii. De cele mai multe ori sunt pedepsiţi cei care se ridică împotriva lor. În Ianuarie 1983, Laura ingraham, studentă la Dartmouth College din New Hampshire şi redactoarea revistei studenţeşti, lua cursuri de muzică de la profesorul negru William Cole. Studenţii plăteau câte $18.000 pe an taxe şcolare la acea universitate. Căutând să evalueze calitatea şcolarizării, revista lor difuzase testul de alfabetizare generală E.D. Hirsch la 349 de studenţi şi observase că doar jumătate din ei auziseră de Charles de Gaulle sau de libertăţile garantate prin lege în primul amendament la constituţia americană. Laura ingraham a făcut apoi greşeala să arate că profesorul William Cole e bun cântăreţ dar nu preda bine, fiindcă în clasa tot ce spune sunt doar divagaţii politice incendiare şi atacuri rasiste îndreptate împotriva albilor. Articolul cu pricina constă doar din citate directe din spusele lui William Cole. Două zile mai târziu, Laura ingraham era plecată, dar colega ei de cameră la căminul studenţesc a fost trezită dis-de-dimineaţă de profesorul William Cole care bătea cu pumnii în uşa vociferând că o va arunca afară din universitate pe Laura ingraham dacă nu vine să-şi ceară iertare în faţa întregii clase pentru citatele pe care le-a publicat. Cole a refuzat să mai predea şi să-şi îndeplinească obligaţiile, luând salariul în continuare, pe motiv că era supărat; cursurile lui nu se mai ţineau. A şi dat-o în judecată pe Laura ingraham, dar după doi ani şi-a retras acţiunea în tăcere. Decanul i-a spus lui Cole că n-ar fi trebuit să bată cu pumnii şi picioarele în uşa dormitorului de fete cu noaptea n cap, dar încolo întreaga universitate l-a susţinut sută la sută. Unul din colegii şi prietenii lui Cole a spus că dacă Laura ingraham îndrăzneşte să intre la cursul lui, îi va „rupe picioarele". O altă redactoare a revistei studenţeşti, Debbie Stone, a fost atacată pe când trecea prin parcul universitar de către profesorul Cole, care a înjurat-o şi i-a strigat „am să vă omor".

Autorităţile universităţii i-au cerut lui Debbie Stone să tacă din gură. Dar revista studenţească a publicat din nou o dovadă a stilului profesoral al profesorului Cole în Februarie 1988, care din nouconsta

din citate directe luate din gura lui Cole şi nimic altceva: pur şi simplu se dezvăluia din ce constă cursul lui Cole. Redacţia revistei a procedat în mod profesional, încercând să ia legătura în repetate rânduri cu Cole la telefon şi în scris şi personal, şi oferindu-se să publice replica lui.

Tot ce-a obţinut de la Cole a fost un torent de injurii şi epitete pline de ură de rasă împotriva albilor; Cole i-a atacat şi fizic, şi le-a distrus luminătorul de la aparatul de fotografiat. Rezultatul: preşedintele universităţii i-a pedepsit – **NU pe Cole ci pe cele patru victime.** Societatea Afro-Americană a universităţii a început să aţâţe la violenţă împotriva revistei pentru – ura de rasă. Preşedintele universităţii, James Freedman, s-a dus la una din întrunirile acestei societăţi cerându-şi scuze pentru „atacul ÎMPOTRIVA lui Cole". Comitetul de disciplină al universităţii a refuzat să audieze plângerile de violenţă fizică şi pagubă materială a celor patru studenţi agresaţi de Cole. În Aprilie 1988, trei dintre victime au fost suspendate şi al patrulea era în probaţie pentru ca, chipurile, „l-au sâcâit" pe Cole, l-au deranjat şi s-au purtat necorespunzător. Tot felul de fantasmagorii au început să curgă pe gură preşedintelui Freedman: studenţii care scriu la revista studenţească sunt, zice el, „agenţi provocatori deghizaţi în jurnalişti", şi trebuie să li se nege dreptul la libera expresie. Deşi revista e plină de redactori negri, Freedman susţine că e un cuib de albi rasişti care urăsc negrii şi femeile – deşi atât Laura ingraham cât şi Debbie Stone sunt femei.*42*

Sykes conchide: crima celor patru victime şi crimă studenţilor de la Dartmouth College a fost că au îndrăznit să evalueze calitatea şcolarizării plătite de părinţii lor cu atâţia bani. Profesorii sunt o clasă privilegiată de care nu trebuie să te atingi, zice Sykes. Dar nu toţi profesorii sunt o clasă privilegiată. Mulţi profesori au fost daţi afară şi înlocuiţi – cu cine? Care sunt atributele pe care trebuie să le aibă un candidat la o catedră universitară?

După cel de-al doilea război mondial, Generalul Eisenhower s-a reîntors din Europa şi-a devenit

Şeful Forţelor Armate şi, deşi n-avusese în viaţa lui nimic de-a face cu învăţământul, – preşedinteleuniversităţii Columbia în 1948.*43* Eisenhower, fiul unor evrei din Suedia, i-a declarat lui Maxwell Abbell, preşedintele Sinagogii Unite din America, pe vremea când candida la preşedinţie, că „eu sunt cel mai bun prieten pe care l-ar putea avea

evreii", şi că „am crescut cu convingerea că evreii sunt neamul ales".44 Angela Davis, activista comunistă neagră care a fondat partidul Panterelor Negre *(Black Panthers)* în anii 1960, era pe-atunci asistentă la catedra de filosofie a Universităţii din California din Los Angeles. De atunci a luat premiul Lenin pentru pace, a candidat de două ori la vice-preşedinţie din partea Partidului Comunist al Statelor Unite, şi-a incitat negrii la asasinate şi război împotriva albilor. În 1960 universitatea a renunţat la serviciile ei. În August 1970, Angela Davis i-a dus criminalului negru Jonathan Jackson o puşcă pe care acesta a folosit-o imediat în curtea cu juri asasinând pe judecătorul Harold J. Haley. Angela Davis a fugit la New York, unde a fost arestată, spre indignarea intelectualilor progresişti, care sunt siguri că aceasta valoroasă femeie de cultură şi poeta a fost persecutată doar pentru că este neagră. Una din „poeziile" ei conţine versul: „Să ne bucurăm când curge sângele poliţiştilor".

Astăzi s-a făcut în fine dreptate, căci Angela Davis este profesoară la Universitatea din California la Santa Cruz. O altă „pantera neagră" care se bucură când varsă sângele albilor este Harry Edwards, care-şi zice acum Doctor Harry Edwards; nu ştim care universitate i-a conferit doctoratul. Alt revoluţionar negru este Julius Lester, care s-a convertit la iudaism şi acum este profesor de studii iudaice la Universitatea din Massachusetts la Amherst. LeRoi Jones, revoluţionar fervent care nu doreşte decât să asasineze albi, explică: „când zicem că albii sunt răul în lume ne bazăm pe empirism nu pe teorie". Dar apoi şi-a schimbat numele în Imaru Barraka şi şi-a lărgit orizontul ideologic adoptând gândirea marxist-leninista a lui Mao-Tse-Dun şi tolerând alături unii bolşevici revoluţionari care nu sunt negri. Ultima veste pe care o avem despre el este că părăsise un post de profesor universitar în Long Island din statul New York pentru a deveni profesor de literatură afro-americană la Universitatea George Washington. Bettina Apthekar, fiicaprofesorului universitar şi conducătorul Partidului Comunist Herbert Apthekar, care are acum aproape 80 de ani şi însumează o jumătate de secol de activitate revoluţionară, este şi ea profesoara universitară; preda, alături de Angela Davis, „studii despre femei" la Universitatea din California la Santa Cruz. Herbert Apthekar nu e negru; e fiul unor evrei din Rusia, dar este autorul unui imens fluviu de istorie mincinoasă despre negri în Statele Unite ale Americii care este acum băgată pe gât absolut tuturor elevilor de liceu şi

studenţilor din Statele Unite – exact aşa cum era istoria partidului comunist fabricată şi băgată pe gâtul tuturor în ţările de sub călcâiul sovietic. Herbert Apthekar şi-a început cariera de „istoric" cu o teză la Universitatea Columbia despre masacrul organizat de Nat Turner (vezi capitolul I., nota 39).

Un alt autor, George Roche, preşedintele Colegiului Hillsdale, mai realist decât Sykes, a scris în cartea sa *The fall of the Ivory Tower: Government Funding, Corruption, and the Bankrupte, of American Higher Education – Căderea turnului de fildeş: finanţarea de către guvern, corupţia, şi falimentul învăţământului universitar în America* (Regnery Publishing, 1994) că finanţarea tot mai generoasă a universităţilor nu rezolvă problema decăderii învăţământului universitar. În 1960 universităţile aveau un buget de $7 miliarde; azi bugetul lor e de $172 de miliarde, şi întreprinderile se plâng ca titraţii universitari fac greşeli de ortografie şi gramatică şi nu ştiu face socoteli simple. De vină, zice Roche, sunt alocaţiile primite de la guvern, care nu generează decât abuzuri, fraudă şi risipă. În 1991 – 92, Harvard a acumulat datorii de $42 milioane. Yale a rămas în urmă cu plăţi de şi miliard. City University din New York vrea să reducă $40 milioane din buget. Universitatea din California la Los Angeles desfiinţează patru şcoli tehnice şi taie $38 milioane din buget. Universitatea din Maryland închide 56 de catedre, reorganizează alte 59, şi închide o întreagă facultate. Ajutoarele federale par să aibă acest efect. În cazul burselor Stafford, 54%k din bani sunt irosiţi de administrarea ajutorului. Oricine poate primi împrumuturi Stafford, indiferent ce face, zice Roche. Ajutorul Pell este falimentar, dar continua să dea burse unor criminaliin timp ce aceştia sunt la închisoare, infuzia aceasta de burse de la guvernul federal face să crească taxele şcolare. De ce n-ar creşte, de vreme ce în două treimi din cazuri, la Harvard, nu studenţii plătesc ci guvernul federal? Cursurile au devenit din ce în ce mai mult cuvântări ţinute în faţa a 500 –

1.000 de studenţi. Ni, cum nu ei plătesc, şi nimeni nu-i vede, nu-i cunoaşte, nu-i întreabă niciodată nimic, studenţii nu se prea omoară cu studiul. Un student a urmărit cariera a peste o jumătate de milion de studenţi la 300 de instituţii şi-a dovedit că numai jumătate din ei au reuşit în răstimp de 6 ani să absolve cu titlul de baccalaureus (obţinut în 3 ani mai demult). Profesorii predau circa 6 – 9 ore pe săptămână. s-ar zice că lucrează la altceva restul timpului, dar nu se ştie la ce, căci

60%k din ei n-au scris în viaţa lor o carte, şi o treime n-au scris nici măcar un articol. Ni cele pe care le-au scris sunt de tipul: *Politica sexuală a alimentaţiei cu carne; Istoria unei comunităţi de lesbiene; Uită-te pe ecran: critică programului de televiziune cu poveşti de iubire; Bărbaţi, femei şi ferăstrăul electric: genul în filmul de groază modern*.*45* Roche scrie că luptă pentru distrugerea fibrei morale a tineretului e acerbă în universităţi. Multe universităţi organizează „săptămâna prezervativelor", în care le distribuie şi îndeamnă la probe. Dacă studenţii vor să se mute din camere în care sunt obligaţi să asiste la copulari homosexuale sau heterosexuale care le ofensează pudoarea, nu li se permite, căci „s-ar face discriminare împotriva celor care copulează". La Universitatea din Massachusetts de la Amherst, pedofilii sunt protejaţi de statutele universităţii (deşi copularea cu copii mici este **încă** ilegală în Statele Unite); la Universitatea Cornell, cei care fac cerere de serviciu sunt obligaţi să vizioneze un film cu copulare între bărbaţi, ca să fie judecaţi dacă au ceva împotriva homosexualilor.

Nelson Rockefeller a creat şi dirijat Departamentul Sănătăţii, Educaţiei şi Asistenţei Sociale din guvernul american. De zeci de ani educaţia se face în America după cum dictează Rockefeller şi Rothschild, prin Departamentul Educaţiei şi prin Fundaţiile Ford şi Carnegie; şi munca lor a fost, după cum arată raportul Reece, „să răstoarne sistemul american şi să-l înlocuiască cu un stat socialist". Decanii catedrelor de pedagogie, care stabilesc conţinutul ideologic al educaţiei profesorilor din toată ţara, la Universităţile Columbia, Cornell, New York, Sarah Lawrence, Notre Dame, Stanford, Yale, Chicago, John's Hopkins, Brown, Wisconsin, şi Washington şi Lee sunt membri CFR. Tot aşa sunt mulţi preşedinţi ai universităţilor. La Universitatea din Chicago, 69 profesori sunt membri în CFR, la Princeton, 58, la Harvard, 30.*46* La catedrele literare, de artă şi de psihologie nici măcar 2 %k nu mai sunt creştini.

V

Dacă te duci la New York, în multe cartiere nu eşti sigur că vei ajunge viu de acasă la staţia de metrou. Pereţii caselor, gardurile, suprafeţele accesibile în acele cartiere sunt desfigurate de murdarii şi mâzgăliturі executate stropind vopsea din cutii sub presiune, numite *graffiti*. Până recent, aceste murdarii şi mâzgăliturі erau considerate acte de vandalism. În 1992, guvernul a declarat că sunt opere de artă.

La Miami, la Centrul Municipal pentru Artele Frumoase, s-a organizat o expoziţie a unui mare pictor contemporan de *graffi*şi care se distingea în două feluri: întâi, arta lui constă din murdărirea pereţilor caselor cu *graffiţi* executate apăsând pe capacul unei cutii cu vopsea; şi apoi, a murit de AIDS (SIDA), căci era consumator de heroină şi s-a infectat drogându-se cu acul unui prieten bolnav. Profesorii de liceu au vizitat expoziţia şi şi-au învăţat elevii să-l emuleze pe acest artist, care, după cum ne-a explicat o profesoară de „aprecierea artei", a „redat vieţii artă, aducând-o din nou din muzee printre noi, pe stradă". Toate statuile şi fântânile frumoase create în secolele trecute care ne-au împodobit oraşele erau pe stradă dar probabil nu erau „printre noi".

Fundaţia Naţională pentru Artă a Statelor Unite – The National Endowment for the Arts (NEfă) este o agenţie care foloseşte banii cetăţenilor colectaţi din impozite pe salarii pentru ca să „promoveze artă". În 1993 această fundaţie a intenţionat să cumpere cu $1, 6 milioane (peste un milion şi jumătate) de dolari următoarea opera de arta a artistei Judy Chicago intitulată *Cina: un simbol al moştenirii noastre*: o masă festivă triunghiulară cu 39 de tacâmuri, câte un tacâm pentru fiecare mare femeie din istoria Statelor Unite; fiecare tacâm are o farfurie, şi pe fiecare farfurie este arătat un vagin care reprezintă pe acea mare femeie din istoria Americii. Pe unii membrii ai Congresului i-a podidit dezgustul şi-au cerut să nu fie cumpărată acea „operă de arta" cu banii cetăţenilor. Dar 123 de membri ai Congresului au fost de părere că trebuie să „sprijine artă" şi că cine nu doreşte să cumpere cele 39 de vagine cu banii publici nu „sprijină artă".

La 5 Martie 1994 a avut loc un eveniment artistic la Cabaretul St. Patrick, prezentat de Centrul Walker pentru Artă din Minneapolis, Minnesota, finanţat în parte de către Naţional Endowment for the Arts, NEfă, cu bani luaţi de la contribuabili. The National Endowment for the Arts este braţul guvernului care promovează artele. Evenimentul artistic a constat din apariţia pe scenă a unui „artist" numit Ron Athey, originar din Los Angeles, care are SIDA, şi care a înfipt cuţitul într-un alt „artist"; a muiat apoi ştergare în sângele proaspăt ce curgea din rană şi-a trimis ştergarele peste capetele publicului din sală cu ajutorul unor frânghii întinse peste rulmenţi. Unii spectatori mai puţin cultivaţi s-au cam ferit de sângele ce picura din ştergare. Ba unii mai opaci, temători că vor fi infectaţi cu SIDA, s-au plâns – bineînţeles, degeaba. Biletele pentru acest spectacol artistic au costat în jur de $100, şi s-au

vândut toate. În decursul spectacolului, descris în program ca „tortura erotică" ce foloseşte „iconografie religioasă", artistul Ron Athey şi-a înfipt ace în cap provocându-şi sângerări, şi şi-a înfipt ace şi-n braţ. În final, s-au înfipt spiţe de metal în obrajii a doua „artiste". Kathy Halbreich, directoarea Centrului Walker pentru Artă, a declarat că această operă trebuie înţeleasă în contextul „ritualurilor bisericii". Centrul Walker pentru Artă a primit de la NEfă peste un milion de dolari în ultimii trei ani.*1* Don Nickles şi Robert Byrd, membri în Congresul Statelor Unite, au dezaprobat acest eveniment artistic în scrisori, la care directoarea NEfă, Jane Alexander, le-a răspuns că n-au dreptate. Congresul şi-a manifestat dezaprobarea tăind alocaţia NEfă cu… 2%k.*2* Preşedinţiistatelor Unite, Bill şi Hillary Clinton, au numit-o pe actriţă Jane Alexander şefa la NEfă şi i-au trasat sarcina să facă astfel încât „artă să facă parte din viaţa fiecărui american din ţară" – dar arta promovată de NEfă. Americanii nu mai au voie să se ferească de urdorile Fundaţiei Naţionale pentru Artă (NEfă). Jane Alexander a dezvăluit misiunea Fundaţiei Naţionale pentru Artă (NEfă): „să obişnuiască publicul cu homosexualitatea cu neetul".*3*

În Octombrie 1993, NEfă a finanţat trei festivaluri cinematografice homosexuale la Pittsburgh cu

$17.500. Filmele care-au participat la aceste festivaluri finanţate de către guvern prin NEfă au arătat procesul masturbaţiei, acte sexuale orale executate de bărbaţi homosexuali, şi un bărbat care lingea interiorul unei latrine.

În 1994, Fundaţia Naţională pentru Arte a dat $15.000 unui grup de huligance ce-şi zic „guerilla girls", umbla mascate şi îmbrăcate în negru, căutând să semene cu nişte gorile, şi lipesc afişe pornografice care arata penisuri umflate, exagerat de mari, peste afişele muzeelor şi expoziţiilor de pictură. Afişele lor sunt, chipurile, proteste la faptul că sunt foarte multe tablouri de pictori bărbaţi în muzee şi mai puţine tablouri de pictori femei.*4*

Bugetul NEfă este de 174 milioane de dolari în 1994. Berit Kjos arata ce fel de artă a promovat

NEfă în 1992 şi 1993:

%Kitchen Theatre din New York a primit $13.000 pentru producţia unei înregistrări a „artistei" Annie Sprinkle, a cărei „arta" constă din faptul că-şi depărtează picioarele pe scenă şi invita publicul

să-i exploreze profunzimile vaginului în timp ce recita rugăciuni adresate „spiritelor prostituatelor de la templele din antichitate”. „De obicei iau o grămadă de bani pentru asta”, a exclamat Annie Sprinkle pe scenă, „dar astă seară guvernul plăteşte”.

%S-au dat 25.000 pentru filmul *Poison – Otrava*, un film care ilustrează grafic copulaţia homosexuală.

zinstitutul Arts Complex a primit $20.000, pentru evenimente artistice care au inclus apariţia aceleiaşi Annie Sprinkle care-apovestit „evoluţia ei sexuală”.

%Clubul de Teatru Experimental *La MaMa*, care oferă arenă de selecţie pentru „lesbienele care ucid”, a primit $170.105.

%Artistul Joel-Peter Witkin a primit $20.000, a patra bursă pe care-a primit-o acest artist de la NEfă, ca să producă următoarele opere de artă: o fotografie intitulată „întinderea testiculelor”; altă care arata o „femeie care castrează un bărbat”; un „crucifix cu erecţie”; o fotografie a unui sărut care uneşte buzele celor două jumătăţi ale capului unui cadavru de bărbat tăiat longitudinal de-a lungul nasului. Această ultimă operă de artă a fost cumpărată cu $27.000 la Sotheby în 1990.

%$14.375 a primit Tim Miller, care se urcă pe scenă, se dezbrăca, şi-şi stimulează penisul, în cadrul unui spectacol artistic numit „trupul meu ciudat”.

%$19.750 s-au dat unei organizaţii care oferă publicului vizionarea unor filme pornografice de la festivalul filmului homosexual şi lesbian din San Francisco.

%$20.000 s-au dat unui „artist” care a promis că va folosi banii pentru un film „comico-serios despre ciudăţeniile obsesiilor sexuale”.

%$50.000 lui Allan Berube şi Arthur Dong ca să facă un film despre homosexualii din timpul celui de-al doilea război mondial.

%$17.000 lui Tony Kushner care-a scris piesa *Angels în America: Millenium Approaches – îngeri în America: Se-apropie Mileniul*, cu teme homosexuale.

zâncă o bursă lui Tim Miller.

%O bursă lui Holly Hughes, a cărei realizare artistică se bazează pe faptul că-şi introduce diverse zarzavaturi în diverse orificii ale trupului.

%O nouă bursa teatrului Kitchen din New York.

%O bursă pentru asociaţia Brava! ca să organizeze programe pentru lesbienele şi homosexualii de vârsta şcolară aiminorităţilor africane, asiatice şi latino-americane din Statele Unite.

%Un contract de $3, 2 milioane anual pentru 3 ani lui Melanie Beene că „consultanţă". Nu e prea clar cui şi ce consultaţii da Melanie Breene, care a şi cheltuit $700.000 pe „diurna" la un salariu de

$350.000.

Una dintre cele mai frumoase statui din Washington este aşezată în faţa monumentului soldaţilor căzuţi în Vietnam şi reprezintă trei soldaţi. Este opera sculptorului contemporan Frederick Hart, care a petrecut trei ani într-o mansardă lipsită de căldură în iarnă grea din Washington sculptând splendidul basorelief *Creaţia* pentru faţada Catedralei Naţionale din Washington. Fundaţia Naţională pentru Artă i-a refuzat orice fel de bursa, zicând că „ceea ce face el nu e artă".*5* Cititorul acestor rânduri se va întreba cum e posibil ca milioane de oameni să declare că Rafael şi Michelangelo sunt depăşiţi, fumaţi, plictisitori, dar linsul latrinelor e artă. Dar civilizaţia şi cultură creştină au fost demolate cu răbdare şi perseverenţa într-un răstimp de peste un secol.

Nu s-a trecut direct la formele extreme de degradare şi decadentă pe care le admira intelectualitatea progresistă astăzi. Am fost luaţi cu încetul.

„Americanii sunt pradă uşoară. În general, le lipseşte subtilitatea levantină a celor ce-i înşală. Sunt nişte oameni simpli, direcţi, deschişi, dar, dintr-un motiv obscur, s-ar părea că le e ruşine de asta. Doresc să fie rafinaţi. Doresc ca toată lumea să-i creadă „şic şi moderni. De câte ori apare o modă, vor să fie primii care o adoptă. Această tendinţă nenorocită, şi credulitatea lor fără limită, i-a făcut să fie de râsul lumii…", scria un patriot american în 1974.*6* De atunci au trecut 20 de ani, şi nu mai râde nimeni. Căci culturnicii din toată lumea s-au luat ca oile behăind după ei şi admiră aceleaşi pânze mâzgălite cu excrement şi aceleaşi grămezi de resturi de fiare ruginite ca ale „sculptorului" Robert Morris, plătite cu sute de mii de dolari şi instalate cu mare pompă în pieţe publice ca să „înfrumuseţeze oraşul". Oricine poate arunca excrement pe o bucată de pânză, dar nu oricine poate să şi-l vadă atârnat în muzeu şi admirat de intelectuali şi de copii duşi cu şcoala în cadrul orelor de „aprecierea artei". Cine sunt criticii

de artă care decid care sunt artiştii? Cine-i face pe ei critici de artă? Cine finanţează revistele literare şi de artă, instalează criticii, cumpăra şi finanţează muzeele de arta modernă – şi în ce scop?

În 1972 sau 1973, un profesor şi critic de artă de la o universitate din New York a ţinut o conferinţă la universitatea din Bucureşti. Fiind bucureştenii la ora aceea cam înapoiaţi, nu le-a arătat pânzele unse cu excrement, ci i-a luat cu încetul şi le-a arătat doar pânze complet albe, goale; apoi pânze care aveau doar o dungă verticală la mijloc; şi alte asemenea capodopere ale modernismului. Ni atunci s-a văzut clar cine are stofă de intelectual şi cine nu, intelectualii autentici au căzut în extaz şi-au început să „pătrundă" arta modernă. Cei mai înapoiaţi s-au uitat cu nedumerire şi unul şi-a manifestat ignoranta întrebând cum se selectează acele opere de artă.

În 1993, Academia de Arte Frumoase din Manchester a selectad 150 de picturi dintre cele 1.000 oferite pentru expoziţia anuală. Una dintre ele, *Ritmul Copacilor*, a fost lăudată pentru „calitatea echilibrului coloristic, pentru compoziţie şi pentru excelenţă tehnică". Când Helen Johnson, care oferise pictura, a dezvăluit că autorul era fiul ei care o „pictase" la vârsta de 4 ani, preşedintele Academiei, Glenys Latham, a explicat: „arta copiilor are adesea o nevinovăţie, o calitate de-a fi inedită, pe care adulţii de multe ori se străduiesc s-o recapete". Dar iniţial *Ritmul Copacilor* fusese lăudat pentru „excelenţă tehnică", nu pentru „nevinovăţie!" „E dovedit că oricine poate face arta modernă", a spus mama „pictorului".7 Burton Silver şi Heather Busch au publicat în 1994 un studiu intitulat *Why Cats Paint: A Theory of Feline Aesthetics* – *De ce pictează pisicile: teoria esteticii feline*, în care este studiată printre altele pisica artistă Bootsie care este „transexpresionista", a avut cinci expoziţii în ultimii patru ani, şi şi-a vândut operele cu peste $75.000 (oare ce-o fi făcând cu banii?) *8* Ni criticii vor găsi întotdeauna vorbe goale şi sonore cu care să acopere adevărul. „Esenţa creativităţii este adaptabilitatea la imediat", zice Walter Darbybannard, şeful Catedrei de Arte Plastice şi Istoria Artelor de la Universitatea din Miami. Walter Darby Bannard a fost numit şef de catedră fără experienţă pedagogică, fără să fi predat vreodată; înainte de asta fusese 25 de ani „artist independent". Pânzele pictate de el sunt foarte mari. Iată cum sunt create: peste pânza întinsă pe podea, Walter Darby Bannard varsa una sau două canistre de vopsea de consistenta maionezei, şi de orice culoare; apoi ia un măturoi folosit pentru

maturarea aleilor, şi-l împinge puţin prin vopseaua de pe pânză. Când pânza s-a uscat, este atârnată în muzeul universităţii, la expoziţia profesorilor. Uneori însă este atârnată în expoziţii dedicate în întregime pictorului.

Generaţii întregi de studenţi învaţă să picteze că şeful catedrei, spre disperarea oamenilor de serviciu, care de două ori pe an trebuie să rănească după îngrozitoarea murdărie lăsată în urma lor de către artişti. Deşi zeci şi sute de astfel de „picturi" care arata absolut la fel sunt create an de an de generaţii de tineri pictori, numai unele dintre ele se vând sau ajung să „înfrumuseţeze" instituţiile publice – şi ajungem din nou la întrebarea prostească: cum se selectează operele de arta modernă, şi cine te face, din simplu cetăţean, „artist?"

Paul ingbretson, pictor (adevărat, nu modern) din Boston, Massachusetts, şi-a pus aceleaşi întrebări – şi nu din invidie; căci Paul ingbretson, deşi n-are succes de critică şi nu e pomenit în periodicele de artă, are succes de public şi trăieşte confortabil din pictura ne-modernă. „Am început să mă-ntreb", zice el, „dacă modernismul nu se trage din marea tradiţie artistică a occidentului, atunci din cine se trage?... La început cercetările mele n-au realizat nimic decât obişnuitele afirmaţii sonore cum că inovatori străluciţi că Braque şi Picasso au dus arta înainte. Artă, se spune, e ca homo sapiens, pe cale de a deveni ceva mai înalt, ceva care depăşeşte materialul. Moderniştii, se insistă, cauta „centrul vital şi resping „exteriorul nesemnificativ. Mi s-a repetat la nesfârşit că modernistul e adevăratul erou, căci el poate să evite lumea fizică superficială pe care toţi artiştii au confundat-o cu realitatea până acum". Deci modernismul n-are nimic de-a face cu ce se vede cu ochii, ci cu lumea spiritului. Ani de zile, ingbretson a citit sincercetat fără să găsească descrierea acelei semnificaţii spirituale a modernismului, decât în referiri şi afirmaţii vagi şi disparate – până ce i-a deschis ochii apariţia volumului *The Spiritual în Art: Abstract Expressionism, 1890 – 1985 – Spiritualul în Artă: Expresionismul Abstract, 1890 – 1985*.

Esenţa spiritualităţii artei moderne e legată, a descoperit ingbretson, de magie neagră şi credinţe oculte. Unii pictori cauta să redea experienţe câştigate în transă sau şedinţe de spiritism. Alţii cauta „conştiinţa cosmică". Alţii cauta „vindecarea" cu ajutorul supranaturalului. Nimic nou în asta; William Blake în secolul XVIII

desena lumea spiritelor – dar o desena de maniera realistă.

Eugone Delacroix a susţinut că şi-a pictat cele mai bune tablouri când suferea de meningita. Artiştii moderni i-au preluat teza. „Naşterea şi dezvoltarea artei abstracte e legată inextricabil de curentele spiritualiste ale Europei din ultima parte a secolului XIX şi prima parte a secolului XX", scrie Maurice Tuchman în *The Spiritual în Art*. Linda Dalrymple Henderson scrie în editorialul la numărul de iarnă din 1985 al revistei *Collège Art Journal*: „Apariţia la sfârşitul secolului XIX a unor noi teorii despre realitate şi despre sine a creat o breşă pentru pătrunderea ideilor mistice şi oculte care pot fi din ce în ce mai mult identificate ca fiind caracteristică principală a modernismului în sine". Care sunt aceste „idei mistice şi oculte" ale modernismului? Alchimia, antropozofia, cabala, hermetismul, misticismul, ocultele, spiritismul, swedenborgianismul, taoismul şi teozofia. (Azi, nouă ani mai târziu, anticreştinismul Noii Ere, New Age, le conţine pe toate acestea şi încă altele). Kandinsky, Jean Arp, Piet Mondrian, Jackson Pollock, Paul Gauguin, erau adepţii teozofilor Madame Blavatsky, Annie Besant, şi Rudolf Steiner; Kandinsky citea un periodic numit *Luzifer Gnosis – Gnostica lucifericǎ*. În literatură, la acea oră, dadaismul se adapă din izvorul acestui spiritualism ocult.

Odată cu dușmănia acerbă pentru creştinism, aceşti „spiritualişti oculţi" şi artişti au îmbrăţişat imaginile tuturor religiilor păgâne, africane, precolumbiene, primitive, amerindiene.

Apoi, artiştii moderni s-au dedat automatismului. Paul Klee scrie: „Mâna mea e instrumentul unei puteri depărtate. Nu intelectul meu îi ordonă, ci altceva, ceva mai înalt, mai îndepărtat – de altundeva. Trebuie că am prieteni buni acolo, unii luminaţi, dar şi unii întunecaţi". Arshile Gorky „a făcut un mare stil din automatism", scrie Irving Sandler, care arata că toţi expresioniştii abstracţi din anii 1940 – 50, în afară de Motherwell, „au fost atraşi de mituri antice şi artă primitivă şi foloseau automatismul ca să dezvăluie ceea ce ei credeau că sunt simboluri universale care locuiesc în minte" (*The Triumph of American Painting – Triumful picturii americane*). În 1924, Andri Breton definise automatismul că „dictare a gândului, fără vreun control al raţiunii şi lipsit de orice preocupare estetică ori morală", în manifestul suprarealismului. Kandinsky a luat imagini din texte teozofice; Mondrian s-a străduit să reprezinte concepte teozofice; Max Ernst s-a

străduit să prezinte tradiţia alchimiei. Cubismul este de asemenea o ilustrare a ocultului, a celei de-a patra dimensiuni a lui Guillaume Apollinaire. Jacques Lipchitz scrie că cubiştii „citisera *Tabla de Smarald* a lui Paracelsus [atribuită ulterior lui Hermes Trismegistus]. Cubiştii se interesau şi de proprietăţile oculte ale imaginilor".

Exemplele şi citatele continuă: ingbretson reţine tendinţa esenţială anticreştina – legată de o altă trăsătură esenţială a modernismului: devotamentul pentru revoluţia bolşevică.

Toţi corifeii şi discipolii artei moderne nu vorbesc decât despre reînnoire, eliberare, emancipare, avânt-gardă. Kandinsky, scrie Henderson, voia „să pregătească oamenii pentru lupta pentru marea utopie". „Nu toţi socialiştii sunt adepţii ai teozofiei, dar toţi adepţii teozofiei sunt socialişti", zice un conducător al teozofiei americane. Annie Besant a participat la fabianism.

Samuel Putnam, criticul de artă al revistei *The New Masses*, scrie: „suprarealiştii sunt comunişti declaraţi". Criticul literar comunist Herbert Read scrie: „Suprarealismul este aplicarea aceleiaşi metode logice (materialismul dialectic) în domeniul artei". Kandinsky şi Marc Chagall au fost luptători comunişti. Pablo Picasso a fost membru cotizant al partidului comunist; siapologetul său, Anthony Blunt, care-a scris o cărticică despre arta „anti-imperialista" a lui Picasso, a fost spion plătit de KGB-ul sovietic.

Lista pictorilor dadaişti, futurişti, expresionişti abstracţi, *ash can* (ladă de gunoi), şi aşa mai departe, care au fost şi sunt afiliaţi activi în slujba bolşevismului este nesfârşită, scrie ingbretson. Criticul de artă Harold Rosenberg este şi el de acord că „aproape toţi părinţii artei abstracte americane… Pollock… Rothko… de Kooning… Reinhardt şi Motherwell" au fost afiliaţi comunismului, ultimii doi declaraţi marxişti, şi Motherwell dedicat invaziei bolşevice în războiul civil din Spania. În 1961, Rosenberg anunţa că Jackson Pollock s-a înscris în partidul comunist.

Prima mare expoziţie modernistă din Statele Unite a avut loc în 1913, organizată de „cei opt", un grup de pictori care predau sub conducerea formală a lui Robert Henri la Neoala Modernă din New York; trei dintre ei lucrau la revista *The New Masses*, şi unul a pictat pentru sediul organului partidului comunist american, *The Daily Worker.*

„Evident", scrie ingbretson, „ei n-au făcut-o pe spezele proprii. Dacă ai nevoie de fonduri pentru expoziţia de artă revoluţionară creată de nişte mistici stranii cu tendinţe socialiste, cui să-i ceri bani? Natural, lui Vanderbilt. Şi-aşa au şi făcut. Vanderbiltii au fost ultrafericiţi să sprijine cauza modernismului. Li s-au alăturat curând Rockefellerii, şi după Rockefelleri, Guggenheimii, şi aşa mai departe".*9* Guggenheimii au creat Muzeul de Arta Modernă din New York; tot un muzeu Peggy Guggenheim de Arta Modernă poluează Veneţia, în Italia; Vanderbiltii au fondat muzeul Whitney. Guggenheimii au mai înfiinţat, în colaborare cu socialistul Herbert Read, institutul de Artă Contemporană la Londra, care a făcut cel puţin şapte vlăstare în America; toate dedicate „glorificării revoluţiei permanente în artă". Aceşti plutocraţi filantropi şi binefăcători, în nesfârşita lor dragoste pentru frumos, au creat la Harvard o şcoală care să producă generaţiile de critici, specialişti, directori de muzee, curatori de care e nevoie pentru întronarea definitivă a bolşevismului şi ocultismului în arta sub formamodernismului. Neoala a fost inaugurata în 1922 de către Paul J. Sachs (de la banca Goldman, Sachs et Comp.), şi **încetul cu încetul absolvenţii acestei şcoli au înlocuit criticii şi specialiştii autentici din universităţile, publicaţiile şi muzeele Americii**. Pe la 1940, 300 din aceşti absolvenţi ocupaseră muzeele de artă şi şi-au început activitatea. Au eliminat procesul de selecţie a operelor de artă cumpărate cu banii publicului, luând singuri toate deciziile; şi-au început să elimine capodoperele marilor pictori şi sculptori din trecut şi să le nlocuiască cu producţiile moderniste. Cu această ocazie, excelente tablouri au dispărut, unele fără urmă – desigur că s-au dus undeva. Ni propaganda lor susţinută, coordonată şi zgomotoasă a aşternut o pătură groasă peste minţile intelectualilor rafinaţi din „lumea liberă".

În 1926, Arshile Gorky, care avea 22 de ani şi nu făcuse încă nimica, a dat tonul intelectualilor lumii, declarând că Picasso şi Matisse „sunt mai mari pictori decât marii pictori din trecut.

CIzanne este cel mai mare artist care-a trăit vreodată, aş zice", a spus el. Maxim Gorky în Uniunea Sovietică a întrebat retoric în 1931: „A existat vreodată în ultimele şase secole arta mai mare decât cubismul?" Ulterior, cubismul n-a mai fost aşa de mare în Uniunea Sovietică; dar Picasso şi Matisse au rămas să domnească supremi în occident.

Ingbretson se întreabă: oare de ce-au cheltuit miliardarii de teapa Vanderbiltilor, Guggenheimilor, Rockefellerilor, a lui Sachs şi Goldman, aşa de mult ca să facă din indivizi că Jackson Pollock sau Rothko sau Pablo Picasso mari artişti? Aveau ei oare o investiţie iniţială în pânzele acestor necunoscuţi a căror valoare voiau s-o sporească pe piaţă? Dar dacă e aşa, cum de nu s-a nimerit să investească cumpărând la preţ derizoriu operele unui pictor necunoscut care pictează acceptabil, doar ar fi realizat acelaşi profit? De ce au fost aleşi tocmai aceşti iluştri incompetenţi care practica magia neagră şi propovăduiesc bolşevismul ca să fie făcuţi mari artişti? Ce atracţie fatală au ideologia comunistă şi religiile oculte pentru aceşti miliardari?

Răspunsul îl dă însuşi John D. Rockefeller III, în cărticica *să the Second American Revolution – A doua revoluţie americană*. El nu e revoluţionar, scrie Rockefeller, dar vrea să facă astfel că revoluţia ce are loc să fie „o adevărată revoluţie", în spiritul descris de Fran Çois Revel în cartea sa *Without Marx or Jesus – Fără Marx ori Iisus*: „**o transformare socială, culturală, morală şi chiar artistică, în care sunt date afară valorile lumii vechi, sunt schimbate raporturile dintre oameni, se schimbă conceptul de familie, valoarea muncii şi chiar scopurile existenţei sunt schimbate**". Cu alte cuvinte, Rockefeller vrea să instaureze Noua Ordine Mondială, lumea sclavilor (de-alde noi) şi-a stăpânilor de sclavi (de-alde Rothschild, Rockefeller, Guggenheim, Sach, Goldstein – clica celor 300).

În Februarie 1987, Robert Hughes scria în *Time*: „Dacă încă-şi închipuie cineva că modernismul nu este cultura oficială a zilelor noastre, şi că nu este religia seculară a Statelor Unite ale Americii, acest proiect [nouă aripă a Muzeului Metropolitan din New York] îi va spulbera ultimele iluzii".

Paul ingbretson îşi încheie prezentarea consemnând admiraţia criticilor de artă pentru opera „geniului" contemporan Julian Schnabel, care constă din pânze pe care sunt lipite cioburi de farfurii sparte cu un material care arata că excrementul uman.*9*

Cu excepţia Rosei Bonheur, înainte de Pablo Picasso n-au existat pictori evrei; căci sinagogă interzice imaginile. Dar Pablo Picasso a reconciliat dictatul talmudic cu ideologia lui comunistă, şi-a intrat în lumea artei nu creând imagini ci distrugându-le. Imediat celebrat în

două cărţi de altă furnica parazita, Gertrude Stein, Picasso a devenit şeful unei şcoli care s-a dedicat distrugerii tradiţiei artei europene – unii dizolvând imaginea în forme abstracte lipsite de sens (artă abstractă), alţii făcând-o dementă (arta suprarealistă), scria Părintele Leonard Feeney cu zeci de ani în urmă. Triumful artei moderne a fost înlocuirea imaginilor din bisericile creştinilor cu aceste produse abstracte şi suprarealiste; Jacob Epstein, fp, înnobilat de regină Elisabeta îl a Angliei, produce Hristoşi cubişti care înlocuiesc frumoasele şi mişcătoarele statui tradiţionale.

În toamna anului 1993, scrie Mircea Damsker, „am avut la New York o deosebită abundenţa de retrospective artistice: Renl Magritte, Utopia rusă, Henri Matisse, şi… Chagall".

„Expoziţia din Soho cuprinde cele şapte panouri ale lui Chagall făcute pentru decorarea Teatrului Evreiesc din Moscova… valoarea acestor tablouri e multiplă. În primul rând au o valoare istorică căci au fost ascunse zeci de ani în subsolurile teatrului din Moscova, interzise, dar nu distruse…

Oficialitatea comunistă cunoştea valoarea lor". Într-adevăr, o cunoştea. Cunoştea valoarea lor pentru revoluţia bolşevică, pentru Noua Ordine Mondială.

În continuare, Mircea Damsker da biografia lui Marc Chagall. Să vedem cât a avut acest pictor de suferit din partea „antisemitismului ţarist şi sovietic".

„Marc Chagall (Moishe Shegal) s-a născut la 7 Iulie 1887 la Pestkovatik, o suburbie a Vitebsk-ului, într-o casă din bârne. Tatăl lui a fost negustor de scrumbii. Data naşterii nu este confirmată nici de el singur, având în vedere condiţiile de înregistrare din Rusia de atunci". [Paranteza noastră: condiţiile de înregistrare din Rusia de atunci erau ca evreii erau liberi să-şi înregistreze copiii unde doreau, la ofiţerul stării civile dacă doreau, sau la rabinul lor dacă doreau; şi, pentru a-i feri de serviciul militar, evreii păstrau intenţionat neclară data naşterii fiilor lor.]

„Educaţie religioasă intensă şi cultura hasidica. Încă din tinereţe se mută la Vitebsk. În 1903 pogromul de la Chişinău, care deschide seria nenumăratelor masacre din Rusia, printre care şi cea din Vitebsk, la care asista şi el. Întreaga lui operă e influenţată de copilăria, religia, pogromul, biblia. Vezi sinagogile care ard, evreii înspăimântaţi, mizeria

satelor în care trăiau, refugiul în visuri de mai bine, poveştile biblice". [Paranteza noastră: în ultima vreme a început o propagandă intensivă despre antisemitismul ucrainenilor. La 30 Octombrie 1944, Canalul 2 (PBS) de televiziune din Miami a acuzat ucrainenii de organizarea pogromurilor. La 6 Noiembrie a dat citire unei frânturi din scrisoarea prin care episcopul greco-catolic ucrainean protestă şi se oferea să ajute PBS-ul în descoperirea adevărului – ofertă care a ramasfara răspuns.]

„În 1907 studiază la Colegiul imperial de artă de la Petersburg [în ciuda "persecuţiilor ţariste?! "]. În acest timp, ca să se poată susţine materialiceşte, e profesor de artă „part time [în ciuda

"discriminării antisemite?! "]. În 1910 pleacă la Paris cu o bursă oferită de Vinaver, un membru al Dumei ţariste [o bursă de la "opresori"?!]. În 1914 are o expoziţie la Berlin, tocmai când izbucneşte războiul. De acolo **este obligat să se întoarcă în Rusia, la nunta surorii lui** [sublinierea noastră: **obligat?!** l şi o întâlneşte pe Bela, viitoarea lui soţie… în 1915 se însoară şi are o expoziţie la Moscova [sub asuprirea ţaristă?!]. În 1917 este numit comisar al artelor la Vitebsk de către Lunacearski (pe care l-a cunoscut la Paris) şi care a fost numit de Lenin, comisarul poporului pentru Educaţie şi Cultură pe întreaga Rusie. În 1920 încep neînţelegerile cu Malevici şi ceilalţi, pe care **el i-a adus profesori la şcoala de artă din Vitebsk, şi este obligat să părăsească oraşul şi pleacă la Moscova, ca profesor la o şcoală de orfani de război** [sublinierea noastră]. Ulterior lucrează pentru Noul Teatru Evreiesc din Moscova.

„În 1922 pleacă din nou în Franţa. În 1926 prima expoziţie la New York. În 1959 decorează Teatrul din Frankfurt. În 1964 decorează plafonul Operei din Paris… în 1965 se inaugurează panourile de la opera din New York. În 1950 se mută la Vence, oraşul pictorilor, deasupra oraşului Nice… Călătoreşte mult: în Statele Unite, Mexic, Europa, Palestina şi Egipt… în 1956 decorează biserica Assy… tine conferinţe de artă la New York… este Doctor Honoris Causa al Universităţii din Glasgow şi Brandeis University".

„În 1940 când nemţii ocupă Parisul se refugiază în Marsilia. În 1941 este arestat şi după multe intervenţii este eliberat. În 1941 guvernul american şi Muzeul de Arta Modernă de la New York îi oferă protecţie şi-l invita în America… în 1952 se căsătoreşte cu Valentina

Brodsky… înainte de moarte construieşte la Nişa, pe deal, într-un parc… o casă cu un singur etaj, multe încăperi, special amenajate pentru expoziţie… Chagall a murit la 28 Martie 1985". *10*

Există zeci de mii de tineri, chiar milioane, bărbaţi şi femei, absolut toţi capabili să creeze opere ca ale lui Jackson Pollock sau ale lui Marc Chagall. Cine i-a ales pe aceştia?

„Toate mişcările moderniste mari în afară de De Stiji, Dada, constructivism, şi suprarealism îşi au originea dinainte de primul război mondial, dar toate *par* c'au apărut prin anii 1920. De ce?

Pentru ca în anii 1920 arta modernă a devenit şic la Paris, Londra, Berlin, şi New York, inteligenţii vorbeau despre ea, scriau despre ea, picau în extaz la ea, şi luau de la ea", scrie Tom

Wolfe". Artistul modern, povesteşte el, era deja bine definit ca boemul independent şi veşnic tânăr, îmbrăcat flamboiant şi epatând burghezii. Acest boem rareori îşi luă desaga să plece în Tahiti, că Gauguin, sau în Provence, că Van Gogh; toţi ceilalţi boemi stau îngrămădiţi pe un teritoriu restrâns la Paris sau la New York – deşi se găsesc vopsele şi-n alte oraşe – ca să fie landemana pentru a putea fi „descoperiţi". În anii 1960, în fiecare primăvară, doi emisari de la Muzeul de Arta Modernă, Alfred Barr şi Dorothy Miller, făceau un tur prin studiourile sordide ale artiştilor nedescoperiţi încă ce se ngramadeau în cartierele decăzute ale New York-ului, că Saint Mark's Place, Little Italy, etc. Lumea artelor constă, în afară de artişti, din „circa 750

de *culturati* la Roma, 500 la Milano, 1.750 la Paris, 1.250 la Londra, 2000 la Berlin, Mgnich şi Dgsseldorf, şi 3.000 la New York – şi probabil încă vreo mie împrăştiaţi prin restul lumii".*12*Restul oamenilor, „marele public", nu contează. Lor li se spune ce trebuie să admire. Marile ziare nu fac decât să dea publicităţii hotărârile acestor *culturati*, zice Wolfe. Aceştia l-au ridicat pe Picasso din mansarda lui fără electricitate, l-au făcut ultrabogat şi-au făcut din el pictorul prin excelenţă al întregii omeniri.

În America, Marsden Hartley, pictor, scria în 1921 că „arta în America… nu poate avea succes dacă 90 de milioane nu ştiu ce e". Se nsela însă, căci plutocraţia – Rockefellerii şi Goodyearsii şi Guggenheimii – au decis într-o clipită ce e artă şi cine e artist, şi restul de 90 de milioane au dispărut practic din America. Muzeul de Arta

Modernă s-a născut în biroul lui John D. Rockefeller; în ciudaprotestelor ultimilor critici de artă care nu ieşiseră din buzunarele acestor „binefăcători", toată artă a devenit modernă în Statele Unite. Marile trusturi au început să cumpere şi să finanţeze numai artişti moderni: compania Dole Pineapple i-a trimis pe Georgia O'Keefe şi Isamu Noguchi să creeze în Hawaii; compania Container Corporation a început să cumpere operele lui Fernand LIger şi Henri Moore. Cu o scurtă întrerupere între 1930 şi 1941, armata artei moderne a mers înainte – dar în deceniul al patrulea cuvântul de ordine n-a mai fost modernism ci realism socialist. Până şi Franz Kline, pictor ultra-abstract, nu mai picta decât şomeri negri, soldaţi întorşi mutilaţi de pe front, şi muncitori cu cămaşa deschisă la piept şi cu gâtul mai gros decât capul.

De remarcat: realismul socialist, care ne-a fost prezentat drept antiteza „decadentismului cubist, suprarealist, abstract", este creat de către aceleaşi forţe ca şi pretinsa lui antiteza, modernismul.

Realismul socialist a persistat în Rusia şi-n România şi-n celelalte ţări socialiste până recent; în restul lumii, a revenit la faţa lui modernista [revenire care are loc acum şi'n România]. Mari erau în anii 1930 artişti că William Gropper, Ben Shahn, Jack Levine – toţi marxişti, leninişti, stalinişti – pana n 1946, când le-au luat locul expresioniştii abstracţi. New York-ul a luat locul Parisului, Jackson Pollock şi De Kooning au luat locul lui Ben Shahn şi Jack Levine. Dar cei care le-au dat intrările şi ieşirile au fost aceiaşi: Clement Greenberg, Harold Rosenberg, şi Leo Steinberg. De remarcat absenţa ne-evreilor. Ni de remarcat că **realismul socialist şi cubismul, expresionismul, modernismul sunt „curente artistice" orchestrate de către aceleaşi forţe oculte, şi în acelaşi scop: sunt arme pentru distrugerea culturii şi civilizaţiei creştine europene.**

Cât de mult au înţeles artiştii moderniști din războiul împotriva civilizaţiei creştine care se duce cu ajutorul lor? Judecând după conversaţia cu pictori contemporani, nu prea mult. Dacă-i întrebi de ce nu pictează că marii pictori din trecut, îţi răspund că omul modern are nevoie de arta modernă. Dar lupta pentru titlul de pictor în era arteimoderne nu se duce prin crearea de picturi ci prin alte mijloace. De mare importanţă este că cel ce aspiră la titlul şi beneficiile unui

pictor abstract să facă parte dintr-un grup sau o organizaţie care să i le confere.

Cel mai important grup după 1930 în Statele Unite, scrie Tom Wolfe, gravita în jurul lui Hans Hofmann din Greenwich Village, New York, dedicat picturii abstracte.*13* Alt grup, întrunit în jurul sculptorului Ibram Lassaw, s-a denumit ulterior Artiştii Abstracţi Americani. Alt grup, din care făceau parte Adolph Gottlieb, Mark Rothko, şi Milton Avery, îşi ziceau Cei Zece. Din alt grup făceau parte John Graham şi de Kooning, Arshile Gorky, Stuart Davis, şi David Smith. Alt grup, în fine, îi include pe Roberto Matta, William Baziotes, şi Jackson Pollock, a cărui soţie însă făcea parte din grupul lui Hans Hofmann. După cel de-al doilea război mondial, graniţele dintre aceste grupuri au dispărut, formând toţi laolaltă Neoala de la New York a expresionismului abstract, ai cărei teoreticieni de frunte sunt Clement Greenberg şi Harold Rosenberg, ambii cu antecedente politice de stânga, dar deveniţi dintr-odată din activişti procomunişti critici de artă, oameni de cultură, intelectuali – mai mult: cei care dictează intelectualilor din America.

Clement Greenberg îşi exprimă într-un articol devenit faimos (*Horizon*, 1947) disperarea că puritatea elevată a artei acestui grup de adevăraţi artişti nu are şanse de izbândă în faţa opacităţii analfabete a marelui public care nu înţelege artă. „E foarte puţin probabil că se poate produce artă la un nivel respectabil în situaţia de faţă. Ce pot face 50 de oameni împotriva a 140 de milioane?” *14* Imediat, toată intelighenţia americană, toţi *culturati* din lume, s-au aşternut pe pătrunderea, înţelegerea, şi gustarea artei moderne, a expresionismului abstract. Nimeni nu vrea să facă parte din cele 140 de milioane de analfabeţi! Nici noi n-am vrut. Ni noi ne-am străduit să pătrundem, să cunoaştem, să apreciem, arta modernă. Am vizionat expoziţiile, am citit publicaţiile şi criticile, am vizitat studiourile şi facultăţile, am cunoscut pictorii şi sculptorii. Ni am văzut şi noi, că toată intelectualitateaprogresista, hainele cele noi ale împăratului.

Pentru cei care nu cunosc expresia, ea provine din titlul unei poveşti de Hans Christian Andersen. În rezumat, iat-o:

În cetatea unui împărat de demult, care punea mare preţ pe toaletă să au sosit doi străini care-au declarat că sunt ţesători de meserie, capabili să ţească o stofă care era nu numai mult mai frumoasă

decât oricare altă dar avea şi proprietatea miraculoasă de a fi invizibilă pentru toţi oamenii prosti şi pentru toţi cei nedemni de poziţia pe care-o ocupa. Împăratul, doritor de a afla care dintre demnitarii lui nu merită poziţia pe care-o ocupa, i-a angajat pentru ca să-i ţească şi croiască un rând de haine. Străinii au cerut cantităţi mari de mătase şi fir de aur, şi-au instalat două războaie de ţesut, la care şedeau preocupaţi ţesând – nimica, până noaptea târziu. Doritor să afle cum progresează lucrarea, împăratul şi-a trimis cel mai credincios ministru. Acesta, intrând în încăpere şi nevăzând ţesătură, a îngheţat de spaimă. Cei doi şarlatani au început să-i atragă atenţia asupra calităţii ţesăturii şi frumuseţii culorilor; ministrul se străduia din toate puterile să le vadă dar nu vedea nimic, căci nu era nimic de văzut. Dar, neîndrăznind să recunoască că nu vede nimica, a declarat că admiră frumuseţea ţesăturii, ale cărei calităţi cei doi şarlatani au început să le explice. Ca un adevărat intelectual, ministrul a memorat expresiile de laudă ale şarlatanilor, şi le-a repetat împăratului.

Narlatanii au continuat să ceară mătăsuri, bani şi fir de aur, pe care le-au ascuns, şi-au continuat să ţească aer pe războaiele lor de ţesut. Curând împăratul a trimis un alt emisar să vadă stofa; acesta, ca şi primul, n-a văzut-o dar a admirat-o, şi de faţă cu şarlatanii, şi de faţă cu împăratul. În cele din urmă împăratul cu suita sa s-au dus să vadă stofa, pe care cei doi emisari care fuseseră trimişi s-o vadă primii o lăudau din toate puterile, dar pe care nici împăratul şi nici membrii suitei sale n-o vedeau – căci nu există. Cu toţii au admirat însă cu mare glas frumuseţea stofei, din care împăratul s-a hotărât să-şi facă hainele pe care le va purta în public la următoarea sărbătoare.

Narlatanii au muncit cu multă râvnă zi şi noapte croind, cosând şi finisând hainelecele noi ale împăratului – tăiau aer, potriveau nimica, împungeau aerul cu acul lipsit de aţă; în cele din urmă au declarat: „hainele sunt gata”. Şi, ridicând nimica cu ambele mâini, i-au spus împăratului şi suitei lui: „aceştia sunt pantalonii”; apoi, schimbând poziţia braţelor, au spus: „aceasta e jacheta”; şi, tot dând din mâinile goale, au arătat vesta, mantaua, şi aşa mai departe. „Stofa noastră este aşa de uşoară şi plăcută, ai zice că nici nu se simte!” au declarat ei, în timp ce-l îmbrăcau pe împărat. „Dar ce frumoase sunt! Ce bine îi stă maiestăţii sale cu ele!” Ni toţi curtenii se întreceau admirând hainele cele noi ale împăratului. Ni împăratul se vedea dezbrăcat în oglindă şi-şi admiră şi el de zor costumul.

Procesiunea imperială a pornit prin cetate, cu împăratul în frunte, urmat de şambelanii care ţineau mâinile goale ridicate în spatele împăratului de parcă i-ar fi ţinut trena. Ni poporul, aliniat pe ambele părţi ale drumului, admira de zor şi cu zel hainele cele noi ale împăratului, căci, deşi nimeni nu vedea nimic decât pielea goală şi rufele de corp ale împăratului, nimeni nu voia să creadă vecinii că toţi văd hainele dar el fiind prost nu le vede. Doar un singur copil mic a spus: „Dar împăratul n-are haine pe el!" în cele din urmă mai multe voci au murmurat că împăratul se plimba prin cetate fără haine, şi împăratul însuşi a început să creadă că hainele invizibile nu există. „Trebuie să-mi păstrez reputaţia", s-a gândit însă împăratul, şi şi-a continuat drumul, iar şambelanii au continuat să ducă trena care nu există în urma lui.

Niciun intelectual nu vrea să admită că nu vede hainele cele noi ale împăratului – după ce Clement Greenberg a declarat că numai prostii nu le văd. O pictură, explica Greenberg, nu trebuie să dea privitorului iluzia că vede ceva ce ar putea vedea în viaţa independent de pictură; o pictură care este adevărata artă trebuie să fie o suprafaţă plană. „integritatea planului pictorial" nu trebuie violată cu reprezentări sau similitudini. Tot ce aduce cu realitatea violează planul pictorial.*15* Quintesenta pictorului, cel mai mare pictor al secolului, era prietenul lui Greenberg, Jackson Pollock.

Ni-aşa, „adevăraţii artişti" s-au ferit de violarea planului pictorial până în 1950, când i-a venit rândul lui Harold Rosenberg să ţeasă hainele cele noi ale împăratului. Harold Rosenberg a definit pictura ca „acţiune". „La un moment dat pânza îi apare pictorului american că o arenă în care trebuie să joace. Ce urmează să apară pe pânza nu e o imagine ci un eveniment". De-acum „artiştii adevăraţi" au început să sufere atacuri isterice în care se repezeu asupra pânzei cu furia subconştientului dezlănţuit şi exprimându-se din plin prin acţiune. Ni quintesenta pictorului, cel mai mare pictor al secolului, a fost prietenul lui Rosenberg, Willem de Kooning. Dar nici Greenberg, nici Rosenberg nu i-au inventat pe Jackson Pollock şi pe Willem de Kooning. Peggy Guggenheim i-a „descoperit" şi a făcut pictori de geniu din ei. Într-un singur an, în 1943, Peggy Guggenheim l-a determinat pe Jackson Pollock să se dedice picturii inconştiente şi suprarealiste, i-a expus operele în galeria ei şic din cartierul exorbitant al New York-ului, şi i-a pus pe Alfred Barr să-i cumpere „picturile" pentru

colecţia permanentă a Muzeului de Arta Modernă, pe Robert Motherwell să scrie despre geniul lui Pollock în *The Partizan Review,* şi pe Clement Greenberg să scrie acelaşi lucru în *The Nation*.16 N-a fost greu să facă un geniu din beţivul incapabil care şi-a pierdut bruma de luciditate de-atâta laudă şi care venea la petrecerile milionaresei Peggy Guggenheim atât de beat încât la una din ele s-a dezbrăcat complet şi-a urinat în cămin în faţa musafirilor.17 Totul depinde de cine este proprietarul publicaţiilor. Hârtia accepta orice. Ni intelectualii accepta orice.

La început Greenberg a scris că Jackson Pollock este „unul dintre cei mai puternici pictori abstracţi"; apoi, că este „cel mai puternic pictor din generaţia sa"; apoi, că este „cel mai puternic pictor în America astăzi", alături de John Marin; şi în fine, că este „cel mai mare pictor american al secolului 20". Iar puţinilor dizidenţi care remarcau ce „urâte" sunt picturile lui Jackson Pollock, Greenberg le-a răspuns: „orice operă de artă profund originală e urâtă la început". În 1949, *Life* l-a numit „cel mai mare pictor în viaţă al Statelor Unite".18 *Time* şi *Newsweek* au ţinut isonul – şi totul a fost bine şi frumos panain Ianuarie 1958. Atunci a apărut arta „pop".

Arta „pop" a debutat cu expoziţia lui Jasper John's în Ianuarie 1958, unde artistul a expus pânze mari pe care se puteau vedea literele alfabetului, sau cifre, sau drapelul, sau ţinte pentru trageri. Toate executate precis şi ca n realitate. Alt pictor din generaţia nouă, Robert Rauschenberg, expunea opere că trei sticle de coca-cola (reale) aşezate una lângă alta. Ni criticul de artă Leo Steinberg (ajutat de alt critic, William Rubin), a fost noul preot al noii religii, înlocuindu-i pe confraţii Greenberg şi Rosenberg. În 1960, Leo Steinberg a ţinut o conferinţă la Muzeul de Arta Modernă – şi, deşi doar 480 de *culturati* au încăput în sală, în câteva zile toată intelectualitatea de pe toate continentele a ştiut că arta adevărată este arta „pop". „Orice ar putea fi, arta adevărată reprezintă doar artă", a explicat Steinberg.19Geniile n-au mai fost Pollock şi de Kooning ci Andy Warhol (care a pictat o cutie de conserve) şi Roy Lichtenstein (care a pictat desenele humoristice din ziar). Dar nici acum, printre artiştii, criticii şi patronii artei „pop" n-au fost admişi creştinii.

Pentru consolarea celor care investiseră atâta sensibilitate, atâta suflet şi atâta inteligenta în expresionism abstract ori

suprarealism, Leo Steinberg a descoperit că arta modernă „se proiectează încontinuu într-o zonă neclară unde nu există valori fixe", şi este „născută din anxietate". Rolul artistului este „să transmită spectatorului aceasta anxietate", astfel încât artă să-l „scufunde într-o adevărată prăbuşire existenţială". Ca să apreciezi adevărata artă, trebuie să-ţi provoace repulsie şi ura întâi. De exemplu, Robert Scull, trecând pe eleganta strada Madison Avenue din New York, a văzut într-o vitrină nişte petece de hârtie pe care nu era nimic decât jos de tot, într-un colţ, scrijelita cu un creion aproape invizibil, o mâzgălitură care putea fi o încercare a unui om foarte bolnav de a scrie un cuvânt. Hârtiile acelea erau picturile lui Walter De Maria şi i-au provocat lui Robert Scull un dezgust atât de puternic încât a devenit imediat patronul artistului – şi-aşa a devenit Walter De Maria primul pictor minimalist.*20*

În 1965 a apărut o nouă Adevărata Artă, arta „op", adică ailuziilor sau efectelor optice: de exemplu, o pânză mare acoperită cu linii curbe paralele care fac ca pânza să pară că nu e perfect dreaptă (Bridget Riley). Autorii acestei Arte Adevărate preferau să-i zică abstracţie perceptuală. Aceasta, zic ei, eliberează arta de sclavia realităţii, căci arta nu mai are loc pe suprafaţa fizică a pânzei ci între ochiul şi creierul privitorului. Aşa s-a ajuns la marea descoperire că arta nu există de fapt în sine ci doar în creierul spectatorului. Ni cu această ocazie a reapărut pe scenă marele critic de artă Clement Greenberg, eclipsat un timp pentru că se încăpăţânase să rămână credincios expresionismului abstract. Artă în sine, declară Greenberg, constă din trăsături de penel – în sine. Ni-aşa Roy Lichtenstein s-a lăsat de ilustraţii de ziar şi-nceput să tragă cu bidinele gigantice câte o trăsătură de penel pe câte-o pânză.*21*

Odată intrata pe pârtia minimalismului, Adevărata Artă este complet eliberată. Operă de artă trebuie să fie instantanee, zice Kenneth Noland; opera lui (două cercuri concentrice cu un punct în mijloc) este percepută într-o fracţiune de secundă în totalitatea ei. Frank Stella a eliberat operă de artă şi mai mult; a scos-o din rama şi-a expus – doar rama. Rama cheală, netedă, goală, care nu conţine nimica, a devenit operă de artă. Dar şi mai mult a fost opera de artă eliberată când nici n-a mai fost agăţată pe perete – căci peretele în sine constituie opera de artă, aşa cum e, gol, cu nimica pe el. Artişti ca Carl Andri, Robert Morris, Ronald Bladen, Michael Steiner au început să

despartă galeriile de artă golite de orice mobilă şi picturi în părţi, adică în „spaţii", care constituie „sculpturile" expuse. Apoi sculptura spaţiului s-a eliberat şi mai mult şi-a ieşit afară din galerie; şi-aşa au apărut opere majore ca de exemplu gropi mari săpate de „sculptorul" Michael Heizer în deşertul Mojave.*22* Am văzut şi noi o astfel de operă de artă creată de marele artist Christo, care a angajat nişte muncitori să întindă nişte fâşii de plastic roz pe apă de-a lungul ţărmului unei insule. Un milion de persoane (zice *The Miami Herald*) au fost să admire fâşiile de plastic. Nu există un milion de *culturati* în oraşul nostru; din două una: sau minte ziarul, sau marele public s-a dus să vadă fâşiile de plasticppentru ca în ziar scria că cine nu le vede nu e inteligent, şi nimeni nu doreşte să recunoască că n-a văzut hainele cele noi ale împăratului.

Dar aproape de 1970 Adevărata Artă a cunoscut o nouă eliberare, de data asta de ultimele cătuşe materiale. Căci arta nu constă din vopsele şi pânza ci din concepţia creatorului – chiar dacă dispare sau rămâne nerealizata. Arta conceptuală este de două feluri: unul poate fi văzut dar nu multă vreme; celălalt nu poate fi văzut deloc. Peter Hutchinson este un artist din prima categorie. El a umplut două pungi mari de plastic cu gunoi în putrefacţie, le-a legat cu o frânghie, a ataşat greutăţi de capetele frânghiei, şi-a aruncat frânghia în apă. Gunoiul putrezind emana gaze care ridicau frânghia într-un arc – deci operă de artă s-a numit „Arc" şi-a fost cumpărată de către Muzeul de Arta Modernă cu o sumă respectabilă (natural, din buzunarul nostru, al contribuabililor). Din când în când un fotograf fotografia sub apă arcul descris de frânghie – până când pungile de plastic au plesnit şi arcul s-a frânt, şi astfel a dispărut operă de artă (deşi este încă proprietatea Muzeului de Arta Modernă). Cel de-al doilea fel de artă conceptuală e permanent invizibil. Tom Wolfe a aflat (căci de văzut n-a putut-o vedea) de existenţa unei astfel de opere de artă la Centrul Richmond pentru Artă din California, unde amatorul de pictură este gratificat cu nişte foi de hârtie bătute la maşină în care se descrie cum pictoriţă s-a trezit într-o dimineaţă poftind pâine prăjită cu margarina atât de intens încât s-a văzut cum îşi ungea pâinea cu margarina şi cum această se lichefia de căldura pâinii prăjite şi-apoi se solidifica şi-apoi ea muşcă din pâine dar cum n-avea pâine prăjită cu margarina a trebuit să bea nişte coca cola – toate aceste senzaţii descrise în cele mai microscopice amănunte în pagini peste pagini mărunt bătute la

maşină cu o rabare şi o verbozitate care-l lasa mult în urmă pe Marcel Proust. Dar arta conceptuală merge şi mai departe. David R. Smith a eliminat complet imaginea din pictură; căci în fond, vorbăria despre pâinea prăjită făcea uz în cele din urmă de imagini. Dar adevăratul artist conceptual trebuie să-i arate publicului spaţiul dintre imagini. Astfel, opera lui de artă constă din spaţiul dintre cele şase litere ale cuvântului „vacant" grupatedoua câte două, astfel: „VA CĂnt". Dar deşi David R. Smith s-a concentrat asupra golului, totuşi n-a reuşit să elimine identitatea operei de artă. Această ultimă victorie i-a revenit pictorului Lawrence Weiner care a publicat în Aprilie 1970 în revistă *Arts Magazine* o pictură care constă din următoarele rânduri tipărite:

„1. Artistul poate construi o operă

2. Opera poate fi făcută

3. Opera nu trebuie să fie făcută

Fiecare din aceste propoziţii fiind la fel de importantă şi conforma cu intenţia artistului decizia asupra condiţiei operei este a celui ce-o primeşte când o primeşte".*23*

În 1951, G. Huntington Hartford îl, nepotul lui George Huntington Hartford şi moştenitorul milioanelor celei de-a cincea mari corporaţii americane la ora aceea, detestând arta modernă, a investit $70 de milioane încercând să arate publicului că împăratul n-are haine. Tom Wolfe povesteşte despre această încercare.*24*

Întâi, zice Tom Wolfe, Hartford i-a criticat pe James Jones, Tennessee Williams, William Faulkner, Pablo Picasso, şi artă şi literatura modernă în general, pentru că sunt extrem de vulgare şi anticreştine. A tipărit o broşură pe propria cheltuiala intitulată *să-l insultam pe Dumnezeu?* de care lumea *cult*uraţilor a făcut mare haz. Apoi a cumpărat un teren pe care a construit o serie de vile, în care pictorii şi artiştii care obţineau burse puteau crea în linişte, lipsiţi de griji materiale; li se servea masă caldă punctual, aveau bani de buzunar, pentru conversaţie există salonul comunal, pentru drumuri venea să-i ia limuzină la cerere. Dar în ciuda acestor condiţii ideale de creaţie, artiştii se împuţinau din an în an.

În 1955, Hartford a cumpărat o pagină întreagă din 6 ziare mari din New York în care-a publicat un apel la public, arătând că artă abstractă şi expresionismul abstract sunt doar gunoaie promovate de către o conspiraţie a unui grup strâns unit de directori de muzee,

proprietari de galerii de artă, şi critici de artă, pentru a desfiinţa şi distruge marea tradiţie artistică şi culturală a creştinismului. Ca exemple i-a dat pe Picasso, Willem de Kooning şi Georges Rouault. El personal a început să cumpere tablourile unor pictori adevăraţi că John Everett Millais, John Singer Sargeant, John Constable şi Edward Coley Burne-Jones. Apoi a scris personal o dramatizare a romanului *Jane Eyre* de Charlotte BrontM şi, deşi la cuvântul de ordine al criticilor şi ziarelor, *culturati* nu s-au dus s-o vadă, spectacolul s-a jucat timp de 6 săptămâni cu pierderi băneşti. Apoi, după câteva proiecte denumite excentrice de către ziare, a cumpărat o clădire mare între Broadway şi Central Park în New York pe care-a reconstruit-o ca o Galerie de Arta Modernă. În holul galeriei a pus să se monteze patru versuri de Kipling, care lăudă munca artistului care desenează fidel ce vede, slavindu-l pe Dumnezeul lucrurilor adevărate („But each for the joy of the working, / And each, în hâş separate star, / Shall draw the thing as he sees it / For the God of things aş they are"). Dar Rudyard Kipling este un poet pe care inteligheţia progresistă din Anglia începuse să-l ponegrească încă de prin 1920 şi toţi intelectualii – mai ales cei care nu citiseră în viaţa lor nimic de Kipling – ştiau că este un exemplu de anti-cultură. Tom Wolfe face observaţia că nu Kipling a fost motivul nereuşitei lui Hartford – ci creştinismul lui. „E imposibil să asculţi ce zice Hartford în ultimii 13 ani despre cultura", scria Wolfe în 1963, „fără să remarci cât de des pomeneşte despre bine şi rău, despre credinţa în Dumnezeu, despre morală, despre valori sfinte – într-un cuvânt, despre religie*" 25* Un luptător de pe poziţiile creştinismului e sortit eşecului; religia creştină nu e „şic" printre culturnici. Apoi Hartford a avut ideea să organizeze o expoziţie la Los Angeles în care criticii de artă să-şi aleagă picturile lor preferate, şi publicul să-şi aleagă picturile sale preferate, şi astfel să devină evidenta distanţa dintre gustul publicului şi cel al criticilor. Dar acest proiect n-a putut fi realizat – din cauza refuzului directorilor de la muzeele de artă, care s-au aliat cu toţii împotriva lui Hartford.

Pentru prima dată Hartford şi-a dat seama că conspiraţia nu este numai între criticii de artă, ci e pe scară mai largă. A descoperit că din New York, Muzeul de Arta Modernă hotărăşte cine va fi şi cine nu va fi pictor în Europa şi America, ce este şi ce nu este artă. A încercat să contracareze dictatura Muzeului de Arta Modernă cu propria sa Galerie de Arta Modernă, unde sunt expuse opere care nu insultă

creştinismul şi nu constau din fecale aruncate pe pânză. Reportajul lui Tom Wolfe se încheie cu o glumă la adresa naivului, demodatului G. Huntington Hartford, care citea romane de Dickens şi Thackeray şi Sir Walter Scott când toată lumea se îngrămădea la teatru să vadă actori goi pușca (*Oh, Calcutta!*) sau mimând copulația pe scenă (*Equus*). Dar până şi Tom Wolfe vede că conflictul nu este între artă abstractă şi arta realistă – ci între creştinism şi dușmanul creştinismului. Ni ce pot face 70 de milioane şi zece ani de efort ale lui Huntington

Hartford, împotriva miliardelor acumulate de Rockefelleri, Rothschilzi, Guggenheimi, şi-a unei ofensive de secole?

Între timp arta modernă merge înainte. În 1991 a avut loc o retrospectivă organizată de către Muzeul de Arta Modernă din New York şi Muzeul de Artă Contemporană din Los Angeles a lui Ad Reinhardt, un pictor care a trăit între 1913 şi 1967 şi şi-a dedicat ultimii 14 ani din viața „picturilor negre”.*26* Picturile negre constau din pânze pătrate cu latura de un metru şi jumătate, uniform şi complet negre. Nu e clar dacă pictorul a cumpărat pânză neagră şi-a tăiat-o la dimensiune, sau a tăiat şi montat întâi pânza şi-a vopsit-o ulterior în negru. Toate aceste pătrate de pânză neagră arata exact la fel, dar au nume diferite. Astfel, un pătrat negru se cheamă *Black Painting – Pictura Neagră*, şi a fost creat în 6 ani, între 1960 şi 1966; alt pătrat negru se cheamă *Abstract Painting – Pictura Abstractă*, şi a fost terminat în numai cinci ani, între 1960 şi 1965. Recent, elita cunoscătorilor şi colecționarilor s-a adunat la Sotheby’s din Londra ca să admire, să guste şi să cumpere operele artiştilor majori contemporani. Reporterii de la emisiunea televizată *60 Minutes* au filmat licitația şi până şi ei au admis că n-au văzut hainele cele noi ale împăratului. Unul dintre artiştii majori contemporani este Jeff Koons. El şi-a explicat opera astfel*: „This is an ultimate state of being. I wanted to play with people’s desires. They desired this equilibrium. They desired prebirth. I was giving a definition of life and death. This is the eternal. This is what life îs like after death; aspects of the eternal* (Este ultima expresie a ființei. Am vrut să mă joc cu dorințele oamenilor. Ei doresc acest echilibru. Au dorit starea dinainte de naştere. Am dat aici o definiție a vieții şi a morții. Este eternul. Este aşa cum e viața după moarte; aspecte ale eternului)”. Opera la care se referă artistul constă din trei mingi de baschet într-un acvariu plin cu apă, pe care le poți cumpăra cu $20 de la prăvălie – dar cu $50.000 de la Koons, fost

vânzător de acţiuni de bursa, actualmente artist. Dar Koons nu creează cu mâna lui operele de artă pe care le vinde sub iscălitura lui. Unele sunt create de meseriaşi, pe altele le cumpăra de la prăvălie. Aşa este un aspirator de praf, cumpărat de la prăvălie cu $80 şi revândut apoi nemodificat de Jeff Koons cu $100.000 ca operă de artă autentificată de o scrisoare iscălită de „artist". Koons explica de ce aspiratorul cumpărat de la prăvălie nu e operă de artă, dar cumpărat de la el e: *„I always like the antropomorphic quality. They are like lungs. Şo this obiect now îs just free to eternally just display its newness, its integrity of birth* (Totdeauna mi-a plăcut calitatea asta antropomorfica. Parca's plămâni. Ni-aşa, acum acest obiect e liber acum să-şi arate pe vecie noutatea, integritatea naşterii sale". Dăm şi originalul pentru cititorii care ar putea crede că am inventat toate astea). Jeff Koons a fost consacrat că mare artist contemporan printr-o expoziţie retrospectivă la Muzeul de Arta Modernă din San Francisco.

Despre o pânză pe care sunt lipite nişte cioburi de farfurii sparte, criticul de artă Julian Schnabel scrie: *„This is an eschatological art appropriating the master meanings of life and the master languages of art to reassert the sense of hurt and loss that evades both* (Este o artă escatologică care-şi însuşeşte sensurile majore are vieţii şi limbajele majore ale artei ca să reafirme sensul durerii şi pierderii care le scapa ambelor)". Arta lui Christopher Wood, alt mare pictor contemporan, constă dintr-un cuvânt de trei litere: RÂT (şobolan) repetat de trei ori, unul sub altul, pe o pânză. Iată explicaţia criticilor de artă: *„They communicate, not like facile appropriations, but aş a home perfecţionist's ideea about discourse reduced to the irreducible, then starting all over again* (Comunică nu ca o însuşire facilă ci aşa cum e redusă ideea despre vorbire a unui perfecţionist domestic la ireductibil, ca apoi s-o ia de la început)".

Un alt mare artist contemporan, Robert Gober, creează urinale, adică scoici de toaletă în care urinează bărbaţii în closete publice. Le ia din closete, sau le cumpăra de la prăvăliile de materiale de construcţii, şi nu le face nimic altceva decât că le montează fără ţeava de scurgere. În afară de pisoare, Robert Gober mai creează şi chiuvete (tot fără ţeava de scurgere, şi tot de la prăvălie); şi câte un braţ sau un picior mare de lemn vopsit frumos în culori stridente. Una din creaţiile lui recente este un trup de bărbat din lemn, vopsit peste tot în violet ţipător şi proptit cu capul în jos într-un colţ, despre care publicaţiile de

artă scriu*: „installations function aş utopian and distopian spaces. The tableaux rests and its own stillness suspends social time* (instalaţiile funcţionează ca spaţii utopice şi distopice. Tabloul zace, şi propria sa nemişcare anulează timpul social)". Jeffrey Deutsch, critic de artă şi prieten de-al lui Gober, explica omul violet: „Opera asta în mod special ne arată ceva din incertitudinea în care se afla azi artiştii în sfera socială. Ei nu ştiu exact unde sunt". Dar Jeffrey Deutsch minte. Gober şi Deutsch şi întreaga armată care a invadat şi ocupat cultura şi artă, eliminându-i pe toţi cei talentaţi, ştiu exact unde sunt: în ghetoul spiritual al poporului ales.*27* Elaine Danheiser, proprietara unei galerii de artă din New York, are trei urinale de Robert Gober, frumos expuse unul lângă altul pe perete. *„They look like urinals, but they really aren-l. It comments on things that we take for granted and that we really don-l see* (Arată ca nişte urinale dar nu sunt. Sunt comentarii despre lucruri pe care le luăm de bune şi nu le vedem)", zice ea. Elaine Danheiser oferă apoi spre vânzare cunoscătorilor de artă un dreptunghi mare de pânză neatinsă, perfect albă, de vreo 3 pe 4 metri, opera pictorului Robert Reuman. *„Reuman hâş reduced painting to its veryessence and a lot of people don-l understand that. Some of hâş work hâş a little more texture and this one îs a little flatter because he really hâş reduced it. He îs a minimal artist* (Reuman a redus pictura la esenţa ei şi mulţi nu pricep asta. Unele opere de-ale lui au ţesătura un pic mai grosiera şi asta e mai netedă pentru ca a redus-o cu adevărat. El e un pictor minimalist)", explică ea – deşi nu „pictorul" a „redus" suprafaţa pânzei căci a cumpărat-o de la prăvălie aşa „redusă". Elaine Danheiser mai oferă intelectualilor care apreciază artă, şi opera lui Felix Gonzalez Chorres. Opera acestui mare artist contemporan constă dintr-o grămadă de bomboane într-un colţ al camerei. Bomboanele sunt învelite de la fabrica în hârtiuţe albe, albastre, roşii, maro. „Pot lua o bomboană?" a întrebat reporterul, şi-a luat una. „Nu ştirbesc opera?" „Mai am bomboane, pot să mai adaug", a răspuns Elaine Danheiser cu bunătate.

Intelectualii şi cunoscătorii de artă care cumpără aceste opere nu cumpără cu banii lor – ci cu banii proştilor care nu apreciază arta modernă, prin cumpărături oficiale pentru întreprinderi şi instituţii şi prin alocaţii de la guvern. Recent, „artistul" Piero Manzoni a vândut unui cunoscător de artă o cutie de conserve rotundă de metal de vreo jumătate de kilogram în care a pus – propriile excremente. Pe etichetă

cutiei scrie *Merda D'artista* – „excrement de artist". Ca să se ştie că e o operă autentică.

Jean-Michel Basquiat este mult promovat de guvern şi de învăţământ în Statele Unite. Despre el s-a creat legenda că era un biet copil negru de pe maidan care a început să mâzgălească pereţii clădirilor exprimându-şi individualitatea artistică şi-a fost astfel descoperit de acel clasic în viaţă, Andy Warhol. În realitate Jean-Michel Basquiat este un tânăr negru dintr-o familie bogată care trăieşte în lux şi care a făcut afaceri grase cu povestea cu copilul de pe maidane. Jean-Michel Basquiat producea mâzgăliturigigantice de felul celor făcute de copiii de 3 – 4 ani. Învăţătorii şi profesorii îşi duc copiii de şcoală cu clasa la expoziţii ca să vadă picturile lui Basquiat, şi unii dintre copii declară că ei ştiu mâzgăli mai bine. Dar reputaţia lui Jean-Michel Basquiat s-a consolidat pe vecie în 1988, când a murit de o doză prea mare dedroguri halucinogene. A fost declarat în mod oficial un geniu, s-a organizat o retrospectivă cu operele lui la Muzeul Whitney de Arta Americană din New York, şi mâzgălelile lui infantile şi hidoase se vând cu câte o jumătate de milion de dolari.*28*

Catalogul de cărţi de artă din August 1994 al unei librarii majore din New York, *Ştrand Book Store*, expediat prin poştă în toată lumea, conţine 327 de titluri de cărţi despre pictură şi sculptură.

Dintre ele, 79 sunt despre pictorii şi sculptorii adevăraţi ai celor peste 2.500 de ani de istorie artistică a civilizaţiei noastre, adică 24 %k; şi restul, adică 76 %k, sunt despre Marc Chagall, Salvator Dalí, Max Ernst, Laura Grisi, Roy Lichtenstein, şi aşa mai departe. Acest catalog conţine două titluri despre Michelangelo şi 6 titluri despre Joan Mir [; concluzia: Joan Mir [este mai mare decât Michelangelo. Toate cataloagele librăriilor sunt la fel. Chiar dacă lucrează în pierdere, chiar dacă nimeni n'ar cumpăra cărţile despre "artiştii" moderniştipropagaţi de această literatură în aceste cataloage, editorilor şi librarilor nu le pasă; sunt finanţaţi ca să propage anti-cultura anti-creştină.

La Roma trăieşte un pictor roman care înţelege ce se'ntampla cu artă. Recent, scrie el, a văzut la televizor un concert al unei fanfare englezeşti care defilau şi cântau goi puşca – şi nu pentru că le era cald. A văzut apoi în Aprilie 1994 la Roma expoziţia "Dada, libertin şi libertar, " împărţită în 3 secţii: predadaism (1912 – 1916: Duchamp,

Richter, Man Ray, Francis Picabia); dadaismul propriu-zis (Tristan Tzara şi Marcel Iancu, Van Doesburg, Joostens, Schwitters, Arp, Grosz); şi post-dadaismul (Man Ray târziu, Themerson, Farfa, Paladini). Cine-şi închipuie că e un intelectual rafinat memorand şi recitând aceste nume şi-ar folosi timpul mai bine dacă ar examina aceşti artişti şi-ar descoperi câţi dintre ei sunt furnici parazite cu un program politic.

Despre originea numelui "dada" există mai multe variante: Tristan Tzara susţine că "dada" înseamnă coada vacii sacre în limba africană kru. Hans Richter zice că Lenin, vecinul la câteva case al sediului originar al dadaismului la Zgrich, a aprobat manifestul dadaistzicând "da, da! " în manifestul dadaismului, Tristan Tzara scrie: "Noi... pregătim marele spectacol al dezastrului, incendiului şi descompunerii. Luptăm contra tuturor majusculelor (Patria, Familia, Religia, Artă, Morală) pentru afirmarea valorilor mai puţin convenţionale, mai puţin oficiale şi false, dar mai umane şi mai adevărate" (care or fi acelea? se întreabă pictorul Emanuel Bandu). "Dada se aplică la toate şi la nimic, e punctul în care se întâlnesc da şi nu, " scrie Tristan Tzara. "Este anarhia culturală. Adică exact baza culturii contemporane occidentale care se pare că nu mai poate ieşi din acest cerc vicios, " scrie Emanuel Bandu, şi-apoi notează cum pe coperta revistei de

"cultura" *The New Yorker*, unde apărea spilcuitul Eustace Tilley cu joben şi mănuşi, apare Elvis Tilley, strănepotul lui Eustace, plin de coşuri pe faţă, cu cercel în ureche, şi cu un bilet de la un magazin pornografic în mână; "e un anarhist, " explica directoarea publicaţiei. Aceşti "anarhişti" educaţi în pornografie sunt parte din armata Noii Ordini Mondiale. Când a fost îndepărtat crucifixul din barul Facultăţii de Arhitectură din Florenţa, ca să nu-i "ofenseze" pe necreştini, barman-ul a protestat, dar studenţii "anarhişti" au fost docili ca oile; unul mai zelos a zis că crucifixul e "kitsch".*29* Arta creştină care a luminat lumea timp de 20 de secole e "kitsch"; urinalele lui Robert Gober sunt "arta". La San Joşi în California se va ridica o statuie a lui Quetzalcoatl, zeu aztec cu formă de şarpe, plătită cu $500.000 din banii contribuabililor. Statuile şi crucea creştină sunt interzise în locurile publice; dar statuia lui Quetzalcoatl a fost aprobată de Consiliul Municipal; primăreasa adjunctă Blanca Alvarado a simţit "o renaştere spirituală" promovând statuia acestei zeităţi în cinstea căreia se sacrificau victime umane prin despicarea pieptului şi scoaterea inimii

V
II. ARHITECTURA, MUZICA NI LI

După cel de-al doilea război mondial inovaţia talmudică’s'a extins la arhitectură, scria părintele Leonard Feeney, unde formele tradiţionale ale locuinţelor au fost înlocuite cu "forme funcţionale, "

care să satisfacă nevoile biologice în modul cel mai evident posibil. Ni aceste cuburi joase din ciment şi sticlă în care ne satisfacem nevoile biologice sunt mobilate de obiecte asemănătoare. Walter Gropius, finanţat de Arnold Schoenberg (compozitorul atonalist), Franz Werfel (scriitorul) şi Albert Einstein (geniul declarat al propagandei) au înfiinţat comună de artişti a şcolii de arhitectură Bauhaus, care’s'a mutat după 1933 la Cambridge, în Anglia. Discipolul său László Moholy-Nagy a deschis o sucursală la Chicago, care-a rezolvat o problemă esenţială a plutocraţiei: construirea staulelor pentru vitele cu faţă umană. Ni-aşa’s'au născut "blocurile muncitoreşti, " numite în Statele Unite "proiecte de cazare", pepiniere de crimă şi insalubritate, scrie părintele Feeney.

Mulţi cred că atunci când Nicolae Ceauşescu demola satele, bisericile şi monumentele arhitectonice ale României, o făcea din dementă, şi nu la ordin. Dar demolarea satelor, înfometarea romanilor, demolarea bisericilor, au fost conform programului de la care Ceauşescu n'a deviat; şi n'a fost lichidat pentru acele fapte, ci pentru cu totul altceva. Programul de demolare a ambiantei arhitectonice a civilizaţiei creştine europene este global, nu specific lui Ceauşescu, şi poate fi urmărit cu uşurinţă în occident. Planul directoratului talmudic al plutocraţiei internaţionale este să transforme civilizaţia de tip european creştin, în care individul este dotat cu liber arbitru şi este responsabil pentru actele sale, într'o tiranie globală în care plebea, gloata, vitele cu faţă umană, cei mulţi, trăiesc în comun, în cirezi conduse de "tehnocraţi", adică de o pătură birocratică privilegiată care execută ordinele directoratului şi sunt răsplătiţi cu un nivel de trai puţin mai ridicat decât al gloatei. În America, această societate a viitorului, a Noii Ordini Mondiale, e numită "plantaţia globală" (*the global plantation*), căci aşa trăiau sclavii pe plantaţiile de bumbac, dormind în dormitorul comunal, mâncând de la cantină, făcând ce li se

spune. În Uniunea Sovietică şi în ţările socialiste, aşa trăiau nemembrii de partid şi de nomenclatura. Cine nu-şi aduce aminte ce bine era "la comun", cu baia şi bucătăria comune mai multor familii?

Ceauşescu dărâmasatele şi bisericile ca să extermine creştinismul şi civilizaţia lui, şi să transforme ţăranii în sclavi care trăiesc "la bloc", "la comun."

Diferenţa dintre viaţa goimilor, a vitelor cu faţă umană, în plantaţia globală, şi viaţa creştinului de tip european nu e imediat vizibilă. Mai mult, la prima vedere, viaţa cirezii pare mai prospera decât a omului liber. Statele Unite ale Americii se îndreaptă spre socialism, căci numai socialismul pare americanilor capabil să vindece relele sociale – şomajul, sărăcia, foametea, lipsa de îngrijire medicală. Tot socialiste sunt guvernele Marii Britanii, Franţei, Canadei. Iată cum descrie socialismul unul care-l cunoaşte bine: Viktor Suvorov, fost înalt ofiţer în armata sovietică:

"Marele ideal al socialismului e simplu şi poate fi înţeles de oricine.

Societatea e construită pe baze raţionale. Nomajul nu mai există. Îngrijirea medicală e gratuită. Şi mâncarea, în cantităţi rezonabile, e gratuită. Fiecare om are o cameră separată, cu lumina şi ventilaţie. Apă, canalizarea, şi încălzirea sunt gratis. Tot omul are dreptul la timp liber. Nu există împărţire în bogaţi şi săraci. Toată lumea are haine confortabile şi solide, potrivite cu anotimpul – şi hainele, sunt, desigur, tot gratuite. Ni toţi sunt egali în faţa legii.

Ai să spui că este doar un vis frumos, şi că nimeni încă n'a reuşit să construiască socialismul pur. Aiurea. În fiecare ţară există deja insule de socialism pur, neîntinat, în care fiecare din aceste condiţii este îndeplinită.

Există o închisoare în oraşul vostru? Dacă da, du-te şi uită-te la ea – şi-ai să vezi o societate în care toţi oamenii au mâncare, au de lucru, şi în care hainele, locuinţa şi încălzirea sunt pe gratis.

Comuniştilor sovietici li se reproşează adesea că au încercat să construiască o societate socialistă dar în schimb au produs ceva ce seamănă îndeaproape cu o închisoare. Acuză este pe deplin nejustificată. În Uniunea Sovietică unii prizonieriau celule mai mari ca alţii, unii mănâncă bine, alţii prost. E o totală confuzie – mai sunt multe de făcut pentru a face ordine. Adevăratul socialism, în care toţi

oamenii sunt cu adevărat egali, nu seamănă doar cu o închisoare – este o închisoare. Nu poate exista decât înconjurată de ziduri înalte, turnuri de pază şi câini de pază, căci oamenii încearcă tot timpul să fugă din orice regim socialist, exact cum încearcă să fugă din închisori".*1*

Dar unde să fugi din plantaţia globală? Unde să fugi dintre'o închisoare care acoperă toate continentele?

În urmă cu câţiva ani am văzut o emisiune cultural-educativa la televizor. Un egiptolog a descifrat inscripţiile de pe pereţii unui mormânt din Valea Regilor şi-a văzut că un perete conţinea un fel de jurnal intim al unui sătean care povestea un eveniment din viaţa satului. Naraţiunea din acest jurnal, vechi de mii de ani, însoţită cu fotografii ale locurilor şi monumentelor, au constituit o imagine fascinantă – dar şi îngrozitoare. Căci ce vedeam era viaţa noastră socialistă cea de toate zilele. Viaţa de care's'au bucurat romanii că scapă în 1989; viaţa pe care ne-o pregăteşte guvernul american în Statele Unite; viaţa pe care o pregăteşte Fondul Monetar internaţional celor cărora le acorda împrumuturi; viaţa pe care o vor avea ţările care se unesc în Europa Unită.

Satul era o aglomerare de căsuţe înghesuite (că apartamentele dintre'un bloc) în care trăiau o ciurdă de oameni, toţi angajaţi la construirea măreţelor morminte ale demnitarilor, toţi instruiţi exact atât cât e nevoie ca să execute operaţia ce le este atribuită (diviziunea muncii), toţi îmbrăcaţi la fel, bucurându-se de aceeaşi îngrijire medicală, la fel de săraci sau bogaţi, participând în grup la fiecare activitate, egali în faţa autorităţilor. Erau total scutiţi de orice grija materială, căci autorităţile le asigurau locul de muncă (nu exista şomaj) şi tot autorităţile le trimiteau căruţele cu mâncare, punctual şi democratic (nu există foamete şi nu existau bogaţi şi săraci). Dar dracul şi-a vârât coada în acest paradis terestru socialist: unii săteni auconceput planul de a fura parte din comorile cu care împodobeau monumentele ce le construiau, de-a le vinde şi de-a încerca viaţa pe cont propriu, viaţă individuală. Natural, au fost prinşi. Înţeleaptă şi iubita conducere a ţării nu i-a executat decât pe cei vinovaţi dar, în scop educativ, pentru a descuraja restul poporului de la astfel de idei năstruşnice, a luat o măsură administrativă: a oprit căruţele cu alimente. Ni astfel sătenii, în mod preventiv şi exemplar, au murit de foame. Căci proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producţie,

eliminarea exploatării omului de către om, şi toate celelalte, aduseseră poporul din raiul socialist în fericită situaţie în care mâncarea nu se producea individual şi nu se vindea pe piaţa liberă ci se "dădea", sau, cum zice romanul acuma, "se bagă."

În urmă cu 2500 de ani, Euripide a văzut şi el socialismul în acţiune. Când Medea părăsită îi reproşează lui Iason inconstanta, arătându-i că ea îl salvase din primejdie de moarte, Iason îi răspunde: "Da, dar ai primit mai mult decât mi-ai dat: căci acum trăieşti în Elada şi nu în ţara ta barbara, şi-ai învăţat ce înseamnă dreptatea şi cum se trăieşte după lege, şi nu după dictatul forţei brute".*2* Socialismul în acţiune este tirania totalitară asiatică, unde vârful piramidei dictează şi greutatea apasa pe cei de jos. Societatea socialistă are forma unei piramide, cu diferitele straturi ale nomenclaturii ridicându-se unul peste celălalt, până la vârful în care este cocoţat grupul dictatorial. Uită-te la dolarul american: în partea stângă are insignele ocultei masonice, piramida cu vârful iluminat, şi dedesubt inscripţia *Novus Ordo Seclorum* – Noua Ordine Mondială. Ordinea socialismului global. Ordinea piramidei, în care **nu** se trăieşte după lege ci după hotărârile luate la vârf.

Piramida, această formă arhitecturala a sclaviei egiptene, a început să fie construită peste tot, spre delectarea *culturaţilor,* care aplaudă tot ce este absurd şi monstruos crezându-se astfel deasupra

"vulgului. " La început, când se făceau săpăturile am crezut că se excavezează şi studiază zidurile Louvreului medieval, adânci şi puternice, sub pavajul curţii Louvreului renascentist şi baroc.

Darsapaturile’s'au făcut pentru construirea unei piramide compuse din 666 de triunghiuri de sticlă (iar cei care au citit Apocalipsul remarca semnificaţia cifrei), care desfigurează astăzi curtea interioară a Louvreului. Înainte de construirea piramidei, se intra în Louvre pe poarta Denon din pavilionul Denon, direct din curte, pe propriile picioare făcând câţiva paşi la lumina zilei: pe gratis, fără coadă, fără înghesuială, uşor şi comod. Acum vizitatorul trebuie întâi să coboare de la nivelul solului jos în interiorul piramidei, pe care o traversează pentru a urca apoi din nou la nivelul solului ca să pătrundă în clădire. Piramida trebuie luminată electric tot timpul.

Ascensoarele şi scările rulante care duc în jos şi în sus pentru a intra în muzeu sunt tot electrice. Ascensorul pentru cei ce nu pot

umbla prea bine e condus de un paznic. Se defectează tot timpul, şi tehnicienii sunt de serviciu pentru a-l depana, altfel rămân vizitatorii captivi atârnaţi în aer.

Toate astea costă bani, o cheltuială inutilă şi neproductiva al cărei unic scop este Implantarea piramidei în inima Parisului. Două mii de ani de creştinism au construit o civilizaţie centrată în jurul bisericii, a cărei forma conţine atât expresia perfecţiunii funcţionale a clădirii cât şi expresia esteticii care-a produs-o. Dar în plantaţia globală, în sclavia egipteană, în socialismul mondial, forma oraşului european, forma satului creştin, trebuie distruse; locuinţa vitelor umane este în cuburi, "la bloc", şi peisajul urban al vitelor umane este piramida care reprezintă structura societăţii. Asta pentru vitele umane; pentru ei, plutocraţii şi-au rezervat palatele şi castelele construite de arhitecţii, sculptorii şi pictorii creştini din trecut. Alice Gwynne Vanderbilt şi-a construit la New York, pe Fifth Avenue, o copie fidelă a castelului de la Blois. Alva Vanderbilt şi-a construit la Newport o replică perfectă a palatului Petit Trianon. Dar după 1945 şi-au dat seama că diferenţa dintre formele arhitecturale rezervate stăpânilor de sclavi şi cele rezervate gloatei ar putea fi prea vizibilă. În operă de distrugere a aspectului citadin şi a arhitecturii civilizaţiei noastre, nomenclatura directoratului talmudic internaţional a început să accepte să locuiască parţial şi temporar în aceleaşi forme hidoase ale socialismului mondial. "Fiecare copil [din Statele Unite ale Americii] se duce la şcoală într-o clădire care arata ca o magazie de depozitarea pieselor pentru maşini de copiat. Nici măcar comisia şcolilor, care-a comandat şi aprobat planurile, nu ştie cum se face. Tot ce-i preocupa este cum să evite de-a da explicaţii părinţilor".*3* Cazematele şi magaziile în care merg copii la şcoală n-au ferestre, ci sunt luminate exclusiv electric. Toţi tinerii de 20 de ani pe care-i cunosc poartă ochelari pentru citit. Dacă se strică instalaţia de aer condiţionat, copiii trebuie trimişi acasă căci se sufocă. Bineînţeles, iluminatul şi ventilatul artificial costa bani.

„Fiecare firmă de avocaţi din New York se mută fără să murmure într-o clădire de birouri că o cutie de sticlă cu podea de ciment şi plafon de beton de doi metri şi jumătate de la sol şi pereţi de paianta şi coridoare minuscule – şi-apoi angajează un decorator şi-i da un buget de sute de mii de dolari ca să transforme cuburile astea meschine într-un vis orizontal despre o casă de pe vremea restauraţiei", zice Tom Wolfe.*4* Oamenii adaugă mobile ca să se

ferească de hidoşenia cuburilor de sticlă şi ciment ale arhitecturii moderne. Până şi arhitecţii moderni glumesc pe socoteala „cutiilor de sticlă", care sunt de-acuma fumate, depăşite, şi vin cu noi cutii de sticlă în care sticla e ca oglindă şi reflectă cutiile de sticlă învecinate făcându-le să pară curbe. Apar noile şcoli de arhitectură: postmodernismul, modernismul târziu, raţionalismul, arhitectura participantă, neo-corbusierismul, argintiii din Los Angeles, şi aşa mai departe. „După 1945 plutocraţii noştri, birocraţii, membrii comitetului, şefii executivi ai companiilor, membrii comisiilor, şi preşedinţii universităţilor au suferit o transformare inexplicabilă... Dintr-odată s-au declarat dispuşi să accepte acel duş de apă rece, acea palmă în obraz, acea caznă pentru osânza sufletului nostru burghez, care este arhitectura modernă. Ni pentru ce? Nici ei nu ştiu. Se uită la clădirile goale pe care le-au cumpărat, aceste mari grămezi structurale pe care le urăsc din tot sufletul, şi nu-şi pot da seamă nici ei", zice Tom Wolfe.*5* Dar şefii care ne dau ordin să trăim în ele, locuiesc în castelul de la Blois sau în Peţit Trianon.

Tom Wolfe face o scurtă istorie a arhitecturii moderne. A început, zice el, după primul război mondial în Germania, unde s-au adunat o sumă de tineri arhitecţi, scriitori, artişti americani care şi-au zis „generaţia pierdută" şi-au găsit, în ruinele unei Europe devastate şi distruse de război, modele ca Andri Breton, Louis Aragon, Jean Cocteau, Tristan Tzara, Picasso, Matisse, Arnold Schoenberg, Paul Vallry [să nu uităm că Picasso, Louis Aragon, şi probabil alţii, erau membri activi, purtători de carnet, ai partidului comunist; şi Paul Vallry nu făcea niciun secret din perversiunile lui]. Modelul arhitecţilor a fost Walter Gropius, care-a deschis scoala de arhitectură Bauhaus la Berlin în 1919. Bauhaus, scrie Wolfe, era „mai mult decât o şcoală; era o comună, o mişcare spirituală".*6* în jurul lui Gropius gravitau pictori că Paul Klee, şi arhitecţi că Marcel Breer, Ludwig Mies van der Rohe, László Moholy-Nagy, Herbert Bayer, Henry van de Velde, dedicaţi lucrării de a „o lua de la zero", pe fundalul unei Germanii social-democrate care aştepta de la o zi la altă înfăptuirea bolşevismului.

De la zero, adică: afară cu civilizaţia creştină europeană. Am bombardat-o, am distrus-o fizic în timpul celui de-al doilea război mondial. Am făcut una cu pământul splendidă catedrala din Dresda, a doua ca mărime în Europa, care însuma veacuri de creaţie şi nesfârşită

frumusețe. Am bombardat și avariat domul din Milano, domul din K în Am dărâmat cât am putut din bisericile istorice ale României. Acum distrugem tradiția acestei civilizații creștine.

Consiliul Muncitoresc pentru Artă al Grupării Noiembrie [probabil 7 Noiembrie, dată oficială a revoluției bolșevice în Rusia], al cărui președinte era Gropius, avea sarcina de a crea o arhitectură „a întregului popor", adică *muncitorească.* Manifestul Grupării Noiembrie era un ecou al Manifestului Partidului Comunist al lui Marx și Engels: „trebuie să fim adevărați socialiști – să creștem cea mai înaltă virtute socialistă: înfrățirea tuturor oamenilor".*7* Deci noua arhitectură a lui Gropius urma să fie: 1) pentru muncitori; 2) anti-burgheză. Funcția „anti-burgheza" s-a dovedit foarte utilă, pentru că orice poate fi respinsca fiind „burghez".

Social-democrații din Germania și Olanda au acordat contracte pentru cartiere muncitorești lui Gropius, Mies van der Rohe, Bruno Traut, și J.J.P. Oud, care avea 28 de ani când a devenit arhitectul șef al orașului Rotterdam, și era membrul unui grup numit de Stiji (stilul). Aceste grupuri compacte și strânse, că Gruparea Noiembrie, sau de Stiji, credeau în doctrine esoterice, zice Tom Wolfe, tot așa după cum picturile lui Braque sau Picasso n-au nimic de-a face cu arta ci sunt produsele unui punct de vedere teoretic. Astfel, teoria lui Braque că pictura nu reprezintă nimic ci e doar o organizare pe o suprafață plană, și teoria că o pictură e ceva simultan, permite așezarea ambilor ochi într-o fată văzută din profil, adică vedem simultan ambele profiluri în același plan. Rezultă un gunoi vizual perfect din punct de vedere teoretic. Tot teoria este triumfătoare în muzică lui Arnold Schoenberg, care compunea după formule matematice; sună oribil, dar *culturati* ascultă cu pietate.

Marca intelectualului a devenit aprecierea creațiilor acestor comune și celule de artiști; dar, dacă pictorii, compozitorii și poeții pot crea chiar fără subvenția masivă a burgheziei, arhitecții nu pot. Salvarea arhitecturii moderne a venit de la guvern. În Viena, Otto Wagner a primit comenzi masive de la guvern, care „credea (fără nicio bază reală) ca o nouă arhitectura cosmopolită va rezolva ostilitățile acerbe rasiale și etnice din țară", scrie Tom Wolfe.*8* [în realitate, dacă cineva ar avea timpul și resursele să identifice exact **persoanele** care au determinat subvenționarea arhitecturii moderne la Viena ar vedea

cu totul altă motivaţie; şi ar vedea poate un tablou mai larg, în care intră Viena că patria lui Theodore Herzi şi Siegmund Freud].

Grupurile de arhitecţi moderni – Bauhaus, Wendingen, de Stiji, constructiviştii, neoplasticistii, elementariştii, futuriştii – au început să prolifereze. În 1922 a avut loc la Dgsseldorf primul Congress internaţional de Artă Progresistă, unde s-au întrunit arhitecţi că Gropius, Erich Mendelsohn (expresionistul), Van Doesburg. Accentul pe care l-a pus acesta din urmă pe calitatea anti-burgheza imperfectsatisfacuta de curbele expresionismului lui Mendelsohn, sau de manufactură muncitoreasca a lui Gropius, l-a determinat pe Gropius să-şi schimbe lozinca şi să adopte motto-ul: Artă şi Tehnologia. Deşi erau uniţi în lupta lor comună împotriva tradiţiei civilizaţiei creştine, toţi aceşti intelectuali şi artişti progresişti se certau foarte mult între ei, generând astfel nenumărate şcoli şi curente, grupuleţe şi bisericuţe – cu cât mai multe cu atât mai bine, pentru confuzia gloatelor. Astfel, marxistul declarat Bruno Taut care-a primit comanda pentru un cartier muncitoresc în Berlin îşi vopsea blocurile muncitoreşti în roşu; dar puritatea noii arhitecturi elimina toate culorile în afară de alb şi negru şi diverse nuanţe de murdar, şi blocurile au renunţat la culoarea steagului comunist. Puritatea formei cere că acoperişul să fie plat, căci acoperişul tradiţional înclinat din ţigle cu streaşina care te fereşte de ploaie şi de zăpadă e burghez; şi cine a avut nenorocul să locuiască la bloc la ultimul etaj şi i-a plouat în casa toamna, iar vara s-a copt sub soarele de care îl ferea stratul de aer de sub acoperişurile înclinate, a avut ocazia să sacrifice de dragul purităţii formei arhitecturii progresiste anti-burgheze. Şi-aşa, sub zăpezile din nordul Europei, la Berlin, Weimar, Rotterdam, Amsterdam, s-au construit blocuri cu acoperişul plat – până când suferinţa din cauza zăpezii a fost aşa de mare încât teoreticienii anti-burghezismului progresist s-au îndurat şi-au permis că acoperişul să fie înclinat – dar de-o singură parte, nu de două părţi că în trecut.*9*

Triumful teoriei asupra obiectului artei şi arhitecturii a dat naştere unei specii moderne de arhitect: arhitectul care nu construieşte nimica sau mai nimica. Steaua acestei specii noi este Le Corbusier, care, conştient că talentul artistului modern este pur politic şi organizatoric şi n-are nimic de-a face cu creaţia, şi-a organizat o „şcoală" din care fac parte el şi amicul său Amldle Ozenfant: scoala purismului. Ni tot un guvern socialist i-a finanţat şi promovat:

guvernul social-democrat German din Stuttgart i-a dat o comandă, prin intermediul lui Mies van der Rohe. La târgul internaţional de arhitectură muncitorească de la Stuttgart şi-au expus creaţiile francezulle Corbusier alături de Oud şi Mart Stăm, aduşi de van der Rohe din Olanda, Victor Bourgeois, adus din Belgia, Gropius, Bruno Traut, fratele lui Bruno, Max, şi Peter Behrens din Germania. Ni – minune! Toţi aceşti oameni din diverse tari şi şcoli au creat clădiri absolut identice: toate arătau exact că blocurile muncitoreşti din cartierele noi bucureştene.

Muncitorilor nu prea le-a plăcut puritatea anti-burgheza în care trebuiau să locuiască, şi-au început să adauge perdeluţe, covoare şi broderii, oale cu flori, perniţe colorate. „Trebuie reeducaţi", a conchis Le Corbusier. Muncitorul, fiind oprimat de veacuri, nu ştie ce trebuie să-i placă; arhitectul trebuie să fie, cum a zis marele Stalin, „un inginer al sufletului omenesc".*10*

America a fost un pic mai greu de adus pe linia partidului în arhitectură, fiindcă războiul nu distrusese şi nu dărâmase aici nimica. Au trebuit investiţi mai mulţi bani în operă de distrugere. Philip Johnson, fiul unui avocat bogat din Cleveland, a donat Muzeului de Arta Modernă banii pentru înfiinţarea unei divizii de arhitectură, al cărei şef a devenit tot el. Împreună cu Henry Russell Hitchcock, a scris apoi *Stilul internaţional*, un eseu anexat la catalogul expoziţiei de fotografii şi modele organizate de el în 1932 în care-i introducea pe Gropius şi ciracii lui la New York. Cu şapte ani în urmă, Gropius scrisese cartea *Arhitectura internaţională*. De notat abolirea naţionalului; totul e internaţional, global, mondial – încă de la începutul secolului. Arhitecţilor americani le revine misiunea de a dezbăra publicul de tendinţa burgheză pe care-o are de-a privi la lucruri care să-i facă plăcere. Lozinca a devenit „funcţionalismul"; tot ce nu e funcţional trebuie eliminat, şi dorinţa ori plăcerea clientului trebuie eliminate cu cea mai mare străşnicie. În Europa, zice Tom Wolfe, întâi au apărut avânt-gardele, fauviştii, cubiştii, neoplasticistii, care şi-au înfiinţat teoriile şi grupările, apoi li s-a afiliat o parte din burghezie din dorinţa de-a fi la modă. În America a fost invers: milionarii şi soţiile lor au fost cei care au iniţiat avânt-gardă şi-au creat-o, finanţând pe oricine era dispus să li se alăture". Tom Wolfe a omis însă să cercetezecine-i finanţa pe avântgardiştii din Europa. Muzeul de Arta Modernă s-a născut nu din creierul unui boem ci în salonul lui John D. Rockefeller

Jr., avându-i alături pe A. Conger Goodyear şi soţiile lui Cornelius Newton Bliss şi Cornelius J. Sullivan. Aşa s-a definit „arta" americană în 1929. Patronii artelor au aparţinut grupului care a finanţat revoluţia bolşevică, războaiele mondiale, Uniunea Sovietică şi Israelul. În 1937, Gropius a părăsit Germania şi-a sosit în Statele Unite, trecând prin Anglia. După ei au sosit toate stelele firmamentului arhitecturii socialiste germane: Breuer, Albers, Moholy-Nagy, Bayer, Mies van der Rohe. Ni toată America li s-a prosternat la picioare, aclamându-i că pe nişte dumnezei coborâţi pe pământ. Gropius a devenit şeful şcolii de arhitectură de la Harvard, unde a ajuns şi Breuer; Moholy-Nagy a deschis ceea ce a devenit institutul de Creaţie de la Chicago – the Chicago institute of Design. Albers a deschis o şcoală la Black Mountain Collège. Mies a devenit decanul institutului Armour din Chicago. În mijlocul depresiunii economice, când nimeni nu mai construia nimic, o mână nevăzută l-a finanţat pe Ludwig Mies van der Rohe, care nu proiectase decât 17 clădiri în toată viaţa lui, ca să construiască 25 de clădiri mari pentru institutul de Tehnologie al Statului Illinois.

În anii 1930 – 1940, Statele Unite ale Americii au mai fost binecuvântate şi cu sosirea altora care probabil ştiau că Europa era programată să fie curând scăldată în sânge. LIger, Mondrian, Modigliani, Chagall, Max Ernst, Andri Breton, Yves Tanguy au sosit în America, şi, deşi şi-au adus cu ei ideologia comunistă, au semnat actul de deces al realismului socialist, rămas să domnească doar în lagărul sovietic. De acum încolo linia partidului a fost în occident expresionismul abstract, constituit în şcoala la New York în 1940. Arnold Schoenberg a adus muzica modernă în 1936; şi compozitorii serioşi i-au părăsit până şi pe George Gershwin şi Aaron Copland şi Ferde Grofl şi l-au urmat pe Schoenberg. Toţi sunt furnici parazite, toţi sunt uniţi împotriva muzicii create de creştini; dar în spatele acestui front comun, există disensiuni: Copland, Gershwin şi Grofl nu sunt destul de intelectuali, de puri. Odată cu arta pură a sosit în America şi psihologia pură. Niciun psiholog şic nu mai îndrăzneşte să fie altceva decât freudian [deşi impostura şi falsitatea freudianismului au fost amplu dovedite].*12*

Unii se pot întreba: ce-are arhitectura cu psihologia? Walter Gropius scrie: „Greşeala fundamentală pedagogică a academiilor este preocuparea cu geniul individual". Lozinca lui Gropius şi Mies a fost „efortul grupului*" 13*, exact ca în şcolile americane de azi, unde copiii

primesc note în grup căci e nedemocratic să dai note mai mari unuia care ştie mai bine. Acest concept democratic l-au înţeles repede studenţii de la arhitectură, care au refuzat să mai execute proiectele migăloase cu care s-au muncit sute de generaţii de arhitecţi şi constructori. Dacă te duci la Milano şi vezi modelul de lemn al catedralei; dacă te duci la K m şi vezi planurile amănunţite ale domului; dacă examinezi desenele şi proiectele lui Michelangelo sau Bernini, înţelegi de ce catedralele europene dăinuiesc de atâtea secole în ciuda bombardamentelor americane asupra bisericilor Europei în timpul celui de-al doilea război mondial. Dar spiritul de muncă în colectiv şi conceptul de învăţământ bazat pe democraţie au triumfat, şi astăzi studenţii la arhitectura se pot rezuma la mâzgăleli grăbite, câteva linii aruncate neglijent pe hârtie, ca ale lui Le Corbusier. La Yale studenţii nu mai executa proiecte individuale ci colective. Buckminster Fuller conducea facultatea de arhitectură la Harvard şi Josef Albers la Yale în anii 1950, şi studenţii au fost feriţi cu grija de tot ce trebuiau să ştie arhitecţii în trecut. Albers şi-a învăţat studenţii să ia foiţe de hârtie colorată pe care le aşezau una peste alta, şi-apoi Albers cădea în extaz la câte unele foiţe suprapuse exclamând: „Iată! Iată forma sculptată de lumină!” *14* în curând nimeni n-a mai proiectat şi construit în America nimic ce nu avea forma unei cutii pătrate sau dreptunghiulare din ciment şi sticlă. Aceste cutii sunt fabricate pentru „omul de rând”, pentru „clasă muncitoare”, dar cum „omul de rând” la început când putea alege alegea totdeauna formele din trecut care nu sunt bune pentru sufletul lui muncitoresc, a intervenit din absolutocraţia. La numai zece ani după ce Universitatea Yale fusese construită în stil neo-gothic care făcea din ea un oraş universitar armonios asemănător Oxford-ului englez, Louis Kahn, fp ca şi toţi ceilalţi, şi prieten cu şeful catedrei de arhitectură, a construit un adaos la galeria de artă a universităţii, de forma unei cutii de ciment.

Louis Kahn avea în comun cu toţi „artiştii” şi „arhitecţii” moderni acea abilitate exemplară de a spune cele mai fantastice tâmpenii cu cel mai doct şi mai autoritar ton. „Fiecare clădire trebuie să aibă… un suflet al ei propriu”, zice Louis Kahn, şi *culturati* se străduiesc să „pătrundă” sufletul cuburilor de ciment. Cursurile lui Kahn erau la fel de elevate ca şi scrierile criticilor de artă. Într-o zi, a intrat în clasă şi le-a declarat studenţilor: „Lumina… *este*”. După care a tăcut din gură lasându-i să „pătrundă”*.15*

Se plătesc câteva mii de dolari pentru câte un scaun (creaţia lui Mies) care valorează poate 15 dolari, un scaun făcut dintr-un schelet de oţel şi o fasiuta de piele pe care poţi şedea cât îţi permite tortură fizică la care te supune. Tom Wolfe se arata oarecum nedumerit de dorinţa oamenilor cărora nu le lipsesc banii de-a se tortura locuind în apartamente înguste, în blocuri hidoase de beton şi sticlă, mobilate cu mobilier incomod şi urât făcut din tuburi de metal şi suprafeţe din sticlă. El atribuie acest sacrificiu al propriei comodităţi, prestigiului intelectual pe care-l au locuinţele „moderne" asupra *cult*uraţilor; toate ziarele, revistele, publicaţiile, laudă şi admiră stilul modern. Dar Tom Wolfe nu identifica emisiunea furnicilor parazite când îşi mişcă antenele. Niciuna nu deviază de la linia partidului, căci devierea ar fi moartea pentru ele. Am fost şi noi în casa unui arhitect şi-am admirat stoicismul cu care el şi familia lui trăiesc în cel mai deprimant şi hidos anturaj, unde toate formele sunt planuri de metal şi singurele culori sunt negrul şi cenuşiul.

Toţi arhitecţii americani care-au fost promovaţi – Philip Johnson, I.M. Pei, Gordon Bunshaft, n-au creat altceva decât cutii de beton şi sticlă, imitându-i pe Mies şi confraţii lui. Uniformitatea clădirilor lor te face să te-ntrebi, ca şi în cazul picturii moderne: devreme ce oricine poate concepe o cutie de beton şi sticlă, de ce aceştia sunt mari arhitecţi şi omul de pe stradă nu?

La protestele (slabe) ale clienţilor că erau mai frumoase casele construite şi mobilate în stil vechi, arhitecţii răspund că nu mai există azi muncitori care să ştie produce acele obiecte. Dar adevărul e tocmai invers. Tom Wolfe reda o anecdotă a lui Henry Hope Reed, care povesteşte cum călătorind în anii 1940 cu câţiva muncitori aceştia au început să blesteme Muzeul de Arta Modernă, care, după spusele lor, îi distruge, luându-le pâinea de la gură – căci nimeni nu mai angajează muncitori calificaţi că ei, manufacturieri de bronz, marmora, modelatori şi proiectanţi: turnatul betonului se face cu muncă necalificată.*16* Pe deasupra, e mai scump să construieşti case în stil „burghez", şi clădirile moderne în stil „muncitoresc" costa mai puţin, zic adepţii modernismului – şi mint şi de data aceasta. Clădirile lor moderne, blocurile lor muncitoreşti, sunt mult mai scumpe. Se irosesc sume enorme pentru a forţa lumea în peisajul urban al sclaviei globale a Noii Ordini Mondiale. Tom Wolfe da câteva exemple. În 1955 s-a iniţiat vastul proiect al unui cartier Pruitt-Igoe de blocuri muncitoreşti

la St. Louis, arhitect: Minoru Yamasaki. Neavând bordeluri, crâşme, maidane, săli de dans şi de petreceri landemana, locuitorii acestui cartier (nu muncitori, căci muncitorii s-au refugiat în suburbii unde locuiesc în căsuţe de ţară, ci persoane fără domiciliu venite din sud), în scurtă vreme au umplu stradelele aeriene construite de Yamasaki (după conceptul lui Le Corbusier) cu astfel de murdarii şi cu astfel de comportare încât locuitorii respectabili au fugit cât au putut de repede de-acolo. După multe sute de ore de întruniri de comitete şi comisii şi multe milioane de dolari irosite în efortul de-a curaţi şi reabilita cartierul „muncitoresc" Pruitt-Igoe, în 1971 municipalitatea a convocat o adunare a colocatarilor.

Beneficiarul arhitecturii moderne a fost întrebat pentru prima dată ce părere are; şi părerea lui a fost în unanimitate: „Dărâmarea!" în 1972 municipalitatea a dinamitat blocurile centrale ale acestui cartier muncitoresc recent construit. Dar, în timp ce cartierul Pruitt-Igoe era demolat în St. Louis, cartierul Grădinilor Orientale se ridică la New Haven, Connecticut. Acesta era „oraşul viitorului", opera arhitectului Paul Rudolph, decanul Neolii de arhitectură de la Yale, finanţat de către guvernul american prin Departamentul Caselor şi Dezvoltării Urbane. Cartierul constă din module prefabricate, care pot fi adăugate la nevoie ca să acomodeze orice creştere de populaţie.

Dar modulele nu se îmbinau perfect. Prin crăpături intra ploaia şi frigul. Pe uşă afară (când uşa se mai putea deschide) au fugit toţi chiriaşii respectabili care se aciuiseră. În Septembrie 1980 în tot cartierul mai erau 17 chiriaşi. În 1981, departamentul care finanţase construirea cartierului a finanţat demolarea lui. Alte clădiri „muncitoreşti", creaţii ale „arhitecturii moderne", complexe sportive şi săli de adunare, că de exemplu Coliseul Centrului Cetăţenesc din Hartford, n-au costat nimic pentru demolare, căci s-au prăbuşit singure, după ce-au susţinut cu supunere linia partidului şi apă şi zăpadă ce se scurgea în interior de pe acoperişul plat al cutiei de beton.*17*

Variaţiile care formează diferenţele dintre bisericuţele şcolilor de arhitectură din Statele Unite sunt minore; toate respecta linia partidului. Robert Venturi, autor al unui singur proiect mai mare, un bloc de apartamente pentru bătrâni din Philadelphia, dar autor al unei cărţi mult lăudate, creează aceleaşi cutii hidoase dar cu câte un

ornament ridicol şi absurd: o gigantică falsă antena de televiziune cocoţată pe clădire, de care nu este legat niciun televizor. Cei cinci arhitecţi ai „albului" din New York s-au exprimat în 1972 într-o carte în care singurul lor aport la arhitectura (care este aceeaşi la ei ca la toţi ceilalţi modernişti) este faptul că folosesc limbajul lingvisticii structuraliste în cel mai nepotrivit mod – ceea ce le-a adus imediat admiraţia *cult*uraţilor.

Arhitectul Peter Eisenman scrie despre o casă fraze că: „Semnificaţia sintactică definită aici nu este legată de semnificaţia care rezultă din elemente sau din raporturi reale între elemente ci de raporturile din interiorul acestor raporturi".*18* Peter Eisenman îşi numerota creaţiile: Casa I, Casă îl, etc. La fel făcea John Hejduk, tot unul din cei cinci arhitecţi ai „albului", poate şi din motivul că nici unadin casele lui n-a fost construită. Dar asta nu-l împiedica să fie un mare arhitect contemporan american şi să primească comisionul de a renova clădirea Cooper Union din New York, clădită cu un secol şi-un sfert înainte în stilul unui palat italian renascentist. Pentru că fusese declarată monument istoric, Hejduk n-a putut ruina clădirea pe dinafară, dar a făcut tot ce-a putut ca s-o distrugă în interior. Clădirea avea scări interioare grandioase, spaţioase, şi bine luminate pe tot parcursul de lumina zilei prin frumoase ferestre mari. Hejduk a zidit în jurul scărilor cilindri compacţi fără nicio fereastră, şi cine urcă scările orbecăieşte pe dibuite la lumina chioară a unui bec fluorescent de 22 de waţi fără abajur aşezat din etaj în etaj.

În 1973 grupul de arhitecţi pop al lui Venturi i-au atacat pe cei cinci arhitecţi ai „albului" într-o pseudo-dispută care a avut meritul de a deschide cai nebănuite de câştig şi glorie pentru adepţii modernismului în arhitectura: cum nimeni nu mai construia nimic (din cauza depresiunii economice), arhitecţii au devenit teoreticieni şi-au profitat din publicistica, din dezbateri şi polemici, şi din catedrele pe care reputaţia astfel câştigată le procura. În Mai 1980, un altul din cei cinci, Michael Graves, a primit premiul Arnold W. Brunner pentru arhitectură al Academiei şi institutului American pentru Artă şi Literatura pentru c'a **desenat doar** un pod. Alţii ştiu clădi case, dar Michael Graves ştie să se pronunţe despre „interpretările multiple inerente unui cod de abstractizare", sau despre „un nivel de participare care implică actul reciproc al eului nostru cu figura clădirii".*19* Ca şi în pictură, şi în arhitectura modernă, nu produsul

contează, ci verbozitatea teoretică şi aderenţa la linia partidului. Aşa de importantă a devenit verbozitatea încât în 1980 la o masă rotundă organizată de revista *Harvard Architecture Review*, un grup de patru genii ale arhitecturii postmoderniste care în afară de câteva case particulare şi de tone de logoree preţioasă şi lipsită de sens n-au produs nimica, şi-au putut arăta superioritatea şi dispreţul pentru arhitecţii celei mai prolifice firme care construiau cele mai multe clădiri publice din Statele Unite. În 1976, Vincent Scully a refuzat premiul institutului American de Arhitecturappentru ca acest institut nu-l primise pe Robert Venturi ca membru – şi Venturi, zicea Scully, era „cel mai important arhitect al generaţiei lui". De ce a fost ales tocmai Venturi, care a produs aşa de puţin, ca să fie declarat „cel mai important arhitect"? în 1978, Venturi a emis o nouă definiţie a arhitecturii ca fiind „adăpost cu decoraţii adăugite". Deşi-şi permitea să adauge „decoraţii" hidoase cutiilor de ciment pe care le proiectă, Venturi rămâne fidel liniei partidului. Philip Johnson a proiectat pentru AT & T, una dintre cele mai mari şi mai bogate corporaţii din America, o clădire care arata ca un paralelipiped de beton încununată de un ornament că cele ce se puneau mai demult pe dulapuri.*20* Dar şi el e fidel liniei partidului: orice e valabil în arhitectura modernă, câtă vreme e hidos, e nefuncţional, şi e împotriva tradiţiei civilizaţiei noastre.

În muzică, zice Tom Wolfe, cazul e şi mai avansat; compozitorii din universităţi sunt aşa de ultraschoenbergieni, aşa de minunat de abstracţi, încât nimeni altcineva decât ei nu mai are nicio dorinţă să aibă ceva de-a face cu muzica serioasă modernă. Nici măcar culturnicii devotaţi care frecventează concertele simfonice nu pot fi determinaţi să vină la un concert exclusiv de muzică contemporană; astfel de concerte nu pot avea auditoriu decât la universităţi, unde se pot auzi piese de Stockhausen, ansambluri pentru sintetizator de Babbitt, bucăţi de Easley Blackwood şi Jean Barraqul, apoi piese stohastice [adică: sunete la'ntamplare] pentru pian, sintetizator şi computer de Iannis Xenakis. „Aceleaşi 35 ori 40 de suflete, toţi profesori şi studenţi post-universitari, constituie publicul la fiecare concert de muzică contemporană", scrie Wolfe, „şi spaimă e că nici măcar ei nu vor mai veni..." Coreografia a intrat mai încet în făgaşul modernismului, dar în 1962 George Balanchine, venit din Uniunea Sovietică prin Paris în 1934 (vă amintiţi de Marc Chagall?) punea în scena balete abstracte la

Lincoln Center. La fel s-a modernizat şi arta fotografică: John Szarkowski a deschis ochii intelectualilor; câtă vremevulgul crede că o fotografie arata în mod fidel obiectul fotografiat, *culturati* se aşteaptă de la fotografiile artistice să conţină pete, să fie neclare, să prezinte deformări groteşti prin unghiuri exagerate, culori nenaturale şi hidoase, şi imagini trunchiate.*21*

Pentru mase, care nu pot fi nici moarte duse la concerte de muzică dodecafonică, atonalista, minimalista, şi aşa mai departe, s-a acaparat şi dezvoltat imensă industrie a rock-ului. Dar şi aici, există elita care vede hainele cele noi ale împăratului. Citim în *informaţionweek*: „Omul care-a fost pionierul realităţii imaginare (*virtual reality*), s-a reîntors. Albumul recent al lui Jaron Lanier de muzică acustică numit *instrumentele Schimbării* aduce o „fuziune post-minimalista de virtuozitate. Lanier este un veteran al muzicii care cânta la 100 de instrumente şi-a cântat alături de Ornette Coleman şi Stanley Jordan. Muzica l-a interesat dintotdeauna: faimoasa manuşa digitală a fost concepută la început ca să genereze sunete realiste cântând la ghitara aeriană… Lanier va întreprinde un tur de concerte. Spectatorii nu vor avea nevoie de căşti speciale". *22* Fotografia lui Lanier însoţeşte ştirea, dar nu se vede decât un păr lânos şi sălbatic, stil african, peste un nas care nici pe departe nu este hamit. La 7 August 1994, la emisiunea *This Week în Bible Prophecy*, s-a discutat o orchestră de muzică rock din Londra, numită *The Devoted Men*Devotaţii, conduşi de Marele Preot al Templului Olympus. Acest mare preot declară că primeşte textele şi muzică pentru spectacolele lui de rock de la „zei demonici" şi că munca lui este dedicată recrutării prin muzică de discipoli pentru templul lui. Preotesele cultului satanic de la Templul Olympus sunt două tinere numite Sarah şi Julienne care practica magia neagră şi ritualuri de perversiuni sexuale. Dar admiratorii şi tinerii care ascultă muzica rock nu sunt de la început iniţiaţi în toate astea. La început li se oferă flori, atmosfera e dulce şi suavă şi delicată, şi plină de poezii duioase; magia neagră e ascunsă de începători. Anunţurile lor în ziare sunt tot inocente şi duioase: se prezintă ca suflete stinghere care caută prietenia unora sensibili ca şi ei. După iniţiere, candidaţii sunt cu încetul introduşi la început tot maiadanc în pornografie şi prostituţie, ca să fie apoi cu timpul promovaţi la magie neagră şi satanism, cerandu-li-se în cele din urmă să practice sacrificii umane. Un tânăr fost membru al cultului satanic al

Templului Olympus a declarat public la televizor, fără să se ascundă, că s-a deziluzionat de cult şi de muzica lui când i s-a născut primul copil şi marele preot i-a cerut să-l sacrifice pe altar – aşa cum trebuiau evreii biblici să-şi sacrifice primul născut lui Iehova.*23* Orchestra de rock Mötley Crüe executa muzica cu astfel de texte că: „Not a woman, but a whore / Well now I'm killing you… watch your face turn blue – nu eşti o femeie, eşti o e… / Acum te omor… uite cum te nvinetesti la faţă".*24*

Joseph R. Shapiro, fp, fondatorul şi preşedintele Muzeului de Artă Contemporană din Chicago, a întrebat: „Poate arta evreiască supravieţui în America?… Cei care formează gustul public, comercianţii obiectelor de artă, nomenclatura muzeelor, directorii, curatorii, şefii catedrelor universitare, colecţionarii şi criticii sunt predominant evrei. În artă, goimii sunt în mod cert în minoritate. Ar trebui să ne reformulam întrebarea… poate supravieţui cultura în America fără evrei?" (conferinţa ţinută la Forul Comunităţii Evreieşti din Chicago în 1977). Ziarul *Jerusalem Post* scria în 1989 ca producătorii şi regizorii de film sunt în marea majoritate evrei în Statele Unite, şi 75 %k din Asociaţia Scriitorilor sunt evrei. Gary Smith identifica proprietarii şi directorii caselor de filme (Warner Communications, MCA, Universal, Nickelodeon, UŞA Network, Trans World Entertainment, Lorimar, Chris Craft, Republic, MGM-united Artists, Orion, Walt Disney), care sunt la fel.*25* Agenţiile de actori, competiţia Miss America, critică de film, sunt în aceleaşi mâini; şi comedia, care a devenit exclusiv concentrată asupra regiunii ano-genitale a protagoniştilor, este acum un monopol evreiesc. La fel emisiunile de radio şi televiziune: moderatorii şi prezentatorii emisiunilor istorice, ştiinţifice, literare, de varietăţi sunt Howard Stern, Joan Rivers, Robert Klien, Ruth Westheimer, Larry King, Sonya Friedman, Barry Farber, Merv Griffin, Dr. Joyce Brothers, Charley Rose, Norman Omstein, Maury Povich, Mark Green, Rona Barrett, Sally Jesse Raphael, Carl Sagan, Giraldo Riviera, Louis Ruckheiser – niciun goi printre ei. La fel cântăreţii de muzică pop: Andy Williams, Barry Manilow, Neil Sedaka, Bette Midler, Neil Diamond, Melissa Manchester, Barbra Streisand, Simon & Garfunkle. În special industria muzicii rock şi a filmelor video rock sunt un monopol evreiesc: Lew Wasserman este proprietarul colosalei MCA Records, Walter Yetnikoff este director la CBS records, care aparţine companiei japoneze Sony.*26* în muzică clasică, nu e destul să fii evreu: trebuie să fii evreu sionist, ca să devii „mare" ca Isaak Stern,

Itzhak Pearlman, Leonard Bernstein, Aaron Copeland. Dacă eşti evreu cinstit şi talentat, că Yehudi Menuhin, te trezeşti că nimeni nu mai ştie de tine. Ni dacă nu eşti evreu, nici nu-ncerca.

Truman Capote era un scriitor destul de bine cunoscut până în Martie 1986, când într-un interview acordat revistei *Playboy* a remarcat că toate scrierile care nu satisfac cerinţele sioniste sunt suprimate în America. De atunci n-a mai auzit nimeni de el. Iată cui aparţin toate editurile americane mari: Simon and Schuster, cea mai mare, şi Prentice-Hall, sunt controlate de Gulf and Western; Holt, Rhinehart and Winston publică toate manualele şcolare şi-i aparţine lui Jovanovich; Random House, Vantage, Crown, Ballantine sunt parte din imperiul Newhouse; Putnams îi aparţine lui Lew Wasserman; Macmillan, lui Robert Maxwell; şi aşa mai departe. La fel distribuitorii de cărţi, cluburile literare, şi revistele de critică literară. Istoria o rescria Mihail Roller în România; în Statele Unite, o plăsmuiesc Barbara Tuchman şi Studs Terkel – toţi trei fp. Timp de 12 ani, directorul Bibliotecii Congresului a fost Daniel Boorstin.[27]

Iată cum descrie scena literară unul care are dreptul s-o judece – căci figura lui se ridică la mare înălţime pe orizontul secolului nostru: „Încă înainte de primul război mondial, această mişcare [avânt-gardismul] s-a angajat în distrugerea tuturor formelor de artă larg acceptate – în formă, limba, trăsături şi proprietăţi – în strădania sa de a crea un fel de „supraarta", care apoi se presupune că va da naştere la o Viaţă Nouă. s-a propus că literatura s-o ia de la început, „cu o foaie albă de hârtie". (De fapt, unii au rămas tot cam pe la stadiul acela). Distrugerea a devenit apoteoza acestui avânt-gardism beligerant. **Scopul era să distrugă întreaga tradiţie culturală de secole** [sublinierea noastră], să spargă şi să întrerupă curgerea naturală a dezvoltării artistice printr-un salt brusc înainte. Acest scop urma să fie obţinut realizându-se doar forme goale, noi, ca un scop în sine, concomitent cu coborârea standardelor de măiestrie artistică personală până la delăsare totală şi necioplire artistică, uneori combinate cu un înţeles aşa de ascuns încât devine neinteligibil. Acest impuls agresiv ar putea fi interpretat ca fiind doar produsul ambiţiilor personale, dacă n-ar fi şi faptul că în Rusia… acest impuls şi manifestările lui au precedat şi-au prorocit cea mai distrugătoare **fizic** revoluţie a secolului 20. Înainte de a erupe pe străzile Petrogradului, această revoluţie cataclismică a erupt în paginile revistelor literare şi

artistice ale cercurilor boeme din capitală. În ele am auzit pentru prima dată atacuri violenţe împotriva întregului mod de viaţă rus şi european, chemările **la anihilarea tuturor codurilor etice şi religioase, la distrugerea tuturor tradiţiilor culturale existente** [sublinierea noastră], alături de laudă de sine a disperaţilor inovatori, inovatori care n-au produs niciodată nimic de valoare”.*28*

Zicându-şi futurişti şi promovând literatură şi arta viitorului, aceşti inovatori cereau literalmente, zice Soljenit în, să se tragă cu puştile în tablourile lui Murillo sau Rafael, „ca să ricoşeze gloanţele din pereţii muzeelor”. Dar de-abia a izbucnit revoluţia pe străzi [şi ştim acum că n'a fost o răzmeriţă populară ci o armată de mercenari plătiţi şi bine organizaţi], zice Soljenit în, că aceşti artişti ai viitorului, aceşti futurişti, s-au aliniat în frontul revoluţionar la extrema stângă, şi brutală şi sângeroasă dictatura bolşevică a deschis larg porţile acestei „hoarde de „avant-gardişti” şi i-a numit în poziţii de pe care controlează cultură. E adevărat că domnia lor n-a durat mult, căci cu osificarea regimului sovietic totalitar s-a osificat şi aceasta pseudocultură şi s-a transformat în ceremonialul de curte al despotului numit „realism-socialist”. Unii, zice Soljenit în, s-au străduit să-l analizeze, deşi n-au avut ce analiza, căci stilul realist socialist se limita doar la propagarea liniei partidului.

După un somn de 70 de ani în fundul hăului comunist, poporul rus degradat şi umilit, aproape anihilat fizic, nu şi-a regăsit glasul în literatura încă, cum e şi normal; are nevoie de timp, arata Soljenit în El observă cu durere cum libertatea de expresie regăsită este folosită de unii scriitori „pentru a se exprima pe ei înşişi… adesea fără sensibilitate pentru relele şi cicatricele de azi, cu o inimă evident seacă; exprimarea personalităţii unui autor, indiferent dacă are vreo însemnătate; s-o exprime fără simt de răspundere pentru morală publicului, şi mai ales a tineretului; adeseori încărcând limba cu obscenităţi care timp de sute de ani au fost considerate de neconceput în presă, dar acum par să fie la modă”.*29*

Nimeni n-ar putea dezvălui mai bine rădăcina comună a comunismului şi modernismului – şi ţinta lor comună: distrugerea civilizaţiei creştine şi abrutizarea şi degradarea maselor de oameni pentru a-i înrobi şi transformă în vite în folosul îmbogăţirii în continuare a plutocraţiei. În civilizaţia noastră creştină au înflorit

economia şi au prosperat naţiunile datorită faptului că schimburile de bunuri şi servicii între oameni se făceau în mod cinstit şi echitabil, iar raporturile dintre oameni se bazau pe respect reciproc şi întrajutorare. Baza prosperităţii a fost morală. Dar nomenclatura Noii Ordini Mondiale n-are nevoie de oameni liberi şi prosperi ci de hoarde de brute ţinute în închisori imense şi dominate de frică, căci acestea sunt mai uşor de jefuit.

Vedem azi, zice Soljenit în, revenirea aceluiaşi fenomen anti-cultural, adică respingerea şi dispreţul pentru tradiţie, şi ostilitatea pentru ce e general acceptat. Avem azi postmodernismul, pentru adepţii căruia nu există realitate; lumea e „un text", important este eul autorului, care se concentrează asupra auto-analizei până ajunge să-l dezguste pe cititor. Autorul n-are responsabilităţi, iar curajul lui constă din negarea tuturor lucrurilor. Pe postmodernişti îi surclasează" conceptualiştii", şi pe aceştia, „post-avânt-gardiştii; „toate sunt doar manifestaţii ale bolii spirituale de care suferă cei lipsiţi de etică şi idealuri morale. „Dacă privim cu atenţie", continuă Soljenit în, „vedem cum în spatele acestor experimente aparent nevinovate pe care le găsim peste tot de a respinge tradiţiile „învechite găsim o adâncă ostilitate pentru viaţa spirituală. Acest neostenit cult al noului, care afirmă că arta nu trebuie să fie bună sau curata ci trebuie doar să fie nouă, mai nouă, şi mai nouă, ascunde o încercare neabătută şi de lungă durată de a submina, ridiculiza, şi dezrădăcina toate preceptele morale. Nu există Dumnezeu, nu există adevăr, universul e haotic, totul e relativ, „lumea privită ca text", un text pe care orice postmodernist e gata să-l compună… De câteva zeci de ani, literatură, muzică, pictură şi sculptură s-au îndreptat… spre dezintegrare într-o „noutate frenetică şi insidioasa. Decoram locurile publice ridicând statui care estetizează urâtul în sine – şi nici nu ne mai mirăm… Dacă noi, creatorii de artă, ne supunem docili acestei scufundări, dacă încetăm să preţuim marea tradiţie culturală a secolelor trecute împreună cu baza spirituală din care a crescut, vom contribui la o cădere extrem de periculoasă a spiritului omenesc pe pământ, la degenerarea omenirii înspre un fel de stadiu inferior, mai apropiat de lumea animală".*30*

O critică cinematografica, Lillian-Emma Wagner, a văzut la New York la 15 Iulie 1994 filmul românesc *Patul Conjugal*, regia şi scenariul de Mircea Danieliuc. „Eram 17 oameni într-o sală de aproximativ 200 locuri", scrie ea. Ni continuă: „Critică: mai mult decât favorabilă:

Bizzare… plenty to laugh about [bizar… ai de ce râde] scria Judy Stone în *San Francisco Chronicle. Abraşively funny* [de un comic abraziv] – David Straton de la *Variety*. De asemenea *Official Oscar Entry* [filmul a fost inclus oficial] pentru *Best Foreign Language Film 1993* [cel mai bun film străin din 1993]". Ar trebui ca romani să ne bucurăm de această „victorie a culturii româneşti peste hotare", nu-i aşa? Dar nu este o victorie a culturii româneşti nici peste hotare, şi nici în altă parte. Este o nouă dovadă de distrugerea culturii româneşti şi-a culturii universale. „Greu de imaginat un film care să te dezguste şi sate umilească mai mult ca acesta", scrie Lillian-Emma Wagner. „Emisiunea săptămânală de limba romană TV-Dacia New York îl recomandă drept o „comedie amara". Nu contest amărăciunea dar nu văd urmă de comic. Este grotesc, obscen şi total lipsit de simţul umorului… Romanii sunt nebuni şi lichele, toată lumea face prostituţie şi trafic de orice. Nimeni nu ştie ce vrea şi nimeni nu munceşte cinstit. Se fură, se şantajează, toţi sunt alienaţi. Totul se termină (de fapt filmul începe cu aceleaşi imagini) cu profetizarea unei degradări totale ca naţiune în care avortonul peltic şi cretin este supravieţuitorul şantajist". Apoi, Lillian-Emma Wagner întrezăreşte adevărul: „Te întrebi cine a investit bani ca să se facă acest film şi mai ales cine la selecţionat ca demn de arătat lumii".*30* Dragă D-soara (sau D-na) Wagner, ai pus degetul pe rană. Uită-te la lauda adusă filmului în ziarul *San Francisco Chronicle.* Uită-te la cine e proprietarul ziarului. Te asigur că cei care au furnizat banii ca să se facă filmul lui Mircea Danieliuc sunt aceiaşi care au furnizat banii ca să se cumpere ziarul *San Francisco Chronicle.* Ni au făcut-o din acelaşi motiv.

Ion Mihai Pacepa scrie: „Fiindcă nu putea ţine stiloul sau pixul cu degetele lui boante, Dej a început să scrie cu un creion hexagonal pe care dulgherii îl folosesc pentru a linia scândurile acolo unde trebuie tăiate. Violet era culoarea lui favorită şi, curând, toate reşedinţele lui Dej erau pline de creioane de dulgher cu mâna violetă, fabricate special pentru el".*32*

Violetul nu este numai culoarea favorită a unui calau comunist. De vreo 6 – 8 ani, dar cu furie în ultimii doi ani, absolut toate elementele vieţii publice şi private trebuie să arboreze culoarea violetă, care are voie să oscileze între violet-purpuriu şi violet-albăstrui, şi este adeseori însoţită de un galben-auriu şi de negru. Combinaţia între diverse nuanţe de violet şi diverse nuanţe de

negru e respingătoare; dar ceştile, şerveţelele de hârtie, publicaţiile de specialitate, jucăriile pentru copii, hainele şi pantofii pentru femei şi copii, cămăşile şi cravatele bărbaţilor, faţadele clădirilor, covoarele, scaunele, lămpile, caietele, creioanele – tot ce vezi e din ce în ce mai violet în America. În specialhidoase sunt hainele violete pe oamenii de rasă neagră, căci combinaţia între tenul lor întunecat şi întunecimea violetului îi face să pară prăfoşi şi murdari. Întrebaţi fiind de ce-şi cumpăra haine violete, oamenii răspund: „Asta e culoarea la modă". Dar cum a ajuns aşa? Ni de ce chiar asta? Al cui steag e violetul? Există mai multe răspunsuri. Violetul e culoarea Africii, proclamata printre populaţia de culoare din Statele Unite. Violetul e culoarea homosexualilor, care-şi tipăresc manifestele şi literatura pe hârtie de culoarea levănţicii. Roşu era steagul comunismului, albastru închis e al Organizaţiei Naţiunilor Unite, şi contopirea lor rezultă în violet. Transcriem din *Revue des Societls Secretes*:

„Conform „Tribunei Ruse", care apare la Mgnehen în limba rusă [asta era în 1924], iudaismul militant menţine următoarele organizaţii de luptă de diferite niveluri, în mod mai mult sau mai puţin deghizat, dar toate cu scopul pregătirii triumfului internaţionalei a treia:

1) internaţională aurie (plutocraţia şi marile finanţe internaţionale) în fruntea căreia îi găsim a) în America pe J.P. Morgan, Rockefeller, Vanderbilt şi Vanderlippe; b) în Europa casa Rothschild şi alţii de ordin secundar.

2) internaţională roşie, sau uniunea internaţională a democraţiei lucrătorilor sociali. Aceasta include a) internaţională iI-a (cea din Belgia sub Endervelde, evreu); internaţională 2, 5 (cea din Vienna sub Adler, evreu); şi c) internaţională III-a sau internaţională comunistă (cea de la Moscova sub evreii Apfelbaum şi Radek).

La această hidră cu trei capete, care operează separat pentru mai mare uşurinţă, se adăugă cele şase capete ale Oficiului internaţional al Asociaţiilor Profesionale cu sediul la Amsterdam care dictează linia evreiască sindicatelor care nici măcar nu sunt afiliate bolşevismului.

3) internaţională neagră sau uniunea de luptă iudaica. Ziarul ei principal este răspândit de organizaţia universală a sioniştilor (din Londra); de către Alianţa Israelită Universală, fondată la Paris de către Cremieux, evreu; de către ordinul evreiesc B'nai Moiche (fiii lui

Moise), şi societăţile evreieşti Henolust, Hitakhdut, Tarbut, Karen-Haysod şi sute de altele la fel, mai mult sau mai puţin secrete, răspândite prin toate ţările din vechiul continent şi din lumea nouă.

4) internaţională albastră sau masoneria internaţională, care-i uneşte pe toţi masonii din lume în „Loja Reformată… Unită… Reunita… a Marii Britanii", şi „Marile Loje ale Franţei" a lojilor Grand Orient din Franţa, Belgia, Italia, Turcia şi celelalte ţări. (Centrul activ al acestei congregaţii, după cum ştie cititorul, este Marea Lojă „Alpină" din Elveţia).

Ordinul iudeo-masonic „B'nai B'rith", care, contrar statutelor lojilor masonice, nu acceptă decât evrei, şi care are peste 426 de loje strict evreieşti în lume, serveşte drept curea de legătură între internaţionalele descrise mai sus.

Directori la B'nai B'rith sunt evrei: Morgenthau, fost ambasador al Statelor Unite la Constantinopol; Brandeis, fost judecător în Curtea Supremă a Statelor Unite; Mack, sionist; Warburg, Felix, bancher; Elkuss; Drauss (Alfred), primul ei preşedinte; Schiff, azi mort, care-a finanţat şi organizat emanciparea evreilor în Rusia; Marshall (Louis), sionist". *33*

În fine tricolorul obsesiv al vieţii publice americane devine inteligibil: întâi, aurul şi auriul plutocraţiei internaţionale preponderent evreiască. Apoi, negrul Mossad-ului şi-al echipelor Biroului Tutunului, Alcoolului şi Armelor de Foc al Departamentului Trezoreriei, printre realizările cărora se număra masacrul din Waco, Texas, şi asasinatele de la Ruby Ridge. Apoi, contopirea stindardului roşu al bolşevismului sovietic cu albastrul iudeo-masoneriei care-a finanţat şi instaurat bolşevismul, cu albastrul Naţiunilor Unite: contopirea lagărului sovietic cu cel imperialist israelo-american, într-un singur supraguvern mondial. Stindardul rezultat din cele două stindarde, cel roşu şi cel albastru, violetul universal, ne anunţă triumful Noii Ordini Mondiale.

Nicio culoare clară şi luminoasă nu mai e folosită în industrie, în presă, în învăţământ, în arhitectură şi mobilier, în haine; toate obiectele sunt colorate în culori amestecate, murdare; verde amestecat cu albastru şi roşu, diverse nuanţe de violet amestecate cu diverse gradaţii de cenuşiu, şi aşa mai departe. Aceste amestecuri de culori simbolizează amestecul tuturor raselor într-o singură rasă în sclavia

globală, dizolvarea culturilor naţionale în „multiculturalism”.

V

Dezinformarea a făcut parte din arta militară încă de acum 25 de secole. În cartea sa *Artă*

Războiului, citită cu mult interes de către statele majore ale marilor puteri în ultimii ani, generalul chinez Sun Tzu scrie: „Arta războiului se bazează pe înşelăciune. – 18. De aceea, când eşti puternic, prefă-te slab; când eşti activ, prefă-te pasiv, – 19. Când eşti aproape, prefă-te că eşti departe. – 20. Da un semnal duşmanului tău ca să-l faci să cadă în cursă, prefă-te că eşti în derută şi ia-l prin surprindere… – 23. Prefă-te că eşti în circumstanţe inferioare lui…” Mai departe, generalul chinez da un exemplu de dezinformare folosind „agenţi lichidabili”. Scrie el: „— 10.

Agenţii lichidabili sunt spionii noştri cărora le vom da în mod deliberat informaţii false. Operând în teritoriu inamic, când vor fi prinşi, ei vor dezvălui cu toată certitudinea aceste informaţii false. Duşmanul îi va crede şi-şi va lua măsuri în consecinţa, dar natural că noi vom acţiona de cu totul altă manieră şi duşmanul atunci ne va ucide spionii…” *1*

Un alt măiestru al dezinformării, Colonelul Ion Mihai Pacepa, şef al serviciului secret şi de dezinformare sub Ceauşescu, Serviciul X din Departamentul de informaţii Externe, explica cum îşi instruia agenţii să dezvăluie **aproape** tot adevărul duşmanilor lor, care vor crede totul fiindcă vor putea verifica aproape totul; pentru că astfel să strecoare minciună nocivă ce duce la pierzanie.*2* însăşi cartea lui Pacepa ilustrează metoda dezinformării: căci spunând cu lux de amănunte adevărul pe sute de pagini, Pacepa strecoară cu măiestrie minciunilecele mai nocive şi mai distrugătoare care se lipesc de creierul cititorului în virtutea adevărului găsit pe aproape fiecare pagină. Astfel, la pp. 72 – 73, povesteşte cum „statul comunist devenise o dictatură individuală totalitara în care poliţia politică luase locul partidului, iar naţionalismul şi antisemitismul se substituiseră mult trâmbiţatului internaţionalism proletar”. Deci nu comunismul a dus România la sapă de lemn, nu ideologia marxistă şi aplicarea ei în statul poliţienesc comunist sunt de vină pentru suferinţele şi degradarea poporului român, ci naţionalismul şi antisemitismul! Primele victime ale naţionalismului şi antisemitismului, scrie Pacepa, au fost trei

membri ai Biroului Politic al Partidului: Ana Pauker, ministrul afacerilor externe, Teohari Georgescu, ministrul de interne (pe numele adevărat Burach Teskovich, care, după Pacepa, n-a fost vinovat de torturile şi masacrele organizate de ministerul lui), şi Vasile (László) Luca, ministrul finanţelor (care, după Pacepa, n-a fost vinovat de jaful care-a dus romanii la înfometare şi degradare fizică şi morală). Aceste trei victime nevinovate au fost jertfite, arata Pacepa, ca să facă loc cultului personalităţii lui Gheorghiu-Dej; căci până nu s-a scăpat de cei trei, Dej fusese „doar unul din membrii cuadrumviratului ce conducea partidul (Dej-Pauker-Luca-Georgescu). La scurt timp după arestarea lor, Dej s-a instalat ca prim-ministru şi secretar general al partidului, lansând un agresiv cult al personalităţii sale".*3* Ana Pauker, fiica rabinului Rabinsohn, care şi-a trimis tatăl şi fratele în Israel şi fiicele în Elveţia cu un tezaur considerabil furat de la poporul român, şi şi-a terminat zilele în tihnă că bibliotecara, în timp ce mii de oameni nevinovaţi mureau în torturi sub mâna guvernului ei, a fost o victimă a anti-semitismului şi naţionalismului lui Gheorghiu-Dej, zice Pacepa. Dar 50 de pagini mai încolo uita **şi-o numeşte pe Ana Pauker „o fanatică româncă**!" („Tragică moarte a celor doi fanatici romani, Ana Pauker şi Lucreţiu Pătrăşcanu", etc., p. 129).

Care moarte tragică a Anei Pauker?

Cartea lui Pacepa este la fel de falsă că şi „persecuţiile" pe care le-au suferit fiica şi ginerele lui. Trebuie să fie foarte naiv cel care crede că un guvern terorist totalitar ar avea dificultăţi în lichidareafiicei şi ginerelui unui adversar real. Povestea cum fiica şi ginerele lui Pacepa au scăpat de moarte ca prin urechile acului, prin fugă celor 20 de ofiţeri de securitate la auzul fugii lui Ceauşescu tocmai când erau pe cale să-i împuşte pe cei doi, *4* poate fi crezuta numai de oameni foarte creduli. Pacepa este un agent de dezinformare, şi sarcina lui este să prezinte o „alternativă controlată". Ceece nu înseamnă că nu merită să fie citit, filtrând cu grija tot ce afirmă şi povesteşte, pentru a despleti adevărul de minciună cu care i s-a trasat sarcina să ne inducă în eroare. Căci, după cum spune chiar el, „Uniunea Sovietică [şi asta include şi ţările comuniste satelite] începea o nouă politică internă în care dezinformarea şi spălarea creierului urmau să ia, treptat, locul lagărelor de concentrare".*5*

E de ajuns să pui câteva picături de stricnina într-un pahar cu

lapte ca să omori pe cineva; e absurd să zici că dat fiind că peste 90 %k din conţinutul paharului e bun, nimeni nu va muri otrăvit.

Viktor Suvorov este un ofiţer sovietic care a fugit în occident şi a descris structura şi modul de funcţionare a Uniunii Sovietice în deceniul al nouălea, în cărţi greu de găsit acum. Zeci de ani, arata Suvorov, teoreticienii occidentali au afirmat că războiul nuclear va începe cu o primă fază în care vor fi folosite arme convenţionale, urmată de o fază în care vor fi folosite doar arme nucleare de calibru mic şi puţine la număr, aducând gradat arme nucleare de calibru tot mai mare în joc, într-o escaladare de câteva săptămâni sau câteva luni. Specialiştii sovietici îşi puneau întrebarea: pe cine încearcă să-i amăgească aceşti militarişti occidentali cu poveştile astea de adormit copiii? Desigur că nu pe adversarii lor declaraţi, omologii lor sovietici. Au conchis că gogoşile erau inventate pentru a păcăli masele ignorante şi naive ale propriilor lor popoare. Dar apoi s-au convins că specialiştii americani se păcăleau pe ei înşişi. Căci sistemul de apărare anti-nucleară a Statelor Unite ale Americii a fost astfel conceput şi realizat încât să asigure înfrângerea Statelor Unite în cazul unei confruntări. Americanii nu-şi protejau centrul şi inima ţării, ci rachetele nucleare. E ca şi cum un trăgaci nu şi-ar proteja capul şi pieptul, ci patul puştii, zice Suvorov.

Evident, Statele Unite nu doresc să evite propria distrugere, a conchis el.*6* Dar apoi Kremlinul s-a lămurit că nu e nevoie de o victorie nucleară. „Teribilă epidemie de pacifism care-a bântuit prin Europa Occidentală [după ce trupele sovietice au invadat Cehoslovacia în 1968] au reînnoit în inimile înaltului Comandament Sovietic speranţele în succes prin revoluţie fără vărsare de sânge", scria Suvorov în 1982. Astăzi, în 1994, trupele sovietice (care-şi zic acum ruseşti) au debarcat şi fac „manevre" pe teritoriul Statelor Unite.

Zeci de ani masele de pe tot globul au crezut în antagonismul dintre occident şi lagărul sovietic.

Mii de oameni au murit căutând să slujească occidentul în „lupta să împotriva comunismului". Ni în cadrul acestei „lupte", s-au creat alianţe militare, chipurile, de ambele părţi; Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord (NATO) pe de-o parte, şi pactul de la Varşovia, pe de alta. Dar pactul de la Varşovia era o mascaradă. Iată cum îl descrie Viktor Suvorov. NATO a fost creat în 1949, şi Pactul de la Varşovia de

abia în 1955. De ce atât de târziu? Iată de ce: imediat după război, în 1945, Stalin l-a trimis pe Mareşalul Uniunii Sovietice Rokosovski la Varşovia cu titlul de Mareşal al Poloniei, şi cu funcţia de Ministru al Forţelor Armate, Preşedinte Adjunct al Consiliului de Miniştri Polonez şi membru în Biroul Politic al Partidului Comunist Polonez. Adică guvernatorul provinciei sovietice Polonia. De ce-ar fi încheiat Stalin un pact cu subordonatul sau din Varşovia, Rokosovski? Stalin nu trebuia să încheie pacturi cu subordonaţii săi, zice Suvorov. Stalin dădea ordinele şi Rokosovski le execută. Pactul de la Varşovia a fost creat ulterior ca un ornament propagandistic, cu întârzierea considerată utilă.*7* Guvernele est-europene n-aveau absolut niciun cuvânt de spus cu privire la operaţiile militare ale propriilor trupe, după cum n-avea nici Comandantul Suprem al forţelor Pactului de la Varşovia, a cărui funcţie era doar de a transmite ordinele de la Biroul Politic Sovietic la guvernele ţărilor satelite, şi de a coordona aprovizionarea trupelor. Pe timp de război comandă e clară; pe timp de pace, birocraţii paralele şi întrepătrunse creează confuzia dorită. Dar nu era greu de ghicit cine conducea blocul sovietic, zice Suvorov. În fiecare an de 7 Noiembrie, tribună principală din Piaţa Roşie era fotografiată şi se vedea clar cine şade în centru: Secretarul General al Partidului Comunist, şi lângă el Ministrul Apărării, fiecare având patru persoane de cealaltă parte. Pentru locurile imediat alăturate de aceşti doi se ducea tot timpul o luptă surdă şi crâncenă, „că într-o haită de lupi care se lupta să fie lângă conducător, şi apoi, să fie el conducătorul. Această luptă pentru poziţia ocupată se duce de decenii şi fiecare loc a costat prea mult sânge ca să fie cedat cu uşurinţă", scrie Suvorov. Cei ce ocupa aceste locuri vor decide soarta milioanelor „eliberate" din alte ţări şi tot lor le sunt înrobiţi sute de milioane de sclavi.*8*

Timp de aproape un secol trompetele propagandei au trâmbiţat într-una despre guvernul ţarist totalitar care suprimase libertăţile în Rusia, şi culturnicii din occident continua să creadă. Dar ofiţerii ţarişti criticau guvernul şi conducerea armatei ţariste în scris cum le plăcea; Lev Tolstoy şi-a scris *Povestirile din Sevastopol*, şi n-a fost nici spânzurat, nici spintecat cu un pilon de fier, nici exilat în Siberia, zice Suvorov. Novicov a scris critici la adresa tarului şi-a conducerii forţelor navale ţariste, şi-a făcut o grămadă de bani din vânzarea acestor critici, cu care şi-a cumpărat o casă mare şi frumoasă la Yalta în care a trăit fericit şi nestingherit chiar lângă a tarului. Pe timpul primului război

mondial, un studentel sărac numit Vladimir Ulianov care-şi zicea Lenin a început să publice în milioane de exemplare, ziare comuniste cu propaganda antiguvernamentală – pe care **le-mpartea pe gratis publicului, deşi tipărirea lor costa milioane de ruble**. Oare de unde avea un biet studentel semidoct atâţia bani? se întreabă Suvorov. Dar apoi dezordinea asta a luat sfârşit. Poporul a scuturat jugul ţarist, şi-a dobândit libertatea, editurile şi tipografiile au fost naţionalizate, şi fiind de-acum ale poporului au început să slujească poporul, publicând numai ce e bine că poporul să ştie. Critici prosteşti aduse acţiunilor conducătorilor poporului desigur nu pot fi în folosul poporului; şi unde-am ajunge dacă orice ofiţeraş, orice studentel, ar putea scrie şi tipari orice poftеşte? Numai tovarăşi demni de încredere puteau lucra în presaşi cultura – în Uniunea Sovietică exact ca şi în occident. Atât presa americană cât şi presa sovietică au exprimat marea uşurare simţită de sutele de milioane de oameni când s-au iscălit tratatele de limitare a armamentului strategic. Dar la semnarea tratatelor, alături de şeful sovietic (a cărui mâna, călduros strânsă de omologul american, era grea de sângele a 60 de milioane de victime, proprii cetăţeni lichidaţi) nu era nici Ministrul Apărării nici vreun alt şef militar, ci şeful Directoratului Decepţiei Strategice, cel sub a cărui comandă se afla armată de salariaţi ocupaţi cu cenzura şi dezinformarea din propria ţară şi din ţările satelite. Suvorov e de părere că americanii au fost păcăliţi de sovietici, duşi de nas, şi făcuţi să creadă poveşti şi gogoriţe prin abilitatea serviciului de dezinformare sovietic. Poate că cei mai mulţi au fost. Dar cei care manipulează guvernul şi

Congresul american, cei care decid cine va candida la preşedinţie şi cine va fi „ales" în pofida voturilor, dădeau ordine ambelor părţi participante. Aceştia desigur nu erau păcăliţi de subordonaţii lor. Până şi Suvorov lasa să se întrevadă coniventa la nivel suprastatal. „Un imens computer american, instalat la postul de comandă central al Direcţiei Centrale a Decepţiei Strategice, supraveghează tot timpul sateliţii-spioni şi staţiile orbitale din spaţiul extraterestru şi traiectoriile lor, furnizând indicaţii precise când vor trece pe deasupra diverselor regiuni ale Uniunii Sovietice în care au loc activităţile militare. Aceste activităţi sunt mascate sau întrerupte cât timp pot fi observate de sateliţi şi aşa mai departe, şi în acest răstimp au loc numai activităţi de care guvernul sovietic **doreşte** ca guvernul

american să ştie. Zeci de mii de tehnicieni ultraspecializaţi sunt ocupaţi cu aceste operaţii înşelătoare… Fără îndoială că aceste activităţi permit biroului politic să golească fără prea mare dificultate buzunarele acelora din occident care nu-nţeleg că au de-a face cu o organizaţie criminală care este însuşi guvernul unui stat care operează pe plan mondial", scria Suvorov în 1982, proaspăt sosit în occident de după cortină de fier.*9* De atunci a înţeles el mai multe şi nu se mai miră de ce americanii furnizau sovieticilor cele mai puternice computere cu care să fie apoi înşelaţi tot ei. Nu se mai miră nici de ce conducătoriisovietici aveau o fortăreaţă impenetrabilă la Jiguli, un oraş subteran săpat într-un bloc masiv lung de 80 de kilometri şi lat de 40, îngropat într-o câmpie plana şi inocentă, înconjurată de cursul Volgăi şi acoperită de pădure. Mii de prizonieri politici au săpat subteranele oraşului de sub monolitul de granit. Niciun avion n-are voie să străbată regiunea. În apropiere e oraşul Kuibasev, capitala Uniunii Sovietice pe timpul ultimului război. Ni în tot acest răstimp, guvernul american îşi are bază într-un oraş vulnerabil ca Washington unde oricine poate intra oriunde, zice Suvorov.*10* Dar adevăraţii conducători ai poporului american nu locuiesc la Washington.

Din 1872, cartierul general al comunismului a fost oraşul New York. George E. Simons, martor ocular al revoluţiei bolşevice din 1917 din Rusia finanţate de Iacob Schiff de la banca Kuhn Loeb din New York, a declarat în faţa Senatului american (Vol. 3, Document 62, Congresul 66, Sesiunea 1): „Din 388 membri ai guvernului bolşevic, 16 sunt ruşi; unul e un negru din America; 371 sunt evrei, dintre care 265 au venit acolo din partea de est a oraşului New York".

Tot mai izbitoare e asemănarea dintre Statele Unite şi decadentă imperiului roman, şi asta nu numai în ceea ce priveşte imoralitatea şi homosexualitatea, ci şi în ceea ce priveşte invazia africană, multiculturalismul, structura birocratica şi deteriorarea monedei. „Una dintre cele mai urgente sarcini a lui Diocletian a fost reforma monetară, ca să stăvilească inflaţia", scrie R.H. Barrow. „Strâns legat de asta a fost încercarea lui de a fixa preţuri maxime pentru bunuri şi servicii.

…Monetăriile erau manipulate într-o manieră echivalentă cu tipăritul banilor de hârtie de către guvernele moderne".*11 s*-au scris mii şi sute de mii de pagini despre cauzele căderii imperiului roman –

lucrări monumentale că a lui Oswald Spengler – şi puţine din ele adevărate. Propoziţia asta din cărticica modestă a lui Barrow, publicată în 1949, conţine mai mult adevăr decât toate opusurile monumentale ale tuturor numelor mult trâmbiţate de propagandă culturală contemporană: nimic nu ruinează o naţiune mai rapid decât sistemul monetar bazat pe cămătărie. Să nu uităm niciodată cuvintele nemuritoare ale lui Rothschild: „Lasă-mă să emit şi să controlez banii unei naţiuni, şi nu-mi pasă de cine-i sunt legiuitorii". „Dar era inutil să fixezi impozite dacă impozitele exagerat de mari alunga oamenii din meseriile producătoare de impozit", continuă Barrow. „Totuşi treaba trebuia făcută, pentru folosul statului – „treaba esenţiala". Ni astfel, muncitorii şi meseriaşii au fost nu numai „dirijati", ci legaţi de câmp sau atelier sau docuri sau birouri. Muncitorul agricol nu putea pleca de la ţară, arendaşul nu putea părăsi moşia; mai mult, copiii lui trebuiau crescuţi ca să-i urmeze. Dacă, excedat de impozite, moşierul îşi abandonă moşia, i-o luă statul, **şi în cele din urmă cea mai mare suprafaţă a imperiului era proprietate de stat. Manufacturile au fost naţionalizate în acelaşi mod.** Transportul era un serviciu esenţial; şi astfel asociaţiile voluntare ale muncitorilor din docuri şi ale marinei comerciale şi aşa mai departe au fost folosite de stat că instrumente în forţarea populaţiei; toţi trebuiau să fie membri şi să execute contractele de stat. Aşa s-a născut un sistem de castă; orice muncă executa – funcţionar municipal, soldat, muncitor în fabrică, funcţionar de stat – fiecare era legat de slujbă şi de poziţia lui socială, şi copiii lui după el… Astfel, nu există niciun imbold că lumea să fie întreprinzătoare, sau să aibă iniţiativa, sau să facă economii; statul le-a sufocat pe toate cu mult succes. A scăzut producţia, şi odată cu ea şi nivelul de trai; s-a instaurat o uniformitate rigidă a unei mediocrităţi statice şi lipsite de viaţă. Preţul siguranţei a fost absorbirea individului de către stat".*12* Barrow descrie statul socialist – cu buletinul de identitate care te leagă de locul în care a fost emis, cu nomenclatura birocratică, cu scăderea productivităţii şi-a nivelului de trai, cu proprietatea de stat asupra pământului şi fabricilor.

Mai sunt şi alte asemănări izbitoare. Sub Diocletian „niciun creştin nu putea fi cetăţean roman; de aceea nu putea fi angajat în slujbe municipale sau imperiale, şi nu putea face apel după darea unei sentinţe. Sclavii creştini nu puteau fi liberaţi. Bisericile şi cărţile sfinte trebuiau distruse.

Acestui edict i-au urmat altele. Preoţii erau întemniţaţi şi torturaţi pentru a-i obliga să sacrifice zeităţilor păgâne. Scopul era să lase oamenii fără conducători şi biserică fără principalul ei sprijin".13 Exact ca n România socialistă. Exact ca n Noua Ordine Mondială. „Pământul era luat din mâinile micilor agricultori şi-a fermierilor cu venit moderat. Statul confisca de ce avea nevoie sau ce i se părea că nu e organizat productiv. Marii proprietari anexau moşiile alăturate care nu puteau produce cât cereau impozitele; căci statului nu-i pasă de titlul de proprietate ci de asigurarea că se ia de pe pământ tributul în bani sau în produse sau în munca prestată de muncitorii legaţi de el. Domenii imense au ajuns proprietatea unei singure familii; şi acolo se concentrau fostele clase mijlocii ca să obţină, că iobagi în realitate, o bucată de pâine şi oarecare protecţie împotriva asaltului guvernului; căci adesea moşierii puteau să se eschiveze sau să sfideze salariaţii guvernului. **Mai mult, corupţia şi mituiala erau de proporţii colosale, după cum arată codul lui Teodosie**; împăratul încerca să le stăvilească prin legi… Vechilii marilor moşii îşi aveau aranjamentele lor cu funcţionarii statului, uneori înşelându-şi stăpânii, uneori de acord cu ei, adăpostind dezertori de la armată, falsificând statele de impozit cu ajutorul inspectorilor agricoli. E o imagine îngrozitoare".14 Dă, e o imagine îngrozitoare. E imaginea colectivizării agriculturii şi-a corupţiei socialiste. E imaginea ruinii fermierilor şi-a clasei de mijloc din Statele Unite şi-a corupţiei guvernului federal. Am văzut-o adusă cu forţa armelor în România; o vedem creată de migală şi strădania furnicilor parazite în America.

În 1912, Israel Cohen scria în cartea sa *A Racial Program for the 20th Century – Program rasial pentru secolul 20*: „Trebuie să ştim că cea mai mare arma a comunismului este tensiunea între rase. Propovăduind printre rasele negre ideea că timp de secole au fost oprimaţi de albi, îi putem folosi în programul partidului comunist. În America vom proceda cu subtilitate. Atatându-i pe negri împotriva albilor, vom instila albilor un sentiment de vinovăţie pentru că i-au tratat rău pe negri în trecut. Îi vom promova pe negri în diverseprofesiuni şi sporturi. Cu acest nou prestigiu, se vor căsători cu albii şi vor începe procesul care va da America pe mâinile cauzei noastre". Ben Gurion, prim-ministru israelian, a prezis în 1962 „dispariţia" comunismului, „democratizarea" gradată a Uniunii Sovietice, şi transformarea Statelor Unite într-un stat socialist cu o

economie planificată. Europa de est şi de vest va fi o confederaţie de state „autonome" cu regimuri socialiste şi democratice. Toate ţările vor fi unite într-o federaţie mondială, vor fi lipsite de armată naţională (căci nu vor mai exista războaie), şi vor fi sub controlul unei poliţii mondiale. Aceste naţiuni într-adevăr unite vor avea capitala la Ierusalim, unde se va construi un altar al profeţilor pentru uniunea federata a tuturor continentelor; aici va fi sediul curţii supreme a tuturor judecaţilor tuturor popoarelor (profeţia lui Ben Gurion a fost tipărită în revista *Look*).

Programul rasial preconizat de Israel Cohen a fost încununat de succes. Bande dezlănţuite de negri, aţâţate periodic de incidente create la radio şi televizor, dau foc, asasinează, jefuiesc şi distrug „ca să se răzbune pentru nedreptăţile suferite".

„Cea mai numeroasă minoritate din Statele Unite sunt negrii, care constituiau 11, 8 %k din totalul populaţiei în 1980 şi 12, 3 %k în 1987. Sporul de populaţie neagră între 1980 şi 1987 a fost de 11, 4

%k, de două ori mai mare decât sporul de populaţie albă, care a fost de 5, 7 %k. În 1987, populaţia albă era de 206, 2 milioane, cea neagră era de 29, 9 milioane, şi celelalte rase erau 7, 9 milioane (o creştere de 2, 5 milioane din 1980)".*15* Trebuie avut în vedere că statisticile americane recunosc doar cinci grupuri etnice: negri, hispanici, piei-roşii (indieni americani), locuitori ai insulelor Pacificului, şi albi. Din categoria hispanicilor sunt excluşi spaniolii şi portughezii născuţi în Europa şi descendenţii lor, care sunt incluşi în categoria „albi". indienii din India, chinezii, coreenii, şi alţi asiatici au fost incluşi în categoria „albi" în unele recensăminte (cel din 1970, de exemplu); alteori, unii dintre ei au fost incluşi în categoria „locuitori ai insulelor Pacificului; astfel, statisticile guvernamentale, că tot ce publică guvernul, nu pot fi luatedrept bune în mod nediscriminat. În realitate, sporul de populaţie albă este mult mai mic, dacă scoatem sporul de populaţie indiană, chineză, asiatică în general.

„A doua mare minoritate o constituie hispanicii [adică populaţie provenită din ţări din America Latină, cea mai mare parte amestecuri de indios, negri, şi în mică măsură colonişti spanioli sau portughezi], care fuseseră 6, 4 %k în 1980 şi-au ajuns 7, 8 %k în 1987... Sporul lor este de 30%k... mult mai ridicat decât cel al ne-hispanicilor (6 %k) şi al întregii populaţii (7, 3 %k)".*16* în 1989, guvernul american i-a

amnistiat pe imigranţii ilegali veniţi din Cuba, Mexic, America Centrală, Haiti, şi insulele din Marea Caraibilor, acordându-le cetăţenia – în general, pe toţi imigranţii ilegali ne-europeni. Politica de imigrare a fost în ultimii 20 de ani de a nu permite europenilor ne-evrei să intre în Statele Unite decât în număr foarte mic, şi numai dacă ideologia lor nu contravine planurilor Noii Ordini Mondiale, dar de a invita practic toată populaţia de culoare doritoare să intre în Statele Unite, acordându-le imigranţilor negri şi hispanici ajutoare băneşti (welfare) pe care nu le aveau în ţara de baştină. Venind în Statele Unite, aceşti imigranţi favorizaţi trăiesc fără să muncească absolut deloc mult mai bine decât trăiau muncind în ţările lor africane, caraibiene, sau latino-americane. În 1994, acordul NAFTA, pretins acord comercial, a deschis graniţele cu Mexic, astfel încât milioanele de mexicani sărăciţi de socialism, îndobitociţi de guvernarea coruptă comunistă din Mexic, şi în general mai puţin harnici şi capabili de civilizaţie decât europenii care au clădit Statele Unite, se revarsa în nord. Politica lui Nicolaie Ceauşescu de a dărâma satele şi-a îngroşa rândurile plebei lipsite de ocupaţie, gospodărie şi civilizaţie de la oraşe nu era invenţia lui; este metoda preferată de evoluţie demografică a Noii Ordini Mondiale. Până şi publicaţiile guvernului recunosc acest lucru. Iată descrierea oficială a Puerto Rico-ului (parte din Statele Unite): „După cel de-al doilea război mondial, Puerto Rico a intrat într-un program de industrializare. Acest program a adus beneficii multora, dar a redus drastic numărul de locuri de muncă agricolă**. În combinaţie cu natalitatea ridicată, acest lucru adus la şomaj, supraaglomerare, şi sărăcie** [sublinierea noastră]. Recent, industriile au plecat de-acolo căutând mâna de lucru mai ieftină [în Statele Unite există un salar minim legal; în Mexic sau China, nu] ceea ce a agravat şi mai mult problema economică. Drept rezultat, între 1940 şi 1970, circa 750.000 de portoricani s-au mutat pe partea continentală a Statelor Unite”.*17*
Dar nu numai problema economică este agravata de politica demografică a guvernului american. Iată ce zic surse oficiale: „În 1980, Fidel Castro a permis că 125.000 de persoane să părăsească Cuba în valul cunoscut sub numele de „valul Mariel (după portul cuban din care au plecat). Pentru ca cei mai mulţi din aceşti imigranţi erau dintre cei mai puţin afluenţi şi mai puţin educaţi cubanezi, **şi unii** [majoritatea de fapt – sublinierea noastră] **erau de fapt criminali şi alienaţi mintal**, mulţi s-au integrat cu greu în comunităţile cubaneze

existente”.*18* Guvernul federal al Statelor Unite a forţat Florida să primească, după însuşi spusele lui Fidel Castro, toţi criminalii de drept comun, toţi ucigaşii, toţi alienaţii mintali ai Cubei comuniste, şi vocabularul floridienilor s-a îmbogăţit cu un nou cuvânt: „marielito”, adică găinar, hoţ de buzunare, bandit de mică anvergură. Muncitorii din Marea Britanie sunt înspăimântaţi de inundaţia de imigranţi de culoare care-i face muritori de foame în propria lor ţară. Dar locul în care inundaţia e şi mai potopitoare a rămas tot America de Nord.

Forţele oculte încurajează potopul de imigranţi ilegali pentru distrugerea caracterului cultural al americanului şi eliminarea elementului de tradiţie europeană din compoziţia noii râse unice de sclavi mondiali. Astfel, se emit amnistii peste amnistii şi zeci de milioane de imigranţi ilegali primesc cetăţenia americană – cu condiţia să nu fie europeni sau albi. Mulţi din aceşti imigranţi vin în căutare de lucru, dar, arata Randy Fitzgerald „mulţi vin atraşi de posibilitatea de a înşela programele de asistenţă socială, ajutor medical, şi şcolarizare”.*19*” Două treimi din nou-născuţii din spitalele din Los Angeles sunt din părinţi intraţi ilegal în ţară. Odată născuţi, copiii sunt automat cetăţeni americani şi au dreptul la toate beneficiile”. Iată cum contribuie aceşti imigranţi clandestini la bunăstarea ţării: ei constituie un sfert din puşcăriaşii de drept comun din America. Unul dintre ei, un criminal din Guatemala, primea lunar un cec de asistenţă socială în valoare de

$335 de la statul Massachusetts şi toată lumea ştia unde este; el n-avea voie să fie arestat însă pentru ca un ordin prezidenţial din 1985 le interzicea să-l denunţe. O altă escroacă imigrata ilegal a cerut o sumă de bani pe baza unor acte false fabricate de ea, despre care agenţia emiţătoare a sumei ştia că sunt false; dar a primit totuşi suma de $1.800.

Statisticile oficiale arata că vârsta mediană (punctul în care jumătate sunt mai bătrâni, celalta jumătate mai tineri) era de 24, 8 la negri americani, şi 30, 9 la albi. Dacă trăieşti între vecini albi ai mai mări şanse să îmbătrâneşti, zice chiar guvernul: „Una dintre cele mai dramatice diferenţe în ceea ce priveşte cauza morţii între americanii albi şi cei negri o constituie procentajul de negri care mor ca rezultat al unui asasinat sau crime cu intervenţie poliţienească, care este de 49, 9 la sută de mii, spre deosebire de albi, la care este de 8, 1 la sută de

mii"... „rata de asasinate la hispanici a fost de 21, 6 la sută de mii – mai mult decât de 2, 5 ori mai mare decât a albilor din aceeaşi regiune [şase state din sud-vest], care era de 7, 7 asasinate la sută de mii în 1976 şi 1980... Proporţia de asasinate a fost de 18, 1 la sută de mii la pieile-roşii [indienii americani], şi proporţia de moarte accidentală a fost la ei de 107, 3 la sută de mii, mult mai mare decât proporţia de 42, 3 la sută de mii la întreaga populaţie".*20* Trei sferturi din copiii bolnavi de AIDS (SIDA) primită de la mamă sunt sau negri sau hispanici. În 1987, guvernul raportează că 55 %k din copiii negri şi 12, 4 %k din copiii albi sunt nelegitimi.*21* De atunci, liberarea sexuală a ridicat numărul de copii din flori la 80 %k la negri, şi chiar 100 %k în anumite cartiere negre. Deci absolut toţi copiii din aceste cartiere sunt născuţi din părinţi care refuză să muncească şi refuza normele de comportare socială ale civilizaţiei noastre de până acum, dar care primesc de la guvern „aici to families with dependent children – ajutor financiar dat familiilor cu copii" ca s-o facă; căci o singură persoană care dă naştere unui copil din flori constituie „o familie". Iată ce scrie chiar guvernul: „Rata de participare în câmpul muncii a scăzut la negri în ultimii 40 de ani. În 1948, 87 %k din toţi bărbaţii negri peste

15 ani lucrau sau căutau de lucru. În 1970, această rată a scăzut la 76, 5 %k; în 1986, la 71, 8 %k... Rata de şomaj la negri era aproape de trei ori mai mare decât la albi în May 1988".*22* Să nu uităm că toţi indienii şi asiaticii sunt trecuţi la albi în aceste cifre, dar nimic altceva nu e trecut la negri; asta înseamnă că discrepanta între proporţia celor care muncesc sau vor să muncească este mult mai mare între negri şi albi.

Biroul de Statistici Justiciare scrie că „în 75 %k din toate crimele violente victimele sunt de aceeaşi rasă cu criminalul" şi că „bărbaţii negri suferă crime violente în cea mai mare proporţie (47 la mie) şi femeile albe în cea mai mică proporţie (21 la mie)". Astfel, prezentând statistici despre **victime** şi nu despre **criminali**, Biroul de Statistici Judiciare a găsit o modalitate de a spune şi a nu spune în acelaşi timp că negrii ucid şi agresează mult mai mult decât albii. Pentru a evita în continuare acest adevăr, toate statisticile sunt prezentate în cifre absolute, nu în procente: astfel, în 1986 s-au comis 8.028 de asasinate de către albi şi 7.659 de asasinate de către negri; dar în cei 8.028 de asasini „albi" au fost incluşi cei 2.182 de asasini hispanici din 1986. În 1987 erau 29, 9 milioane de negri şi 206, 2 milioane de „albi" printre

care sunt incluşi hispanicii, ţiganii, indienii din Asia şi alţi asiatici; criminalii negri au comis aproape la fel de multe asasinate cât toţi ceilalţi la un loc, de 8 ori mai numeroşi ca ei. Dacă eliminăm crimele comise de hispanici, rezultă 5.846 de asasinate comise de 91, 6 milioane de descendenţi din europeni, indieni, chinezi şi tot felul de asiatici, faţă de 7.659 de asasinate comise de 29, 9 milioane de negri. Dar în realitate numărul de asasinate comise de negri este mult mai mare pentru ca dispoziţiile sunt să nu fie arestaţi şi condamnaţi delincvenţii negri decât când nu se poate nicicum evita. The Federal Bureau of investigation (FBI) publică numărul de arestări: negrii, care sunt doar 12, 4 %k din populaţie, sunt 48%k din asasini, 47 %k din cei ce violează, 62 %k din hoţii de drumul mare.*23* Sistemul judiciar este astfel dirijat încât majoritatea criminalilor negri să fie curând puşi în libertate; închisorile sunt însă pline de persoane care n-au comis niciun fapt care să lezeze pe altcineva: deţinuţi politici că Lyndon Larouche şi Yorie Kahl, tineri care-au devenit antipatici cuiva şi-au fost găsiţi cu cocaină ascunsă în maşină, uneori pusă acolo anume de alţii. Din 630.000 delicte interrasiale comise în 1985, 90 %k au fost comise de negri împotriva albilor, arata William Willbanks, profesor de Drept Penal la Florida internaţional University.*24*

Prosperitatea Statelor Unite s-a bazat pe etica muncii creştine, care este simplă: în toate schimburile comerciale târgul este încheiat prin bună înţelegere fără înşelătorie şi plata este făcută conform înţelegerii. Baza prosperităţii materiale este acest principiu, care nu poate opera decât dacă este acceptat şi practicat de către membrii societăţii. Dar acest principiu are un dezavantaj: el nu poate opera decât în conştiinţa omului, a omului cu principii etice şi morale.

Pentru că omul să accepte o societate bazată pe hoţie şi tâlhărie pe scară mondială, trebuie eliminate cinstea şi creştinismul. Creştinismul este singura religie care-l ţine pe om răspunzător de faptele sale în eternitate. Creştinismul trebuie eliminat pentru ca să triumfe Noua Ordine Mondială. O armă în eliminarea creştinismului este *diversitatea culturală.*

Diversitatea culturală este nouă linie politică în occident prin care se impune în şcoli şi în instituţii eliminarea culturii şi civilizaţiei europene şi introducerea culturii africane, asiatice, precolombiene, caraibiene, şi a altor culturi tribale şi păgâne. Deşi negrii sunt doar

circa 12 %k din populaţia Americii, cultura europeană este scoasă din şcoli – în unele şcoli este chiar **interzisă** – şi este înlocuită cu cultura africană. Studiile post-universitate în universităţi de fac în Studii Afro-Americane. La sediul direcţiei învăţământului este interzisă pomenirea numelui lui Hristos de Crăciun – în schimb se celebrează rituri de fertilitate africane. Toate acestea în numele „diversităţii culturale".

Să vedem cu ce anume înlocuiesc Departamentul Educaţiei din Statele Unite şi conducerile universităţilor, cultură creştină. Iată cum descrie E.J. Glave, călătorind prin Africa alături de renumitulexplorator Henry M. Stanley în secolul trecut, cultura africană:

„Inima Africii este rapid depopulata că o consecinţă a unui enorm număr de morţi cauzat de barbarul comerţ cu sclavi". [Sclavia negrilor şi comerţul cu sclavi sunt obiceiuri africane, şi au făcut parte integrală din cultura africană de la începutul veacurilor]. „Nu numai oprimarea pe care o implică sclavia este ceea ce trebuie să trezească mila lumii civilizate; este vărsarea de sânge, cruzimea, şi suferinţa pe care le creează.

„În şederea mea în Africa Centrală călătoream adesea de-a lungul răului Congo şi-a afluenţilor lui aproape necunoscuţi, şi în fiecare nou sat găseam noi dovezi ale oribilei esenţe a acestui rău.

N-am căutat anume să văd suferinţele care derivă din acest comerţ cu oameni, dar cruzimile de tot felul sunt aşa de larg răspândite încât chiar vizitele mele în trecere mă aduceau tot timpul în contact cu ele…

„Am ajuns în Congo pentru prima dată în 1883, şi am purces fără întârziere înspre interior. Sosind la echipa Stanley, am primit ordin de la şeful meu, Dl. Henry M. Stanley, să-l însoţesc în susul răului în bărcuţă lui *En Avânt*. Stanley se ocupă la vremea aceea de stabilirea unor posturi la puncte importante şi strategice de-a lungul cursului superior al răului. Likeola, la 800 de mile în interior, era unul dintre ele, şi-am avut onoarea de a fi numit de el ca şef al acelui post… Acolo am trăit 20 de luni că singurul alb şi-am avut ocazie deplină să studiez caracterul şi obiceiurile băştinaşilor…

„La Likeola… de-abia mă aşezasem în cantonamentul meu că am şi făcut cunoştinţă cu una din oribilele scene sângeroase care au loc frecvent în toate satele de-a lungul Congo-ului, şi care vor continua

câtă vreme viaţa unui sclav e considerată fără valoare, şi vărsarea sângelui lui e văzută la acelaşi nivel că vărsarea sângelui unei capre sau găini.

„În acest caz particular, murind mama şefului unui trib, s-a hotărât să se sărbătorească evenimentul, că de obicei, cu o execuţie. Disdedimineaţă din zori a început să bată toba încet şi măsurat anunţând tuturor ce-avea să aibă loc, şi avertizându-l pe bietul sclav ce va fi victimă ca sfârşitul îi e aproape. E uşor de văzut că se va întâmpla cevaneobisnuit, şi că ziua va fi dedicată unei ceremonii. Băştinaşii se adună în grupuri şi-ncep să-şi facă toaletă cu grijă, îşi pun cele mai viu colorate draperii pe şolduri, îşi împodobesc braţele şi picioarele cu brăţări sclipitoare de metal, şi tot timpul gesticulează larg şi râd cu mare hohot discutând evenimentul care va veni. Mănâncă în grabă, apoi scot din casa toate instrumentele muzicale pe care le au. Tobele încep să bată sălbatic în timp ce grupuri de bărbaţi, femei, copii formează cercuri şi încep dansuri care constau din scălambăieli violente ale membrelor, însoţite de cântece sălbatice şi sunete repetate din trompetele de război, fiecare dansator încercând să se contorsioneze şi să ţipe mai mult decât vecinul său.

„Pe la prânz, din epuizare şi din cauza căldurii, trebuie să înceteze; se scot vase mari cu vin de palmier, şi începe o beţie generală, care sporeşte excitaţia şi le dezvăluie caracterul în adevărata lui lumină. Bietul sclav, care tot acest răstimp a zăcut în vreun colţ al unei colibe, înlănţuit de mâini şi picioare şi păzit cu străşnicie, suferind agonii în aşteptarea celor sugerate de acest tumult sălbatic, este acum cărat la un loc ridicat în sat, unde este înconjurat de gloată beată de sălbatici care-l batjocoresc. Ajutorul de călău, după ce-a ales un loc potrivit pentru ceremonie, aduce o bucată de lemn pătrat cu latura cam de un picior. Sclavul este aşezat pe lemn, cu picioarele întinse drept în faţa lui; trupul îi este legat de un ţăruş care-i ajunge până la umeri. Ţăruşi scurţi sunt aşezaţi sub fiecare subţioară ca să-l ţină fix şi braţele îi sunt legate de ei; apoi mai este legat de ţăruşi fixaţi în pământ la genunchi şi la glezne.

„Acum se înfige un stâlp cam la zece picioare în faţa victimei, de care e legat cu diverse funii un inel de bambus. Stâlpul este îndoit că o undiţă şi inelul de bambus e fixat în jurul gâtului sclavului, care e ţinut fix şi rigid prin tensiune. În răstimpul acestor pregătiri se reiau

dansurile care devin acum extrem de sălbatice şi brutale căci oamenii sunt beţi. Un grup de dansatori înconjoară victima şi beţivii imita contorsiunile faciale pe care cruzimea torturii la care este supus i le cauzează victimei. Dar victima nu se poate aştepta la milă din parteaacestei hoarde nemiloase.

„În curând apar din depărtare două şiruri de tineri, fiecare aducând trunchiul unui palmier, formând un arc între cele două şiruri, sub care păşeşte călăul. Întreaga procesiune avansează cu pas încet de dans. Când soseşte aproape de sclavul condamnat, dansul, cântecul, beţia încetează, şi gloata beţivilor îşi ia locul ca spectatori la ultimul act al dramei.

„Urmează o tăcere ca din altă lume. Călăul poartă o pălărie din pene de cocos negru; are fata şi gâtul vopsite cu cărbune în afară de ochi ai căror pleoape sunt vopsite cu cretă în alb. Ni mâinile şi braţele până la cot, şi picioarele mai jos de genunchi, îi sunt înnegrite. Pe picioare are din abundenţă brăţări late de metal, la brâu are piei de pisică sălbatică. Execută un dans sălbatic în jurul victimei, dând din când în când o lovitură nedusa până la capăt cu cuţitul, în murmurele de admiraţie ale mulţimii adunate. Apoi se apropie şi trasează o linie subţire cu cretă pe gâtul celui sortit. După două sau trei gesturi cu cuţitul, căutând mişcarea potrivită, da lovitură fatală, şi cu o singură lovitură a armei lui ascuţite, separa capul de trup.

„Vederea sângelui aduce la apogeu frenezia băştinaşilor: unii dintre ei împung cu sălbăticie trupul scuturat de spasme cu lăncile lor, alţii îl taie cu cuţitele, ceilalţi sunt angajaţi într-o luptă oribilă pentru cap, care-a zburat cât colo azvârlit de tensiunea stâlpului. Cum pune unul stăpânire pe trofeu, este urmărit de gloată beată, şi zgomotul lor hidos devine asurzitor; îşi mâzgălesc unii altora fata cu sânge, şi totdeauna rezultatul este ca încep să se bată între ei, folosind fără reţinere cuţitele şi lănciile…

„Când s-a săturat într-o oarecare măsură setea de sânge, din nou încep să cânte şi să danseze în timp ce o altă victimă este pregătită şi aceleaşi oribile gesturi sunt repetate. Uneori sunt ucişi până la 20 de sclavi într-o singură zi. Dansul şi tumultul general al beţivilor continua până la miezul nopţii, când din nou domneşte tăcerea absolută, în contrast izbitor cu tumultul hidos al zilei.

„Adesea ori i-am auzit pe băştinaşi lăudându-se de

îndemnareacalailor lor, dar nu credeam că sunt aşa de îndemnaţici încât să decapiteze un om dintr-o singură lovitură a cuţitelor lor de fier moale. Credeam că vor trebui să tot cioplească ca să separe capul de trup. Când am văzut acel spectacol dezgustător eram singur, dezarmat, şi n-aveam absolut nicio putere să intervin. Dar agonia mută a acestui biet martir negru, care urma să moară nevinovat de absolut orice vină, pur şi simplu numai pentru că fusese luat sclav – a cărui fiecare jalnică mişcare era batjocorita de sălbaticii frenetici, şi-al cărui spasm de moarte dădea semnalul pentru desmatul neînfrânat al carnavalului hidos al beţiei şi sălbăticiei – mi-a trezit cu atâta putere simţul de răspundere încât am decis să împiedic cu forţa ca această scenă să se repete…

„Toate triburile pe care le-am vizitat au o idee despre nemurire. Ei cred că moartea duce la o altă viaţă, care va continua în aceleaşi condiţii ca şi cea pe care o duc acum; şi şeful crede că dacă intră în această nouă existenţa urmat de un număr suficient de mare de sclavi va avea în lumea de apoi acelaşi rang că cel ce-l are în lumea asta. Din această credinţă derivă unul dintre cele mai barbare obiceiuri ale lor – ceremonia sacrificiilor umane la moartea vreunui negru important. Dacă moare un şef, sunt aleşi un număr anumit de sclavi ca să fie sacrificaţi, pentru că spiritele lor să-l însoţească în lumea de apoi. Dacă acest şef are 30 de sclavi şi 20 de sclave, vor muri 7 sau 8 dintre sclavi şi 6 sau 7 dintre sclave. Sclavii sunt decapitaţi, şi sclavele sunt strangulate. Când o femeie urmează să fie sacrificată, e împodobită cu brăţări de metal sclipitoare, i se face o toaletă îngrijita, i se împleteşte frumos părul, şi este drapată în pânzeturi de culori vii. Apoi i se leagă mâinile la spate, şi i se trece un ştreang de frânghie pe gât; celălalt capăt al frânghiei este trecut peste o ramură a unui copac apropiat, şi e trasă la un semnal; şi în timp ce trupul i se balabane în aer, convulsiunile ei în agonie sunt imitate cu multă plăcere sălbatică de către spectatori. Adesea ori copii mici sunt victimele acestei ceremonii oribile; ei sunt îngropaţi de vii în mormânt, drept pernă pentru capul şefului mort. Aceste execuţii au loc în ziua de azi în toate satele din cursul superior al răului Congo.

„Dar viaţa sclavului nu este jertfita doar la moartea şefului tribului în care l-a aruncat soarta. Să presupunem că tribul căruia îi aparţine a dus război împotriva unui trib învecinat din acelaşi district. Dintr-un motiv oarecare i se pare şefului tribului potrivit să încheie

pace şi are loc o întâlnire cu şeful tribului rival. La sfârşitul întrevederii, ca să fie ratificat în mod solemn tratatul de pace, trebuie vărsat sânge.

„Se alege deci un sclav, şi felul în care va fi torturat înainte de-a fi ucis variază de la un trib la altul. În regiunea răului Ubanghi sclavul este spânzurat cu capul în jos de un copac şi lăsat acolo să moară cu încetul. Dar şi mai oribilă este soarta sclavului din triburile Chumbiri, Bolobo, sau din satele mari de prin Trebu, unde victima festivităţii este îngropată de vie cu capul lăsat afară din pământ. I s-au zdrobit şi rupt toate oasele când a fost îngropat, şi în agonie muta aşteaptă să moară…

„Satele [tribului Lolo] sunt tot timpul atacate de către triburile nomade puternice numite Lufembe şi Ngombe. Membrii acestor două triburi sunt canibali nesăţioşi. Ei înconjoară satele tribului Lolo noaptea, şi de cum se crapa de ziua năvălesc asupra Balolilor, ucigându-i pe toţi cei care rezistă şi luându-i sclavi pe restul. Apoi îi aleg pe cei mai zdraveni dintre cei prinşi, şi-i leagă de mâini şi de picioare, Împiedicându-i să fugă. Pe ceilalţi îi omoară şi-şi împart carnea lor între ei. De obicei, după un raid de felul acesta se aşază într-un mic cantonament; îşi aprind focurile, jefuiesc toate bananele din sat, şi se îndoapă cu carne de om. Apoi se duc la unul din numeroasele târguri de sclavi de-a lungul răului, unde-şi vând sclavii neguţătorilor de sclavi de pe răul Lulungu în schimbul mărgelelor, pânzeturilor, sârmei de aramă, şi altor fleacuri. Neguţătorii de sclavi încarca sclavii în canoe-urî şi-i duc pe răul Lulungu în jos până la satele în care sunt cele mai importante pieţe de sclavi. Satul Masankusu, aşezat la confluenta râurilor Lupuri şi Malinga, este pe departe cea mai importantă piaţa de sclavi. Sătenii din Masankusu cumpăra sclavii de la triburile Lufembe şi Ngombe şi-i vând băştinaşilor de pe răul Lulungu şi neguţătorilor desclavi care vin din cursul inferior al răului. Sclavii sunt expuşi spre vânzare în Masankusu în şoproane mari, sau sub simple streşini de iarbă ridicate pe stâlpi înalţi. Ţi se rupe inima văzându-i pe cei din aceste şoproane de sclavi…

„Au picioarele ţintuite în butuci neciopliţi care le fac răni deschise pe picioare; uneori au trupul strivit cu întregul trunchi al unui copac care le ţine gâtul fix în crăcanul lui într-o poziţie nenaturală. Alţii stau zi după zi cu braţele şi picioarele ţintuite în butuci primitivi, şi fiecare sclav este legat de acoperiş cu o frânghie de un inel de trestie

care s-au le înconjoară gâtul său este înnodat în lana părului lor creţ. Mulţi mor de foame, căci stăpânii lor de-abia dacă le dau destulă mâncare ca să supravieţuiască, şi nici pe aceea. Creaturile astea înfometate sunt jalnice de văzut. La scurt timp după astfel de captivitate devin schelete. Se văd negri de toate vârstele, de ambele sexe: mame cu sugari; tineri şi tinere; băieţi şi fetiţe; şi chiar copii care nu umbla încă, şi-ale căror mame au pierit de foame, sau au fost ucise de către negrii din tribul Lufembe. Rareori vezi bătrâni sau bătrâne; aceştia sunt ucişi cu toţii în timpul raidului: valoarea lor fiind extrem de mică pe piaţă, nimeni nu-şi bate capul cu ei…

„Erau cu siguranţă 500 de sclavi expuşi pentru vânzare numai în acest sat. Canoe-urî mari soseau tot timpul din josul râului, cu tot felul de mărfuri cu care-i cumpărau pe aceşti sclavi. Există foarte mare comerţ de-acest fel între râurile Ubanghi şi Lulungu. Negrii băştinaşi de la gurile răului Ubanghi cumpăra sclavi Balolo la Masankusu şi la alte pieţe. Apoi îi duc în susul râului Ubanghi şi-i schimba cu băştinaşii de acolo pe fildeş. Aceşti din urmă negri îşi cumpără sclavii exclusiv că să-i mănânce. După ce-au cumpărat sclavi îi îngraşă hrănindu-i cu banane coapte, peste, şi ulei, şi când i-au adus în stare bună, îi taie. În fiecare lună, sute de sclavi Balolo sunt duşi la rău şi au această soartă. Foarte mulţi alţi sclavi sunt duşi în satele mari de pe Congo, ca să fie victime pentru ceremoniile de execuţie.

„Se irosesc multe vieţi prinzând sclavii, şi-n timpul captivităţii lor mulţi pier de foame. Din cei ce-au rămas, mulţi sunt vânduţi ca sadevina victimele canibalismului şi-ale ceremoniilor cu sacrificii umane. Puţini sunt cei cărora li se permite să trăiască în condiţii bune.

„Canibalismul există la toate triburile de pe cursul superior al Congo-ului la est de 16 grade longitudine, şi există m şi mai mare grad la locuitorii malurilor numeroşilor lui afluenţi. În timpul unei călătorii de 2 luni pe răul Ubanghi am venit tot timp în contact cu canibalismul. Băştinaşii de acolo sunt mândri de numărul de cranii pe care le posedă care arata câte victime au putut obţine. Am văzut coliba unui băştinaş în jurul căreia se ridicase o platformă de lut lată de-un picior, pe care erau aşezate două rânduri de cranii umane într-o expoziţie oribilă, de care şeful tribului era foarte mândru, căci mi-a atras atenţia asupra ei în mod foarte admirativ. Legături de câte 20 ori 30 de cranii atârnau la vedere în puncte importante prin sat. L-am întrebat pe-un şef tânăr

care nu putea avea mai mult de 25 de ani câţi oameni mâncase în satul acesta, şi mi-a spus că 30. A fost foarte uimit de oroarea mea la răspunsul lui. În alt sat, când am cumpărat un colţ de fildeş, băştinaşii au crezut că voi dori să cumpăr şi nişte cranii, şi în câteva minute mi-au adus la barca câteva vrafuri de cranii de om…

„În timpul primei mele vizite pe cursul superior al răului Malinga am observat canibalismulint'un mod oribil. Am auzit într-o noapte strigătul străpungător al unei femei, urmat de un geamăt surd, innecat; apoi de râsete vesele, şi-apoi de tăcere. Dimineaţa am văzut cu oroare cum un băştinaş oferea spre cumpărare oamenilor mei o bucată de carne omenească, a cărei piele avea un tatuaj cum poartă tribul Balolo. Am aflat apoi ca strigătul pe care-l auzisem noaptea fusese al unei sclave căreia-i tăiaseră gâtul. Am fost plecat din acest sat din Malinga timp de 10 zile. La întoarcere am întrebat dacă mai fusese vărsare de sânge, şi mi s-a spus că mai uciseseră cinci femei.

„Când am fost pe răul Ruki la începutul anului, am avut o nouă dovadă a sorţii groaznice a sclavilor. La Esenghe, un sat lângă care ne-am oprit să tăiem lemne pentru vapor, am auzit bătaia de rău augur a tobelor şi hohotele de râs zgomotoase. Am fost informat de către un băştinaş că avea loc o execuţie. Când l-am întrebat dacă aveau obiceiul să mănânce carne de om, a răspuns: „Mâncam tot trupul. L-am întrebat ce făceau cu capul. „Îl mâncăm, mi-a răspuns, „dar întâi îl punem pe foc ca să ardem părul…" *25*

Babele caraghioase care dădeau în secolul trecut bani pentru evanghelizarea Africii, de care râd *culturati,* o făceau pentru că le era milă de victimele acestei „culturi africane" cu care înlocuim astăzi în occident cultură creştină.

Aşa a descris E.J. Glave modul de viaţă african în 1890; astăzi, după 100 de ani, situaţia e desigur alta. La 8 August 1994, un inginer care a călătorit în Africa ca să determine viabilitatea unui contract pentru o reţea de radio în Liberia descrie viaţa în Africa după ce s-a „eliberat" de „oprimarea" guvernelor coloniale ale europenilor. În Liberia, drumurile sunt carosabile 3 luni din an. Hotelurile şi restaurantele sunt aşa de insalubre încât călătorii sunt sfătuiţi să caute familii de albi localnici la care să stea. Întreaga ţară e bântuită de boli. Funcţionarii guvernului, şi cei care pretind că sunt, cer mita pentru fiecare pas şi fiecare mişcare a călătorului şi a bagajelor sale.

Marfă descărcată este furată de bande înarmate; proprietarul poate angaja una din aceste bande înarmate ca să-i păzească marfa, dar rezultatul e imprevizibil. Guvernul actual s-a instaurat în deceniul trecut după ce i-a dus pe toţi oponenţii politici la marginea oraşului unde i-a împuşcat. De atunci a izbucnit războiul civil între diversele bande înarmate. Din 1989, cea mai mare parte din capitala ţării, Monrovia, nu are apă, nici canalizare şi nici lumină electrică, şi în cea mai mare parte a ţării e imposibil să călătoreşti. Albii au fost expulzaţi în anii 1960, şi de atunci ţările africane eliberate au revenit la modul de viaţă african. În Africa de Sud şi Rhodesia, acest mod de viaţă încă nu a devenit general, căci albii n-au fost expulzaţi total încă. Dar când Rhodesia a devenit Zimbabwe, locuitorii albi au fost masacraţi acolo în mare număr într-un holocaust adevărat despre care mass-media din ţările „libere" occidentale n-a scos o vorbă. Mulţi au fugit în Africa de Sud, unde li se pregăteşte aceeaşi soartă. Ţările africane „eliberate" de albi au o singură preocupare: masacrul şi vărsarea de sânge. În Ruanda, din 6Aprilie până la 8 August au fost ucise

500.000 de persoane. Grămezi de cadavre în putrefacţie zac pe străzile capitalei, şi soldaţii trec din sat în sat masacrând tot ce are viaţă; atacă orfelinatele şi extermina copiii din ele. Râurile Ruandei sunt umflate cu sânge şi cadavre, şi cadavrele sunt aruncate de valuri pe malurile lacului Victoria, la sute de mile distanţă. Hoarde de refugiaţi din Ruanda năpădesc că lăcustele în teritoriile învecinate, unde pustiesc totul lăsând doar pământul gol şi sterp pe unde trec şi demolând până şi clădirile, piatră cu piatră, în „refugiul" lor. Nu e prima dată că Ruanda e scăldată în sânge; în anii 1960, acest lucru s-a întâmplat de şase ori. Şi acelaşi lucru s-a întâmplat după „eliberare" în Liberia, Somalia, Angola, Mozambic, Biafra, Katanga. În Somalia şi Angola guvernul nu mai controlează decât capitală. În Uganda, în deceniul al optulea, Idi Amin extermina triburile care nu-i erau pe plac dar nimeni nu-l acuza de genocid. Cu câţiva ani înainte, în Nigeria, minoritatea Ibo fusese exterminata prin uciderea tuturor fără excepţie în mod democratic, bărbaţi, femei şi copii. În Burundi, triburile Watusi şi Bahutu se măcelăresc reciproc, dar Organizaţia Naţiunilor Unite nu se amestecă.

Keith Richburg, corespondent negru din Kenya al ziarului *The Washington Post* da o descriere a vieţii în Zair, fostul Congo belgian, o ţară articiala care conţine 200 de triburi diferite care nu se pot suferi

reciproc. În capitala ei, Kinshasa, bulevarde elegante în stil european au fost năpădite de tufe sălbatice şi clădirile somptuoase şi costisitoare ale guvernului se dărâmă – nu distruse de război ci de corupţia şi lăcomia guvernului, de nepăsare şi lene. Funcţionarii şi învăţătorii n-au mai fost plătiţi de luni de zile. Copiii sunt malnutriti, populaţia e bolnavă de SIDA, serviciile publice nu există. De doi ani de zile nu mai există guvern în vigoare: preşedintele Mobutu nu mai poate guverna, există doi prim miniştri rivali, soldaţii devastează capitala când se răscoală pentru că nu şi-au primit solda, şi regiuni întregi s-au separat de guvernul central. Funcţionarii de la aeroport n-au mai fost plătiţi de 6 luni, dar aeroportul e plin de vânzoleala celor care se agaţa de călători ţipând şi cerând mita pentru tot felul de servicii imaginarede care zic ei că au nevoie călătorii. În Somalia, Angola şi Sudan, situaţia e similară; în Liberia şi Ruanda e război civil. Motivul este că Africa nu mai interesează plutocraţia imperialistă şi ţările africane nu mai primesc ajutor financiar şi militar. În 1990 s-a tăiat tot ajutorul economic dat Africii. În Iunie 1994 Zairul a fost eliminat din Fondul Monetar internaţional. Producţia agricolă a decăzut de aşa natură după „eliberare" încât africanii nu se mai pot hrăni singuri şi depind de ce primesc de la alte continente. După un analist, ţărilor africane „eliberate" le-ar trebui 40 de ani ca să ajungă din nou la nivelul de la care au decăzut după „eliberare". Poate c'ar fi bine că romanii doritori de împrumuturi de la Fondul Monetar internaţional să se consulte cu guvernul din Zair.

Dar moştenirea africană e foarte la modă în Statele Unite. Ta-Har, agitator rasist Afro-American, declară: „O să vă ciomăgim pe voi albii până vă duceţi dracului... O să luăm copilaşii voştri şi-o să-i zdrobim de pietre. O să vă violăm femeile".*26* Niciuna din numeroasele organizaţii şi agenţii care ne păzesc de „rasism" şi de „ură de rasa" nu găsesc nimic de obiectat la spusele lui Ta-Har.

În Marea Britanie, nu mai puţin decât în Statele Unite, „mândria de a fi negru" se face simţită în şcoli. Există mai puţine cazuri de bande de tineri negri care violează profesoare şi înjunghie profesori şi elevi albi, căci „mândria neagră" în Anglia se manifestă mai mult prin stoarcerea de bani prin violenţă de la copii albi. Dar şi în Anglia toţi copiii trebuie să-şi părăsească moştenirea culturală şi să înveţe cultura africană. Copii au drept lectură obligatorie cărţi în care sunt descrise povesti inventate despre atrocităţi comise de albi împotriva negrilor în

Statele Unite, alături de poveşti despre holocaust. Fetiţe albe sunt obligate să se înfăşoare în pânzeturi şi în fuste de iarbă şi să înveţe dansuri tribale africane de fertilitate. O fotografie arata această activitate pedagogică la o şcoală din Harlow, Essex, în 1980, sub directivele profesorului lor de „educaţie antirasistă", membrul unui trib din Ghana, care bate tam-tam-ul şi este directorul de „creaţie artistică" a şcolii.*27* Stephen Brady povesteşte că jumătate din profesorii sidirectorii de şcoală din Marea Britanie sunt membri ai Partidului Comunist din Marea Britanie, a Uniunii Naţionale a Educatorilor, care-şi zic marxişti, şi a Partidului Socialist al Muncitorilor fondat de

Troţki.*28* Acesta din urmă este condus în întregime de furnici parazite strâns unite între ele prin căsătorie sau legături de sânge. Neful partidului îşi zice Tony Cuff dar are un paşaport eliberat de statul Israel pe numele Ygael Glückstein; filiala cadrelor didactice din acest partid este condusă de Channie Rosenberg, care nu e alta decât soţia lui Ygael Glückstein. Editura Partidului Socialist al Muncitorilor este condusă de Michael Kidron, care însă este fratele doamnei Ygael Glückstein, şi-al cărui paşaport e pe numele Rosenberg. Activitatea acestor cadre didactice e bogată: când a organizat hoardele de maori ca să atace şi să ucidă poliţiştii în Aprilie 1979, Blair Peach, metis maori, o avea alături pe Amanda Leon, tot din grupul Ygael Glückstein, care-l învaţă ce să facă.

Dar, deşi uniţi în acţiunea anticreştină şi antisocială, există rivalităţi în cadrul grupului; la o conferinţă a Uniunii Naţionale a Educatorilor din Marea Britanie care a avut loc la Westminster Hall în Londra, cei care-l susţineau pe Max Morris s-au luat la bătaie cu pumnii şi picioarele cu cei care-l susţineau pe Sam Fisher pe considerente ideologice, pentru ca unii erau marxişti de tip sovietic şi ceilalţi erau troţkişti – dar toţi sunt fp şi toţi sunt specialiştii care educa copii englezilor. Uniţi în frontul comun de distrugere, aceşti educatori au distribuit la 22 Septembrie 1978 tuturor învăţătorilor şi profesorilor o broşură scrisă de „profesorul" Steven Rose, fp, pentru ca să-i determine să renunţe la rasismul în care-au buimăcit până acum. Broşura lui are un ton foarte pedant ştiinţific şi genetic, pentru care însă singura pregătire a lui Steven Rose este faptul că militase pentru a transforma Marea Britanie într-un „stat socialist că China comunistă" chiar cu preţul vieţii a 16 milioane de britanici [cuvintele-i aparţin].

Broşurica lui neavând prea mare succes, Uniunea Naţională a Educatorilor a trecut la propaganda mai subtilă. Promovează amorul liber printre copii de rase diferite. Acesta prinde mai uşor la adolescenţi plini de hormoni şi goi de cultură şi principii morale. Părinţii s-au indignat degeaba de filmele pornografice intrarasiale care fac parte din programă analitică. Când protestează, aceşti părinţi sunt asemuiţi hitleriştilor creaţi de propagandă anti-germana, şi „rasismul" este portretizat alături de „holocaust" în filme şi în literatură. În Marea Britanie în 1978 nu există scoala de stat în care să nu fie cel puţin doi profesori purtători ai carnetului roşu comunist, şi alţi doi-trei troţkişti. Protestele părinţilor şi ale celorlalţi profesori fiind inutile, în cele din urmă s-a ajuns la situaţia ca elevii albi, supuşi la intensa propaganda „anti-rasistă", s-au dezgustat de propagandă şi prefera să fie numiţi neo-nazişti. Ura şi injuriile care se revarsa împotriva rasei albe din partea şcolii îi determină pe mulţi elevi să se simtă atraşi de cultură şi lecturile care le sunt interzise şi să devină cu adevărat rasişti. Grupul lor ia proporţii din mai multe motive. Cum eticheta de „rasist" înseamnă moartea profesională, aceste „capete rase" nu se recrutează din clasa de mijloc ci dintre copiii de muncitori. Ruinaţi economic de şomajul crescând provocat de politica Noii Ordini Mondiale, aceşti tineri foşti muncitori dau vina pe influxul masiv de indieni şi africani în Anglia. Cum nu mai au nimic de pierdut, se îmbraca în costumele „capetelor râse" din anii 1960 şi ataca cu violenţă în special comunişti. Mulţi dintre ei nu au conştiinţa politică ci, dezrădăcinaţi şi excluşi din viaţa ţării lor, sunt conduşi doar de furie, ura, dezgust şi ostilitate generală. Datorită sistemului de educaţie instaurat în Marea Britanie, ignoranta lor e totală, chiar dacă sunt inteligenţi. Dar în zelul lor de a distruge valorile civilizaţiei creştine şi de a infiltra în minţile tineretului rebeliunea împotriva civilizaţiei europene, educatorii Marii Britanii le-au infiltrat acestor tineri revoltă împotriva propriei lor stăpâniri; aceşti tineri au devenit – nu doar anti-creştini şi anti-sociali, cum doresc educatorii şi cu Noua Ordine Mondială, ci anti-marxişti.

Sclavii africani au fost cumpăraţi de armatori evrei şi aduşi în America în secolul trecut ca să lucreze pe plantaţiile de bumbac, căci erau mai docili decât sclavii albi aduşi din Europa care se răsculau tot timpul. Nouăzeci la sută din morţile premature ale sclavilor negri aduşi în America aveau loc pe mare, în vapoarele comercianţilor de sclavi. Arhivele de la Carnegie institute arata că aceste vapoare le

aparţineau aproape toate evreilor din New York, în special lui Aaron Lopez, a cărui semnătura împodobeşte jumătate din actele de debarcare a sclavilor la portul Newark, şi în cinstea căruia s-a emis un timbru în Statele Unite.*29* Apoi au fost declaraţi liberi şi s-au înmulţit foarte mult trăind în special din asistenta socială, devenind profitabili nu că marfa de vânzare ci că armata de destabilizare în folosul aceloraşi familii care se îmbogăţiseră din comerţul cu sclavi. În acest scop au fost educaţi timp de un secol printr-o propagandă intensivă şi prin măsluirea istoriei. Astăzi, majoritatea negrilor din America sunt convinşi că strămoşii lor trăiau într-un paradis perfect în Africa, de unde au fost răpiţi de către albii ticăloşi care i-au adus în America să muncească, şi că această nedreptate făcută strămoşilor lor îi îndreptăţeşte să trăiască întreţinuţi de albi care astfel îşi vor ispăşi păcatul. Puţini dintre ei respecta adevărul şi recunosc că sclavii aduşi în America sunt cei norocoşi, cei care-au scăpat de tortură şi moartea care-i aştepta în Africa lor natală. Restul sunt înregimentaţi în operă de răzbunare pentru „suferinţele strămoşilor lor" sub steagul lui Martin Luther King, a cărui zi de naştere a fost declarată sărbătoare naţională în Statele Unite în 1984 – singurul american a cărui zi de naştere e sărbătoare naţională. Cum se ridicau sinistre bărbile gigantice ale lui Marx şi Engels, ciocul lui Lenin şi mustaţa lui Stalin peste cerul României, aşa se proiectează pe cerul american faţa lui Martin Luther King, declarat în mod oficial de către stăpânii Americii un om de geniu, un luptător pentru libertate şi un om plin de virtuţi. În ultima vreme eroismul lui în lupta pentru libertate şi virtuţile lui au început cu discreţie să fie trecute sub tăcere – ca să nu incite la o examinare mai atentă care ar dezvălui adevărul.

Mitul despre capacitatea lui intelectuală este ultimul care mai persista. Pe ce se bazează acest mit? Părintele James Thornton povesteşte:

În 1950 Universitatea din Boston i-a conferit lui Martin Luther King un doctorat pentru obţinerea căruia a prezentat o teză despre teologia lui Paul Tillich. După vreo 30 de ani, Coretta Scott King ainfiintat cu o jumătate de milion luată de la contribuabili prin*The National Endowment for the Humanities – Fundaţia Naţională Pentru Ştiinţele Umaniste* o activitate de a publica scrierile lui Martin Luther King, inclusiv dizertaţia lui de doctorat, condusă de Clayborne Carson de la facultatea de istorie a universităţii Stanford. Cu această ocazie s-a

observat că dizertaţia lui Martin Luther King este o adunătură de pasaje plagiate şi furate din dizertaţia unui student numit Jack Stewart Boozer, bineînţeles fără indicarea sursei, dar respectând întocmai toate greşelile de dactilografie ale lui Boozer. Cel puţin 45 %k din prima parte a dizertaţiei lui Martin Luther King şi 21 %k din a doua parte a dizertaţiei sunt plagiate. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, Universitatea din Boston ar fi revocat doctoratul plagiatorului; dar a hotărât să n-o facă în cazul de faţă ci să păstreze tăcerea. Totuşi, acest plagiat a provocat o privire curioasă asupra celorlalte opere ale geniului lui Martin Luther King, şi s-a observat că toate sunt ca şi teza lui de doctorat: plagiate. În articolul lui *influenta Religiilor Oculte Asupra Creştinismului*, 11 din cele 37 aliniate sunt luate din articole scrise în anii anteriori, şi 24 din cele 26 de aliniate ce-au rămas sunt plagiate.

Furtul prin plagiat devenise deja un obicei de care Martin Luther King nu se mai putea dezbăra nici după ce-a devenit agitator politic de profesie. Cuvântarea lui la primirea Premiului Nobel provine din scrierile unui preot din Florida numit J. Wallace Hamilton; faimosul lui discurs „am un vis" este în mare măsură furat din discursul unui alt preot negru, Archibald Carey, ţinut la Convenţia Naţională a Partidului Republican în 1952; şi mult admiratele lui „scrisori din închisoarea din Birmingham" sunt pastişe fabricate din scrisorile unui număr de persoane. Dac ar fi avut intelectul care i se atribuie, desigur că n-ar fi avut nevoie să fure fiecare idee şi fiecare vorbă de la câte cineva; dar în realitate, zice Theodore Pappas, „King a fost recomandat pentru doctorat nu pe motive de putere intelectuală şi rezultate la învăţătură. De fapt, ştim că la examenul de admitere la doctorat a avut note aşa de scăzute încât s-a plasat între ultimii 25 %k dintre candidaţi pe scara naţională la partea verbală, printre ultimii 10 %k la partea analitică, si printre ultimii 30 %k la partea de filosofie, subiectul lui". A fost ales să fie făcut Doctor în Filosofie pentru că „ar putea fi „util în viitor", a scris Profesorul Morton Enslin de la Seminarul Teologic Crozer când l-a recomandat pe Martin Luther King că doctorand la Universitatea din Boston.

Cum rămâne cu plagiatul? în cazul lui Martin Luther King, nu se foloseşte acest termen inelegant. Se folosesc în schimb termenii „intertextualizare", „încorporări", „suprapuneri de texte", „sintetizări", „voci împletite", „ecouri". Cu aceste frumoase eufemisme, rămâne

Martin Luther King geniu şi doctor în filosofie, şi rămân americanii cu sărbătoarea naţională de ziua lui. Până la inventarea acestor eufemisme, tactică a fost negarea: Clayborne Carson, cel care publică operă completă a lui Martin Luther King, ştia de plagiate din 1987 dar se făcea că nu există. O altă tactică este adoptată de alţii că Keith Miller, profesor la Universitatea din Arizona, care zice că „plagiatele lui King nu trebuie condamnate ci înţelese în contextul „trecutului negrilor". „Cum era şi negru şi popă, zice Miller, Martin Luther King nu se putea rupe de tradiţia preoţească în care un predicator preia din altul fără să indice sursa; şi în afară de asta, zice Miller, King nu putea asimila, sau respingea chiar, standardele „unei culturi albe streine lui" care înfierează plagiatul.

Asta după ce Martin Luther King petrecuse 11 ani în universităţi şi obţinuse trei diplome, trecând şi printr-un curs obligatoriu despre plagiat şi scrieri academice. Dar Miller e generos şi cu alţii.

Mulţi membri ai „minorităţilor" au tradiţii orale şi nu's prea precişi cu atribuirea surselor; acestora nu trebuie nicidecum să li se reproşeze plagiatul, zice el, căci asta ar dăuna diversităţii culturale.*30* Când a votat sărbătoarea naţională de ziua de naştere a lui Martin Luther King, Senatorul Dave Durenberger, fp, a declarat că „azi mai mult ca oricând e important ca tineretul nostru să audă cuvintele Doctorului King"; şi Senatorul Wofford a adăugat pios: „Cuvintele lui Martin vor fi totdeauna parte din ceea ce sărbătorim cu toţii".*31* Dar din păcate nu sunt cuvintele lui Martin! Ceea ce nu-i descurajează pe senatori.

Diversitatea culturală e cel mai bine înţeleasă de Suvorov: „Există o regulă sacrosancta când se alege încartiruirea armatelor: pe cât posibil, ruşii să nu fie staţionaţi în Rusia, ucrainenii în Ucraina, sau lituanienii în Lituania. Dacă sunt tulburări în populaţia rusă, să zicem la Murom, sau Tolyatti, sau Omsk, vor fi zdrobite, uneori cu mare vărsare de sânge, de către soldaţi ne-ruşi. Dacă izbucneşte o grevă în Donet (cum a izbucnit în 1970), nu vor fi soldaţi ucraineni trimişi acolo.

Soldaţii încartiruiţi acolo sunt tătari, kirghizi, gruzini. Le este indiferent în cine trag. Ce este important este ca să nu vadă în mulţime pe nimeni cunoscut şi nimeni din mulţime să nu vorbească o limbă pe care ei o înţeleg".*32* Guvernele ţărilor libere au învăţat această lecţie.

În Statele Unite ale Americii, patria libertăţilor, speranţa omenirii, duşmană tiraniei, în momentul de faţă preşedintele Clinton negociază să aducă trupe de mercenari din Hong Kong „ca să stăvilească criminalitatea în Statele Unite". Poliţiştii din Hong Kong, zice el, sunt mai obişnuiţi să vâneze traficanţii de stupefiante şi în ei ne punem toată speranţa. Cuvinte cam ciudate în gura unuia care s-a îmbogăţit din traficul cu stupefiante, că preşedintele Clinton. Dar un lucru e sigur: poliţiştii din Hong Kong nu vor vedea pe nimeni cunoscut în mulţime şi le va fi indiferent în cine trag.

Americanii care se duc după cumpărături ar putea observa că pe unele pachete este un „K", pe altele un „U" încercuit. „K" înseamnă că produsul a fost aprobat de Comitetul pentru Promovarea Torei, şi „U" înseamnă că a fost aprobat de Uniunea Congregaţiilor Evreieşti Ortodoxe. Aceste aprobări se obţin prin sume de bani încorporate în preţul produselor; astfel se ridică impozite suplimentare speciale de la cei care le cumpăra, fără ştirea lor. În ultimii ani au apărut şi un „m" şi un „d" mic, care desigur înseamnă altă dijma ridicată de la consumatori pentru furnicile parazite. Dar aceasta este o afacere minusculă, comparativ cu afacerea „holocaustului".

În 1988, creştinii s-au simţit ofensaţi de un film în care Hristos este arătat că un obsedat sexual. Filmul se numeşte *The Last Temptation of Christ – Ultima Tentaţie a lui Hristos,* a fost făcut de Universal Studios conduse de Lew Wasserman, Sidney Sheinberg, Thomas Pollock, şi Irving Azoff, şi a fost difuzat de Garth Drabinsky. Ziarul *New York Times* (proprietari: familia Sulzberger; redactori şefi: Max Frankel, Arthur Gelb, Jack Rosenthal, Leslie Gelb; semnatara articolului: Anna Quindlen; ca şi cei de mai sus, toţi fp) îi ia la rost pe toţi cei care-au criticat filmul sau au refuzat să-l vadă, pentru ca ei „nu acceptă că trebuie să fie şi filme care pun sub semnul întrebării credinţe încetăţenite, [şi vor] să elimine cărţile rele din biblioteci şi filmele rele din cinematografe"; astfel de oameni îşi închipuie că e nevoie de cenzură. Cenzura, ştie toată lumea, e un lucru rău; trebuie să existe libertate de cercetare a tuturor credinţelor încetăţenite. Dar nu când e vorba de cercetarea „holocaustului". Întreg occidentul este inundat de legi, regulamente, programe, instituţii şi publicaţii dedicate impunerii poveştii holocaustului. În Germania dacă-ţi exprimi dorinţa

de-a examina dovezi eşti aruncat în închisoare; în Statele Unite, în Florida, este obligatorie îndoctrinarea în şcoli cu această poveste. De ce e atâta nevoie de impunerea ei?

Adevărul n-are nevoie de legi care să facă ilegal să-l cercetezi. Răspunsul îl dă proverbul născut în Israel: „There's no business like shoah business" – cea mai bună afacere e holocaustul; „shoah înseamnă în ebraică „holocaust". Profesorul W.D. Rubinstein din Australia spunea în Septembrie 1979, „dacă holocaustul se dovedeşte a fi un mit sionist, se prăbuşeşte cea mai puternică armă din arsenalul Israelului".*1* Recent, rabinul-şef al Angliei, Lord Immanuel Jakobovits, şi-a exprimat părerea că holocaustul a devenit o afacere foarte grasă – şi el deplânge acest lucru.*2*

Această armă nu e o idee recentă. În 1919, guvernatorul New York-ului Martin Glynn a ţinut o cuvântare în Albany în care a vorbit pe larg despre „holocaustul a 6 milioane de bărbaţi şi femei evrei" care au murit în timpul primului război mondial din cauza „tiraniei teribile a războiului şi-a setei de sânge evreiesc".*3* Exact tot 6 milioane în acest" holocaust" anterior. Dar ideea n-a fost dezvoltată decât după cel de-al doilea război mondial. Monopolul asupra culturii nu era încă total pe vremea primului război mondial, deşi devenise clar că legenda unui „holocaust" al evreilor este o necesitate politică. Donald A. Cameron, consul general britanic la Alexandria, sprijinea din toate puterile ideea confiscării ţării palestinienilor pentru a instala acolo naţiunea Israelului încă de pe vremea primului război mondial; dar până şi el a recunoscut că era prematur. „Imigranţii evrei [în Palestina] se vor satura curând să-şi spele unii altora rufele pentru un profit de 3 %k, se vor satură să-şi ia unii altora banii în familie, şi copiii lor se vor grăbi să plece cu trenul şi cu vaporul în Egipt ca să realizeze un profit de 10 %k... Lăsaţi singuri în Palestina evreii o să-şi mănânce capul; o să-şi distrugă propriul staul", a declarat Donald Cameron.*4* Deci s-a amânat înfiinţarea statului Israel până la o dată când era deja instalată maşinăria finanţării lui: „despăgubirile" plătite „supravieţuitorilor holocaustului".

Se interzice creştinismul dar se impune o altă religie; religia cea mai strictă de la care nu are voie să devieze nimeni este religia „holocaustului", a mitului celor 6 milioane de evrei gazaţi la Auschwitz, Birkenau şi Majdanek. În Israel, Franţa, Germania, şi Austria, este ilegal

să te îndoieşti de acest mit; şovăielnicii sunt pedepsiţi cu închisoarea şi cu amenzi. În Canada, David Matas de la Consiliul pentru Drepturile Omului al lojei masonice B'nai B'rith declară: „Holocaustul a fost uciderea a 6 milioane de evrei care includ 2 milioane de copii. A nega holocaustul este a ucide aceste 6 milioane a doua oară. Întâi s-au stins vieţile lor; apoi moartea lor. Cine neagă holocaustul devine părtaş la crimă însăşi a holocaustului".5

Cifră de 6 milioane a fost invocată de Tribunalul Militar internaţional de la Ngrnberg în 1945 – 46. Dar acest Tribunalul Militar internaţional a mai susţinut şi că din evrei se făcea săpun (s-a arătat chiar o bucată de săpun), şi în 1990 agenţia oficială a Israelului pentru comemorarea holocaustului *Yad Vashem* a admis că povestea cu săpunul e o minciună. Acest Tribunal Militar internaţional a mai susţinut şi că aceste 6 milioane au fost exterminate conform unui plan făurit lalonferinţa de la Wannsee din 1942; şi Yehuda Bauer, istoric israelian al holocaustului, remarca cum „publicul încă repetă povestea aia prostească că s-a hotărât la Wannsee exterminarea evreilor". În 1961, Răul Hillberg scria în cartea sa *The Destruction of European Jews – Distrugerea evreilor europeni* că Hitler a emis două ordine de exterminare a evreilor; dar a scos în mod discret această afirmaţie din ediţia revizuită a cărţii din 1985; şi în timpul procesului intentat lui Ernst Zgndel în Canada în 1985, care se îndoia că a existat un astfel de ordin, Răul Hillberg a trebuit să recunoască că nu există şi nu s-a găsit niciodată un astfel de ordin de exterminare în cele 4 tone de documente germane analizate după război. Acest Tribunal Militar internaţional a mai susţinut şi că numai la Auschwitz au fost gazaţi 4 milioane de evrei. Dar această afirmaţie a fost tot în mod discret scoasă de pe plăcile memoriale instalate peste tot, după ce United Press internaţional a anunţat la 26 Martie 1992 ca „oficialităţile poloneze şi evreieşti declară că 1, 5 milioane de **victime** (nu evrei, ci victime) au murit la lagărele naziste de concentrare din Auschwitz Birkenau… Autorităţile comuniste poloneze susţinuseră cifra de 4 milioane anterior pentru că era cifra stabilită de autorităţile sovietice". Istoricul oficial al „holocaustului" Reitlinger a trebuit să-şi reducă cifra de victime evreieşti de la Auschwitz de la 4 milioane la 600.000; şi când au devenit accesibile documentele oficiale confiscate de armata sovietică, s-a văzut că **toate victimele de toate naţionalităţile şi rasele care au murit la Auschwitz din toate cauzele sunt în număr**

de 70.000.

În 1993, Jean-Claude Pressac a arătat că au murit în realitate aproximativ 775.000 de evrei în tot timpul războiului. Ni nu în camere de gazare; căci examinarea forensica a lagărului de la Auschwitz din 1988 făcută de specialiştii Fred A. Leuchter şi Germar Rudolf a dovedit că la Auschwitz, Birkenau şi Majdanek, camerele care le sunt arătate vizitatorilor drept „camere de gazare" n-ar fi putut niciodată funcţiona ca atare. Rezultatele lor au fost confirmate de institutul de Cercetări Forensice din Cracovia, şi în 1992 Walter Lgffli, fost preşedinte al Asociaţiei inginerilor din Austria, a arătat că exterminarea în masă aevreilor aşa cum o prezintă mitul holocaustului este imposibil de realizat din punct de vedere tehnic. David Cole, el însuşi evreu, a vizitat lagărul de la Auschwitz şi s-a convins că camerele de gazare pe care le vede publicul au fost construite în Uniunea Sovietică şi aduse şi instalate acolo după cel de-al doilea război mondial.

Singura „dovadă" despre pretinsa gazare a pretinselor 4 milioane de evrei la Auschwitz este „confesiunea" lui Rudolf Hoess, comandant la Auschwitz între 1940 şi 1943, aproape ucis în bătaie pentru obţinerea confesiunii, care ar fi murit fără s-o iscălească dacă Tribunalul Militar internaţional nu l-ar fi asigurat că soţia şi copiii lui vor păţi la fel dacă nu iscăleşte. Rudolf Hoess a iscălit tot ce-au cerut călaii lui, între altele şi existenţa unui lagăr de concentrare imaginar la Wolzek care n-a existat niciodată.*6*

Nu s-au găsit nici camere de gazare nici crematorii nici ordinul de exterminare şi nicio altă dovadă, decât mărturiile martorilor oculari. Cel puţin o treime de milion de supravieţuitori sunt martori oculari ai holocaustului şi foarte mulţi din ei au declarat c'au văzut cu ochii lor holocaustul la Treblinka (Documentul PS-3311). Dar din păcate nu l-au văzut prea clar, căci întâi au văzut cum victimele erau ucise cu aburi fierbinţi; apoi, când s-a dovedit că acest lucru nu era posibil, au văzut cum victimele erau ucise cu gaze diesel. În cele din urmă s-au rasgandit totuşi şi-au ajuns la concluzia c'au văzut cum victimele au fost gazate cu gazul Zyklon B. Criminalii naziştii însă au recunoscut toate metodele fără să respingă niciuna. Rudolf Hoess a povestit cu cât cinism scoteau gardienii cadavrele gazaţilor mâncând şi fumând, o jumătate de oră după gazare, fără teamă că vor muri din cauză că obiectele contaminate cu gazul Zyklon B sunt ucigătoare încă

24 de ore după contaminare.7

Mărturiile aduse în faţa Tribunalului de la Ngrnberg au fost deci cele circa 300.000 de adeverinţe scrise de persoane care afirmau c'au fost în lagăre de concentrare – persoane neidentificate formal care n-au depus sub jurământ. Avocaţii apărării n-au avut voie să pună întrebări martorilor acuzării. Judecătorul american Wenersturm care prezida la un astfel de proces a părăsit dezgustat tribunalul arătând ca nu e vorba de un proces juridic ci de un teatru în care 90 %k din membrii tribunalului sunt motivaţi de ură de rasă şi răzbunare talmudică, şi ca reprezentanţii americani au devenit americani peste noapte. Avocatul american Earl Carroll arata că 60 %k din personalul procurorului erau evrei din Germania, şi că nici 10 %k din personalul american nu erau americani. Procuror-şef era Robert B. Kempner, imigrant evreu din Germania, asistat de Morris Amehman, fp, ca şi restul personalului procurorului. Confesiunile celor găsiţi vinovaţi au fost obţinute astfel: ofiţerii din garda Leibstandarte a lui Hitler au fost biciuiţi şi lăsaţi într-un lac de sânge, după care li s-au zdrobit organele genitale cu cizma. La închisoarea Malmedy, acuzaţii au fost ridicaţi în furci şi bătuţi până au iscălit confesiunile scrise de alţii. Oswald Pohl, administratorul lagărelor de concentrare, a fost bătut şi i s-a mânjit fata cu fecale până a iscălit confesiunea. Prizonierilor li s-a spus că familiile lor vor fi ucise prin înfometare. Judecătorul american Edward L. van Roden descria în 1949 metodele de a obţine confesiuni: tortura cu chibrituri aprinse vârâte sub unghii; fălci zdrobite, dintii rupţi; înfometare până aproape de moarte; celule de arest solitar timp de 3 – 5 luni, de unde acuzaţii erau scoşi cu capul acoperit de o glugă neagră şi bătuţi cu obiecte de metal şi cu bastoane de cauciuc. Toţi cei 139 de nemţi examinaţi de el în afară de 2 aveau testiculele complet zdrobite. „Acesta era modul obişnuit de a lucra al cercetărilor noastre americane", încheie Van Roden.8 Cei care-au efectuat aceste cercetări sunt Locotenent-Colonelul Burton F. Ellis, Căpitanul Raphael Schumaker, Locotenenţii Robert E. Byrne, William R. Peri, apoi Morris Ellowitz, Harry Thon, şi Kirschbaum; consilier juridic era A.H. Rosenfeld. Chiar judecând numai după nume, nu e greu de văzut de ce judecătorul Wenersturm i-a găsit că practica răzbunarea talmudică.9

Iată componenta tribunalului de la Ngrnberg care a condamnat „crimele de război" ale germanilor: procurorul acuzării Robert l. Jackson, mason din Statele Unite, ajutat de Dr. Sheldon Glück; J.

Leventhal, consilier şef; Judecătorul Biddle, mason, al cărui consilier era H. Wechsler, fp; Profesor Lauterpacht, însărcinat cu crimele derazboi, fp; W. Frank, translator în curte, fp; A. Iacubovici, fp, translator pentru sesiunile secrete; Colonelul B.C. Andrus, şef peste paza prizonierilor, fp; L.N. Goldstein, psihiatrul închisorii, fp; S.N. Binder, cu putere deplină asupra prizonierilor după proces, fp.*10*

Printre „dovezile" tribunalului de la Ngrnberg un loc de frunte îl ocupa confesiunea Căpitanului Dieter Wisliceny, „interogat" şi torturat la Bratislava în 1946 în mâini sovietice până ce-a devenit o ruină care sughiţa de plâns necontrolat timp de ore întregi înainte de a fi împuşcat; şi-a Generalului Otto Ohlendorf, care în 1948, când a fost din nou judecat, s-a folosit de ocazie pentru a denunţa torturile la care fusese supus în 1945 când i s-a stors confesiunea că s-ar fi ucis 90.000

de evrei sub comanda lui. Tot atunci Ohlendorf a arătat că cele 11 milioane de evrei care „au suferit" în lagărele de concentrare naziste pentru care avocatul Philip Auerbach din Bavaria pretindea compensaţie, erau inexistenţi. Ohlendorf a fost executat în 1951, dar mai trăia încă atunci când Philip Auerbach a fost condamnat pentru fraudă pentru că storcea compensaţii băneşti enorme pentru victime inexistente; totuşi Ohlendorf a fost ucis. La procesul lui, Ohlendorf a arătat că partizanii au asasinat 500.000 de nemţi, că trupele lui erau angajate în lupta împotriva partizanilor, şi că adesea trebuia să-i salveze pe evrei din mâinile ucrainenilor exasperaţi; după care a fost executat. Acuzatorii americani şi sovietici au pretins că trupele lui Ohlendorf au ucis 1 milion de evrei partizani; în realitate, nemţii au omorât 100.000 de partizani, dintre care doar un număr mic puteau fi evrei, şi i-au omorât în lupta împotriva partizanilor, în timp ce teroriştii sovietici se lauda c'au ucis 500.000 de soldaţi nemţi".

Oswald Pohl, administrator care supraveghea aprovizionarea lagărelor de concentrare, a fost torturat şi făcut să declare c'a văzut o cameră de gazare la Auschwitz în 1944; deşi a fost un funcţionar conştiincios şi uman care se ocupă de bunăstarea celor din lagăre, deşi a fost dovedit complet şi total nevinovat, Oswald Pohl a fost acuzat de „genocid". Alte „dovezi" de „genocid" provin de la mincinoşi patenţi că Generalul Erich Bach-Zelewski; fiind ameninţat cu executarea pentru reprimarea revoltei polonezilor, a acceptat să recite ce-i cerea Tribunalul internaţional de la Ngrnberg. Printre altele a declarat că

Himmler urmărea „să decimeze populaţia slavă cu 30 de milioane", şi că la 31 August Himmler a asistat la execuţia a 100 de evrei la Minsk unde aproape-a leşinat, deşi la acea dată Himmler nu era la Minsk ci la Jitomir în Ucraina. Bach-Zelewski rămâne un mitoman favorit al „istoricilor holocaustului" – deşi în Aprilie 1959 şi-a repudiat legendele declamate la Ngrnberg. O „confesiune" tipică obţinută prin tortură este declaraţia lui Alois Hoeliriegel care a spus că l-a văzut pe Generalul Ernst Kaltenbrunner cum gaza deţinuţii la Mauthausen; dar numai un an mai târziu s-a dovedit cu certificatele de deces ale tuturor deţinuţilor morţi la Mauthausen că nu există nicio cameră de gazare acolo şi nimeni nu fusese gazat.*12*

Cifră de 6 milioane de evrei exterminaţi, care uneori mai apăreau prin ziare că 10 milioane, a fost cea onorată de Tribunalul internaţional de la Ngrnberg. Ulterior s-a renunţat pe tăcute la cifra de 6 milioane; în 1961, cifra era de „câteva milioane". Au fost însă cifre şi mai mari şi la fel de adevărate: Kurt Gerstein, luptător anti-nazist, a susţinut întâi că au fost gazaţi 40 de milioane de evrei, dar apoi cineva l-a tras de mânecă şi Gerstein a redus numărul evreilor gazaţi la 25 de milioane în declaraţia lui iscălita din 26 Aprilie 1945; a fost tras de mânecă a doua oară şi în declaraţia să următoare din 4 Mai 1945 a coborât aproape de cifră de 6 milioane care a devenit cifra propagandei oficiale. Kurt Gerstein, care s-a spânzurat în închisoare la Cherche Midi în Paris (oare de bunăvoie?) a dat şi alte declaraţii descriind scene oribile de exterminare în masă inventate în întregime de el, şi vizite de-ale lui Hitler care n-au avut loc. Totuşi, declaraţiile lui sunt considerate documente oficiale autentice pe care copiii de şcoală din Germania sunt obligaţi să le înveţe după cărţi ca *Dokumentation zur Massenvergassung – Documentarea gazarii în masă* (Bonn, 1955). Cifră de 6 milioane se mai bazează şi pe declaraţia unui Dr. Wilhelm Hoettl, care fusese aghiotantul lui Eichmann dar era spion american şi colabora cu doi evrei din Viena, Perger şi Verber. Wilhelm Hoettl a susţinut caeichmann i-ar fi spus în August 1944 că gazase 6 milioane de evrei. Hoettl, care raporta totul americanilor pe când spiona pentru ei, uitase să raporteze acest amănunt până atunci. Ziarul *Jerusalem Post* apreciază la 28 Iunie 1988 că „cifra de 6 milioane care apare în fiecare poveste despre holocaust este probabil prea ridicată, şi provine din relatări din auzite şi informaţii sovietice oferite după război".*13*

În *The rise and Fall of the Third Reich – Ascensiunea şi căderea*

celui de-al treilea imperiu, William Shirer scrie că mai toţi evreii din Ungaria – între 300.000 şi 380.000 – au fost gazaţi la Auschwitz în 46 de zile. Dar partidul comunist din Ungaria a publicat ştirea că 260.000 din ei erau bine sănătoşi în Ungaria, alţi 35.000 emigraseră în occident, alţi 25.000 se aflau în Rusia sovietică, şi circa 50.000 s-au reîntors din Germania; deci doar 10.000, adică 3 %k, din cei „gazaţi la Auschwitz" nu s-au regăsit în viaţă. La Dachau, alt faimos „lagăr de exterminare a evreilor", lucrurile nu stau mai bine. În 1946 s-a ridicat acolo o placă memoriala cu textul: „Închinăm acest teren memoriei celor

238.000 de oameni arşi aici". Prin 1985, cei 238.000 se reduseseră la 20.600, adică 9 %k din cifra iniţială. Ni arşi au fost nu după ce-au fost gazaţi ci după ce-au murit de foame din cauză că trupele aliate au bombardat Germania. Placa memoriala aşezată la Dachau în memoria celor „gazaţi" acolo a fost înlăturată pe tăcute, cum tot pe tăcute s-a stabilit că n-au existat nicăieri camere de gazare. Crucea Roşie internaţională scrie: „În ultimele luni ale războiului, lagărele de concentrare n-au mai primit transporturi de alimente, şi tot mai multe victime au murit de foame". Cei internaţi în aceste lagăre au fost, desigur, brutalizaţi şi maltrataţi de către paznici; dar până şi scriitorii evrei Egon Fleck şi Edward Tannenbaum, a căror linie politica este de a-i acuza pe nazişti, recunosc că „paznicii care erau comunişti sunt responsabili de mare parte din maltratările de la Buchenwald".*14*

Cifra asta de 6 milioane i-a intrigat pe unii cercetători. Deşi numărul evreilor e greu de stabilit în orice loc şi în orice epocă, căci sursele evreieşti dau cifre diverse, merită totuşi să aruncăm o privirefugara asupra unora din calcule.

Richard Harwood a cercetat statisticile şi documentele oficiale şi-a calculat numărul de evrei europeni din timpul celui de-al doilea război mondial. Din totalul de 6, 5 milioane de evrei europeni, un milion şi jumătate au emigrat din Germania în Anglia, Suedia, Spania, Portugalia, Australia, China, India, Palestina şi Statele Unite între 1933 şi 1945 (arata ziarul *Bassler*

Nachrichten, şi ziarul evreiesc din New York *Aufbau* la 13 August 1948). Congresul Mondial Evreiesc arata că „majoritatea evreilor au părăsit Germania înainte de izbucnirea războiului", aproximativ 400.000. În Septembrie 1939, 220.000 din cei 280.000 de evrei din Austria emigraseră, şi în Martie 1939, 260.000 de evrei au

părăsit Cehoslovacia. Astfel, doar 360.000 evrei mai rămăseseră în aceste 3 ţări. Din Polonia emigraseră circa 300.000, şi din celelalte ţări (Franţa, Ţările de Jos, Italia, ţările din Europa de est), circa 120.000. Aproximativ 1.550.000 au pătruns în Uniunea Sovietică între 1939 şi 1941 (Freiling Foster crede că erau 2.200.000). Astfel, doar

3.450.000 de evrei mai erau în sfera de influenţă a Germaniei, dintre care 413.128 trăiau în ţări ca Gibraltar, Marea Britanie, Spania, Suedia, Elveţia, Irlanda şi Turcia, unde n-au păţit nimic. Totalul evreilor din Polonia era de 2.732.600, dintre care cel puţin 1.170.000 au rămas în zona sovietică în 1939 şi-au fost evacuaţi în Urali şi sudul Siberiei înainte de invazia germană. Raymond Arthur Davis, jurnalist care-a petrecut războiul în Uniunea Sovietică, arata că între 1939 şi 1941 un sfert de milion de evrei fugiseră din Polonia în Rusia. Astfel, la sfârşitul anului 1939 doar 1.100.000 de evrei mai rămăseseră în Polonia. Adăugând cei 360.000 de evrei din Germania, şi 50.000 deportaţi din Franţa, **totalul evreilor rămaşi în mâinile naziştilor era sub 2 milioane**. Adăugând toţi evreii din Olanda, Belgia, Italia, Iugoslavia, Ungaria, şi România, n-au fost mai mult de **3 milioane.** Evreii din Uniunea Sovietică au fost majoritatea evacuaţi dincolo de Urali înainte de începerea războiului, arata chiar autorităţile evreieşti, astfel că doar între 650.000 şi 850.000 au rămas în teritoriile ocupate.*15*

Dr. Miklós Nvizii, evreu ungur, susţine în cartea sa *Doctor la Auschwitz*, în care descrie ca martor ocular locuri pe care nu le-a vizitat niciodată, că timp de 4 ani şi jumătate au fost exterminaţi câte

25.000 de evrei pe zi, ceea ce face un total de 41 de milioane de evrei gazaţi la Auschwitz. Dar pe vremea aceea toţi evreii din lume erau circa 5.710.000, după Arthur Ruppin, statistician evreu; Centrul de Documentaţie Evreiesc din Paris arata cifra de 5.294.000 de evrei, şi D. Korherr arata cifra de 5.500.000 de evrei. Din aceştia, în 1945 s-a declarat că au supravieţuit 1.651.000; dar această cifră nu ia în considerare numărul mare de evrei care n-au mai fost găsiţi în Europa pentru ca sosiseră o parte în Statele Unite, şi altă parte în Palestina, nici numărul mare de evrei mutaţi din lagărele din Polonia de către trupele sovietice înapoi în Germania. Când toţi aceştia n-au mai fost găsiţi la Auschwitz, s-a declarat că fuseseră gazaţi. Paul Rassinier, socialist francez care a fost într-adevăr întemniţat în lagăr de către

naziști, a studiat aceste surse și cifre și le-a publicat în 4 volume extrem de detailate și documentate. Concluzia lui este că ar fi putut muri după deportare maximum 1.200.000 de evrei, cifra acceptată și de către Centrul Mondial de Documentație Evreiască Contemporană. Dar Paul Hillberg a studiat aceleași surse și a ajuns la cifra de 896.292 de evrei morți din toate cauzele.*16*

Dintre cele 3 milioane de evrei europeni, „cel puțin un milion au supraviețuit", arata Philip Friedman.*17* Cifrele oficiale ale Comitetului de Distribuire al Evreilor arata 1.559.600 de supraviețuitori. Deci nicicum n-au putut pieri mai mult de un milion și jumătate de evrei europeni. În realitate numărul supraviețuitorilor este mult mai mare.*18*

În 1938, statisticile arată 16.588.259 de evrei în toată lumea, și în 1948, între 15.600.000 și 18.700.000. Dac ar fi murit 6 milioane, 9 milioane de evrei de ambele sexe și de toate vârstele ar fi dat naștere la 7 milioane de prunci în 10 ani – lucru imposibil. Dar milioanele de evrei care „au dispărut" au apărut după 1945 în Palestina, unde publicația No. 190 din 5 Noiembrie 1946 semnalează această invazie masivă de evrei. O invazie masivă de evrei a avut loc și în Stateleunite, unde există cote severe pentru toți ceilalți europeni: președintele Statelor Unite a decretat după cel de-al doilea război mondial ca cotele pentru țările europene vor fi folosite pentru „persoane deplasate", adică exclusiv pentru evrei.*19* David ben Gurion, președintele Statului Israel, spunea în 1963 ca datele oficiale indica 5.600.000 de evrei în America, dar în realitate sunt peste 9 milioane; majoritatea și-au schimbat numele. Anunțurile mortuare în ziarele din New York sunt tipice: „Arthur Kingsley, mai demult numit Dr. K nigsberger" (30 Ianuarie 1972).*20* Astfel, Dr. K nigsberger este un evreu care „a fost exterminat de holocaust" și statul Israel primește de la Germania despăgubiri pentru moartea lui iar același evreu numit acum Arthur Kingsley primește despăgubiri de la poporul german pentru că a fost „destarat". Paul Rassinier scrie: „E pur și simplu vorba să se justifice printr-un număr corespunzător de cadavre enormele subvenții pe care le plătește Germania an de an după terminarea celui de-al doilea război mondial, statului Israel drept despăgubiri pentru daune pe care nu i le-a putut cauza nici moral și nici legal, căci la vremea la care au avut loc faptele de care este acuzată nu există niciun stat Israel; astfel e pur și simplu un scop material demn de dispreț... pe de o parte,

Germania plăteşte Israelului sume calculate pe baza a 6 milioane de morţi, şi pe de alta, cum 4/5 din aceste 6 milioane erau în mod cert în viaţa la sfârşitul războiului, plăteşte sume substanţiale drept despăgubire victimelor Germaniei hitleriste celor care trăiesc în toate ţările din lume în afară de Israel şi moştenitorilor celor care între timp au decedat, adică ai celor 6 milioane; asta înseamnă că pentru imensa lor majoritate Germania plăteşte de două ori".*21*

Richard Harwood îşi încheie cărticica arătând că în toată Europa (în afară de Uniunea Sovietică) nu erau decât circa 3 milioane de evrei, din care nu puteau fi exterminaţi 6 milioane; şi că însuşi Centrul Mondial de Documentare Evreiască Contemporană de la Paris afirma în 1976 că numai

1.485.292 de evrei au murit în tot timpul celui de-al doilea război mondial **din toate cauzele, inclusiv de bătrâneţe**; şi s-ar putea că cifra adevărata să fie şi mai scăzută. Numărulsupravietuitorilor holocaustului continuă şi el să crească chiar peste numărul antebelic; în 1965, din cei 3 milioane de evrei din Germania şi ţările ocupate de Germania, 3.375.000 cereau compensaţie de la guvernul german pentru „suferinţele îndurate"; deci s-ar părea c'au supravieţuit mai mulţi decât existau iniţial. Edward Toner scrie că Centrul de informare al Republicii Federale Germane din New York i-a răspuns oficial că 4.393.365 de „supravieţuitori ai holocaustului" primeau compensaţii de la guvernul german la 31 Decembrie 1963; şi că însăşi o hartă publicată de către ADL, The Anti-Defamation League – Liga evreiască pentru Antidefăimare arata că 2.522.000 de evrei au supravieţuit holocaustului în Europa de răsărit şi nu puteau cere compensaţii de la guvernul german, ceea ce aduce numărul supravieţuitorilor holocaustului la 6.915.365.*23* Universitatea Brandeis afirma în manualul ei de Istorie Mondială a Secoluluin XX din 1987 că doar 971.220 de evrei au supravieţuit nazismului.*24*Dar atunci cine sunt cei peste 3 milioane de evrei „supravieţuitiri ai nazismului" cărora poporul german le plăteşte daune?

Richard Harwood este pseudonimul scriitorului Richard Verrall (acest pseudonim a mai fost folosit ulterior şi de alţi scriitori). El a scris cărticica rezumată aici pe când era la Universitatea din Londra, în 1976. inspiraţia a constituit-o cârtea profesorului de istorie Paul

Rassinier, anti-nazist şi socialist francez care a fost el însuşi internat în lagărele de la Buchenwald şi Dora timp de 2 ani, între 1943 şi 1945, deci nu poate fi nicicum suspectat de simpatii naziste. Uimit de mitologia holocaustului care-a proliferat după război, Paul Rassinier şi-a petrecut ultimii 11 ani din viaţa investigând depoziţiile „martorilor oculari" date în aceste cărţi de „istorie" a holocaustului – ca să vadă că toate mărturiile erau „din auzite", lucruri povestite de tot felul de persoane misterioase cărora li s-a pierdut urma sau care au murit între timp. Astfel, Rassinier, venind de la Buchenwald unde n-a existat niciodată nicio cameră de gazare, l-a întrebat pe Jean-Paul Renard cum de-a putut descrie în cartea sa *Chaines et Lumiores – Lanţuri şi lumini* aceste camere în care erau gazaţi evreii la Buchenwald; la care Renardi-a răspuns că alţii i-au spus că există şi el a considerat că e cazul să susţină c'a văzut cu ochii lui ceea ce ce nu văzuse. Toate cazurile cercetate de Rassinier sunt asemănătoare. Charlotte Bormann, fosta comunistă deţinută în lagărul de la Ravensbrgck, arata în cartea ei *Die Gestapo l? sst bitten – Gestapoul invita* ca deţinuţii comunişti împrăştiau în mod organizat şi deliberat printre deţinuţi minciună despre camerele de gazare.*25* Exterminarea evreilor prin gazare în lagărele de concentrare este „documentata" cu fotografii – şi ce poate fi mai real şi mai palpabil decât imaginea surprinsă de aparatul de fotografiat? După război, toţi nemţii au fost obligaţi să vizioneze filmele şi să studieze cărţile care „documentează" planul de „exterminare a evreilor" de care s-a făcut vinovat poporul german. La Cassel, un doctor din Goettingen, obligat să vizioneze un film despre „ororile de la Buchenwald", s-a recunoscut cu uimire printre medicii care examinau mormane de cadavre, chipurile, la Buchenwald – unde el nu fusese niciodată; ceea ce era prezentat drept mormane de cadavre ale evreilor exterminaţi la Buchenwald erau mormanele de civili asasinaţi de trupele aliate când au bombardat femeile, copiii, bătrânii, şi răniţii din oraşul deschis Dresda, şi el s-a recunoscut pe sine încercând să ajute eventualii supravieţuitori ai bombardamentelor de la 13 Februarie 1945. După raidul aerian aliat, care a ucis cel puţin 135.000 de civili nemţi (istoricul David Irving apreciază c'au fost ucişi 235.000), trupurile victimelor au fost adunate în grămezi şi arse câte 400 – 500 zilnic. Filmele şi fotografiile acestor scene au fost prezentate ulterior drept documentare a exterminării evreilor la Buchenwald. Udo Walendy a arătat trucarea fotografiilor

folosite de Tribunalul internaţional de la Ngrnberg şi a multor fotografii din extrem de prolifica literatura exterminaţionista: fotografia „ororilor" de la Mauthausen constă dintr-un fotomontaj trucat.26 Walendy documentează 18 de astfel de falsuri şi trucaje în fotografiile „documentare" din cartea lui R. Schnabel, *Macht ohne Moral: cine Dokumentation gher die AŞ – Putere fără morala: documentare despre AŞ* (Frankfurt, 1957).

Raphael Lemkin, evreu din Polonia, a publicat *Axis Rule inoccupied Europe – Dominaţia axei în Europa Ocupată* cu doi ani înainte de terminarea celui de-al doilea război mondial. În această carte Lemkin susţine că 49 de membri ai familiei lui au murit de „holocaust" şi că el a „luptat ca partizan" în Polonia după ocupaţie. Pentru aceste merite a fost adus încă pe timpul celui de-al doilea război mondial în Statele Unite (unde sperăm că şi-a regăsit în deplină sănătate toate cele 49 de rude care-au murit de „holocaust") şi numit simultan profesor de Drept la prestigioasă universitate Duke şi la şcoala de ofiţeri americani. Cartea lui a fost manual de bază, şi ideile lui au stat la baza Tribunalului de la Ngrnberg. Dar cu toată participarea lui la „holocaust" şi cu toată lupta lui de partizan, Lemkin n-a reuşit să vadă cu ochii lui nimic din ce-a descris în cartea lui, ale cărei 700 de păgâni se bazează pe informaţiile furnizate de Congresul Evreiesc American. Cum cartea i-au scris-o scribii acestui congres, în ciuda celor două catedre pe care le ocupa, Lemkin a găsit timp să pună ordine în afacerile omenirii şi, deşi n-avea nicio funcţie oficială, îşi petrecea zilele la ONU redactând Convenţia pentru Genocid. Genocidul, după părerea lui Lemkin (adoptată de ONU şi de intelectualitatea progresistă din întreaga lume) este genocid numai atunci când evreii reclama compensaţii băneşti pentru moartea a 6 milioane de evrei „gazaţi în lagăre de exterminare", sau când Stalin da în judecată un grup de medici la Moscova; dar atunci când milioane de ruşi albi şi ucraineni sunt asasinaţi de hazari, când 12 milioane de nemţi sunt expulzaţi de forţele aliate şi 2 milioane mor de foame şi istovire în urma acestui fapt, când hazarii imigraţi în Palestina asasinează şi inneaca în sânge sate întregi de palestinieni semiţi, atunci n-are loc niciun genocid.27

Timp ce 50 de ani am auzit despre „planul lui Hitler de a extermina evreii din Germania". Dar nu s-a găsit niciodată niciun ordin de lichidare; toate documentele atestă că planul era de repatriere a

evreilor în regiunile de unde imigraseră în Germania. Dar dacă iei un parazit de pe vana din care-ţi suge sângele, parazitul (pe bună dreptate) se simte „exterminat", căci i se termină sursa de alimentare. Leon Feuchtwanger scria încă din 1936 ca emigrarea din Germania înseamnaexterminare (*Der Gelbe Fleck: Die Ausrottung von 500.000 Deutschen Juden – Pată galbenă: exterminarea a 500.000 de evrei germani*). s-ar părea că „genocidul" lui Hitler era cunoscut victimelor evreieşti înainte de-a fi cunoscut naziştilor şi lui Hitler însuşi. Cei 100 de prizonieri care au fost deţinuţi la Dachau sunt consideraţi victime ale „genocidului". Alt scriitor care vorbeşte de genocid cu zece ani înainte de a fi murit cineva, este Hans Beimler, care în 1933 scria despre „lagărul de exterminare de la Dachau" (*Four Weeks in the Hands of Hitler's Hell-Hounds: The Năzi Murder Câmp of Dachau – 4 săptămâni în mâinile diavolilor lui Hitler: lagărul de exterminare nazist de la Dachau*), în care nu murise nimeni. În realitate, Dachau era un lagăr de deţinuţi politici în care naziştii închiseseră infinit mai puţini adversari politici decât deţinea Stalin în imensul gulag sovietic care însă se pare că nu i-a supărat pe iubitorii de dreptate din occident. Puterea sovietică a exterminat circa 60 de milioane de adversari politici; lagărele germane de deţinuţi politici aveau între 1934 şi 1938 rareori mai mult de 20.000 de prizonieri, dintre care 3.000 erau evrei.

Planul lui Hitler era de a determina emigrarea evreilor exact aşa cum o dorea primul conducător al sionismului, Theodore Herzi, şi Dr. Hjalmar Schacht negocia la Londra în 1938 emigrarea masivă în Palestina cu reprezentanţii evrei Rublee şi Lord Bearsted. Nereuşind să cadă de acord cu aceştia, planul a devenit de emigrare în Madagascar, cum dorise şi Theodor Herzl, şi cum doreau şi francezii. Georges Bonnet a declarat că guvernul francez avea planul să evacueze 10.000 de evrei în Madagascar. Ni alte ţări fuseseră propuse la conferinţa de la Evian din Iulie 1938, şi se discutase chiar relocarea evreilor în Rhodesia şi Guineea britanică. În 1939, din totalul de 600.000 de evrei din Germania, 400.000 emigraseră deja luându-şi averea cu ei, la care se adaugă 480.000 de evrei emigraţi din Austria şi Cehoslovacia. Aceste emigrări s-au făcut prin biroul de Emigraţie Evreiască din Berlin, Viena şi Praga înfiinţat de Adolf Eichmann.*28* Apoi a intervenit războiul – declanşat, arata Suvorov, de Stalin care l-a forţat pe Hitler să atace.*29*

La 5 Septembrie 1939 Chaïm Weizmann, conducătorul

sionismului mondial, a declarat: „evreii sunt alături de Marea Britanie… Agenţia evreiască este gata să înceapă imediat să-şi folosească resursele umane, tehnice, economice etc. „.30 Americanii şi-au internat cetăţenii loiali de origine japoneză în lagăre de concentrare pentru că erau în război cu Japonia şi nimeni n-a găsit deplasat acest lucru. Evreii duceau lupte de partizani împotriva nemţilor, practicând asasinate şi punerea de bombe, spionajul şi sabotajul. Numai în Iugoslavia, 35.000 de evrei duceau această luptă sub Tito. Guvernul german s-a considerat justificat să se apere de ei internându-i în lagăre de concentrare, în Germania şi după 1942 în Polonia. După începerea războiului deţinuţii politici au fost folosiţi ca forţa de muncă; lagărele erau pe lângă mari fabrici ca Bună, I.G. Farben, Siemens. În Uniunea Sovietică munca forţată executată de deţinuţi a fost o principală sursă de venit, şi occidentului nu i s-a părut ciudat acest lucru. La 17 Aprilie 1943, Hitler îi cerea lui Horthy 100.000 de evrei din Ungaria pentru ca să-i folosească ca braţe de muncă.

Adolf Hitler n-a fost prietenul României, din care a smuls o treime ca s-o dăruiască duşmanilor noştri milenari. Prin Dictatul de la Viena a dăruit Ungariei Ardealul de Nord, şi prin Pactul Ribbentrop-Molotov a dăruit Uniunii Sovietice Basarabia, Bucovina şi ţinutul Herţei. Adolt Hitler n-a fost prietenul ruşilor şi ucrainenilor care luptau împotriva tiraniei sovietice şi l-au primit ca pe un eliberator, gata să lupte în armata lui împotriva hoardelor bolşevice. I-a dispreţuit şi i-a închis în lagăre. Nazismul lui era tot socialism, ca şi bolşevismul. Dar Adolf Hitler n-a avut niciodată niciun plan să extermine evreii din Germania. Toate documentele arată că planul lui era să-i forţeze să emigreze, conform hotărârii luate la congresul din Septembrie 1935 şi conform Declaraţiei Balfour. După asasinatul consilierului Von Rath la Paris de către evreul Grynspan, în 1938, care a provocat reacţie puternică în Germania, s-a luat hotărârea să fie adunaţi evreii şi trimişi în Palestina, dar negocierile pentru transferul lor tergiversau, căci Marea Britanie cerea 3 milioane de mărci ca să permită transferul lor, şi celelalte ţări au refuzat să accepte imigrarea unui număr masiv de evrei. Încă în 1942, conducătorii Germaniei hitleriste mai sperau să poată transfera evreii într-o colonie franceză, că Madagascarul, arata Paul Rassinier. Doctor Kubovy, directorul Centrului Mondial de Documentaţie Evreiască Contemporană, a

recunoscut la 15 Decembrie 1960 că nici Hitler, nici Himmler, nici Heydrich, nici Goering, şi nici altcineva din conducerea Germaniei naziste n-a emis niciodată vreun ordin de exterminare a evreilor.*31* Apoi, cu trecerea anilor, au început să apară „dovezile" politicii naziste de exterminare prin gazare a evreilor europeni: în romane şi în filme făcute la Hollywood, în biografii şi în tratate de „istorie" în care absenţa dovezilor este explicată astfel: ordinul de exterminare a evreilor „probabil n-a fost dat în scris – cel puţin până acum nu s-a găsit nicăieri. A fost probabil dat verbal..." *32* Iar dovezile documentare scrise sunt de tipul ordinului dat de Goering lui Heydrich, şeful securităţii naziste, la 31 Iulie 1941: „Suplimentar la sarcina ce ţi-a fost încredinţată la 24 Ianuaria 1939, de a rezolva problema evreiască prin emigrare şi evacuare în cel mai bun mod posibil în condiţiile de faţă", se adăugă şi sarcina de a concentra evreii în răsărit pentru „soluţia finală". Soluţia finală pentru cine ştie să citească este clar evacuarea şi emigrarea, şi nu exterminarea prin gazare. Ordinul de exterminare prin gazare s-a dat verbal, chipurile, la conferinţa de la Wannsee din Berlin din 20 Ianuarie 1942, al cărei proces verbal nu pomeneşte decât despre concentrarea în răsărit în lagăre de muncă; dar „istoricii holocaustului" au găsit modalitatea de a vedea intenţia de a extermina evreii prin gazare pe care participanţii la conferinţă cu diabolică viclenie au refuzat să şi-o exprime. Astfel „istoricii" Manvell şi Frankl scriu: „Au evitat să vorbească direct despre ucidere, Heydrich folosea termenul „brigazi de muncă în răsărit". „Deportare" de fapt înseamnă „exterminare", explica Manvell şi Frankl.*33*

În Iulie şi Decembrie 1940, Ministrul german de Externe, Luther, negocia mutarea evreilor în Madagascar, şi la 15 August 1940 Eichmann făurise un plan conform căruia mutarea lor să fie plătită de-o banca internaţională. Deşi francezii au închis aceste negocieri în Decembrie 1940, Eichmann încă lucra la acest proiect în 1941, care a fost sistat doar în 1942, după începerea războiului cu Uniunea Sovietică. Un document trimis la 10 Februarie 1942 de Rademacher, aghiotantul lui Luther, demonstrează că „soluţia finală" însemna **emigrarea** evreilor şi **nu lichidarea** lor. Documentul spune: „Războiul cu Uniunea Sovietică a creat între timp posibilitatea folosirii altor teritorii pentru Soluţia Finală. În consecinţă Fghrerul a decis că evreii să nu fie evacuaţi în Madagascar ci în est. Madagascarul nu mai trebuie

considerat pentru Soluţia Finală". Goebbels însă mai ţinea la emigrarea în Madagascar ca Soluţie Finală, dar acceptase concentrarea lor în lagăre în est în aşteptarea emigrării, unde aveau să depună munca forţată de tipul celei depuse de sute de milioane de cetăţeni ai ţărilor socialiste. Încă în Mai 1944, Hitler negocia, prin conducătorul evreu Joël Brand din Budapesta, trimis la Istanbul în acest scop, emigrarea unui milion de evrei europeni, în schimbul a 10.000 de camioane de care avea nevoie pentru frontul de est. Dar Britanicii au refuzat să negocieze cu Brand, pe care l-au închis ca fiind „un spion nazist", iar pe la spatele lui, Winston Churchill, premierul britanic, îi spunea lui Chaïm Weizmann, capul sionismului mondial, că nu putea accepta propunerea lui Brand pentru că i-ar supăra pe prietenii lui sovietici.*34* Chaïm Weizmann însă nu urmărea bunăstarea evreilor, „salvarea victimelor evreieşti"; după cum a spus-o chiar el, era dispus să jertfească pe „fraţii lui mai mici" (adică lipsiţi de importantă) pentru ca să prospere ideea sionismului. Înţelepţii sionului **doreau** holocaustul; şi aveau nevoie de oarecari elemente ca să-l poată broda pe ele.

Holocaustul acesta, explica Michael Marrus, este „un mare şi înfricoşător mister al degenerescentei spiritului omenesc"; o expresie a invidiei vitelor umane faţă de superioritatea furnicilor parazite. Solly Zuckerman scrie că în anii 1920 „evreii erau 5 %k din populaţia Ungariei, dar ocupau între 50 şi 60 %k din profesiuni, şi, aproape la fel de important, controlau 80 %k din instituţiile financiare ale ţării. Erau puternici în presă, şi deşi puţini dintre ei munceau pământul, ajunseseră stăpânească 40 %k din suprafaţa agricolă a ţării".*35* în Germania, scrie Stephen Roberts, „când naziştii au ajuns la putere, 50, 2 %k din avocaţi erau evrei… 48 %k din doctori erau evrei. Evreii stăpâneau cel mai mare şi important ziar din Berlin, şi ocupaseră mare parte din sistemul de învăţământ".*36* Ce-au făcut nemţii? Au început să facă presiuni asupra evreilor să emigreze înapoi de unde-au venit; au preluat controlul asupra sistemului bancar naţional şi-au pus capăt **emisiunii de monedă cu dobândă**.*37* Această este crimă de genocid de care s-a făcut vinovat poporul german: a încercat să circule moneda fără să plătească biruri exorbitante unei mâini de furnici parazite.

N-a existat un plan german de exterminare a evreilor, dar au existat planuri evreieşti de exterminare a nemţilor. Astfel, Theodor N. Kaufman, evreu american, în confortul casei sale din Statele Unite, în timpul celui de-al doilea război mondial propunea în cartea sa

Germany Must Perish – Germania trebuie să piară un plan de sterilizare forţată a tuturor femeilor şi bărbaţilor de origine germană, astfel că în 60 de ani să nu mai existe nemţi pe lume, pentru ca nemţii nu merită să trăiască. Un alt plan democratic şi umanitar a fost planul Morgenthau, conform căruia industria germană trebuia anihilată; minele trebuiau inundate; singura ocupaţie permisă nemţilor era agricultură. Cum solul Germaniei nu-şi putea hrăni populaţia, nemţii îşi dezvoltaseră industria şi se hrăneau cumpărând produse alimentare în schimbul celor industriale fabricate de ei.

Desfiinţarea industriei însemna genocidul prin înfometare. Acest plan al lui Henry Morgenthau, evreu american, şi al lui Harry Dexter White, evreu din Europa răsăriteana încetăţenit în America, a fost aprobat la conferinţa de la Québec din 1943 şi după război a început demontarea uzinelor din Ruhr şi cărarea lor în Rusia sovietică (planul n-a fost total îndeplinit). La conferinţa la care aprobase planul lui Henry Morgenthau, preşedintele Statelor Unite Roosevelt **ştia** că aprobă uciderea prin înfometare a 40 %k din populaţia Germaniei; cifră de 40 %k a fost pomenită în discuţii.*38* Nemţii ştiau de planul lui Theodor Kaufman, căci Hitler difuzase cartea lui Kaufman prin radio; ştiau de conferinţa de la Québec; ştiau de cuvintele lui lhaim Weizmann, preşedintele Agenţiei Evreieşti, împotriva Germaniei, care încă din 1933 declarase „un război de distrugere totală împotriva Germaniei".*39*

O literatură fantezistă plină de cele mai absurde invenţii despre scene de desfrâu şi de exterminare în masă a început să înflorească imediat după război, şi a fost reluată cu furie sporită în special în anii 1990, angrenând şi televiziunea. Au apărut cărţi ca *Doctor at Auschwitz* de Miklós Nyiszli, care descria „biografia" unei persoane inventate ca fiind reală, sau *This was Auschwitz: The Story of a Murder Câmp – Acesta a fost Auschwitz-ul: Povestea unui lagăr de asasinare* de Philip Friedman. Au apărut tot felul de „jurnale intime" ale unora ca Adolf Eichmann, Franz Stangl, şi alţii, care-au murit imediat după ce şi-au scris sau dictat „memoriile". Alte „memorii" la fel de autentice au fost „scrise" de victime; astfel este jurnalul Annei Frank, scris chipurile de o fetiţă de 12 ani în ascunziş de unde a fost arestată şi deportata ca să moară în lagăr la 14 ani – şi care şi-a

„Scris" jurnalul în anii 1950, după ce-a murit: parte din

manuscris este scrisă cu creion cu pastă, inventat după moartea ei. Un jurnal similar cu al Annei Frank este al lui Emmanuel Ringelblum din ghetoul din Varşovia, publicat în Statele Unite în 1952; nimeni n-a putut vedea manuscrisul acestui jurnal; Ringelblum murise în 1944, şi editura americană a publicat acest jurnal aşa cum l-a primit din Polonia comunistă.*40* Unele din cărţile de propagandă a holocaustului sunt aşa de fanteziste încât până şi *The Jewish Chronicle* din Londra s-a alarmat şi-a avertizat împotriva acestor invenţii prea grandioase, că cele din cartea *For Those I Loved – Pentru cei pe care i-am iubit* scrisă de Martin Gray, un falsificator de obiecte de artă. Martin Gray a renunţat la comerţul cu obiecte de artă false în favoarea carierei de scriitor, dar *The Jewish Chronicle* se arata îngrijorat că fanteziile prea gogonate ale lui Gray ar putea pune sub semnul întrebării teza principală pe care se bazează afacerea secolului, şi anume „asasinarea celor 6 milioane de evrei în camere de gazare conform unui plan de exterminare conceput de Hitler şi guvernulgerman". William Shirer, în cartea sa *The rise and Fall of the Third Reich,* afirma: „toate cele circa 30 de lagăre de concentrare naziste erau lagăre de exterminare", *41* o afirmaţie la care propaganda holocaustului a renunţat de mult, dar chiar şi lui i se pare cam exagerată afirmaţia lui Eugen Kogon că au fost gazaţi 7.125.000 de evrei.*42* în 1946, Philip Auerbach, pe vremea aceea secretar de stat în Bavaria, dovedit escroc ulterior, a inaugurat în mod festiv o placă memoriala la Dachau dedicată „celor 238.000 arşi aici; „ulterior cifrele oficiale au scăzut mereu până au ajuns la 20.600 de morţi la Dachau, majoritatea morţi de tifos şi de foame când aliaţii au bombardat Germania şi-au făcut alimentarea lagărelor imposibilă. Până şi Gerald Reitlinger, principal propagandist al holocaustului (*The Final Solution – Soluţia finală*, Londra, 1953), admite acum că cifra de 4 milioane de evrei gazaţi la Auschwitz este fantezistă şi zice c'au fost poate 600.000, o cifră încă mult exagerată dar departe de cele 4 milioane pe baza cărora au fost ucişi condamnaţii Tribunalului internaţional de la Ngrnberg.*43*

Singura dovadă a holocaustului sunt filmele făcute la Hollywood (cel mai recent e *Schindler's List*

— *Lista lui Schindler*, un film total fantezist cu pretenţii de autenticitate) şi această literatură scrisă în mare parte la New York. Nepotul Preşedintelui Eisenhower a scris o carte în care vorbeşte de camerele de gazare de la Buchenwald. Dar până şi Simon Wiesenthal, a

cărui profesie e răzbunarea „holocaustului", recunoaşte că „nu s-a gazat pe teritoriul Germaniei".44 Atunci s-au mutat camerele de gazare mai înspre răsărit, în Polonia, unde însă Crucea Roşie internaţională n-a reuşit să găsească niciun program de exterminare, nicio cameră de gazare, niciun crematoriu în masă.45 La fiecare lagăr de concentrare era un ofiţer al Crucii Roşii – până ce trupele sovietice i-au dat afară pe cei de pe teritoriul ocupat de ele; astfel Treblinka şi Auschwitz au fost interzise ochilor nesovietici. Treblinka a fost făcut una cu pământul, deci nu se poate şti ce s-a'ntamplat acolo. La Auschwitz s-au găsit mici camere de despăduchere a hainelor, din cauza tifosului exantematic, cu gazul Zyklon B. Cei care-au murit de tifos au fost declaraţi „gazaţi într-un program de genocid al evreilor". Ni mormanele de femei şi copii nemţi asasinaţi de aliaţii anglo-americani, cei 135.000 de civili nemţi exterminaţi la Dresda, au fost declaraţi „evrei victime ale holocaustului". Dar un mic holocaust a avut totuşi loc la Dachau: 560 de soldaţi germani s-au predat trupelor americane: 100 au fost ucişi pe loc, alţi 40 au fost căsăpiţi cu sape şi hârleţe, şi alţi 358 au fost mitraliaţi de către eliberatorii americani. În 1979 CIA a dat publicităţii fotografiile lagărului de concentrare de la Auschwitz unde au fost chipurile gazate şi arse 4 din cele 6 milioane de victime ale holocaustului. Nu se văd pe fotografii nici grămezile de cărbuni necesare cremării atâtor milioane, nici cozi de victime la uşa camerelor de gazare cum descriu romancierii holocaustului şi filmele de la Hollywood, nici grămezi de cadavre, nici furnalele fumegânde ale crematoriilor. Dar cronicarii de la New York ai holocaustului au avut totuşi o sursă de inspiraţie: în 1920 când bolşevicul Béla Kun şi ceilalţi comisari fp au preluat puterea în Ungaria, au ars de vii sute de călugăriţe creştine în furnalele uzinelor. Béla Kun n-a inventat metoda aceasta: Vechiul Testament descrie cum a procedat marele Rege David cu locuitorii din Palestina la vremea lui: „şi-a luat oamenii care erau acolo, şi i-a tăiat cu ferăstraie, şi cu grape de fier, şi cu securi de fier, şi i-a împins să treacă în cuptoare de cărămizi, şi-aşa a făcut cu toate oraşele copiilor lui

Amon" (îl Samuel 12: 31). Palestinienii ar trebui să fie obişnuiţi de-acuma şi să nu mai tot protesteze atâta.

Cum nu s-au putut fabrica camere de gazare la Dachau, Bergen-Belsen, şi Mauthausen, aceste camere au fost fabricate în Uniunea Sovietică după 1945 şi montate la lagărele din

Polonia.*46* De-acum aceste lagăre de la Auschwitz, Chemno, Belzec, Maidanek, Sobibor şi Treblinka are devenit „lagăre de exterminare". La Auschwitz era un mare lagăr de muncă care-a fost ocupat de sovietici şi ţinut secret timp de zece ani, răstimp în care nimeni n-a avut voie să-l vadă sau să-l viziteze. În acest interval sovieticii l-au remaniat ca să semene cu legendele inventate la Ngrnberg. Auschwitz producea braţele de muncă pentru firmele Krupps şi I.G. Farben industrie. Acolo s-aconfabulat c'ar fi fost gazaţi 4, ba chiar 5 milioane de evrei; guvernul sovietic a anunţat 4 milioane, tot atunci când anunţa ca nemţii au masacrat 15.000 de ofiţeri polonezi la Katyn. Olga Lengyel, care pretinde c'a fost internată la Auschwitz, scrie că erau arse în crematoriul de-colo 17.280 de cadavre pe zi, şi că 8.000 de oameni erau arşi în „gropile morţii" zilnic.*47* După ea, au fost exterminaţi la Auschwitz 21 de milioane de evrei, mai mulţi decât existau în întreaga lume. Dar în realitate între Ianuarie 1940 şi Februarie 1945, n-au fost decât

363.000 deţinuţi la Auschwitz, dintre care o mică parte erau evrei; 80.000 au fost evacuaţi de la Auschwitz înainte de invazia sovietică. Alt scriitor, Dr. Bendel, a văzut un mare furnal la Auschwitz pe care nu l-a mai văzut nimeni altcineva; şi comandantul lagărului de la Auschwitz, Richard Baer, a murit subit şi misterios în celula înainte de a putea deschide gura în faţa acuzării în 1963.*48*

Singura sursă care n-a fost folosită nici de Tribunalul internaţional de la Ngrnberg şi nu este niciodată folosită de „istoricii" şi romancierii, cineaştii şi propagandiştii holocaustului este *Raportul de activitate al Comitetului internaţional al Crucii Roşii în timpul celui de-al doilea război mondial*. În special volumul 3 tratează despre evreii internaţi în lagăre de concentrare. Acest raport arata că Crucea Roşie a distribuit 4.500 de tone de pachete cu alimente evreilor internaţi în lagărele de concentrare, unde Crucea Roşie i-a găsit internaţi din două motive: unii erau internaţi administrativ în curs de relocare, alţii erau duşmani declaraţi ai guvernului şi erau internaţi alături de alţi arestaţi. În afară de alimente, Crucea Roşie a mai distribuit evreilor peste 20 de milioane de franci elveţieni strânşi mai ales de către Comitetul Comun American de Distribuire (The American Joint Distribution Committee) din New York. Crucea Roşie a vizitat toate lagărele de concentrare şi n-a găsit nicăieri nici camere de gazare, nici că evreii erau exterminaţi, nici că erau maltrataţi ori ţinuţi în condiţii rele; dar a protestat de

multe ori faptul că armatele aliate, nu guvernul german, îngreunau viaţa celor din lagăr prin bombardamente care făceau alimentarea imposibilă. Raportul Crucii Roşii ataca textual minciunile care proliferează inliteratura exterminaţionista, de tipul celei că evreii erau gazaţi sub duş, în baie (vol. 3, p. 594), şi aduce cuvinte de laudă guvernului roman pentru felul în care a tratat evreii în timpul războiului. Crucea Roşie internaţională a distribuit bunuri speciale la 183.000 de evrei din România, ceea ce a devenit imposibil imediat după invazia sovietică. Delegaţii Crucii Roşii internaţionale n-au găsit nicăieri nicio urmă de dovadă că ar fi existat vreun plan de genocid al populaţiei evreieşti din Germania, şi atestă că, contrar celor afirmate de propagandă holocaustului şi genocidului, mulţi evrei erau liberi şi n-au fost niciodată internaţi în niciun lagăr nici în Germania şi nici în ţările ocupate; în Slovacia, de exemplu, scrie Crucea Roşie, „o mare parte din minoritatea evreiască a primit permisiunea să rămână în ţară". „Acolo unde cei internaţi putea executa muncă plătită, primeau plata aproape la fel de mare ca cei de pe piaţa liberă", arata raportul; şi mai departe: „până în Martie 1944, evreii care-aveau vize pentru Palestina au putut pleca din Ungaria". Emigrarea evreilor din Europa centrală în America şi Palestina prin Ungaria, România şi Turcia a continuat tot timpul războiului până în 1945; evreii care aveau paşapoarte pentru diferite ţări din America au fost trataţi de către ocupanţii germani ca fiind cetăţeni ai acelor ţări americane.*49* Citim în *Cuvântul Românesc* (Iulie-August 1994, p. 23) că Asociaţia pentru

Recuperarea Drepturilor de Pensie şi Proprietăţilor Evreilor Originari din România face demersuri să obţină asumarea responsabilităţii statului român pentru „masacrele anti-evreieşti din 1940 – 1944, cu toate consecinţele morale şi materiale care decurg". Iată cum se întinde bişniţa holocaustului şi asupra României. Dar înainte de a-şi asuma vreo responsabilitate, statul român ar face bine să **citească raportul din 1948 nealterat şi nemodificat ulterior al Crucii Roşii internaţionale despre ce-a avut loc în realitate între 1940 şi 1944.**

O legendă similară cu cea a celor 4 – 5 milioane de evrei gazaţi la Auschwitz este cea a ghetoului din Varşovia, unde trăiau laolaltă 400.000 de evrei, sub controlul rabinilor lor. Între Iulie şi Octombrie 1942 trei sferturi din ei au fost mutaţi în lagăre de muncă. Cei 60.000 ce rămăseseră s-au răsculat la 18 Ianuarie 1943, şi folosind armament

şi muniţii de contrabandă, ajutaţi de partidul comunist polonez, au asasinat soldaţii care supravegheau transporturile. După suprimarea revoltei, 56.065 de evrei din ghetou au fost capturaţi şi mutaţi de acolo. Mulţi evrei din ghetou se opuseseră revoltei teroriştilor şi comuniştilor. Dar după instaurarea comunismului în Polonia, autorităţile n-au putut stăvili valul de resentiment al polonezilor care-a izbucnit într-un pogrom la Kielce la 4 Iulie 1946 şi peste 150.000 de evrei polonezi au fugit în Germania de vest, spre dezolarea corifeilor propagandei, care-i declaraseră pe toţi gazaţi şi exterminaţi; astfel că *Anuarul Evreiesc American* din 1948 – 49 a trebuit să-şi revizuiască cifra supravieţuitorilor de la 80.000 la 390.000.*50*

Cărticica lui Harwood-Verrall invita la examinarea faptelor – nimic mai mult. Nu este o tratare exhaustivă, şi nu este o analiză ştiinţifică, doar o privire de ansamblu introductivă, scrisă cu scopul de a instiga în cititor dorinţa de a cerceta şi află adevărul. După cel de-al doilea război mondial, nemţii au fost obligaţi să înveţe şi să memoreze „adevărul despre genocidul practicat de ei împotriva evreilor" din documente măsluite, contrafăcute, fabricate şi pline de minciuni sfruntate, emise de Tribunalul internaţional de la Ngrnberg. Deşi conţine unele erori (de exemplu: în loc de cuvântul „notă în carnetul său", Harwood foloseşte cuvântul „circulară" vorbind despre ceva scris de Goebbels; Harwood confunda procesul intentat tatălui Annei Frank pentru neplata drepturilor de autor pentru un film făcut dupa*lurnalul Annei Frank*, cu neplata drepturilor de autor pentru scrierea cărţii), cărticica lui Harwood este esenţialmente veridica. Dar este extrem de incomodă furnicilor parazite. Când pamfletul lui Harwood a fost publicat, Fran Çois Duprat l-a distribuit în Franţa şi a fost asasinat pentru acest lucru de către organizaţia Memoria Auschwitz-ului. Bradley Smith a fost molestat şi ameninţat în Statele Unite pentru că a lansat invitaţia la o examinare obiectivă a faptelor şi dovezilor. Dr. Robert Faurisson, distins profesor de la Universitatea din Lyon şi unul din puţinii intelectuali adevăraţi de la universităţile occidentale, a fost bătut şi lăsat aproape mort de mâini asemănătoare, pentru c'a vizitat şi examinat cu ochii lui lagărele de concentrare, pretinsele camere de gazare, a pus întrebări tuturor martorilor pe care i-a putut găsi şi a citit documentele Tribunalului internaţional de la Ngrnberg (care, după spusele lui, n-a fost „internaţional" căci a constat din învingători şi nimeni altcineva). institutul de Revizionism Istoric din California a

fost ars şi bombardat de aceleaşi mâini, pentru ca tipăreşte cărţile unor istorici adevăraţi care examinează faptele şi documentele căutând să stabilească adevărul. Ditlieb Felderer, editor suedez, a fost intrigat de faptul că Martorii lui Iehova pretind că

60.000 dintre ei au fost „exterminaţi" în lagărele naziste, când în realitate în total au murit 203 de martori ai lui Iehova în aceste lagăre, şi nu exterminaţi; a început să examineze mitologia lagărelor de exterminare, şi-a primit zi şi noapte ameninţări cu moartea, i se sparg tot timpul geamurile cu pietre, şi-a fost lovit în cap cu o rangă de fier în faţa apartamentului lui. Ernst Zgndel, publicist canadian, a fost dat în judecată şi târât prin tribunale timp de peste 9 ani, ruinat, atacat, ameninţat cu moartea, i s-a tăiat telefonul şi serviciul poştal, pentru e a distribuit pamfletul lui Harwood. Sabrina Citron, fondatoarea Asociaţiei Canadiene pentru Amintirea Holocaustului, l-a dat în judecată pe Ernst Zgndel pentru că „împrăştie ştiri false" şi deşi toate dovezile aduse în faţa tribunalului au arătat că Ernst Zgndel n-a împrăştiat niciodată nicio ştire falsă, marionetele cu titlu de judecători l-au condamnat de două ori – în 1983 şi 1988 – într-o atmosferă de ură isterică întreţinută de autobuse pline de „spectatori" aduşi de departe anume ca să umple sala tribunalului, în timp ce cetăţenilor canadieni li se îngreuna accesul. O mărturie concludenta la ultimul proces al lui Ernst Zgndel a constituit-o depoziţia lui Fred A. Leuchter, expert în camere de gazare care-a dovedit că teatrele construite după 1945 la Auschwitz şi Majdanek n-ar fi putut fi niciodată folosite pentru exterminarea prin gazare a unui singur om măcar; acele „camere de gazare" continua totuşi să fie arătate turiştilor că „autentice". Drept rezultat Fred Leuchter este persecutat, şi-a pierdut slujba, şi a fost arestat în Germania, de unde s-a reîntors în Stateleunite aşa de înspăimântat încât acum, în toamna lui 1994, se ascunde (dacă mai trăieşte). Afirmaţiile lui Fred Leuchter au fost întărite între timp de institutul de Medicină Judiciară din Cracovia, şi de către specialiştii Germar Rudolf şi Walter Lgftl. În 1992, Curtea Supremă a Canadei a anulat cele două condamnări nedrepte ale lui Ernst Zgndel; la câteva minute după aceea, reprezentanţii organizaţiilor evreieşti din Canada au declarat că-i vor pune căluşul în gura lui Zgndel acuzându-l de „crimă de a urî".*51*

Recent, publicul mondial a descoperit cu oroare ca un criminal de război nazist numit John Demjanjuk îşi trăieşte ultimii ani din viaţă

în Statele Unite. A fost cu promptitudine făcut pachet şi cărat în Israel unde a fost judecat că „Ivan cel Groaznic", un temnicer temut de la Treblinka, care în floarea vârstei era cu 6 cm, mai scund decât bătrânul decrepit Demjanjuk. Dar John Demjanjuk a fost identificat cu ajutorul unei cartoteci de identitate obţinute de la KGB-ul sovietic şi predate procurorului israelian de către marele nostru om de cultură şi iubitor de pace şi frăţie între popoare Armând Hammer, în timpul uneia din numeroasele sale vizite la Moscova.

Guvernul sovietic a început însă să tergiverseze, n-a insistat ca Demjanjuk a fost într-adevăr la Treblinka, şi-a produs o cartotecă de identitate atât de grosolan falsificată încât procurorul n-a mai putut-o folosi; mai mult, s-a apucat să susţină că n-are capete de acuzare împotriva lui Demjanjuk. Ca şi la Ngrnberg în 1945 – 46, acuzarea s-a bazat pe martorii oculari. Un martor ocular susţinuse sub jurământ cu 40 de ani în urmă că „Ivan cel Groaznic" a fost ucis la 3 August 1943; dar acum tot sub jurământ l-a identificat pe John Demjanjuk ca fiind „Ivan cel Groaznic" în viaţă. Don Levin, procurorul acuzării, se pricepe la ucigaşi, căci fusese membru al bandei de asasini Stern care-a exterminat femeile şi copiii din satele palestiniene. În 1988 Don Levin a vizitat Statele Unite într-o campanie de colectare de fonduri.*52*

Un mit asemănător cu al „holocaustului" este cel al asasinării a 15.000 de polonezi în pădurea Katyn. Peste 4.000 de „martori oculari" au depus sub jurământ în faţa instanţelor sovietice ca nemţii auasasinat la Katyn elita poporului polonez; ca apoi, după aproape o jumătate de secol, Mihail Gorbaciov întâi şi apoi Boris Ieltan, să admită cu seninătate că nu nemţii ci sovieticii au fost asasinii celor 15.000 de polonezi. Dar ofiţerii şi soldaţii germani executaţi pentru masacrul de la Katyn în aplauzele occidentului după un circ judiciar asemănător cu cel de la Ngrnberg rămân bun morţi. În 1943, Goebbels spunea lumii la radio adevărul despre masacrul de la Katyn; dar „lumea liberă" prefera să-l creadă pe simpaticul tătuc Stalin. Ofiţerii sovietici care au condus asasinarea celor 15.000 de ofiţeri polonezi în pădurea Katyn sunt: Lev Rybak, Abraham Borisovici, Pavel Bordninsky, şi Chaïm Feinberg. Toţi fp. Poate de aceea, deşi Rusia azi recunoaşte că sovietele au asasinat în masă polonezii la Katyn, evreii continuă să susţină că e o crimă de război fascistă.*53*

Mass-media a fost plină de indignare anul acesta; la 10 Ianuarie

1994, Elke J? ger din Halle, de 17 ani, suferind de o isterie care-o ţintuieşte în fotoliu cu rotile, a povestit cum neo-nazişti ţipând: „Heil Hitler! Să gazăm schilozii!" au atacat-o şi i-au crestat o svastică pe faţă. Luni de zile publicul german şi internaţional s-a cutremurat de oroare şi dezgust pentru excesele de ură ale naziştilor şi neo-naziştilor, care ucid schilozii. Mass-media a omis să informeze publicul, şi nimeni n-a mai aflat, că nici naziştii nu lichidau schilozii: planul naziştilor era doar să nu ţină în viaţă în mod artificial pe adulţii care trăiesc de multă vreme în comă în stare vegetativă, şi să nu ţină în viaţă în mod artificial copiii născuţi cu defecte majore şi ne-viabili. Iar neo-naziştii care-au atacat-o pe Elke

— Nu existau. În timp ce 15.000 de oameni mărşăluiau în protest la Halle împotriva „crimei de ură" făcute împotriva lui Elke, aceasta a recunoscut că n-a atacat-o nimeni şi că şi-a crestat singura pe fata svastica, în 34 de tăieturi mici, superficiale, aşa cum fac cei care înscenează atacuri. Dar despre asta mass-media n-a şoptit un cuvânt şi oamenii au continuat să mărşăluiască protestând împotriva atacului asupra lui Elke şi să ceară legi şi mai aspre împotriva celor ce se îndoiesc de legenda holocaustului. Svastici crestate pe fete nu sunt un lucru rar: astfel, în Saxa-Anhalt, o fetiţă de" ani şi-a crestat singura pe faţă o svastică şi i-a acuzat pe doi tineri c'ar fi făcut-o, în Noiembrie 1992. În 1993, au fost patru svastici, toate autocrestate. La 11 zile după „atacul" împotriva lui Elke, un copil turc de 11 ani din Selb, în Bavaria, s-a plâns că a fost atacat de o bandă de neo-nazişti care i-au crestat o svastică pe braţ: tot el se crestase singur. Ni apoi auzim de cimitire evreieşti profanate, pietre funerare răsturnate; dar nu mai auzim că cei care le-au răsturnat – au fost înşişi proprietarii lor.*54*" O ştire pe care o citim în pagina 7", scrie *România Liberă*, „ne-a stupefiat. Adela Schwartz (cetăţeană israeliană de origine romană) a pus la cale, plătind cu 2000 de dolari plus 100.000 de lei, jefuirea sinagogii din Brăila. Cei trei borfaşi şi „creierul loviturii au fost arestaţi. Odoarele sfinte (sfeşnicele de argint, cele două menore grele, îmbrăcămintea sulurilor Torei) au fost recuperate".*55*

Toată lumea „ştie" de „gazarea" celor „6 milioane de evrei" în „lagărele de exterminare" naziste. Dar nimeni nu ştie de cele 5 milioane de ucraineni reali ucişi prin înfometare de către Stalin; de peste 50 de milioane de oameni ucişi în lagăre de concentrare în Uniunea Sovietică, după spusele unui ziar din Rusia post-sovietică; de

cele 100 de milioane de chinezi ucişi de regimul comunist în China roşie, după cum arată statisticile Departamentului de Stat al Statelor Unite; de cele 2 milioane de cambodieni (aproape jumătate din populaţia ţării), ucişi de bandele bolşevice în Cambodia; de sutele de mii de prizonieri ruşi albi şi cazaci trimişi de către englezi şi americani la moarte sigură în Rusia; de milioanele de nemţi care-au pierit când au fost izgoniţi din Prusia orientală şi ucişi prin înfometare şi în bătaie, pe drum; de milioanele ucise în bătaie, înfometare şi tortură în închisorile comuniste din ţările „eliberate" de aliaţi în cel de-al doilea război mondial.

Ni nimeni nu vrea să ştie de cei 250.000 de prizonieri de război nemţi ucişi prin maltratare şi înfometare de către francezi şi cei circa 750.000 de prizonieri de război nemţi ucişi prin maltratare şi înfometare de către americani după predarea necondiţionată a Germaniei la 8 Mai 1945.

Trupele aliate victorioase i-au internat pesoldatii care s-au predat laolaltă cu o parte din civili, bătrâni, tineri, bărbaţi, femei, copii, în gropi de noroi împrejmuite cu sârmă ghimpată, unde i-au ţinut luni de zile sub cerul liber fără mâncare şi fără apă de multe ori, fără ajutor medical şi fără niciun fel de mijloc de viaţă, şi i-au lăsat să moară ca muştele de foame şi de infecţii cauzate de condiţiile oribile ale gropilor de noroi, sub privirile medicilor militari americani care adunau doar statistici despre cauza morţii, în timp ce spitalele apropiate fuseseră golite de pacienţi – aceştia se aflau acum în îngrădirile de sârmă ghimpată. James Bacque demonstrează cu actele „legale" cum s-a pus în mişcare mecanismul acestui holocaust real. El arata măsluirea documentelor trupelor americane în 1945 şi falsificarea cifrelor de la o săptămână la alta; arata cum la 2 iunie 1945, cei

3.878.537 de prizonieri germani au devenit dintr-odată 2.927.614, dându-i mâna liberă lui Eisenhower să asasineze circa un milion de oameni prin măsură administrativă de a doza raţii de mâncare şi apa numai celor 2.927.614 deţinuţi; şi arată cum de Sâmbătă până Luni, numărul de deţinuţi era micşorat mereu în fiecare săptămână, pentru a permite reducerea raţiilor de mâncare şi apă şi înfometarea prizonierilor.*56* în Statele Unite există un surplus de alimente, dar Generalul Eisenhower invoca „criză de alimente mondială" pentru înfometarea prizonierilor.*57* Generalul Littlejohn a

arătat că erau 5.250.000 de prizonieri nemţi, dar doar 3.700.000 de raţii de mâncare şi apă pentru ei.*58*

În Septembrie 1945, Generalul Eisenhower a dat ordin să se înăsprească condiţiile în care mureau prizonierii germani, astfel încât ritmul morţii lor a fost accelerat. Au murit de 10 ori mai mulţi soldaţi germani în lagărele de prizonieri americane şi franceze decât au murit pe câmpul de luptă între Iunie 1941 şi Aprilie 1945; şi Europa n-a mai văzut din îndepărtate timpuri medievale oameni ţinuţi să moară în condiţii aşa de barbare cum au fost făcuţi să piară nemţii din lagărele americane şi franceze. Spre deosebire de lagărul de concentrare de la Auschwitz, care fusese tot timpul vizitat de Crucea Roşie internaţională, în lagărele de prizonieri germani Generalul Eisenhowera interzis accesul Crucii Roşii.*59*

Acum 20 de ani, preşedintele Richard Nixon a spus că o cabală evreiască stăpâneşte Departamentul Muncii şi-l sabotează politic. La cererea lui, s-a studiat şi s-a descoperit că din 35 de posturi cheie, 13 erau ocupate de furnici parazite, adică 37 %k (de 10 ori mai mult decât proporţia lor în întreaga populaţie). Dintre cei 13 fp, 2 au fost persecutaţi într-un nou holocaust nazist şi-au fost mutaţi pe posturi echivalente în alte departamente. Ni atunci a izbucnit scandalul Watergate şi Nixon a fost forţat să demisioneze.*1* în Martie 1979, Primul Ministru israelian Menachem Begin a explicat că „puterea evreiască este aşa de mare încât Washingtonul tremura în faţa noastră". Statele Unite donează Israelului sub diverse forme $40 miliarde anual.*2* Drept răsplată, la 8 Iunie 1967 Israelul a bombardat cu bună ştiinţă crucişetorul american Liberty care se afla într-o misiune paşnică în Mediterana, ucigând 34 de marinari şi ranind 170; supravieţuitorii au fost arşi cu bombe cu napalm şi cei ce încercau să se salveze în bărci au fost mitraliaţi pentru a lichida toţi martorii. Dar în 27 de ani nici guvernul şi nici Congresul american n-au avut timp încă să se sesizeze. Atât guvernul cât şi Congresul sunt plini de politicieni care sunt aparent divizaţi în liberali şi conservatori, democraţi şi republicani: dar cât de reale sunt dicotomiile astea? Michael Dukakis, ultraliberalul democrat, însurat cu o evreică, este înconjurat de Susan Kaplan (secretara lui), Susan Estrich (şefa campaniei lui electorale), James Steinberg (principal consilier politic), Stuart Eisenstadt şi Steven Rosenfeld (aghiotanţii acestuia), Hyman Bookbinder de la Comitetul Evreiesc American. La polul opus este

Senatorul Jesse Helms, ultraconservatorul republican; acesta este înconjurat de Bob Friedlander, Darryl Nürnberg, Robert Jacobs (legat de Meir Kahane), şi Arthur Finkelstein – ca şi ai lui Dukakis, toţi fp. Distanţa dintre aceste poluri politice americane opuse este iluzorie; deşi sunt poate la cuţite între ei în lupta pentru un loc mai bun la troacă politică, cu toţii sunt „goimi buni", sabes goimi". Pentru cine nu ştie, un „sabes goi" este cel care face treaba Sâmbătă, de sabat, când drept-credinciosului îi este interzis să facă vreo treabă. Unii zic că David Rockefeller nu e decât un supra-sabes goi, înconjurat de marionete ca preşedinţii Carter, Reagan, Bush, Clinton.*3* într-o carte dedicată unora care au dezvăluit aceste adevăruri şi-au plătit cu viaţa, Gary Smith urmăreşte acţiunea furnicilor parazite în 6 domenii: mass-media, economie, demografie, justiţie, valori spirituale, politică.

În mass-media: La 1 Mai 1941, Charles Lindbergh, membru al Congresului, îşi arata îngrijorarea cu privire la „efectul influenţei evreieşti asupra presei, radioului, şi filmelor. Poate deveni foarte grav". În 1974, Generalul George Brown, şeful Statului Major unificat, şi-a exprimat aceeaşi îngrijorare şi-a fost admonestat public de Preşedintele Ford. Menachem Shalev, membru al

Consulatului Israelian, a spus, cu ocazia genocidului practicat de israelieni în Liban: „Jurnaliştii, redactorii, şi chiar şi politicienii, să se gândească de două ori înainte de a critica Israelul".*4*

În economie: Judah Benjamin, fp strâns legat de clanul Rothschild, a fost Secretarul Trezoreriei şi creatorul războiului de secesiune între Nord şi Sud în secolul trecut. Paul Warburg, alt agent al lui Rothschild, este făuritorul Sistemului Federal de Rezervă, despre care Thomas Jefferson avertizase profetic: „Dacă poporul american va permite vreodată băncilor *particulare* să aibă control asupra monetizării banilor, băncile şi corporaţiile ivite în jurul lor vor priva, prin inflaţie şi deflaţie, poporul de proprietăţile sale astfel încât copiii lui se vor trezi fără acoperiş deasupra capului pe continentul cucerit de către părinţii lor". În 1988, 80.000 de familii de fermieri americani s-au trezit fără acoperiş deasupra capului; gospodăriile le-au fost confiscate şi-au fost izgoniţi din casa lor de un guvern care nu putea să le mai păsuiască datoriile – acelaşi guvern care a „iertat" Israelului $200 milioane din datorie în 1987.*5*

În demografie: Statele Unite sunt, chipurile, locuite de poporul

american. Contele Mensdorf (fp), ambasadorul Austriei în Mareabritanie, explica după primul război mondial ca „primul război mondial a fost răzbunarea noastră supremă împotriva lumii creştine". Chaïm Weizmann, preşedintele Congresului Mondial Evreiesc, explica la 3 Decembrie 1942 despre cel de-al doilea război mondial: „Noi nu negăm şi nu ne e teamă să spunem că acest război este războiul nostru şi că a fost dus pentru eliberarea evreilor". Preşedinţii americani care au fost aleşi pentru că „vor ţine America afară din război", Woodrow Wilson şi F.D. Roosevelt, s-au repezit să intre în război cât au putut mai repede. În Ianuarie 1917 Wilson recita tirade paşnice, în Aprilie declara război; Roosevelt şi-a trimis vapoarele alături de cele britanice, şi când submarinele germane au refuzat să riposteze, i-a incitat pe Japonezi ca să atace Pearl Harbour şi să-i ofere pretextul războiului. Iată cum ne reprezintă aleşii noştri interesele: Congressman-ul „conservator" Newt Gingrich a votat pentru sancţiuni împotriva Africii de Sud pe când 80 %k din alegătorii lui i-au cerut să voteze invers.*6*

În justiţie: în 1948, Curtea Supremă decide că albii n-au voie să locuiască împreună (*Shelly v.*

Kraemer). În 1954, ea decide că şcolile trebuie să aibă numere egale de elevi albi şi negri indiferent unde locuiesc copiii (*Brown v. Board of Education*). În 1983, Curtea Districtului ordona ca 1500 negri din Haiti care invadaseră ilegal Statele Unite nu trebuie opriţi, deschizând astfel larg porţile invaziei negre. Europenii care intră ilegal sunt arestaţi imediat; legal nu pot intra dacă nu sunt evrei căci sau cotele lor minuscule sunt pline, sau Biroul de Imigrare **refuza să le ia în considerare cererile**. La 4 Decembrie 1986, ziarele *Los Angeles Times* şi *Washington Post* scriau că şerifului din Jefferson Parish din New Orleans i se interzice, în urma intervenţiei Uniunii Americane pentru Libertăţi Civile (ACLU), să oprească bandele de negri care bântuie prin cartierele albe în expediţii criminale: 79%k din crime sunt comise de negri, 73 %k din victime sunt albi. Toţi avocaţii şi judecătorii care au marcat victoriile de mai sus sunt fp. Dar în mod special toţi sunt fp în Oficiul Pentru investigaţii Speciale (Office of Special investigation, OSI) al guvernului american federal, care se ocupă cu „vânarea naziştilor". Astăzi încă, la 50 de anidupa încheierea celui de-al doilea război mondial, OSI tot mai descoperă nazişti iluzorii că John Demjanjuk şi falsifica acte pentru a incrimina aceşti oameni total nevinovaţi. Geniul conducător al OSI-ului este Simon Wiesenthal,

care-şi târăşte victimele în faţa judecătorului Jacob Mishler; ambii fp.7

În religie, artă, cultura: Rabinul Lewis Brown scria în 1924: „intenţia noastră este să-i remaniem pe goi – aşa cum fac comuniştii în Rusia". La 6 Noiembrie 1986, Senatorul Howard Metzenbaum chema furnicile parazite la luptă: „Nu lăsaţi că forţele întunericului să facă din ţara asta o Americă creştină!" în 1933, Richard E. Gutstadt (alt fp) dădea directive presei cum să cenzureze vorba scrisă: „interesul nostru este să **suprimăm vânzarea acestei cărţi** [M. Grant, *Conquest of a Continent*]". În 1983, şcolile care nu promovează miscegenarea îşi pierd scutirea de taxa. În 1987, Consiliul Executiv Naţional Evreiesc din America indica trei priorităţi: combaterea

„Antisemitismului" şi „extremismului" şi intensificarea educaţiei „multiculturale". Districtul şcolar din Seattle arata că între 1976 şi 1985 numărul şcolarilor albi a scăzut cu 50 %k; numai 40%k din copiii albi născuţi în Seattle mai mergeau la şcoli publice. Richard Wagner a fost multă vreme ostracizat pentru afirmaţia următoare: „Evreul a fost cel mai larg răspândit în varietăţile artei şi muzicii moderne, ca să devină distrugătorul gustului public. El n-a creat niciodată o artă proprie". A creat totuşi un gen muzical: muzica rock, pe care orice om de bun gust ascultând-o se îngrozeşte de textele care preamarescc necrofilia, asasinatul, şi cele mai dezgustătoare şi oribile mutilări şi perversiuni, industria muzicii rock şi industria video se concentrează la Los Angeles şi New York – leagănele furnicilor parazite în Statele Unite. Ziarul *Los Angeles Times*, care dă tonul criticilor literari cotemporani, dedica 86 %k din paginile sale cărţilor scrise de furnici parazite. Deci 86 %k din cărţi sunt scrise de 3 %k din populaţie. Avem competiţii de frumuseţe mixte şi competiţii strict pentru negrese – Black Miss America; dar nu e voie să ai competiţii strict pentru albe. Avem o reţea de televiziune exclusiv neagră, dar nu avem voie să avem una albă. Charles Lindbergh spuneala 11 Septembrie 1941: „Cel mai mare pericol este faptul că [evreii] sunt proprietarii şi influenţează filmele noastre, presa, radioul, şi guvernul nostru".8

Controlul politic: Ziarul *The Jewish Daily Bulletin* scria la 27 Iulie 1935: „O singură putere contează cu adevărat: puterea presiunii politice. Noi evreii suntem cei mai puternici oameni din lume, pentru că avem această putere, şi ştim cum s-o aplicăm". Harold Rosenthal, asistentul Senatorului Jacob Javitz, spune într-un interview: „Încă din

1932, americanii nu şi-au ales preşedintele. Roosevelt a fost omul nostru; fiecare preşedinte după Roosevelt a fost omul nostru". În 1987, Senatorii inouye şi Kasten au introdus legea pentru „iertarea" a $500 milioane datorate de Israel contribuabilului american. Cine nu e „omul nostru?" Reprezentanţii Findley şi McClosky, senatorii McCarthy şi Charles Percy, candidatul John Connally n-au acceptat să fie „omul nostru" – şi-au fost eliminaţi.*9*

Cele 5 mari reţele de televiziune americane (CBS, ABC, NBC, PBS, Fox) sunt stăpânite de Lawrence Tisch, William Paley (Palinsky), Leonard Goldenson, Paul Friedman, Brandon Tartikoff, Martin Rubinstein, Barry Dillar. Niciun goi printre ei. Alţi şefi ai radioului şi televiziunii sunt Fred Silverman, Herbert Schlosser, Howard Grossman, Lawrence Grossman, David Sarnoff, Robert Sarnoff, Avram Westin, Reuven Frank, Richard Wald, Frank Mankiewicz. Nansa că 3 %k din populaţie să controleze absolut toate reţelele de mass-media în mod întâmplător este de una la trillion. Proprietarii **tuturor** ziarelor şi revistelor americane de mare circulaţie sunt: Sulzberger, Pritzker, Walter Annenberg, Leonard Stern, Leon Bostein, Jann Wenner, Arthur Carter, Gloria Steinem, David Gootistein (care-a spus: „homosexualii, negrii şi evreii sunt cei mai interesanţi oameni din lume"), Al Goldstein, Hugh Heffner (proprietarul *Playboy*-ului, care e goi, însă al cărui creier e Bobbie Amstein), Henry Grunwald, Katherine Graham, Marvin Stone, David Gergen, Roger Rosenblatt, Mortimer Zuckerman, Norman Podhoretz, Norman Newhouse, Norman Peanstein, Bill Kovach, Arnold Rosenfeld, Jacob Gortakowsky, Moses Koenigsberg, Paul Block, Ben Maidenberg, Max Annenberg. Milton Benjamin este şeful agenţiei de ştiri United Press internaţional. Neful celui mai mare sistem de sateliţi de comunicare din lume, Comăat, este Irving Goldstein. Edgar Bronfman, preşedintele Congresului Mondial Evreiesc, controlează *Time-Life, inc*. În afară de Hugh Heffner, niciun goi printre ei. Gary Smith identifica în continuare scriitorii, reporterii şi jurnaliştii de frunte, şi producătorii ştirilor şi tuturor emisiunilor politice şi culturale.

Rareori câte un goi printre ei.*10*

Acelaşi Edgar Bronfman era „poate cel mai bogat evreu din lume", scria ziarul *Jerusalem Post* la 25 Ianuarie 1981; distileriile Seagrams sunt ale lui, şi o cincime din DuPont şi Cadillac Fairview. Dar

Barry Dillar îl concurează: deţine casele de filme Fox şi Paramount, editura Simon and Schuster, reţele de cinematografe, Sega Video Games, şi Madison Square Garden. Joe Sulaiman este proprietarul conferinţei mondiale a boxului profesionist, şi Bob Arum este proprietarul boxerilor profesionişti afiliaţi cu Top Rank. Evreii sunt proprietarii tuturor întreprinderilor profitabile din Statele Unite ale Americii. Toate marile magazine cu sute de localuri, marile reţele comerciale, le aparţin: şi nu degeaba. Julius Rosenwald, principalul acţionar la Sears, a cheltuit $63 de milioane pentru promovarea intereselor negrilor împotriva albilor care muncesc în America. Maurice Segall şi Leslie Wexner sunt proprietarii marilor magazine Zayre's şi a unui lanţ de magazine de îmbrăcăminte cu 2.600 de prăvălii; şi colegii lor Ralph Nader şi Jerry Rifkind sunt „avocaţii drepturilor consumatorilor", chipurile. La fiecare pas trebuie să facem remarca: „they work both sides – agenţii lor duc lupta de ambele părţi ale baricadelor". industria cosmeticalelor le aparţine lui Estle Lauder, al cărei fiu era ambasadorul american la Viena, şi lui Ron Perelman, Helena Rubinstein, Vidal Sassoon, Ralph Lauren, Calvin Klein; niciun goi printre ei în afară de Liz Clairborne, al cărei soţ însă este Art Ontenberg, fp. Tot evrei sunt conducătorii organizaţiilor care protestează tortura inutilă a animalelor în industria cosmeticalelor: „they work both sides". Jerry Pearlman, B. Rosen, Michael Blumenthaldetin manufactura computerelor Zenith, Compaq, Unysis. Gary Smith identifica în continuare proprietarii industriei hârtiei, ai lanţurilor de restaurante (McDonald's este a lui Jack Greenberg, Burger King a lui Jerry Levine), ai companiilor petrolifere (că Amoco a lui Armând Hammer, prietenul sovietelor), ai industriei tutunului şi alimentare, ai hotelurilor, ai manufacturii articolelor de îmbrăcăminte, ai industriei automobilelor şi parcării, ai companiilor aeriene şi ai industriei metalurgice. Unora dintre aceşti stăpâni ai lumii le aparţin hălci din mai multe domenii: astfel, fraţii Tisch controlează canalul de televiziune CBS, compania de tutun Lorillard, lanţul de cinematografe Loew, ceasornicăria Bulova şi societatea de asigurare CNA. Fred Wasserman este proprietarul organizaţiilor de îngrijire a sănătăţii (că Heal America şi Health care UŞĂ). Cinci companii controlează tot grâul „lumii libere", şi dintre ele, familia Fribourg o deţine pe una, familia lui Louis Dreyfus pe a doua, familia Hersch pe a treia; Henry Kissinger a dăruit în 1971 – 72 grâu guvernului sovietic pentru menţinerea

comunismului, jefuind fermierii americani. Toate diamantele intră în America prin New York, tăiate şi exportate în marea majoritate prin Israel; familiile Rothschild şi Oppenheimer deţin cea mai mare mina de diamante din lume şi cea mai mare exploatare auriferă din lume. Reprezentanţii lor şi a încă 4 companii se întâlnesc de două ori pe zi la Londra şi „fixează" preţul aurului; toate aceste companii le aparţin evreilor, în frunte cu M. Rothschilds şi Fiii. Regii bursei pe Wall Street sunt Sir James Goldsmith, Irwin Jacobs, Carl Icahn, şi Victor Pozner. Niciun goi printre ei. Jaful de la bursa din 1986 – 87, plătit de muncitorul umil american, a fost făcut de Ivan Boesky, Dennis Levine, Daniel Silverman, Morton Shapiro, Martin Siegel, Andrew Şoloman, şi Michael Milken – toţi evrei. Toate băncile de investiţii le aparţin: Goldman, Sachs şi Co., Kuhn, Loeb şi Co., First Boston, Banca Rothschild, Fraţii Lehman, Fraţii Lazard, Fraţii Salomon, Drexel Burnham. La fel băncile internaţionale: familia Rockefeller (care sunt *marranos*, adică convertiţi de forma la creştinism pentru motive politice), Abraham Freinberg, Sol Linovitz (care i-a dăruit canalul de-Panama fiului unei evreice, lui Omar Torrijos); Ernst Stern este al doilea şef la Banca Mondială, fondată de Eugene Meyer. Niciun goi printre ei".

Dar averea aceasta jefuită de la cirezile de goimi nu este în întregime risipită pe lux şi desfătare. O mare parte este donata cauzelor care promovează scopuri politice, şi grupurilor care organizează şi execută acţiuni politice şi sociale. Astfel, organizaţia militantă a negrilor din Statele Unite, NAACP, a avut patru fondatori dintre care trei erau evrei. Apoi, E. Seligman a condus şi Julius Rosenwald a finanţat Liga Urbană Naţională, Marvin Richman este secretarul Congresului Pentru Egalitatea Rasială, Sol Linowitz a fost şeful Coaliţiei Naţionale Urbane; toate aceste ligi şi congrese sunt canale prin care se dirijează banii luaţi de la contribuabilii care muncesc înspre diverse „programe urbane" pentru întreţinerea negrilor care preferă să trăiască din asistenta socială, droguri şi crimă.*12* O multitudine de astfel de „programe urbane" au fost votate în Septembrie 1994 de Congresul american, pe baza următorului raţionament: se vor fonda şi construi săli şi clădiri, se vor angaja salariaţi şi o structură birocratica care să-i coordoneze, pentru a oferi distracţii şi activităţi sportive zi şi noapte locuitorilor din cartierele negre, şi astfel va scădea criminalitatea; căci negrii care se distrează

jefuindu-i şi ucigându-i noaptea pe cei ce dorm, vor fi atraşi de aceste distracţii nocturne şi nu vor mai sparge casele. În 1987, departamentul de Stat a ridicat cota imigraţiei din Cuba la 26.000 anual (în prezent se negociază o cotă mai ridicată). Cota de imigrare din Asia a fost ridicată în 1988 la 96.000 anual.*13* La Congresul Asociaţiei Romano Americane din Los Angeles din 1994, multor romani li s-a refuzat **până şi viză de turism** pe motivul că „nu au cotă".

Justiţia şi avocatură sunt în mare măsură un monopol sionist în Statele Unite. Toate numele înşirate aici trebuie înţelese că atare. Felix Frankfurter, judecător în Curtea Supremă care a combătut, ajutat de marele sionist Louis Brandeis, „falsul pericol al comunismului" în al treilea deceniu, a fondat în 1920 Uniunea Libertăţilor Civile Americane (ACLU), condusă astăzi de Ira Glasser, Norman Dorsen, şi Jerry Berman. Rolul ACLU este vigilenta împotriva „bigotismului creştin" care „calcă în picioare libertăţile civile; „ca de exemplu bigotismul mamelor care nu doresc ca copiii lor să aibă contact sexual anal cu adulţii de la vârsta de 3 ani. Jack Greenberg a fost multă vreme avocatul NAACP, apărând drepturile negrilor de acest bigotism (bineînţeles, el nu e negru). În 1948, Curtea Supremă a decis că nu-ţi poţi închiria casa cui vrei, ci trebuie să respecţi cote rasiale. Această victorie a fost câştigată de Ben Safir de la Congresul Evreiesc American, Ernest Goodman, Julius Goldstein de la Liga Anti-Nazistă, Mozart Ratner, Victor Rabinovitz, Leonard Boudin, Isadore Katz, M.H. Goldstein, Matt Silverman, în Panzer, Harry Weinstock, Dick Şoloman, şi alţii. În 1988 s-a reluat cazul, în care Howard Weiss a reprezentat Consiliul închirierilor Juste şi Michael Sussman a reprezentat NAACP. în 1954 Curtea Supremă, ajutată de Phillip Elman şi Felix Frankfurter, a decis că copiii trebuie să meargă la şcoli mixte din punct de vedere rasial.*14* în caz că cineva are vreo îndoială, fetiţa Preşedintelui Bill Clinton, Chelsea, **nu** merge la o şcoală mixtă de stat ci la o şcoală particulară unde nu vede negri.

În 1987 a avut loc afacerea cu armament, ostateci şi droguri în care au fost amestecaţi Preşedintele Bush şi Oliver (Ollie) North, cunoscută sub numele de afacerea Iran-Contră, care n-a fost niciodată elucidată – din cauză că cei numiţi de Senat ca s-o elucideze au fost Art Lyman şi Mark Belnik, doi evrei a căror sarcina principală a fost să ascundă rolul jucat de Israel. Viaţa publică din Statele Unite este manipulată fără ascunzişuri. Hyman Hays, ofiţer al Ligii

Anti-Defăimării (ADL), organizaţie evreiască care se ocupă de dezinformare, calomniere, şi presiuni politice, a spus la 1 Februarie 1950: „Le puteţi spune cum vreţi tacticilor noastre; voi le ziceţi calomnii, noi le zicem „educaţie". Oficiul de investigaţii Speciale (OSI) al guvernului pentru „depistarea şi pedepsirea naziştilor" înfiinţat de Elizabeth Holtzman, este condus de Neal Sher. Liga Apărării Evreieşti (JDL) şi Organizaţia Apărării Evreieşti (JDO) sunt bande organizatecare acţionează prin atacuri fizice pe stradă, după cum le descrie fondatorul JDL-ului, Meir Kahane, care zice: „Există două feluri de justiţie – justiţia criminală şi justiţia evreiască".*15* Dar rabinul Meir Kahane n-a spus adevărul: în Statele Unite există un singur fel de justiţie: toată e evreiască.

În 1906 puternică comunitate evreiască din New York era criticata din cauza felului în care trata sclavii albi. Atunci a fost înfiinţat Comitetul American Evreiesc (The American Jewish Committee, AJC) ca să se ocupe de relaţiile cu publicul, care-i număra printre membrii săi pe Cyrus Sulzberger, a cărui familie deţine ziarul *The New York Times*, şi pe Jacob Schiff şi Felix Warburg, care-au finanţat revoluţia bolşevică. Printre principalele victorii ale AJC se număra imigraţia nelimitată a evreilor (toţi ceilalţi albi au cote), ceea ce le acorda protecţia paşaportului american când se întorceau în Rusia ca s-o sovietizeze. O altă realizare a fost zdrobirea lui Henry Ford, care şi-a construit automobilul şi uzinele din muncă, inventivitate şi talent, şi-a făcut greşeala să dea glas cunoştinţelor lui despre felul în care se corupe economia şi societatea americană. AJC compune literatura publicată de Consiliul Naţional al Bisericilor şi de biserica catolică din America. În ultimul deceniu şi-a dedicat eforturile operei de eliminare a rasei albe din Statele Unite, prin imigrare masivă din Africa şi Asia. În 1915, din cauză că unii membri ai AJC aveau păreri diferite cu privire la metodele folosite, s-a născut Congresul Evreiesc American (The American Jewish Congress), fondat de rabinul Stephen Wise: câtă vreme AJC este „conservator", Congresul Evreiesc American este „radical". Dar ambele organizaţii declară că **scopul** lor este acelaşi.

Rabinul Stephen Wise a făcut afirmaţia: „Unii-i zic Marxism. Eu îi zic iudaism". Împreună cu Joël şi Arthur Spingam, tot evrei (şi nicidecum negri sau „Afro-Americani") rabinul Wise a fondat Congresul Naţional Afro-American al negrilor din Statele Unite, NAACP. La moartea lui Arthur Spingam, anunţul mortuar din *New York*

Times s-a ferit să facă vreo aluzie etnică, pentru a nu dezvălui cine conduce NAACP (scrie *The Jewish Post* din 10 Decembrie 1971); locul lui Arthur Spingam inaceasta conducere a fost preluat de Kevie Kaplan, şi el evreu. Alt evreu, Jack Greenberg, conduce Fondul Legal al NAACP, ale cărui dificultăţi financiare au fost uşurate de către Julius Rosenwald, fp, principal acţionar la Sears, şi senatorul din New York, Herbert Lehman, fp. Preocuparea Congresului Evreiesc American, în afară de aţâţarea urii rasiale a negrilor împotriva albilor, este confiscarea armelor de la americani: în 1988, o circulară arata că „Congresul Evreiesc American sprijină orice efort de a impune control strict asupra armelor". În Canada există un Congres Evreiesc Canadian, care în 1965 a fost dovedit că înfiinţase un sediu nazist în Toronto de unde organiza distribuirea de pamflete violente antisemite, desecrarea mormintelor evreieşti, împrăştierea de ameninţări antisemite altor organizaţii. Ni uite-aşa suferă evreii canadieni „persecuţii" ...*16*

Uniunea pentru Libertăţile Civile Americane (ACLU) a fost fondată, nu de Roger Baldwin, cum se pretinde, ci de Felix Frankfurter, fp, şi Rose Schneiderman, fp; primii avocaţi şi directori au fost Abraham Wirin, fp, Melvyn Wulf (Wolf), fp, şi Aryeh Neier, fp. Principala activitate a ADU-ului era distrugerea creştinismului şi promovarea comunismului în prima jumătate a secolului; astăzi este lichidarea creştinismului şi promovarea legendei celor 6 milioane de evrei gazaţi la Auschwitz, prin metode avocăţeşti. Astfel, când Tscherim Subzokov, om nevinovat acuzat pe nedrept de crime „naziste" imaginare, a fost ucis de o bombă teroristă evreiască, ACLU a „apărat dreptul" teroristului Mordechai Levy de a-şi manifesta bucuria că poate dansa pe mormântul duşmanului. Văzând că publicul începe să aibă reticenţe, ACLU l-a apărat pe Oliver (Ollie) North care poza în erou martir nedreptăţit de o camarilă politică şi, cu tunsură scurtă, privirea senină şi ţinuta militară, are o faţadă mai prezentabilă. Dar Ollie North, oricât de corupt, e doar un ornament pentru ACLU; comuniştii şi homosexualii sunt în centrul preocupărilor lor.*17*

Leonard Zeskin, fp, este conducătorul Centrului pentru Reînnoirea Democratică, Jeff Cohen, fp, conduce Echitatea şi Adevărul în Mass-media, Morris Dees, fp, conduce Centrul pentru Legile lmpotriva Sărăciei în Sud. Acesta din urmă, Morris Seligman Dees, a mai fundat şi Klan Watch, care se ocupă de aceleaşi probleme de care suferă evreii din Canada pe care-i apara Congresul Evreiesc

Canadian.*18* în 1973, Senatorul J. William Fullbright spunea: „Israelul controlează senatul… circa 80%k suporta Israelul fără rezerve în orice privinţă". Congressmanul Paul Findley arata că în Congres procentajul e şi mai mare. Preşedinţii americani de la începutul secolului încoace au avut fiecare câte un mentor sau geniu evreu care-i trăgea sforile. Nixon i-a avut pe Henry Kissinger, James Schlesinger, Caspar Weinberger, William Safire, Leonard Garment, Arthur Burns. Jimmy Carter a numit 45 în poziţii cheie. Ronald Reagan l-a avut pe miliardarul Walter Annenberg.

Influenţa politică este dirijată pe faţă de organizaţii că The American-Israeli Public Affairs Committee – Comitetul pentru Afaceri Publice Americano-Israeliene (AI PAC), şi pe ascuns de organizaţii că Mossad-ul, cea mai puternică, mai crudă, şi mai brutală organizaţie teroristă de infiltrare, spionaj şi distrugere, evaluată deasupra KGB-ului sovietic de către specialişti.

Revista *Newsweek* scria la 3 Septembrie 1979: „[Mossad-ul] poate cere sprijinul oricărui evreu distins din America". Richard Perle, adjunctul Secretarului Apărării în anii 1980, şi Stephen Byren, Secretar Adjunct Delegat, au fost găsiţi făcând exporturi ilicite de arme şi tehnologie în

Israel. Dar nu numai guvernul e sub influenţa furnicilor parazite: Samuel Gompers a condus mişcarea sindicalistă în America; Jackie Presser era şeful sindicatului camionagiilor; Jerry Wurf este şeful sindicatului salariaţilor de stat. Partidul comunist a fost fondat în 1919 de către Charles Rutherberg, cu ajutorul tatălui miliardarului Armând Hammer, şi-al lui Gus Hall. Directorul Forţei Naţionale a Homosexualilor şi Lesbienelor este Jeffrey Levi. La conferinţele pentru dezarmare, Statele Unite au fost reprezentate de Max Kapelman. Ambasada americană din Moscova, construită pentru ambasadorul Arthur Hartman, fp, era plină de tehnologie de spionaj sovietic, dar Hartman a insistat s-o folosească; agenţii KGB-ului erau acolo la ei acasă. La ONU, al doilea Împuternicitamerican era Herbert Okun.*19*

Nat Rosenberg explică: „Proporţional, avem mai multă putere decât orice alt grup prin comparaţie, cu mult mai multă decât justifica numărul nostru. Motivul este probabil faptul că suntem cea mai bine organizată minoritate din lume!" (*internaţional Jewish News,* 30 Ianuarie 1976). Spre deosebire de negri, evreii nu sunt constituiţi

oficial într-o minoritate, doar într-o elită, ceea ce slăbeşte şi mai mult pe „majoritarii" care muncesc şi menţin întreaga societate la a cărei conducere nu au acces; căci toate posturile de conducere ocupate de evrei sunt considerate ca fiind ocupate de „albi", iar restul sunt puse deoparte pentru negri şi hispanici prin cote rasiale impuse de guvern; evreii veniţi prin America Centrală şi de Sud sunt consideraţi hispanici, şi au dreptul şi la parte din cota pentru hispanici.

Una dintre cele mai eficace organizaţii la care se referă Nat Rosenberg este ADL, Liga pentru Anti-Defăimare. Activităţile ligii sunt: spălarea creierului, dezinformarea, hartuitul la telefon şi prin scrisori, campaniile de calomnie, boicotul, infiltrarea altor organizaţii, sabotajul computerelor, presiuni ca să fie daţi afară şi ruinaţi cei care nu convin, cenzura, dezarmarea altor grupuri, degradarea şi distrugerea creştinismului, suprimarea celor care încearcă să se apere. ADL pretinde că combate intoleranta rasială şi religioasă; astfel, oridecâte ori doreşte să distrugă pe cineva incomod, îl declară antisemit. Kenneth Goff, fost comunist deziluzionat de comunism povesteşte cum a devenit „antisemit". El scrie: „A mers ca pe roate când ADL a început să infiltreze şi să preia grupurile guvernamentale care aveau sarcina de a cerceta şi eradica organizaţiile comuniste… în 1947, în a vizitat Senatorul statului Wisconsin Ben Gettleman şi m-a invitat să mă duc cu el la editorul ziarului *Milwaukee Sentinel*, care-i aparţine lui Hearst… redactorul… mi-a spus că ADL cauta pe cineva ca mine, un fost comunist, care să joace teatru în faţa publicului şi să devină un erou naţional. Mi-a spus c'au studiat pe mai mulţi care ieşiseră din partid dar nu găsiseră încă niciunul care să aibă vorba curgătoare şi temperamentul militant ca ale mele… Redactorul mi-a spus că dacaiscaleam o declaraţie pe care-o avea scrisă, condamnând comunismul şi fascismul laolaltă, declarând că fascismul e cel mai mare pericol, va apărea în toate ziarele a doua zi şi apoi voi deveni cel mai vestit luptător anticomunist din ţară. Ei vor scrie cărţi în locul meu care-mi vor aduce un venit frumuşel. N-aveam să mai am nicio grijă financiară în viaţa mea. Am citit declaraţia… ar fi trebuit să atac… o mulţime de patrioţi creştini arătând că sunt periculoşi pentru modul de viaţă american. Am refuzat s-o iscălesc şi de atunci încoace sunt tot timpul atacat de ADL".*20*

ADL a fost înfiinţată în 1913 cu personalul şi fondurile lojei masonice evreieşti B'nai B'rith pentru „apărarea" evreilor de „atacurile

antisemiţilor". Să aruncăm o privire asupra felului în care apără ADL evreii împotriva antisemitismului, după un raport special al revistei *The Executive intelligence Review* din 1992, cu titlul *The Ugly Truth about the ADL – Adevărul urât despre ADL* (vezi nota 21). În aceşti doi ani, nimeni n-a dat în judecată revista – pentru ca tot ce scrie aici e adevărat. Nu toţi evreii sunt membri ai ADL, nu toţi evreii sunt membri în B'nai B'rith, şi nu toţi evreii aprobă acţiunile acestor două organizaţii; unii le deplâng chiar, dar toţi se tem de ele.

ADL este poliţia secretă a lojei masonice pur evreieşti B'nai B'rith [singura care exclude pe motiv rasial]; înfiinţată în 1843, aceasta lojă operează în toate ţările şi continentele şi pozează în

„Organizaţie de apărare a drepturilor civile" şi de „servicii sociale" pentru evrei. Simon Wolf (1835 – 1923) a fost avocatul lojei masonice B'nai B'rith în Washington tot timpul razbiului civil, şi ulterior şeful secţiei internaţionale a B'nai B'rith. În 1862, Simon Wolf a fost arestat de şeful poliţiei secrete a lui Lincoln pentru conspiraţie şi spionaj. Din Washington, Simon Wolf organiza sabotajul şi spionajul împotriva Statelor Unite, motiv pentru care Generalul Grant a ordonat că evreii să fie îndepărtaţi din armata federală. În 1987, biografia autorizată a lui Simon Wolf, scrisă pe baza archivelor B'nai B'rith, indica legătura dintre Simon Wolf şi John Wilkes Booth, asasinul care l-a ucis pe Preşedintele Lincoln la 14 Aprile 1865; în ziua în care Booth l-almpuscat pe Lincoln, Simon Wolf (care-l numeşte pe Booth „un prieten vechi"), s-a întâlnit şi-a băut cu Booth la hotelul Willard. Acelaşi Simon Wolf colabora strâns cu preşedintele Theodor Roosevelt şi mobiliza evreimea din America pentru răsturnarea tarului Rusiei şi a guvernului rus, pe care ADL-ul îi acuză de „antisemitism", şi instaurarea dictaturii roşii. B'nai B'rith a jucat un rol în revoluţia rusă din 1905, furnizând arme teroriştilor. Ulterior, familia Warburg de la banca Kuhn, Loeb a finanţat revoluţia bolşevică; iar Julius Hammer şi fiul său Armând, marele prieten al sovietelor, au finanţat fondarea partidului comunist în America. Printre motivele pentru care B'nai B'rith a conspirat pentru răsturnarea tarului Rusiei a fost şi faptul că tarul Rusiei a favorizat victoria Statelor Unite în războiul de secesiune, ameninţând că va interveni dacă Anglia va intra în războiul civil american de partea Confederaţilor.

Ca o platformă de acţiune comună, evrei sefardiţi veniţi din

nordul Africii şi Spania în America de Nord care făceau comerţ cu sclavi, că Isaac Dalosta, Moses Cohen, Israel de Lieben, Dr. Isaac Held, Moses Levi, Moses Peixotto, au fondat societăţi care purtau numele inocente ale unor societăţi de caritate. Judah P. Benjamin (1811 – 1884), membru al unei astfel de societăţi, The Charleston Hebrew Orphan Aid Society – Societatea de Ajutorare a Orfanilor Evrei din Charleston, precursoarea lojei B'nai B'rith, părăsind universitatea Yale în urma unui scandal, a găsit protecţie la Senatorul John Slidell, al cărui ginere a fost August Belmont. Benjamin a făcut carieră, întâi că procuror general, apoi că senator, în cele din urmă ca şef al serviciului secret al Confederaţiei separatiste din Sud, folosind evreii din Nord ca să spioneze în folosul Confederaţiei. Serviciul secret al lui Benjamin îl dirija pe John Wilkes Booth, asasinul lui Lincoln, motiv pentru care Benjamin a fost acuzat dar n-a fost niciodată adus în faţa justiţiei; după victoria Nordului, fugise în Anglia unde şi-a continuat cariera avocăţească şi cariera de conspiraţie şi spionaj împotriva Statelor Unite protejat de baronul Pollack, aghiotantul lui Rothschild. Judah P. Benjamin a jucat un rol în înfiinţarea Ku-Klux-Klanului, carederiva din Cavalerii Cercului de Aur, al căror avocat a fost tot Judah P. Benjamin; acesta a fost şi avocatul Ku-Klux-Klanului, organizaţie care se pretinde în public „rasistă" şi „antisemită".

Celălalt protejat al lui Slidell, August Belmont, secretar confidenţial al ramurii londoneze a clanului Rothschild, a sosit la New York în 1837, şi-a fost preşedintele Partidului Democrat timp de 20 de ani. Belmont a colaborat strâns cu loja B'nai B'rith din Charleston, South Carolina, provocând răzmeriţă cu ajutorul evreilor şi sabotând Statele Unite. Conducătorul acestei loje, de meserie neguţător de sclavi aduşi din Africa, milita pe fata pentru o „alianţă puternică cu Anglia" şi „comerţul liber; „şi pe atunci, ca şi azi, „comerţul liber" însemna profit pentru plutocraţie şi pierdere pentru cetăţeni. Deşi majoritatea evreilor americani erau de partea Nordului şi susţineau Statele Unite, loja B'nai B'rith promova secesiunea. Congregaţia ebraică din Baltimore, fondată de neguţători de sclavi, se declarase de partea secesiunii. După războiul civil şi asasinarea preşedintelui Lincoln, mulţi neguţători de sclavi şi bumbac, ca Fraţii Lehman, s-au mutat la New York şi-au devenit case de investiţii pe Wall Street, unde domnesc şi astăzi. După războiul civil, Preşedintele Andrew Johnson i-a amnistiat pe toţi masonii şi toţii membrii B'nai B'rith, inclusiv pe

Simon Wolf care era suspectat de a fi fost părtaş la asasinarea lui Lincoln; numai ne-masonii şi ne-membrii în B'nai B'rith au fost aduşi în faţa tribunalului.

Privaţi de comerţul cu sclavi, aceiaşi comercianţi şi propovăduitori ai „comerţului liber" şi membri ai lojei B'nai B'rith s-au angajat în comerţul cu opiu şi stupefiante. Manipulând preţul stupefiantelor, aceşti traficanţi creează şi rezolva crize politice; când ridică preţul stupefiantelor creşte criminalitatea, căci cei înrobiţi stupefiantelor nu-şi pot satisface necesitatea fără a comite crime. Când organizaţia de negri Naţiunile Islamului a început să cureţe cartierele negre de droguri şi de sclavia stupefiantelor, B'nai B'rith a atacat-o cu mare înverşunare declarând-o „antisemită" şi „rasistă"; efortul B'nai B'rith şi ADL este îndreptat înspre menţinerea abuzului de stupefiante. În 1992, la Washington, ADL a fost surprins maşinând ca să creeze disensiuni împotriva eforturilor Naţiunilor Islamului de a stăvili traficul cu stupefiante. Când Dr. Abdul Atârn Muhammad a fost onorat printr-o proclamaţie a primăresei Sharon Kelly a oraşului Washington, pentru reuşita lui în lupta împotriva stupefiantelor şi pentru cercetările lui valoroase în tratamentul bolnavilor de SIDA, ADL a ameninţat-o pe primăreasa că va fi acuzată de antisemitism dacă nu-şi retrage proclamaţia şi-a dezlănţuit un baraj de acuzaţii de antisemitism împotriva Dr-lui Muhammad şi-a organizaţiei lui. În cele din urmă primăreasa Sharon Kelly a cedat şi-a condamnat „antisemitismul" Dr-lui Muhammad. Organizaţia Naţiunea Islamului, cu ura împotriva albilor, a fost utilă că mijloc de destabilizare; dar este potrivnică că mijloc de stabilizare în cartierele negre.

ADL a conferit distincţia *Torta Libertăţii* lui Morris Barney Dalitz, numindu-l „un mare filantrop". Acest mare filantrop a fost timp de 60 de ani şeful criminalităţii organizate din Las Vegas şi a fost toată viaţa mâna dreaptă a lui Meyer Lansky, şeful celei mai ticăloase şi barbare mafii a criminalităţii organizate a tuturor timpurilor din Statele Unite, pe lângă care Al Capone şi întreaga mafie siciliană sunt doar nişte amatori. ADL-ul este cureaua de legătură între guvern şi autorităţi pe de-o parte şi sindicatul crimei naţionale, care era condus de Meyer Lansky, pe de alta. Morris Barney Dalitz a fost un principal contrabandist pe vremea prohibiţiei; alături de 3 alţi mafioţi, Morris Kleinman, Sam Tucker, şi Louis Rothkopf, conducea lumea interlopă din Cleveland care-şi spunea „marina evreiască" şi făcea contrabandă

cu băuturile alcoolice din Canada, fabricate de clanul Bronfman condus de Sam şi Abe Bronfman, evrei al căror tata fusese adus din România de către B'nai B'rith şi care înfiinţase în Canada o reţea de bordeluri. Între 1915 şi 1919, pe vremea când există prohibiţie şi în Canada, Sam şi Abe Bronfman şi-au folosit compania de chimicale Pure Drug Company ca să fabrice băuturile alcoolice interzise; când s-a pus capăt prohibiţiei în Canada, familia Bronfman a devenit furnizoarea Statelor Unite cu whisky, care era interzis aici la vremea aceea. Statisticileguvernului de-atunci arată că peste 34.000 de americani au murit **otrăviţi** de whisky-ul lui Bronfman (nu de alcoolism). Fiul lui Sam Bronfman, Edgar, este membru în comitetul naţional al ADL-ului şi şeful importanţei branşe din New York. După încetarea prohibiţiei, Morris Dalitz şi-a lagit câmpul de operaţii de la Oceanul Atlantic la Pacific, conducând operaţiile de şantaj, stoarcere de mâţă, bordeluri şi jocuri de noroc de la Miami în est la Las Vegas şi Hollywood în vest. Era proprietar împreună cu Meyer Lansky pe un bordel numit *The Frolic Club*; când Lansky şi-a extins lanţul de bordeluri şi cluburi de noapte în Cuba, Morris Dalitz i-a fost partener şi acolo. Un alt partener i-a fost lui Lansky, Benjamin Bugsy Siegel, cu care Meyer Lansky fondase *Murder incorporated*, sau Compania Asasinilor, prin care urmăreau crearea unei reţele naţionale de traficanţi de stupefiante şi alcool ilicit; dar devenind Siegel prea incomod, directoratul mafiei lui Lansky a decis să-l lichideze, şi Morris Barney Dalitz a moştenit cea mai mare parte din cazinourile lui Siegel din Las Vegas. La doi ani după moartea lui Meyer Lansky, Dalitz a apărut la suprafaţă ca un om de afaceri respectabil pe Wall Street, unde de la începutul anilor 1980 banii obţinuţi din contrabandă, trafic cu stupefiante şi stoarcere de mită formează capitalul cu care se plăsmuiesc averile fabuloase ale caselor de investiţii. Preşedinţii Carter şi Reagan le-au dat mână liberă acestor case de investiţii să comită fraudele care-au ruinat în aşa mare măsură pe cei care-şi câştigă existenţa prin munca şi-şi depun agoniseala la bancă.

Căpitanii acestei industrii a înşelăciunii, Ivan Boesky, Michael Milken, Edmund Safra, şi Morris Dalitz, au vărsat sume imense în cuferele ADL-ului; şi în schimb maşina politică a acestei

„Asociaţii filantropice" îi ataca drept „antisemiţi" pe toţi cei care se plâng dac au fost ruinaţi de aceşti escroci de dimensiuni gigantice.*21*

În 1901, un rabin din Transvaal raporta că traficul cu prostituate evreice în Africa de Sud este de proporţii îngrijorătoare; în 1903, un învăţător evreu din Egipt se scandaliza de numărul imens de prostituate evreice în Alexandria, Cairo, şi Port Said, care depăşea cu mult numărul tuturor celorlalte prostituate; acelaşi lucru este raportat din Calcutta, şi China. Mulţi rabini şi învăţători evrei s-au plâns de traficul cu prostituate evreice care trec prin Constantinopol înspre diferite destinaţii. Traficanţii cu prostituate sunt aşa de numeroşi şi prosperi încât au propria lor sinagogă în Calata, ziceau ei. În 1909 familiile bogate de evrei stabiliţi la New York, care-şi ziceau „grupul nostru – our crowd", conduşi de rabinul Judah P. Magnes, l-au angajat pe detectivul Abe Schoenfeld, care lucra pentru John D. Rockefeller Jr. să infiltreze şi să documenteze organizaţiile criminalilor. În 1922, rabinul Judah P. Magnes a luat cu el la Ierusalim voluminosul dosar alcătuit de Schoenfeld, când s-a mutat la Universitatea Ebraică de acolo pe care-a înfiinţat-o. De atunci până în clipa de faţă dosarele şefilor mafiei şi-a organizaţiilor criminale din Statele Unite au rămas încuiate la secret în archivele acelei universităţi; şi pentru ca publicul remarca numele evreiesc al bandiţilor, s-a înfiinţat The Anti-Defamation League – Liga pentru Anti-Defăimare (ADL), nu ca să-i protejeze pe evrei, ci ca să-i protejeze pe criminali. De atunci încoace, oricine cauta să stăvilească criminalitatea acestor mafioţi este declarat „antisemit". Una dintre primele acţiuni de acest fel a fost împotriva comisarului poliţiei din New York, Bingham.

În 1909, Joseph Petrosino, şeful detectivilor lui Bingham, a fost asasinat în Sicilia unde se dusese ca să stabilească cooperarea cu poliţia siciliană în combaterea criminalităţii organizate. Petrosino avertizase Serviciul Secret în 1901 de atentatul la viaţa Preşedintelui McKinley, de care aflase infiltrând societatea Fabienilor din New York, dar Serviciul Secret nu i-a dat crezare şi McKinley a fost asasinat, lăsând preşedinţia lui Theodore Roosevelt. Acesta a fost aliatul ADL-ului, care-şi zicea pe vremea aceea „comitetul publicitar al B'nai B'rith-ului". ADL a reuşit să-l elimine pe şeful poliţiei, Bingham, care devenise incomod pentru mafioţi. Cel care a botezat şi condus ADL-ul timp de 30 de ani a fost Sigmund Livingston, avocat renumit din Chicago, şeful lojei a 6-a a B'nai B'rith, şi avocatul companiei feroviare Chicago şi Alton. Proprietarul acestor companii era William Moore. Împreună cu J.P. Morgan, a fondat megacompaniile Nabiscosi United

States Steel; aceasta din urmă a deţinut monopolul oţelului. Membrii familiei Moore au fost ulterior directori la Bankers Trust Company şi la IBM. Aceste companii au finanţat masiv ADL-ul, realizând astfel unitatea dintre interesele plutocraţiei evreieşti şi-a celei anglofile masonice protestante. Un membru al familiei Moore, Paul, a fost ani de zile episcopul catedralei St. John The Divine din New York. Astăzi aceasta catedrală e un focar masonic al religiei Noii Ere.

În 1920 şeful indiscutabil al organizaţiilor criminale care domneau supreme în New York şi-şi întindeau tentaculele în restul ţării era Arnold Rothstein, fiul unui manufacturier bogat de îmbrăcăminte şi membru al „elitei aristocratice" din New York care-şi zice „our crowd – grupul nostru". Alţi membri ai aristocraţiei americane au venit, ca fraţii Lehman, din Sud, dedicându-şi eforturile traficului cu stupefiante. Rothstein conducea o reţea de bordeluri şi case de joc din locuinţa lui scumpă din Manhattan, unde recepţiile lui erau onorate de prezenţa celor mai bogaţi oameni din America: Julius Fleishmann (magnatul fainei şi drojdiei), Joseph Seagram (al whiskyului), Harry Sinclair (al petrolului), Percival H. Hill (al tutunului). Rothstein a contribuit prima sumă de $175.000 pentru armarea şi înzestrarea vaselor care aveau să facă contrabandă pe vremea prohibiţiei; contactele lui internaţionale în această afacere l-au inclus pe Winston Churchill, pe vremea aceea comisionar al alcoolului. În 1921, Rothstein a stabilit şi o reţea de trafic cu stupefiante din China prin Anglia în Statele Unite. Agentul lui Rothstein din Shanghai, Jacob Katzenberg, care colabora în acest scop cu Lordul Keswick de la Hong Kong and Shanghai Banking Corporation şi Jardine and Matheson Trading Company, a stabilit o rută pentru traficul cu stupefiante din orient prin Marsilia şi New York care-a fost până în anii 1960 principala sursă de heroină în Statele Unite. Cu prohibiţia a început să înflorească mafia criminalităţii organizate, şi tot de-atunci au început să fie investiţi banii obţinuţi astfel în afaceri „legale", în industria cinematografică şi muzicală de la Hollywood, în cazinourile din Nevada (care-au devenit legale exact când s-a ridicat prohibiţia), şi în distileriile de alcool legalede după prohibiţie. În 1929, loconetentul lui Meyer Lansky, Frank Erickson, a fondat Sterling Naţional Bank, prin care se „spălau" banii mafiei. Aceste bănci ofereau împrumuturi micilor manufacturieri de îmbrăcăminte, pentru care garanţia era atelierul. Mulţi evrei din New York care fabricau îmbrăcăminte au

făcut împrumuturi şi şi-au pierdut atelierele; astfel banca Sterling a preluat industria îmbrăcăminţii din New York.

Theodor H. Silbert a lucrat la acea bancă din 1934 până la moartea lui în 1992. Din 1944, a fost preşedintele, directorul, şi trezorierul băncii Sterling; dar el era în acelaşi timp membru în comitetul naţional al ADL-ului, trezorier şi principal colector de fonduri. ADL-ul şi-a deschis conturi la banca Sterling, investind şi în acţiunile băncii. Unică altă investiţie a ADL-ului a fost în acţiunile companiei American Bank and Trust din New York, printre ai cărei directori era Philip Klutznick, membru în comitetul naţional ADL şi preşedintele branşei internaţionale a B'nai B'rith. American Bank and Trust a dat faliment când financiarul David Graiver, membru al Mossad-ului, a fugit cu toţi banii şi chipurile a „murit" undeva în Mexic într-un accident de avion atât de suspect încât ani de zile după aşa-zisa lui „moarte" a rămas pe lista persoanelor urmărite pentru fraudă. În Ianuarie 1992, guvernul italian a dat în judecată banca Sterling pentru fraudă şi delapidare în conspiraţie cu Michele Sindona, care-a delapidat 27 milioane de la Banca Privată în 1973 – 1974. Aceasta delapidare a afectat şi banca Franklin Naţional din Long Island, New York care-a dat faliment în consecinţă. Sindona era o figură marcanta în Propagandă 2, o lojă masonică italiană cu legături cu mafia. Predecesoarea ei, Propaganda 1, fusese fondată de Giuseppe Mazzini, întemeietorul mafiei siciliene din secolul trecut, agentul Lordului Palmerston, mare maestru al masonilor de rit scoţian, membru marcant al primei internaţionale comuniste, şi colaborator al lui Albert Pike, capul începuturilor masoneriei americane.

Alt director al băncii Sterling, vice-preşedintele branşei ADL-ului din New York şi colaborator de-al lui Meyer Lansky în antreprizalui internaţional Airport Hotel Corporation a fost Maxwell Raab, care-a fost numit de Preşedintele Reagan ambasadorul Statelor Unite în Italia. Un alt administrator a fost Arnold Burns, atât la banca Sterling cât şi la ADL, a cărui poveste e interesantă. O lege specială votata de Congres la cererea Israelului permite americanilor care-şi investesc banii în Israel să nu plătească impozit pe aceşti bani (toţi ceilalţi oameni plătesc impozit pe tot ce investesc). Arnold Burns a stabilit o serie de conturi în insulele Bahamas (specializate în operaţii bancare) pentru aceste investiţii. Dar banii n-au ajuns în Israel; după ce Burns şi-a reţinut un onorariu gras, banii au ajuns înapoi la

proprietarii originali, care-i puteau acum folosi şi investi **de parcă ar fi plătit impozitul pe ei.** La investigaţiile unui juriu din New York, Burns a acceptat să-şi denunţe unii colaboratori şi drept răsplată a fost scos de sub urmărire; după câteva luni a fost numit subprocuror general al Statelor Unite de către Preşedintele Reagan, la recomandarea lui John J. McCloy, membru marcant al sectei „israelismului britanic – British Israelites" (organizaţie care pretinde că anglo-saxonii sunt de fapt tribul israelit al lui Benjamin), fost şef al CIA-ului şi fost preşedinte la banca Chase Manhattan.

Alt preşedinte de onoare al ADL-ului este Leonard Abess din Miami, Florida, preşedinte la City Naţional Bank of Miami, banca renumită pentru spălarea banilor proveniţi din traficul cu stupefiante. Aghiotantul său Alberto Duque a fost dovedit a fi implicat în spălarea acestor bani. Alt aghiotant de-al lui a fost Donald Beasley, care-a venit de la banca Nugen Hand, o bancă care spăla banii acestor traficanţi în Australia. Unul din fondatorii ei, Frank Nugen, a fost găsit mort în automobilul său (poliţia a declarat că s-a sinucis); celălalt fondator, Michael Hand, fost ofiţer CIA, a dispărut fără urmă cu toţi banii băncii, $26 milioane. Banca Nugen Hand fusese fondată la sfârşitul războiului din Vietnam tocmai pentru canalizarea profitului provenit din traficul cu stupefiante obţinute în Asia.

În 1963, unul din colectorii de fonduri pentru ADL a fost Dore Shary, producător de frunte al studiourilor Metro Goldwyn Meyer dinhollywood şi prietenul lui Abner Zwillman, aghiotantul lui Meyer Lansky şi unul dintre primii mafioţi care au intrat în industria cinematografică. În 1930, Zwillman controla sindicatul artiştilor de cinema, dar ulterior, căzând sub investigaţii din cauza neplăţii impozitelor, părtaşilor lui le-a fost teamă c'ar putea să-i denunţe; la 27 Februarie 1959 a fost găsit spânzurat de o ţeavă în subsolul palatului lui din New Jersey. La înmormântarea lui, Shary a spus în oraţiunea funerară că „nimeni n-a progresat aşa de bine şi aşa de mult în direcţia „de la zdrenţe la fraudă la bogăţie şi la respectabilitate".

Kenneth Bialkin, avocat al firmelor de pe Wall Street, membru vechi al Comitetului Naţional Executiv al ADL, şi preşedinte al Comitetului Naţional al ADL între 1982 şi 1986, a fost cel care i-a conferit gangsterului Moe Delitz prestigiosul premiu al *Tortei Libertăţii* al ADL. Tot sub oblăduirea lui, Michael Milken, cel care-a furat

aproximativ $500 de miliarde de la micii proprietari vanzându-le acţiuni „gunoi – junk bonds", a donat a parte din milioanele furate ADL-ului. Cu aceşti bani s-a finanţat programul de propagandă *A World of Difference – O Lume Diferită*, prezentat publicului ca un program „cultural". Cu ajutorul lui Bialkin, Edmund Safra, care spăla banii traficanţilor de stupefiante, şi-a separat imperiul bancar de compania American Express; în schimbul acestui serviciu, Safra a donat ADL-ului şi milion. Dar cea mai mare realizare a acestui avocat de mare prestigiu este rolul pe care-l joacă în degradarea americanilor cu ajutorul stupefiantelor. Fără el, cartelul drogurilor Medellin nu şi-ar fi putut stabili reţeaua de distribuţie în Statele Unite. Bialkin a facilitat colaborarea între financiarul Robert Vesco şi Carlos Rivas, şeful distribuţiei drogurilor al cartelului Medellin. Rezultatul a fost reorganizarea rutei de import a cocainei prin insulele Caraibe în Statele Unite şi inundarea Americii de Nord cu cocaină şi marijuana în anii 1980. Bialkin a reuşit să facă aceasta ajutându-l pe Robert Vesco să preia compania investors Overseas Service – Serviciul de investiţii în Străinătate, o companie de investiţii elveţiană fondată de Bernie Comfeld cu bani primiţi de la branşa elveţiană-franceză a familiei Rothschild. Această firmă de investiţii în Străinătate n-a fost decât un paravan pentru mafia lui Meyer Lansky, ai cărui agenţi treceau toate graniţele cu geamantane pline cu bani – parte investiţii legale ale micilor proprietari, parte bani aparţinând reţelei lui Lansky proveniţi din prostituţie, cazinouri, trafic cu stupefiante şi şantaj. Deşi metoda lor era primitivă, comparativ cu transferul electronic de fonduri care-i slujeşte pe criminalii organizaţi astăzi, a reuşit să strângă enorme sume în conturi secrete elveţiene, la bănci că Banca de Credit internaţional (BCI) din Geneva, Elveţia, sau Banca de Comerţ Mondial din Nassau (Bahamas). Proprietarul BCI era Tibor Rosenbaum, ofiţer în Mossad-ul israelian, şi şef peste birouri era Sylvain Ferdman, unul din subordonaţii lui Meyer Lansky; iar director al comerţului mondial al băncii era Alvin Malnik, contabilul lui Lansky. Apoi, când Lansky s-a hotărât să mute centrul operaţiilor din Elveţia în Marea Caraibelor, mai aproape de ruta stupefiantelor importate în Statele Unite, ADL şi respectatul avocat al Wall Street-ului, Bialkin, au perfectat mutarea. Aparatul ADL din Minnesota, cunoscută şi că „mafia din Minnesota" sub conducerea lui Isadore Blumenfeld, a cumpărat mari cantităţi de acţiuni ale Serviciului de investiţii în Străinătate prin intermediul unui

profesor local de ebraică numit Meshulam Riklis; în momentul în care a avut destule pentru ca să controleze compania, le-a revândut lui Vesco, reprezentat de nimeni altul decât tot de avocatul Kenneth Bialkin. Vesco a devenit directorul Serviciului de investiţii în Străinătate, înlocuindu-l pe Bernie Comfeld, şi în următorii ani $270 milioane au dispărut din conturile Serviciului de investiţii în Străinătate din Elveţia. Oficialităţile „n-au reuşit" să afle niciodată unde s-au dus banii; „eforturile" FBI-ului (Serviciul Federal de investigaţii) şi ale IRS-ului (Serviciul de Venituri interne, adică impozite) „n-au dat roade". Gangsterii din Minneapolis ai lui Meyer Lansky s-au mutat apoi în Miami, Florida, unde astăzi cumpăra case şi proprietăţi.

În 1980, unii din acţionarii independenţi care şi-au pierdut toată averea prin Serviciul de investiţii în Străinătate au venit în faţa tribunalului cerând dreptate şi identificându-l pe respectatul avocatbialkin şi Banca din New York – The Bank of New York ca părtaşi la jefuirea lor, şi-au reuşit să recupereze parte din bani. Documentele acestui caz, care umplu 20 de lădiţe în subsolul curţii federale din New Jersey, îl dezvăluie pe respectatul avocat de pe Wall Street Kenneth Bialkin că principalul bandit. Cu parte din banii furaţi de la micii acţionari independenţi, Vesco cumpărase o proprietate în Bahamas împreună cu Carlos Rivas, mic hoţ de automobile Columbian şi contrabandist de marijuana proaspăt ieşit din închisoare la Miami, care a fondat apoi cu parte din bani un partid „neo-nazist" şi „admirator al lui Adolf Hitler" în Columbia. Astfel, **ADL finanţează fondarea acestui partid „antisemit" şi „hitlerist".** Proprietatea lui Vesco şi Rivas din Bahamas a fost centrul organizatoric şi baza de tranzit pentru traficul cu stupefiante din Columbia în Statele Unite, şi s-a bucurat de protecţia serviciilor guvernamentale de informaţii. Ani de zile Vesco a făcut naveta în insulele Bahamas şi în Nicaragua şi Costă Râca, cumpărând politicieni şi ziarişti; în mod ciudat, FBI nu „reuşea" niciodată să-l surprindă.*22*

În 1989, lumea a fost cutremurată de oroare când la Matamoros, în Mexic, au fost dezgropate zeci şi zeci de cadavre mutilate de tineri torturaţi şi sacrificaţi în ritualurile satanice ale unei „biserici" a Noii Ere. Printre victime era Mark Kilroy, student din Texas, şi statul Texas a propus o lege care să pedepsească tortura şi uciderea oamenilor în ritualuri satanice; ADL-ul însă, care propune în fiecare stat din Statele Unite legi care să pedepsească „crimă de a gândi gânduri antisemitice",

a lansat o campanie gigantică împotriva acestei legi, declarând-o „antisemitică!" Nu toţi evreii din Texas s-au aliniat la campania ADL-ului – căci nu toţi evreii sunt criminali şi satanici; foarte mulţi evrei şi unii rabini s-au distanţat de această campanie. Dar ADL-ul este strâns legat de satanism.

Campania anticreştină şi satanică a ADL-ului este continuarea campaniei masonice seculare împotriva civilizaţiei creştine. Aceasta campanie de paganizare s-a dus timp de secole sub diverse nume, că „umanism", sau „umanism secular". Cel mai recent nume pe care-l poarta campania de degradare şi dezumanizare este Noua Eră. Catedrala Sf. Ioan Divinul din New York este cartierul general al episcopului Paul Moore şi al canonicului Edward West, prieteni şi suporteri ai ADL; acesta catedrală, frecventată de fostul preşedinte George Bush (care-şi zice „creştin"), este şi cartierul general al religiilor subterane luciferice, sub un paravan anglican.

Din 1948 încoace, ADL şi-a dedicat o treime din cheltuielile legale pentru activităţi anticreştine directe, intentând procese şi susţinând acţiuni juridice cu următorul rezultat: 1) s-a interzis rugăciunea creştină în şcoli; 2) s-a interzis acordarea de timp pentru învăţătura creştină a copiilor;

3) s-a interzis să se cânte colinzi şi imnuri religioase de către şcolari; 4) s-a interzis respectarea în şcoli a sărbătorilor religioase, atât creştine cât şi iudaice; 5) s-a interzis Biblia în şcolile americane de stat. Toate acestea sub pretextul „neutralităţii religioase". Toate şcolile interzic orice ar putea aminti de creştinism în desenele, decoraţiile interioare, hainele, jocurile şi cântecele copiilor. Curţile cu juri şi birourile guvernamentale sunt obligate să şteargă şi să distrugă orice ar putea aminti de creştinism; strict interzise sunt rugăciunile şi jurămintele care amintesc de Dumnezeu. ADL-ul cheltuieşte sume imense nu numai ca să distrugă creştinismul ci şi ca să-l înlocuiască cu religii satanice, cu păgânism, magie, şi cu toată aparatura diabolică a Noii Ere. Când părinţii se ridică împotriva satanismului şi vrăjitoriei cu care sunt corupţi copiii în şcolile publice, avocaţii ADL-ului apar în faţa judecătorului cu primul amendament în gură, apărând „libertatea de expresie" a vrăjitorilor şi a culturilor care introduc peyote, un halucinogen derivat din cactuşi, în şcolile publice americane. În această operă ADL-ul a fost ajutat de Curtea Supremă a Statelor Unite. La 10

Februarie 1947, Judecătorul în Curtea Supremă Hugo Black (membru în Ku-Klux-Klan şi mare maestru mason de gradul 33) a decis că religia trebuie eliminată din şcoli. Între 1949 şi 1956, Curtea Supremă, ornata bogat cu masoni în special din Ritul Scoţian de Sud, s-a concentrat asupra eliminării creştinismului din viaţa americanilor. Între 1939 şi 1971, jurisdicţia masonică de Rit Scoţiandin Sud se numea „jurisdicţia Noii Ere"; publicaţia Consiliului Suprem al Jurisdicţiei de Sud a ordinului Masonic de Rit Scoţian din Statele Unite se intitulează *The New AGE – Noua Eră.*

În 1925, alegerile nu erau încă falsificate în aşa măsură că azi, căci nu erau computerizate. Candidând la Senatul Statelor Unite, Hugo Black a fost obligat să-şi „dea demisia" din Ku-Klux-Klan, şi şi-a încheiat scrisoarea de demisie cu cuvintele „al vostru, legat de voi indisolubil". Senatorul Black a continuat să participe în secret la adunările Ku-Klux-Klan-ului, rămânând membru pe viaţă şi adept al „imperiului invizibil". În public, Hugo Black nega că ar fi membru, şi „oponenţii liberali" s-au grăbit să-l creadă. Apoi, Franklin Delano Roosevelt l-a numit pe Hugo Black în Curtea Supremă, unde judecătorii sunt numiţi pe viaţă, şi unde Hugo Black s-a dedicat eliminării creştinismului din şcoli sub pretextul „separării dintre stat şi biserica". Sute de hotărâri judecătoreşti care interzic creştinismul şi impun maniheismul satanic al Noii Ere s-au revărsat de pe băncile Curţii Supreme a Statelor Unite şi-a celorlalte curţi de judecată. Lupta ADL-ului se duce printr-un potop de procese intentate şcolilor care permit morală creştină, pentru îndoctrinarea copiilor cu principiile unei „religii mondiale – One World Religion". Dictonul „ce ţie nu-ţi place, altuia nu face" care rezumă pentru copii învăţătura lui Hristos (să-l iubeşti pe Dumnezeu şi să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi) a fost înlocuit cu dictonul psihologiei noi şi al religiei Noii Ere: „nu există bine şi rău; fă ce-ţi face plăcere; dacă-ţi da satisfacţie înseamnă că e bine". Organizaţii că Americans United for the Separation of Church and State – Americanii Uniţi pentru Separarea Bisericii şi Statului colaborează strâns cu ADL în această acţiune.

În lupta pentru distrugerea civilizaţiei creştine, ADL loveşte şi în religia iudaică. Astfel, avocaţii ADL-ului intentează procese bogat finanţate pentru eliminarea celor 10 porunci ale Vechiului Testament din şcoli şi interzicerea de a se pomeni în şcolile publice oricare din aceste 10 precepte: să nu furi, să nu ucizi, să nu juri strâmb… Astfel,

când Statul Kentucky afişase în şcoli cele 10 porunci ale Vechiului Testament, ADL a intentat proces arătând că aceste afişe lezează şi molestează – minoritatea evreiască! în Noiembrie 1980 Curtea Supremă a dat satisfacţie ADL-ului şi a decis că e „interzis de constituţie" să se afişeze cele 10 porunci.

Colinzile şi muzica clasică au fost scoase din şcolile publice, pentru a face loc rock-ului şi muzicii satanice. În 1960 s-a inventat un festival „pentru că afro-americanii să-şi poată celebra tradiţia", numit Kwanzaa cu un cuvânt swahili care înseamnă „primul fruct". Festivalul durează 6 zile, iar ultima noapte cade în ajun de anul nou. Astfel, Kwanzaa coincide cu Crăciunul; pomenirea sau serbarea naşterii Domnului e interzisă în şcoli, dar Kwanzaa e promovată. În 1978, în şcolile din Sioux Falls, o ordonanţă permitea elevilor să celebreze Crăciunul cu piese şi colinzi tradiţionale, în virtutea legii care prevede tuturor opiniilor acces egal la public. Acest lucru a alarmat şi mobilizat ADL-ul. Un nou motiv de alarmă s-a ivit când un tribunal a decis că elevii din West Side au dreptul la acces egal cu al vrăjitorilor şi sataniştilor la clădirile şcolilor pentru discuţii creştine.

ADL a apărut în faţa curţii cu decizia judecătorului Curţii Supreme Hugo Black în proţap, vociferând că separarea dintre stat şi biserica interzice creştinilor accesul la clădirile publice; şi cele mai furibunde exclamaţii ale ADL-ului au fost împotriva argumentului că creştinii au dreptul să se bucure de aceeaşi libertate de expresie ca şi necreştinii.

Dispoziţiile date tuturor celor care lucrează în învăţământul public în Statele Unite sunt să înlocuiască Crăciunul, care este aniversarea Naşterii Domnului, cu „sezonul darurilor", punându-se accentul pe Moş Crăciun care aduce daruri, pe pomul de Crăciun care e un obicei păgân dinaintea creştinismului, şi în general pe aspectul material şi bănesc al Crăciunului. În 1991, un orăşel din Illinois a permis să fie afişate de Crăciun într-o piaţă publică imagini cu naşterea Mântuitorului; ADL a apărut în faţa tribunalului, cerând să se interzică astfel de afişe în locuri publice. Dar în mod democratic, Congresul Evreiesc American a dat în judecată şi organizaţia evreiască Lubovitch, care afişa o menora (sfeşnic cu 7 braţe) în piaţa publică din Beverlyhills, California, celebrând chanukkah evreiască; şi atunci ADL a împăcat lucrurile printr-un compromis prin care menora a fost

afişată alături de un pom de crăciun păgân – **dar celebrarea naşterii lui Hristos a rămas interzisă în locurile publice în Statele Unite.**

La 29 Iunie 1992, Curtea Supremă a întărit decizia prin care **li se interzice învăţătorilor şi profesorilor să citească Biblia creştină CHIAR NI în G Un învăţător numit Kenneth Roberts din Denver a fost văzut citind Biblia în gând în timp ce elevii lui făceau o temă de clasă, şi curtea a decis că Kenneth Roberts... viola constituţia! Căci citind Biblia, o scosese din sertar şi copiii ar fi putut-o vedea! Drept rezultat, directoarea şcolii l-a admonestat pe Kenneth Roberts şi a aruncat la gunoi unicele două cărţi pe care Kenneth Roberts le avea între cele 240 de volume din biblioteca clasei, Biblia în Imagini, şi Viaţa lui Iisus; dar a păstrat în biblioteca cărţi despre religiile indiene şi mitologia greacă. ADL-ul a fost prezent la acest proces arătând că prezenţa celor două cărţi creştine viola separarea dintre stat şi biserica, dar prezenţa cărţilor despre religiile păgâne, nu.**

În 1988, când Banca de Credit din Omaha, Nebraska, jefuită de Larry King, a dat faliment (vezi capitolul III), a început să se audă despre asasinatele şi orgiile satanice, pedofile şi homosexuale organizate de acest politician negru suporter al Partidului Republican, şi despre legăturile lui King cu Craig Spence, influent politician din Washington, FBI s-a ocupat exclusiv de înăbuşirea scandalului; în cele din urmă, Larry King a fost ascuns de ochii publicului într-o închisoare federală, fiind acuzat de „fraudă", şi investigaţiile asasinatelor şi torturilor satanice au încetat. Proeminent în aceste orgii era numele lui Alan Baer, multimilionar din Omaha şi suporter al ADL-ului. Alan Baer şi soţia lui apar în faţa publicului că mari binefăcători. În afară de banii pe care-i donează ADL-ului, aveau un cămin de fete pe care le foloseau în pedofilia şi satanismul practicat în cercul lui Larry King, şi donau bani şi unui grup care se ocupă de cei bolnavi de SIDA din San Francisco, şi organizaţiei Bolnavilor de SIDA – People with AIDS. inDecembrie 1991, Alan Baer a finanţat un afiş „antinazist" înserat de ADL în toate marile ziare prin care ADL cere bani de la public ca să lupte împotriva „antisemitismului".*23*

În Decembrie 1985, William Webster, directorul FBI, vorbind la o conferinţă de presă, a admis că în ultimul an avusese

loc o proliferare îngrijorătoare a crimelor profesionale ale mafiei evreieşti. Anul 1985 a fost anul în care Liga pentru Apărare Evreiască, the Jewish Defense League, sau JDL, a folosit bombe care au ucis doi oameni, au rănit grav alţi 12, şi-au distrus averi de milioane. Neful ramurii din California a Comitetului Arab-American împotriva Discriminării, Alex Odeh, a fost ucis de una din aceste bombe. Tot aşa a murit de o bombă pusă la locuinţa sa din New Jersey şi Tscherim Soobzokov, victimă a Oficiului pentru investigaţii Speciale, Office of Special investigations (OSI). Acest oficiu alege oameni nevinovaţi pe care-i declară nazişti (un caz tipic este John Demjanjuk), îi târăşte prin judecaţi şi închisori pe baza unor falsuri şi mărturii mincinoase, şi-i defaimează public pentru a „păstra vie amintirea holocaustului în conştiinţa omenirii". Un ofiţer de poliţie din Boston a fost lăsat schilod pe viaţă de o bombă a JDL-ului pe care încerca s-o demonteze la sediul Comitetului Arab-American. JDL este sub ordinele ADL-ului.

Fiecare din asasinatele prin bombe puse de JDL a fost însoţit de demonstraţii publice extrem de zgomotoase şi articole în presă ale ADL-ului şi ale grupului Splinter al JDL-ului condus de Mordechai Levy. Neful FBI-ului, William Webster, s-a prefăcut că nu ştie cine constituie aceasta mafie evreiască a crimei, deşi atât el cât şi FBI au lista completă a membrilor acestei mafii; la câteva minute după ce-au sosit la faţa locului unde-a fost asasinat şeful Comitetului Arab-American, agenţii FBI au ştiut precis cine-au fost cei trei asasini: Andy Green, Keith Fuchs, şi Bob Manning, trei membri ai JDL-ului născuţi în Statele Unite, imigraţi în Israel, şi antrenaţi la un kibbutz (cooperativă agricolă de producţie) din teritoriul palestinian ocupat de Israel. Acest colhoz israelian este o bază de antrenament al teroriştilor folosită de JDL şi afiliatul lui din Israel, partidul Kach. Teroriştiiantrenati acolo au comis cel puţin 25 de atacuri cu bombe în Statele Unite, muşamalizate de oficialităţi şi trecute sub tăcere de către presa. Cel mai cunoscut este atacul cu bombe împotriva Centrului Mondial al Comerţului (World Trade Center) din New York; opera JDL-ului, acest atac terorist a fost atribuit arabilor. Cei trei „apărători evrei" sunt criminali cunoscuţi. Fuchs fusese închis în Israel în 1983 pentru c'a împuşcat, rănit şi ucis cu o puşcă fabricată în Uniunea

Sovietică nişte arabi care călătoreau cu autobusul pe malul de vest ocupat pe nedrept de Israel. Manning fusese închis în Statele Unite pentru c'a pus o bombă în casa unui arab din Statele Unite. Când aceşti trei asasini cunoscuţi au sosit la San Francisco ca să-l ucidă pe şeful Comitetului Arab-American, FBI a ştiut c'au sosit, şi-a ştiut de ce-au sosit – dar nu i-a împiedicat. Căci FBI colaborează cu ADL doar ca să distrugă adevăraţii patrioţi. ADL a colaborat, de altfel, şi cu KGB-ul sovietic, şi cu poliţia secretă Stasi din Germania de Est pe vremea celor două Germanii, ca să muşamalizeze asasinarea prim-ministrului suedez Olof Palme.

ADL finanţează şi conduce deopotrivă operaţii care aparent se exclud reciproc: pe de-o parte JDL-ul, organizaţie teroristă evreiască, şi pe de altă Ku-Klux-Klanul, organizaţie, chipurile, antisemita şi extremista a albilor. Pe această din urmă o finanţează pentru a ţine evreii strâns uniţi în ghetoul spiritual al sionismului, îngrozindu-i cu spectrul „duşmanului comun", care constă din toţi ceilalţi oameni ai globului. ADL cheltuieşte sume enorme plătind indivizi care să pozeze în „extremişti arieni", „suprematisti albi", şi „antisemiţi". Robert Friedman, biograful rabinului Meir Kahane, fondatorul JDL-ului, scrie că de la începuturile sale JDL-ul a fost controlat de un comitet secret de 3 persoane: Yizhak Shamir, viitor prim-ministru al Israelului, parlamentarul israelian G. Cohen, şi Bernard Deutsch, care-a organizat campania teroristă împotriva diplomaţilor sovietici pentru ca să li se permită evreilor sovietici emigrarea, interzisă tuturor celorlalţi cetăţeni sovietici. Fondurile JDL-ului au fost suplimentate şi de trafic cu stupefiante pe cont propriu şi de asasinate la cerere contra cost. Tot asacum la începutul secolului B'nai B'rith dirijase alte grupuri de evrei americani ca să facă contrabandă cu arme în Rusia pentru revoluţia bolşevică, astăzi ADL dirijează grupuri de evrei să furnizeze arme teroriştilor din JDL, convingându-i că astfel sunt evrei patrioţi. Ni în acest răstimp, ADL apare în public condamnând cu gura mare terorismul JDL-ului – pe care-l finanţează şi înarmează.

Mordechai Levy, şeful grupului de asasini JDL numit Splinter, menţine contacte directe şi frecvente cu Irwin Suall, şeful unei divizii de „cercetare" a ADL-ului. Două săptămâni înainte de actele teroriste pe care le-a coordonat la Washington

în 1985, Mordechai Levy a vorbit public la invitaţia Federaţiei Organizaţiilor Evreieşti din Washington, un grup condus de ADL ŞI B'nai B'rith care cuprinde mai multe organizaţii evreieşti, şi-a prezentat o listă a „duşmanilor evreilor". Cei asasinaţi ulterior erau pe lista lui Mordechai Levy. La 16 Februarie 1979, Mordechai Levy, sub pseudonimul James Guttman, a cerut în numele Partidului Nazist American să i se elibereze un permis pentru a ţine o adunare publică. Subliniem: evreul Mordechai Levy, membru în JDL (the Jewish Defense League – Liga pentru Apărarea Evreilor) a organizat raliul Ku-Klux-Klanului şi al Partidului Nazist American, care n-ar exista dacă nu l-ar organiza Mordechai Levy. Tot aşa cum Ku-Klux-Klan-ul n-ar exista dacă nu l-ar finanţa şi organiza B'nai B'rith. Tot aşa cum ADL organizează mâzgălirea mormintelor evreieşti şi-a sinagogilor cu svastici. Raliul albilor organizat de Mordechai Levy sub numele de James Guttman urmărea să le arate negrilor şi evreilor că albilor nu le este frică – aşa declară literatura tipărită pentru raliu, împodobită cu svastici, uniforme naziste, insigne ale Ku-Klux Klanului, care conţine textul: „Hitler a avut dreptate: să-i gazam pe evreii comunişti". Neştiind că Mordechai Levy conduce Ku-Klux-Klanul din birourile JDL-ului din Philadelphia, unii albi naivi s-au lăsat amăgiţi şi i-au făcut jocul. James Rosenberg, alias Jimmy Mitchell, alias Jimmy Anderson, salariat al ADL-ului, a infiltrat Ku-Klux-Klan-ul din Trenton, New Jersey, căutând să-i convingă pe membrii de-acolo să pună o bombă Asociaţiei Naţionale pentru Propasirea Negrilor. În timp ce organiza raliuri naziste sub numele de James Guttman, sub numele lui adevărat Mordechai Levy mobiliza comunitatea evreiască şi toate grupurile radicale din Philadelphia ca să iasă la o confruntare cu raliul nazist organizat tot de el, în speranţa că va rezulta în vărsare de sânge. Ca de atâtea ori în istorie, că în cele două războaie mondiale, ocultă care lucrează prin ADL ŞI JDL a organizat ambele părţi ale unei confruntări pe care-o dorea sângeroasă. Din fericire, un ziar din Philadelphia a publicat propoziţia: „Năzi rally rouser really Jewish – Organizatorul raliului nazist e de fapt evreu", şi raliul n-a mai avut loc. ADL i-a dat lui Mordechai Levy instrucţiuni să păstreze anonimatul un răstimp.

În 1964, când „libertăţile cetăţeneşti” erau lozinca la ordinea zilei, Andrew Goodman, Robert Cheney, şi Mitchell Schwerner au fost executaţi de asasini de profesie, chipurile „confederaţi” care nu se împăcaseră niciodată cu victoria nordului în războiul de secesiune. În noaptea de 30 Iunie 1968, în Meridian, Mississippi, în faţa casei lui Meyer Davidson, ofiţer al ADL-ului, a avut loc un schimb de focuri în urma cărora a murit o învăţătoare, Kathy Ainsworth, şi-a fost grav rănit Thomas A. Terrants III, loviţi de 70 de gloanţe de la 22 de poliţişti şi agenţi FBI. Terrants a supravieţuit în mod miraculos şi-a dezvăluit că atât el cât şi Kathy Ainsworth au fost incitaţi de agentul provocator al ADL-ului care infiltrase Ku-Klux-Klanul să meargă să pună o bombă la casa lui Davidson, unde-i aştepta capcană – pusă tot de ADL. Agentul provocator care-i incitase pe Kathy Ainsworth şi Thomas Terrants era Alton Wayne Roberts, unul din asasinii care-i uciseseră pe cei trei, Goodman, Cheney şi Schwerner, în 1964. Roberts, acuzat împreună cu alţi 6 membri ai Cavalerilor Albi ai Ku-Klux-Klanului, a făcut un târg cu directorul regional al ADL-ului Adolph Botnick din New Orleans, prieten al lui Guy Bannister, agentul FBI care participase în complotul în care-a fost asasinat preşedintele John F. Kennedy. Botnick susţinut de agentul FBI din Meridian, Frank Watts, şi un poliţist local, i-au plătit lui Alton Wayne Roberts şi fratelui acestuia $69.000 ca să devină agenţi provocatori ai ADL-ului mintenorul Ku-Klux-Klan-ului. Din aceşti bani, $25.000 au fost plătiţi câteva zile înainte de capcană pusă lui Kathy Ainsworth şi Thomas Terrants. Timp de 9 luni cei doi fraţi Roberts plătiţi de ADL conduseseră Cavalerii Albi ai Ku-Klux-Klan-ului într-o serie de atacuri cu bombe, în 10 acţiuni teroriste, dintre care 3 îndreptate împotriva sinagogilor şi conducătorilor evrei din Mississippi. Subliniem: ADL, Liga Evreiască pentru Antidefăimare, a finanţat şi organizat aceste trei atacuri împotriva sinagogilor şi conducătorilor evrei din Mississippi. Dar desigur, guvernul şi mass-media (deşi ştiau adevărul) i-au acuzat pe unii oameni nevinovaţi de aceste „atacuri antisemite”, şi evreii continuă să le creadă. După ce au ieşit la iveală cele de mai sus, s-a făcut „dreptate”: fraţii Roberts au fost admonestaţi părinteşte de către judecător şi au fost – protejaţi de către FBI ca să nu fie periclitaţi

fiind „martori preţioşi". Pentru asasinarea lui Goodman, Cheney şi Schwerner, cele trei victime din 1964, Alton Wayne Roberts a fost condamnat la trei ani închisoare, de unde a ieşit curând şi este din nou activ în slujba ADL-ului. Victimele care au supravieţuit masacrului din Waco, Texas, după ce au fost găsiţi nevinovaţi de toate acuzele de către juriu, au fost condamnaţi la 40 de ani închisoare.

Toţi evreii s-au aliniat la chemarea ADL-ului, îngroziţi de „atacul antisemiţilor" împotriva lui Meyer Davidson, au făcut mari donaţii ADL-ului şi i-au cerut să-i protejeze de „antisemiţii de creştini". Fraţii Roberts s-au înfruptat şi ei din parte din aceşti bani; şi FBI-ul şi-a strâns legăturile cu ADL-ul.

În 1993, guvernul american a masacrat 86 de bărbaţi, femei şi copii în Waco, Texas, dupatortura îndelungată, gazându-i, dându-le foc şi îngropându-i sub dărâmături în final. Făceau parte dintr-o comunitate ce studia Biblia sub David Koresh, care avea o interpretare a lui personală. Această comunitate fiinţase timp de 35 de ani în Waco fără să supere pe nimeni şi fără să fie supăraţi de nimeni; trăiau din muncă cinstită depusă în diverse meserii în orăşelul Waco.

Înainte de a se lansa în interpretarea Bibliei, atât David Koresh cât şi tatăl lui fuseseră educaţi în Israel în tradiţia talmudului, şi în comună aceasta, David Koresh era înconjurat de agenţi ai Mossadului, şi salariaţi ai ADL-ului şi JDL-ului. Prima afirmaţie că membrii comunei lui Koresh „se vor sinucide în masă" a venit de la membri de vază ai ADL-ului din Australia. „Koresh" este transcripţia ebraică a numelui Cyrus, cel care i-a eliberat pe evrei din captivitatea babiloniană; iar David e numele regelui „neamului ales", din a cărui seminţie va veni „regele Noii Ordini Mondiale", conform propagandei Noi Ere. Comună lui David Koresh, numită Mount Carmel, arbora steagul Israelului. Ni Koresh, hipnotizat şi manipulat de agenţii de care era înconjurat, credea c'a înţeles sensul imaginilor din Apocalips. Cadavrul lui a fost descoperit cu două gloanţe în cap, ambele mortale; autorităţile au declarat că David Koresh s-a sinucis întâi cu un glonte, şi apoi, mort fiind, şi-a mai tras un glonte în cap.

În Noiembrie 1985 a fost arestat Jonathan Pollard, spion

israelian. A urmat o mobilizare generală a ADL-ului, al cărui cartier general, ca şi al lojei B'nai B'rith, se afla în aceeaşi clădire cu sediul Comisiei Trilaterale. Cel care l-a recrutat pe Jonathan Pollard şi conducea reţeaua de spionaj era Colonelul Sella, care poza ca student la Universitatea din New York. Soţia lui Sella, Ruth, era avocată a ADL-ului când aceşti doi israelieni locuiau la New York. ADL-ul avea legături cu administraţia Reagan, la Casa Albă. Din Israel, Bialkin i-a telefonat lui Leonard Garment, avocatul personal al Procurorului General Edwin Meese, care l-a reprezentat pe Sella – deşi era avocatul personal al părţii adverse!

Mira Lansky-Bolând, fosta colega de clasa cu Pollard pe când studia securitatea statului la şcoala de diplomaţie de la Universitatea Tufts din Cambridge, Massachusetts, a fost plasată ca şi el imediat după absolvire într-un post unde avea acces la documente secrete. Mira Lansky Bolând a lucrat la CIA de unde a fost transferată la Pentagon, la Ministerul Armatei americane. În 1982, a părăsit acest post şi-a devenit salariata ADL-ului – aducând cu ea toată reţeaua clădită la CIA şi Pentagon. Sarcina ei imediată a fost distrugerea lui Lyndon Larouche şi-a asociaţilor lui, pentru că dezvăluiau conspiraţia masonică împotriva cetatenilor americani. Lyndon Larouche a fost închis pe bază de dovezi false şi mărturii mincinoase, că toţi prizonierii politici din Statele Unite.

După arestarea lui Pollard, Andrew Marshall, membru important al cercului de spionaj antiamerican, a continuat să prospere şi este până în clipa de faţă în postul lui important de la Pentagon. Ni până în clipa de faţă, „nu s-a putut afla" cine a fost misterioasă persoană care i-a dat lui Pollard codul documentelor secrete. Atât Pollard cât şi Mira Lansky-Bolând au fost plasaţi în înaltele lor posturi guvernamentale prin eforturile profesorului de la Universitatea Tufts, Urî Ra'anan, educat la Oxford, trimis în misiune la New York şi Washington în anii 1950 – 60, ofiţer al Mossad-ului (poliţia secretă israeliană) şi în acelaşi timp al serviciului de spionaj britanic. Că ataşat de presă pe lângă Ambasada Israelului din Washington în anii 1960, Ra'anan a organizat o reţea de spionaj israelian formată din afacerişti americani care călătoreau des în Uniunea Sovietică şi ţările

satelite, cu cartierul general în sediul ramurii internaţionale a lojei B'nai B'rith. Contactul lui Ra'anan la B'nai B'rith era Philip Klutznick, preşedinte de onoare al ADL-ului care-a fost apoi Secretar pentru Comerţ al Statelor Unite sub Preşedintele Jimmy Carter.

Arestarea lui Pollard a fost contracarată de ADL printr-un baraj de propagandă şi publicitate, îndoctrinând publicul că Pollard este un cetăţean loial al Statelor Unite care în mod natural are o mai mare loialitate faţă de statul Israel, aşa cum se cuvine. Termenul inventat de către ADL pentru această ocazie este „spionaj prietenesc, care nu face rău". În schimbul secretelor apărării americane pe care Pollard le vindea Uniunii Sovietice prin intermediul KGB-ului, evreii sovietici au primit paşapoarte de emigrare. Aceasta n-a fost singură acţiune de spionaj anti-american organizată şi patronata de ADL.

Un alt membru marcant al ADL-ului şi prieten al Moscovei a fost Edgar Bronfman, baronul whisky-ului. Membrii clanului Bronfman transformaseră operaţia de contrabandă a acestuia în distileriile Seagram, cu ajutorul Departamentului Trezoreriei Statelor Unite, care „le-a iertat" zeci de ani de criminalitate în schimbul „platii impozitelorretroactive" în valoare de câteva milioane. În anii 1950, imaginea familiei Bronfman a fost aşa de bine curăţată încât Edgar s-a putut însura cu fiica bancherului Loeb, din „grupul nostru" de pe Wall Street, şi sora lui s-a putut mărita cu Jean Lambert, din ramura belgiană a familiei Rothschild. Lambert era „legătura cu Europa" în afacerile firmei Drexel Burnham Lambert. În 1972 însă, Mitchell Bronfman a fost dovedit a fi părtaş la crimele unuia dintre cei mai mari gangsteri din Montrlal, Willie Obront, cu care trafica stupefiante; ambii erau proprietarii clubului de noapte The Pagoda North unde veneau şi figuri minore ale lumii interlope că Vito Genovese. Edgar Brofman a pus mâna pe conducerea Congresului Mondial Evreiesc, transformându-l în ramura internaţională a ADL-ului, şi-a stabilit legături cu poliţia secretă teroristă a regimului comunist din Germania de Est; drept urmare, Bronfman a obţinut monopolul vânzării whisky-ului în Germania de Est. În 1988, Edgar Bronfman a fost oaspetele de onoare al lui Honecker şi-al Comitetului Central al Partidului Comunist German la Berlin,

unde a promis că va media vizita lui Honecker la Preşedintele Reagan. Cu un an mai târziu, Bronfman a promis că va mobiliza forţele ADL-ului împotriva dărâmării zidului din Berlin, şi că va bloca reunificarea Germaniei, care ar însemna „distrugerea socialismului", şi-a fost decorat cu medalia de aur est-germana a Prieteniei între Popoare. Fratele lui, Charles Bronfman, era şeful Societăţii de Prietenie între Canada şi Germania de Est şi controla cine primeşte şi cine nu primeşte viză de ieşire.*24*

La 28 Februarie 1986, Primul Ministru al Suediei, Olof Palme, a fost asasinat pe stradă în Stockholm în timp ce investiga contrabandă cu arme pentru aţâţarea sângerosului război civil din Nicaragua. Mare parte din arme proveneau în mod curios de la manufacturi est-germane şi din alte ţări de sub călcâiul sovietic; şi erau vândute de către comercianţi suedezi cu ajutorul Israelului, a şefului CIA-ului american, William Casey, şi-a locotenent-colonelului Oliver (Ollie) North. Imediat după asasinarea lui Olof Palme, care ajunsese prea aproape de adevăr, ADL, de comun acord cu KGB-ul sovietic şi cu securitatea est-germana, Stasi, au dat vina pe grupul lui Lyndon Larouche. Irwin Suall, şeful biroului de investigaţii al ADL-ului, a zburat personal la Stockholm ca să împrăştie dezinformarea; de partea sa, ambasadorul sovietic Boris Pankin repetă aceeaşi poveste; şi Gr. Arbatov, şeful Academiei de Ştiinţe sovietice, institutul UŞA-Canada, s-a alăturat corului; şi în cele din urmă, televiziunea sovietică a difuzat un program de-o oră „documentând" minciună că grupul lui Lyndon Larouche l-a asasinat pe Olof Palme. Dar în August 1989, la Stockholm, poliţia suedeză avea dovezi că un agent sovietic stabilit în Suedia ştia cu 24 de ore înainte de asasinat ca Olof Palme va fi ucis în decursul acelor 24 de ore. Rolul principal jucat de Stasi est-germana a fost dezvăluit în August 1992, când Herbert Brehmer, fost ofiţer Stasi, a declarat într-un interview că el personal a orchestrat calomniile şi minciunile despre asasinarea lui Olof Palme. Minciunile şi calomniile fabricate de Stasi au fost importate în Statele Unite de către ADL, unde principală reţea de televiziune NBC le-a dat drept ştiri autentice; şi în final, Departamentul Justiţiei s-a folosit de calomniile şi minciunile acestea pentru a organiza o razie gigantică îndreptată împotriva casei şi birourilor lui Lyndon

Larouche în Octombrie 1986, într-o flagranta încălcare a dreptăţii.

N-a fost aceasta singură dată când Edgar Bronfman şi ADL-ul s-au aliat cu organe ale guvernelor comuniste. Un alt caz a fost trocul prin care Statele Unite furniza grâu Uniunii

Sovietice, iar Uniunea Sovietică dădea vize evreilor sovietici ca să emigreze în Israel. La 31 Ianuarie 1989, Bronfman a găzduit o întâlnire secretă în apartamentul lui, unde s-a perfectat acest troc; a fost de faţă şi Dwayne Andreas, un şef al cartelului drogurilor Medellin, un vechi suporter al ADL-ului, şi cel mai bun prieten al lui Mihail Gorbaciov în Statele Unite.

Congresul Mondial al Evreilor condus de Bronfman s-a asociat KGB-ului sovietic şi ADL-ului într-un atac menit să rupă legăturile diplomatice dintre administraţia Preşedintelui Reagan şi Kurt Waldheim, şeful statului austriac, inventând calomnia ca Kurt Waldheim fusese un „criminal de război nazist"; drept consecinţă Kurt Waldheim a fost declarat *personanon grata* în Statele Unite. Această calomnie a fost inventată cu scopul de a închide Austria evreilor sovietici, care odată ieşiţi din Uniunea Sovietică primeau viza austriacă şi de acolo puteau pleca oriunde, de preferinţă în Statele Unite; extrem de puţini se duceau în Israel. Dar după planul ADL-ului trebuiau să ajungă în Israel. Austria odată închisă, au început să se organizeze zboruri directe din Uniunea Sovietică în Israel.

În 1979, datorită eforturilor ADL-ului, printr-o lege introdusă de Elizabeth Holzmann, fp, s-a inaugurat în Statele Unite Oficiul de investigaţii Speciale (Office of Special investogations – OSI) al cărui unic scop este răzbunarea talmudică împotriva aşa-zişilor „duşmani ai evreilor". Toată activitatea OSI se reduce la persecutarea victimelor născute în Ucraina şi alte ţări de sub călcâiul sovietic pe baza acuzaţiei că au fost colaboratori ai naziştilor. Aceste persecuţii au fost organizate cu ajutorul KGB-ului sovietic, care fabrica acte false şi dovezi mincinoase din „arhivele" sovietice. Astfel au început să aibă mai mare greutate în curţile de judecată americane, falsurile fabricate de către KGB decât drepturile cetăţenilor americani; americanii nu mai sunt protejaţi de legile patriei lor. Scopul acestor

nesfârşite persecuţii ale unor victime că John Demjanjuk sau episcopul roman Viorel Trifa este perpetuarea legendelor „holocaustului" şi „suferinţelor evreilor persecutaţi de creştini"; căci dacă propaganda aceasta ar slăbi o clipă, s-ar putea ca evreii să-şi dea seama în ce minciună trăiesc şi s-ar putea să accepte să trăiască în pace cu naţiunile gazdă care nu le-au făcut niciun rău. Victime ale OSI-ului au fost Karl Linnas, expulzat în Uniunea Sovietică unde a murit în închisoare „de inimă"; apoi Tscherim Soobzokov, care-a reuşit să se disculpe, să arate că minciunile OSI-ului şi-ale ziarului *New York Times* sunt minciuni, ca să fie apoi asasinat cu o bombă de către ADL în casa lui din Patterson, New Jersey, în 1985. Altă victimă este Dr. Arthur Rudolph, savant care-a adus valoroase contribuţii, a fost acuzat de crime naziste imaginare de către OSI şi, ca să nu-şi ruineze familia, a renunţat la cetăţenia americană şi s-a auto-exilat în Germania. După 3 ani de cercetări, autorităţile germane auconchis că nu există nicio dovadă că Dr. Arthur Rudolph ar fi vinovat de ceva; dar Dr. Arthur Rudolph a rămas o epavă. John Demjanjuk, muncitor industriaş pensionat, a furnizat cel mai mare circ al bişniţei holocaustului; acuzat că ar fi „Ivan cel Groaznic" din lagărul de la Treblinka, a fost cărat în Israel şi chinuit în procese televizate cu mare propaganda „holocaust-ista" şi condamnat la moarte prin spânzurare (răzbunarea talmudică tipică) de către judecători, juriu şi mass-media – ştiind cu toţii tot timpul că acuzaţia se bazează pe falsuri şi minciuni, că John Demjanjuk era nevinovat şi că altcineva fusese cel numit „Ivan cel Groaznic" la Treblinka. Eforturile familiei lui l-au dovedit nevinovat pe John Demjanjuk. Reacţia: „trebuie să-l spânzurăm, să-l ucidem, să-l ardem şi să-i împrăştiem oasele", spune un vânzător de prăvălie din Israel; o infirmieră spune: „ar trebui să-i trimită cineva un glonte în cap".*25* Justiţia israeliană a amânat de 6 ori eliberarea acestei victime nevinovate a calomniei şi urii nejustificate; insistenţele ADL-ului au determinat continuarea persecuţiei acestui martir, pe motivul că „ceva tot trebuie c'a făcut cândva, chiar dacă nu se ştie ce".

ADL da ordine Congresului şi justiţiei americane, care le executa fără să crâcnească. La 10 August 1992, un grup de diplomaţi americani veterani au dat în judecată Comisia Federală

Electorală a Statelor Unite pentru corupţie electorală, arătând că AI PAC-ul (American-Israel

Political Action Committee – Comitetul de Acţiune Politică Americano-Israeliana, lobby-ul organizaţiilor prolsrael din America) calca legea electorală influenţând alegerile prin intermediul a 27 de organizaţii individuale „independente" (unii zic, 59 de astfel de organizaţii) şi furnizează sume enorme de bani pentru ca să iasă la alegeri candidaţii supuşi lor. Comisia Federală Electorală a recunoscut că acuzele sunt adevărate – dar a refuzat să acţioneze; căci Comisia Federală Electorală însăşi este strâns legată de ADL. Una din organizaţiile „independente" prin care acţionează AI PAC este Joint Action Committee for Political Affairs – Comitetul de Acţiune Unită pentru Politică, sau JACPAC: printre directorii JACPAC-ului sunt soţiile lui Thomas Dine şi Stuart Eizenstat; din 1980, Dine este directorul executiv al AI PAC, şi Eizenstat, care-a fost consilierul Preşedintelui Jimmy Carter în probleme interne, este acum şeful Consiliului Democratic Evreiesc Naţional, o organizaţie dominată de ADL care urmăreşte să controleze Partidul Democrat şi să-şi plaseze membrii în subordinea imediată a primarilor, guvernatorilor, şi membrilor Senatului şi Congresului american. De ce nu chiar în poziţii de primari, guvernatori, şi membri ai Senatului şi Congresului? Pentru ca aceştia din urmă nu ştiu ce fac şi nu ştiu ce votează; membrii Senatului şi Congresului nu scriu niciuna din legile pe care le fac şi foarte rareori citesc ceea ce votează; cei imediat subordonaţi lor scriu tot ce iese din gură sau din mâna lor şi le spun cum să voteze. De multe ori cetăţenii mai insistenţi îşi întreabă reprezentanţii de ce au scris sau au spus sau au votat cutare lucru – şi reprezentanţii lor răspund cu candoare că nu înţeleg întrebarea – şi spun adevărul. Sunt foarte puţini cei care au supravieţuit în Congresul şi Senatul american şi şi-au păstrat atât integritatea morală cât şi înţelegerea muncii pe care trebuie s-o depună; Louis McFadden şi Larry McDonald au fost din acei puţini, şi-au fost asasinaţi.

Putem înţelege de unde provin fondurile pentru cumpărarea celor pe care ADL îi controlează în Congresul şi Senatul american, aruncând o privire asupra uneia din organizaţiile membre în AI PAC, Round Table PAC – Comitetul de

Acţiune Politică a Mesei Rotunde. Această organizaţie a fost fondată în 1981 de către un grup de membri marcanţi şi donatori generoşi ai ADL-ului şi AI PAC-ului conduşi de Malcolm Hohlein, şeful Consiliului pentru Relaţii al Comunităţii Evreieşti din New York. De la început această organizaţie şi-a avut birourile în clădirea unei fundaţii scutite de impozit numită integrated Resources – Resurse integrate din Manhattan, care de fapt nu era nimic altceva decât un paravan pentru spălarea banilor pe care-i canalizau înspre ADL, Michael Milken şi colegii lui de la Drexel Burnham Lambert, escrocii care-au jefuit americanii de miliarde prin investiţii frauduloase. Stephen Weinroth, contabilul firmei Drexel Burnham, era cureaua de legătură între Michael Milken şi celălalt mare tâlhar deinvestiţii, Ivan Boesky; Stephen Weinroth era şi directorul firmei integrated Resources. Toţi aceşti escroci au transferat fonduri la integrated Resources ca să nu plătească impozit şi ca să umple cuferele ADL-ului. Printre cei care-au donat sume imense Comitetului de Acţiune Politică al Mesei Rotunde sunt Michael Milken, Ivan Boesky, Robert Davidow, aghiotantul personal al lui Milken la Drexel, şi fiii şi fiicele lui Meshulam Riklis, apoi Lawrence Tisch, Saul Steinberg, şi Paul Milstein de la Carl Lindner's. La şedinţele organizaţiei, printre invitaţii de onoare apar figuri ca Robert Abrams şi Sski Humphrey, procurori generali în New York şi Minnesota, şi Senatorul Daniel Patrick Moynihan din New York. Unul dintre puţinii goimi pomeniţi aici, Senatorul Moynihan este şi unul dintre cei mai necinstiţi şi corupţi politicieni; el este marionetă absolută a ADL-ului. În 1986, Senatorul Moynihan a introdus o revizuire a codului impozitelor care-a rezultat într-un profit net de $43

milioane pentru integrated Resources, paravanul după care se spălau banii jefuiţi de bandiţi că Milken şi Boesky. La trei luni după ce Milken a fost adus în faţa tribunalului pentru fraudă, în 1989, integrated Resources a dat faliment lăsând în urmă o datorie de un miliard de dolari.

Pe scurt, AI PAC reprezintă braţul politic al mafiei de bandiţi conduşi de Meyer Lansky. Două sute şi unsprezece candidaţi la Congresul şi Senatul american din 48 de state au primit bani de la organizaţiile controlate de ADL ŞI AI PAC între 1

Ianuarie 1991 şi 31 Martie 1992; dintre aceşti 211 de beneficiari ai milostivelor ADL ŞI AI PAC, 187 erau congressmeni şi senatori; sumele primite de ei în acest interval de 15 luni se ridică la peste $2 milioane; astfel, după organizaţiile politice ale uniunilor (notorii pentru corupţie şi criminalitate), ADL ŞI AI PAC sunt cea de-a doua mare sursa de mituire a politicienilor federali. Sumele primite de beneficiarii ADL-ului şi AI PAC-ului se ridicaseră la peste $3 milioane în Octombrie 1992. Dar să luăm aminte: banii de la ADL-AIPAC nu sunt primiţi de candidaţii evrei la Congress şi Senat, şi nici de candidaţii care reprezintă constituente cu mare procentaj de alegători evrei, că New York, Los Angeles, sau Miami. Banii sunt plătiţi unora că Senatorul Richard C. Shelby, Democrat din Alabama, stat cu numeroasă populaţie neagră. Shelby a primit în acele 15 luni

$67.800, şi în total a primit $133.835. Un altul este Senatorul Tom Harkin, Democrat din Iowa, care în 1994 i-a luat locul Senatorului Roger Jepsen, vinovat că votase împotriva directivelor AI PAC-ului în problema vânzării de arme defensive Arabiei Saudite. Tom Harkin a primit

$366.130 de la AI PAC. Douăzeci şi nouă de senatori şi congresmeni care reprezintă în 1994, chipurile, poporul american au primit cadouri de peste $100.000 de la AI PAC – toate contribuţii ilegale. Numai pentru campania de realegere din 1992, 12 senatori şi congresmeni au primit peste $50.000 fiecare. Aceştia sunt: Richard Shelby, democrat din Alabama, Mel Levine, democrat din California, Timothy Wirth, democrat din Colorado, Daniel inouye, democrat din Hawaii, Barbara Mikulski, democrată din Maryland, Christopher Bond, republican din Montana, Kent Conrad, democrat din North Dakota, Robert Packwood, republican din Oregon, Arlen Specter, republican din Pennsylvania, Harris Wofford, democrat din Pennsylvania, Thomas Daschle, democrat din South Dakota, şi Robert Kasten, republican din Wisconsin. De remarcat că nu există nicio diferenţă între Partidul Democrat şi cel Republican; membrii ambelor partide sunt la fel de corupţi şi la fel de uşor cumpăraţi cu bani proveniţi din criminalitate organizată şi din traficul cu stupefiante.

În afară de cumpărarea legislatorilor acestei naţiuni puternice cu bani, ADL ŞI AI PAC mai au o pârghie cu ajutorul căreia controlează destinele lumii. Atât ADL cât şi AI PAC conduc operaţii ilegale de spionaj şi şantaj de mare anvergură îndreptate împotriva celor ce li se opun. Acest lucru a fost demonstrat şi dovedit de Gregory Slabodkin, care-a lucrat mulţi ani pentru AI PAC, sub ordinele lui Michael Lewis, fiul Dr-lui Bernard Lewis, specialistul în probleme arabe de la Oxford care a „sfătuit" guvernul american să-şi trădeze aliatul, pe Nahul Iranului, şi să-l instaleze pe cel pe care lumea îl crede a fi fost Ayatollah Khomeini. (Să nu uităm că la instaurarea acestuia, un general iranian care-l cunoştea pe adevăratul Ayatollah Khomeini, exilat la Paris, a arătat că adevăratul Ayatollah Khomeini avea un deget lipsa şi cel instalat la putere nu; generalul a fost scos din sala şi împuşcat pe loc). ADL ŞI AI PAC au dosare ţinute la zi despre mii de figuri proeminente şi active în America, mulţi dintre ei evrei chiar. Oricine critică ADL-ul sau AI PAC-ul este pus pe lista neagră. Printre studenţi sunt spioni care notează orice cuvânt iese pe gură profesorului şi dacă nu este pe placul ADL-ului, se creează răzmeriţă în clasă, profesorului i se vandalizează maşina şi casă, iar absolvenţii şcolii la ordinele ADL-ului ameninţa că-şi vor sista donaţiile dacă profesorul vinovat de lese-ADL nu este dat afară. Ni acest şantaj are loc sub privirile placide ale americanilor, intimidaţi de acuza de „antisemitism"; oricine nu executa imediat ordinele ADL-ului şi AI PAC-ului este „antisemit". Recent, la San Francisco, s-a descoperit că ADL folosea dosarele poliţiei pentru a-şi completa dosarele de şantaj împotriva cetăţenilor americani; şi s-a mai dovedit cu această ocazie că făceau acest lucru de mult în întreaga ţară. Înarmate cu amănuntele astfel obţinute, ADL ŞI AI PAC trimit scrisori de şantaj în plicuri fără expeditor, ca să nu poată fi dovedit şantajul. Ni n-ar fi putut fi dovedit fără conversiunea lui Gregory Slabodkin, care dezgustat în cele din urmă de atâta murdărie şi ticăloşie a părăsit AI PAC-ul şi-a dat totul în vileag. După ce Thomas Dine a devenit directorul executiv al AI PAC-ului, a angajat-o pe Amy Goott, care lucrase ani de zile pentru ADL şi-a continuat să lucreze pentru ambele un timp, asigurând astfel coordonarea activităţilor celor două organizaţii. Mulţi dintre cei vizaţi de aceste acţiuni erau

evrei marcanţi de obicei legaţi de cauze liberale stângiste atât în Statele Unite cât şi în Israel, dar ajunseseră pe lista neagră pentru că criticau brutalitatea cu care guvernul israelian Likud oprima palestinienii din teritoriile ocupate, sau erau de părere că palestinienii trebuie lăsaţi să trăiască în pace.*26*

Sigur de izbândă, astăzi ADL nu-şi mai ascunde adevăratul program de luptă: directorul jurisdicţiei ADL din sudul Statelor Unite cu sediul în Miami, Florida, a publicat un raport de 190 de pagini asupra „dreptei religioase", care, susţine ADL, urmăreşte să „creştineze" Statele Unite şi şcolile din Statele Unite, şi ameninţa cuceririle homosexualilor şi-ale „multiculturalismului". Acest raport atrage atenţia asupra pericolului „creştinarii Americii" şi cheamă la luptă împotriva acestui pericol.*27

XI. ECONOMIA ŞI CONTROLUL

La 19 Octombrie 1987, bursa a căzut cu 22.5 %k într-o singură zi.

„Mintea animalică a goimilor nu poate fi folosită pentru analiza şi observaţie, şi mai puţin pentru a prevedea în ce fel va devia o anumită maniera de a pune o problemă". Aşa scriu Protocoalele înţelepţilor Sionului. Ni mai departe: „Ochii lor sunt deschişi dar ei nu văd nimic din ce le stă în faţă, şi nu inventează (decât, poate, lucruri materiale)".*1* De la roata olarului până la cipurile computerelor, de la fântână cu cumpănă până la cupola catedralei Sf. Petru din Roma, toate sunt invenţiile goimilor – dar e drept că sunt lucruri materiale. Căci în cele ne-materiale goimii prosti nu inventează ci se ţin în stupiditatea lor animalică după adevăr – atât cât le este posibil să-l cunoască. Să vedem ce-au inventat minţile superioare ale furnicilor parazite.

În primul rând au inventat „raidul asupra corporaţiilor". Acest raid face miliardari din oameni care n-au muncit şi produs în viaţa lor absolut nimic, şi reduce la sapă de lemn pe cei care-au inventat şi produs toată bogăţia lumii. Raidul constă din împrumuturi masive pentru cumpărarea acţiunilor celorlalţi acţionari, garantate de averea companiei încă necumpărată. Dacă cumpărarea are loc, atunci averea este lichidata pentru a restitui împrumutul, şi cei care au „cumpărat" compania îşi împart hoitul ei cu cei care i-au finanţat că s-o facă. Să

ilustrăm cu raidul asupra companiei Pacific Lumber, o companie de produse lemnoase din nordul Californiei vestită pentru grija cu care replanta pădurile preţioase şi unice de lemn roşu pe care le exploata în aşa fel încât recolta de lemn să nu ştirbească integritatea moştenirii forestiere a naţiunii. În 1985, Pacific Lumber a fost cumpărată delharles Hurwitz, fp, prin intermediul lui Drexel Burnham Lambert. Din acel moment s-a început defrişarea intensivă, nu s-a mai replantat, solul a fost lăsat total descoperit şi spălat de ploi astfel încât nu mai poate fi replantat cu nimica. Până şi tăietorii de lemne au început să iasă pe străzi manifestând împotriva defrişării. Joagărele sunt vândute la fier vechi, în locul pădurilor milenare pline de viaţa oamenilor şi-a animalelor rămâne un deşert pietros fără viaţă, şi tăietorii de lemne devin şomeri. Charles Hurwitz a avut apoi „inventivitatea" de a „învesti" fondul de pensii al Companiei Pacific Lumber tocmai în acţiunile companiei care-l finanţase în raidul asupra Companiei Pacific Lumber. Nouă aristocraţie americană este compusă din oameni ca Ivan Boesky, Charles Hurwitz, Carl Icahn, Victor Pozner, James Goldsmith, Saul Steinberg, Asher Edleman, Irwin Jacobs, Peter Cohen, Edgar Bronfman, fraţii Berizberg, Carl Linder, Marvin Davis, Paul Blizerian, familiile Haft şi Riechman, Samuel Heyman, Robert Maxwell, Sanford Sigoloff, Ron Perelman, Henry Kravis, George Roberts. Niciun goi printre ei. Kohlberg, Kravis şi Roberts au realizat aproape 6 miliarde din raidul asupra companiei Safeway, care a făcut şomeri din 9.000 de salariaţi. Ni-au mai realizat profit şi din altă invenţie de-a lor: cu ocazia raidului asupra companiei American Forest Products din California, nu s-a făcut nicio stipulaţie cu privire la continuarea pensiilor, şi acum le taie pensiile celor care-au muncit la compania cumpărată de ei prin raid.

Cum poate rezista o companie la raidul care o desfiinţează? Oare poate fi răscumpărat acţionarul agresiv? Bineînţeles, acesta este pe poziţie de forţă şi cere pe acţiunile lui mult mai mult decât merită. Aceiaşi bancheri care finanţează raidul, finanţează şi rezistenţa la raid. Familia Berizberg ameninţa să execute un raid asupra Companiei Ashland Oil; luptând pentru supravieţuire, compania a plătit pentru acţiunile familiei Berizberg cu $40 milioane mai mult decât făceau. Astfel clanul de evrei ortodocşi Berizberg au „inventat" în câteva luni $40 milioane fără să pună mâna pe nimic; dar au donat o sumă generoasă Centrului Simon Wiesenthal care se ocupă cu

depistareanaziştilor, la o jumătate de secol după ce-au fost executaţi. Ashland Oil a rămas cu datorii pe care se străduieşte să le acopere, din economii crâncene pe care le fac – muncitorii companiei. Un raid similar s-a pregătit acum câţiva ani la Studioul Cinematographic Walt Disney. Străduindu-se să evite preluarea de către Irwin Jacobs şi Saul Steinberg, studioul a fost nevoit să accepte o nouă direcţie sub Michael Eisner care a dat un nou caracter şi o nouă direcţie filmelor lor – total diferită de cea veche.*2*

Dar oare manevrele astea financiare sunt legale? Nu sunt legale, dacă te uiţi în gura celor prosti şi incapabili de a „inventa" ceva. Astfel, Ivan Boesky a fost dat în judecată, şi împiedicat de a dona o jumătate de milion Centrului Simon Wiesenthal. Altă victimă a prostiei este Michael Milken, dat în judecată pentru escrocherie gigantică care-a ruinat şi înfometat milioane de oameni. Dar judecătorul este Milton Pollack, fp, a cărui soţie tocmai făcea un târg de $30 milioane cu firma Drexel Burnham, implicată alături de Milken în escrocherie; iar acuzarea o face procurorul Barry Goldsmith, fp. Participă şi „ceilalţi" la judecată: ei plătesc oalele sparte. Pentru 2 săptămâni, salariul lui John Richman, fp, contabil la un astfel de raid, a fost de $20 milioane. Henry Kravis şi verişorul lui George Roberts fac $70 milioane anual din „invenţiile" lor. Saul Steinberg şi-a măritat fiica cu fiul lui Preston Tisch de la Loews Corporation: nunta a costat $3 milioane. Numai tortul de la nunta a costat $17.000.*3* Ajutorul de şomaj este $7.000, după care şomerul şi familia lui nu mai primesc nimic până n-au decăzut la nivelul de vagabonzi muritori de foame – când intră în programul celor „homeless", oameni fără adăpost.

Dar jaful cel mare este la nivel naţional. Mecanismul acestui jaf este aşa de bine descris într-o recenzie recent apărută încât nu putem decât să citãm textual:

„Este de importanţă capitală în înţelegerea realităţii zilelor noastre să pricepem cum *The Federal Reserve Bank – Banca Federală de Rezervă* (Fed, care, după cum ştim, e o bancă particulară) îi protejează şi-i îmbogăţeşte pe cei din fratiabancara internaţională. Metodele celor „de-ai noştri" de azi face tribul lui Rothschild să pară nişte începători. Iată cum, pe scurt: trucul începe cu faptul că una din băncile noastre uriaşe (Citicorp, Chase Manhattan, Banca Americii) emite unei ţări nedezvoltate industrial care n-are mijloacele necesare

să plătească dobânda şi bineînţeles nici mijloacele necesare să restituie banii, un împrumut masiv (creat din aer prin metoda fondului fracţionar de rezervă) [legea care permite unei bănci să împrumute altora de 6 – 7 ori mai mulţi bani decât deţine, prin simple intrări contabiliceşti, şi permite crearea unor imense sume de bani iluzorii, care nu există]. s-au prostit oare aceşti suprabancheri? Deloc. Griffin explica cum acest fel de împrumuturi este felul pe care-l doresc aceşti bancheri din tot sufletul, căci ei se-mbogatesc din *dobânda* pe împrumut şi nu din *suma împrumutată*. Ei prefera să nu li se restituie împrumutul niciodată. Ni ei ştiu că n-au cum pierde căci *The Federal Reserve* – Sistemul Federal de Rezervă garantează că împrumuturile masive care nu sunt restituite nu vor afecta serios banca emiţătoare (care e prea mare ca să dea faliment) pentru ca dac ar fi afectată acest lucru ar „deranja întreaga economie".

Astfel, scrie Griffin, „cum sistemul acesta face să fie profitabil pentru bănci să emită împrumuturi masive unor rai platnici, băncile vor face astfel de împrumuturi. Ni după cum e de prevăzut cei mai mulţi rai platnici nu vor mai plăti. Ni desigur, în curând se zăreşte ameninţarea cu încetarea platii dobânzii. Banca creează din nou bani din aer şi-i da cu împrumut aceloraşi rai platnici astfel încât aceştia să poată plăti dobânda atât pentru primul împrumut cât şi pentru cel de-al doilea (acesta e jocul de-a „refinanţarea). La următoarea criza banca din nou creează bani din aer ca să finanţeze dobânzile pentru ambele împrumuturi plus oarecari bani pe care datornicul să-i cheltuiască cum vrea (jocul de-a „încurajarea). Banca în cele din urmă cade de acord să scadă dobânda şi să prelungească termenul de plată (jocul de-a „replanificarea). În fine vine vremea manevrei finale. Congresul Statelor Unite cade de acord să garanteze plăţile viitoare şi toată datoria cade pe umerii contribuabilului american, iar răul platnic cade în cursa programului „de austeritate al Fondului Monetar internaţional care-i prinde în lat astfel suveranitatea naţională.

De-acum banii se scurg prin diverse forme de ajutor către debitorul căzut la pământ care continua să plătească băncilor dobânda pe veşnicie. Aproape toţi aceşti bani sunt creaţi din aer de către *The Federal Reserve*; dar croindu-şi drum prin economie, diluează valoarea banilor care există în economie. Poporul american, scrie Griffin, habar n-are că munceşte ca să plătească îmbogăţirea bancherilor „de-ai noştri".*4*

Ai muncit toată viaţa şi ştiind c'o să vină vremea când nu vei mai avea forţa fizică a tinereţii, n-ai risipit tot ce-ai câştigat ci ţi-ai pus deoparte un fond de pensie, într-o formă sau instituţie legală de fonduri de pensii. A venit rândul acestor fonduri să fie jefuite de către furnicile parazite. Scrie Ron Paul, fost membru în Congresul american: „Primul semnal de alarmă a fost dat la 24 Aprilie 1989, la Conferinţa la nivel înalt Africano-Americană din New Orleans, unde toţi reprezentanţii tuturor organizaţiilor de negri americani au cerut să se creeze o Bancă Americană de investiţii care să confişte fondurile de pensii şi să le dea unor „proiecte urbane". În 1991, birocraţia statelor California, New York, Illinois, Colorado, West Virginia, Rhode Island, Oklahoma, Virginia, Maine, şi a districtului Columbia (Washington, D.C.) au încercat să finanţeze deficitul lor bugetar din fondurile de pensii – şi unele au reuşit în măsură mai mare sau mai mică. Preşedintele Clinton a creat o nouă birocraţie numită Consiliul Naţional Economic, şi l-a numit pe bancherul Robert Rubin (fp) ca şef; nimeni nu ştie ce face sau ce va face acest consiliu.*5*

Vechili hoţi că Nicolaie Ceauşescu care-a încercat să-şi reţină lui şi familiei sale, jaful naţional, s-au iscat şi-n alte ţări. Iată povesteaa doi dintre ei, relatată de James W. Wardner:

Panamá este principala colonie a companiilor multinaţionale a celor „de-ai noştri" din Marea Caraibilor. În Panamá este portul Colon, în care 50.000 de birouri dresează hârtii care schimba denumirea, proprietarul, destinaţia, şi preţul mărfurilor care trec prin canalul de Panamá. Tot aici îşi au sediul 80 de sucursale ale principalelor bănci trilateraliste [pentru Comisia Trilaterală, vezi *introducere în Politica Contemporană* a editurii noastre]. Totul a fost bine şi frumos până în 1989, când Manuel Noriega, prieten şi partener de afaceri al Preşedintelui Statelor Unite, George Bush, s-a lăcomit şi-a dorit să „naţionalizeze" averile afaceriştilor americani, printre ele şi averile preşedintelui George Bush. Până acum Noriega şi Bush împărţiseră frăţeşte profiturile traficului de stupefiante şi celelalte profituri. Dar acum Manuel Noriega a devenit dintr-odată un ticălos, un traficant de stupefiante, un tiran care-a trebuit înlocuit; armata americană a invadat Panamá, l-a arestat pe Noriega restabilind „democraţia", şi l-a instalat ca preşedinte pe Gillermo Endara, fostul director al unei bănci care se ocupă cu rularea banilor obţinuţi de cartelul Medellin al traficului cu stupefiante din Columbia. În sprijinul „restabilirii

democraţiei" în Panamá, locuitorilor din Panamá li s-a acordat un împrumut de $250 milioane, dintre care $150 milioane sunt destinate platii dobânzii datorate bancherilor internaţionali.

Republica Dominicana a fost în mâna intereselor bancare americane şi internaţionale din 1900. În 1905, i s-a impus dolarul ca moneda naţională. În 1912, s-a stabilit acolo Banca Naţională a Statelor Unite, şi în 1917, Compania Bancară internaţională din New York. În 1916, armata Statelor Unite a „reglementat" o mică problemă internă a Republicii Dominicane şi-a stabilit monopolul american acolo pentru următorii 8 ani, lăsând în urma ei două companii americane: Compania de Zahăr din Puerto Rico şi Compania De Fructe din Grenada. s-au confiscat imediat armele atât de la armată dominicană cât şi de la populaţia dominicană. În 1924 trupele Statelor Unite s-au retras formal, lăsând în urma lor o Gardă Naţională Dominicana instruită şi înarmatade către americani ca să ţină populaţia la respect. Din 1930 până în 1961 ţară a fost condusă în pace de către Preşedintele Trujillo – până în momentul în care s-a lăcomit şi-a început să naţionalizeze Naţional City Bank şi filialele ei – o bancă legată intim de averile tribului Rothschild şi de interesele industriei zahărului. Mai mult, în 1950 a înfiinţat o rafinărie locală pentru zahăr. În 1961 a fost asasinat.

Urmaşul lui, Preşedintele Juan Bosch, a fost agreat până în momentul în care a început să dea drepturi ţăranilor dominicani şi să taie din profiturile bancherilor internaţionali. La scurtă vreme a fost răsturnat de către un triumvirat militar condus de Donald Reid Cabral, ajutat de Pentagon [Departamentul Forţelor Armate ale Statelor Unite], CIA [the Central intelligence Agency – Agenţia Centrală de investigaţii, "securitatea" americană], şi interesele afaceriştilor multinaţionali „de-ai noştri" legate de industria zahărului. Dar dominicanii l-au răsturnat pe Cabral de la putere

— Şi atunci 20.000 de soldaţi americani au invadat Republica Dominicana. În câteva zile au ucis

2.500 de civili dominicani. În 1965 s-a semnat un armistiţiu; au urmat „alegeri libere" ca n România în 1948, şi-a „fost ales" Joaquín Balaguer. Plutocraţia internaţională a investit $800 milioane în Republica Dominicana, şi Statele Unite au acordat acestei republici un ajutor financiar masiv în 1966 destinat în exclusivitate instruirii poliţiştilor pentru „restabilirea ordinii". Ordinea s-a restabilit

confiscând pământul şi instituind controlul asupra producţiei de zahăr şi asupra tuturor industriilor. [Ni romanii se miră de ce împrumuturile externe sunt folosite pentru echipament pentru poliţiştii romani]. Nomajul cuprindea deja 30 %k din populaţie, şi salariul mediu era de 30 de cenţi pe oră la oraş şi 20 de cenţi la ţară. Datoria externă a Republicii Dominicane era de $800 milioane, şi 66.6 %k din export se duce în Statele Unite. Copiii mănâncă, ca n Brazilia, ce găsesc prin lăzile de gunoi. După Balaguer a urmat preşedintele Antonio Guzman, care i-a numit ca preşedinte al Băncii Centrale pe vice-preşedintele corporaţiei Gulf and Western, şi ca director al biroului de stat pentru zahăr, pe preşedintele companiei Falconbridge Nickel. Acelaşi lucru se întâmplă în fiecare ţară dinăfrica „eliberată" de sub orice „jug", că Zambia, Zair, Zimbabwe, Namibia, Africa de Sud, unde se afla o mare parte din minereurile de care au nevoie Statele Unite (de ex., 77 %k din cobalt). Africa de Sud furnizează peste jumătate din aurul şi platină lumii şi deţine peste jumătate din rezervele cunoscute de vanadiu, mangan, crom; este una dintre cele 3 mari producătoare de uraniu, diamante şi azbest. În 1913, 80 %k din pământ a fost luat de companiile miniere şi fermierii albi; dar mineritul este monopolul companiilor că Anglo-American Corporation a lui Rothschild şi Rockefeller, căreia îi aparţin şi Malaysia Ţin Mining Corporation, cu mine de zinc şi tungsten în Europa, şi alte mine în Australia, America de Nord, Europa şi Africa. Capitalul companiei Anglo-American este împletit cu al companiei Lonrho (London Rhodesian), care împreună cu compania Liebigs deţinea 2 milioane de acri de pământ cultivabil. Imperial Chemical din Africa de Sud controlează African Explozives and Chemical industry (ACEI), a doua mare producătoare de explozive comerciale din lume; Rio Tinto Zinc Corporation

(a lui Rothschild) controlează Palabora Mining Company şi minele Namibian Rossing. Automobilele Volkswagen nemţeşti sunt asamblate în Africa de Sud şi reexportate; IBM, Burroughs, Control Dată, Sperry Rând controlează piaţa computerelor acolo. Computerele înlocuiesc muncitorii calificaţi; dar negrii Bantu, care execută mineritul aurului (care nu se poate mecaniza) că acum mii de ani, cu mâinile, au un venit de $97 anual şi o mortalitate infantilă de 50

%k. Asta înseamnă centralizarea agriculturii şi industrializarea sub egida unui for supranaţional – pentru negrii din Africa, la fel ca şi pentru toţi ceilalţi oameni. În Zair, provincia minieră Katanga a fost

atacată în 1977 şi 1978 şi plată de şi miliard dobândă la datoria de $3 miliarde a întârziat.

Atunci Fondul Monetar internaţional i-a plasat lui Mobutu un grup de consilieri care-au preluat finanţele ţării, între care Erwin Blumenthal; salariile au fost „stabilizate" şi monedă a fost devaluata. Philip Agee, fost agent CIA, zice: „Tot ce face CIA în domeniul propagandei şi al luptei politice tinde să creeze într-un fel sau altul condiţii optime pentru operaţiile corporaţiilor multinaţionale în tarilerespective".*6*

Biroul Alcoolului, Tutunului şi Armelor de Foc, agenţia care a executat masacrul din Waco, Texas, şi asasinatele de la Ruby Ridge, este întărită şi înzestrată de către Preşedintele Bill Clinton cu noi elicoptere militare, pe care le va folosi, chipurile, „în lupta împotriva drogurilor". Dar nu credem că marii traficanţi de droguri, cum este fostul preşedinte George Bush, au motive să se teamă. Mai degrabă oamenii nevinovaţi ca cei din Waco sau familia Weaver.

De câte ori trupele sovietice, americane, sau americano-sovietice au „eliberat" o tară şi au „restabilit democraţia" într-o parte a lumii, copiii acelei naţiuni şi-au căutat hrana printre lăzile de gunoi, ţăranii acelei naţiuni şi-au pierdut pământul şi muncitorii acelei naţiuni au ajuns m şi mai neagră mizerie.

Prin naţionalizarea tuturor sectoarelor de producţie, prin confiscarea mijloacelor de producţie din mâna producătorilor, prin eliminarea pieţii libere, prin centralizare excesivă, prin impunerea unei birocraţii hipertrofiate şi osificate asupra producţiei, prin împuternicirea unei nomenclaturi privilegiate să jefuiască şi să risipească fără control, şi prin eliminarea celor pricepuţi şi înlocuirea lor cu cei fără scrupule, s-a ruinat economia şi s-a scăzut nivelul de trai în ţările supuse comunismului. Acestea sunt lucruri ştiute pe care nu le contesta decât puţini. Mulţi însă cauta remediul în împrumuturi de la Fondul Monetar internaţional (FMI), imaginându-şi că FMI este o asociaţie de filantropi care n-are altă dorinţă decât să vadă România cum prospera economic şi politic.

În realitate FMI este un instrument de ocupaţie şi jaf nu mai puţin eficace decât trupele sovietice care au „eliberat" România la 23 August, 1944. Vom ilustra cum operează FMI prin felul în care operează proprietarii lui în Statele Unite.

Aici n-a avut loc etatizarea mijloacelor de producţie şi centralizarea planificării prin decret; aici confiscarea mijloacelor de producţie se face mai lent, ruinând producătorii mici şi mijlocii, pauperizând toată populaţia în afară de elită şi nomenclatura, siconfiscând fermele individuale, într-un proces bine gândit şi plănuit şi aplicat cu multă cruzime încă de pe la începutul secolului. În 1984, James W. Wardner era un dentist din Massachusetts care şi-a imaginat că după ce a studiat medicina şi şi-a deschis un cabinet dentar într-un mic orăşel în 1984, o să-şi plătească treptat împrumutul luat pentru studii şi-o să trăiască o viaţă normală de om care munceşte. Dar o lege votata în 1986 i-a sărăcit pe locuitorii orăşelului. Rămas fără pacienţi dar cu mult timp liber, l-a folosit ca să studieze actele şi acţiunile guvernului care l-au sărăcit. Iată ce povesteşte:

În 1983, valoarea dolarului era de zece ori mai mică decât fusese în 1914. Adică, ce cumpărai în 1914 cu 10 cenţi, în 1983 cumpărai cu un dolar. Din 1945 până în 1980, dolarul şi-a pierdut 92 %k din valoare. Asta înseamnă că lucrătorii muncesc mai mult şi obţin mai puţin pentru munca lor, căci costul bunurilor şi serviciilor creşte întotdeauna cu mult mai repede decât remunerarea muncii; iar cei ce trăiesc din pensii sau din economii îşi văd resursele reduse la zero, inflaţia scade valoarea banului, şi inflaţia este produsă de către Banca **Federală** de Rezervă (Federal Reserve Bank, FRB). Această bancă creează banii prin operaţii contabilicești, şi-i **împrumuta** apoi naţiunii spre folosire **cu dobândă**; în speţă, îi împrumuta guvernului federal pentru finanţarea programelor sociale, că de exemplu întreţinerea mamelor de copii nelegitimi, şi aşa mai departe. Optzeci la sută din americani primesc ajutor financiar de la guvern într-un fel sau altul.7 Nu sunt toţi săraci, dar sunt toţi destul de necinstiţi ca să ceară ajutor sub unul din multele pretexte puse la dispoziţie de legislaţia socialistă a Americii; au fost educaţi să fie aşa.

Lenin a spus: „Cel mai sigur mod de a distruge o ordine socială stabilă este de a-i devalorifica moneda". Nikita Hruşciov a spus: „Printr-o continuă inflaţie, guvernele pot să confişte pe ascuns şi pe neobservate o mare parte din averea cetăţenilor lor". FRB dublează banii în circulaţie în Statele Unite tot la zece ani. Lumea îşi închipuie că FRB, pentru că are cuvântul **Federală** în titlu, este monetăria naţională, sau este o parte din guvern. Dar nu e aşa. FRB este o bancaparticulara care a fost creată pe ascuns printr-un act al

Congresului în 1913. Acest act a fost dictat de către Frank Vanderlip, preşedintele băncii Kuhn, Loeb din New York, şi votat de Congres. Au existat şi oameni cinstiţi şi curajoşi în guvernul şi în Congresul Statelor Unite; puţini, dar au fost. Astfel Charles A. Lindbergh şi Louis T. McFadden au arătat în 1932 ca FRB este o agenţie a unor bancheri străini de naţiunea americană. Louis McFadden a declarat în faţa Congresului: „Unii cred că Băncile Federale de Rezervă sunt instituţii ale Statelor Unite. Dar *nu* sunt instituţii guvernamentale. Sunt monopoluri *particulare* de credit care jefuiesc poporul Statelor Unite în folosul lor şi-al unor clienţi străini; al unor speculanţi şi escroci de-aici şi din alte ţări; şi al unor cămătari bogaţi şi lacomi de pradă". Louis McFadden a fost asasinat pentru aceste cuvinte.

Preşedintele Garfield, care a vorbit despre controlul financiar asupra Americii, a fost asasinat. Preşedintele Lincoln a spus: „Puterea banului jefuieşte naţiunea pe timp de pace şi conspiră împotriva ei pe timp de război… Au fost întronate corporaţii, va urma o eră de corupţie la nivel înalt, şi puterea banului din ţara asta se va strădui să-şi prelungească domnia prelucrând prejudecăţile poporului până ce toată averea a fost strânsă în câteva mâini şi republica a fost distrusă". Şi a fost asasinat – nu de un confederat din sud, cum se pretinde; am văzut mai sus de cine. Preşedintele Jackson s-a adresat bancherilor internaţionali cu cuvintele: „Sunteţi un cuib de vipere… Dacă poporul ar înţelege nedreptatea strigătoare la cer a banilor şi a sistemului nostru bancar, în noaptea asta ar izbucni revoluţia!" – şi în 1835 s-a atentat la viaţa lui. Preşedintele John

F. Kennedy a semnat un ordin **care împuternicea guvernul să producă bancnote** – şi-a fost asasinat imediat, iar ordinul lui a fost invalidat. În 1952, Congressman-ul Wright Patman arata: „FRB exploatează toate clasele producătoare ale societăţii americane pentru câştigul unui grup mic neproductiv", protestând faptul că guvernul n-are puterea să examineze ce face FRB. în 1971, Congressman-ul John R. Rarick a vorbit în acelaşi sens. În 1991, Congressman-ul Philip Crane a introdus o rezoluţie ca să se examineze FRB – dar slugilebancherilor au făcut-o uitată în comitete. Congressman-ul Ron Paul introdusese două rezoluţii similare cu acelaşi rezultat cu câţiva ani în urmă.*8*

FRB a fost creată prin Actul Rezervei Federale (Federal Reserve Act) din 1913, votat de Congres dar creat de Paul Warburg, ginerele lui

Solomon Loeb de la baca Kuhn, Loeb, care sunt **reprezentanţii lui Rothschild** în Statele Unite. Rockefeller şi Kuhn, Loeb sunt proprietari pe majoritatea acţiunilor FRB. Paul Warburg a devenit director al FRB în 1914, dar a rămas director şi la 6 companii americane (American Surety, Baltimore and Ohio Railroad, Wells Fargo, Westinghouse Electric, Agfa, Westinghouse Acceptance Bank), una mexicană (căile ferate naţionale ale Mexicului), une germana (ramură a industriilor I.G. Farben), şi o bancă internaţională (internaţional Acceptance Bank). Tot Warburg a scris actul care i-a autorizat pe Kuhn, Loeb şi pe J.P. Morgan să finanţeze primul război mondial. În 1914 Kuhn, Loeb au cumpărat *The New York Times* care de-acum încolo va spăla creierii publicului conform planului Rothschild-Kuhn-Loeb. Aşa-zişii magnaţi ne-evrei că J.P. Morgan, aşa-zişii bogătaşi *wasp* (**w** hite **A** nglo **S**axon **p** rotestant, protestant anglo-saxon alb) nu au fost cei ce deţin puterea; căci J.P. Morgan n-a fost altceva decât un paravan pentru casa Rothschild; Alphonse de Rothschild avea $60 milioane de acţiuni americane – când numele lui nu apăruse la bursă în America – iar J.P. Morgan avea doar $12 milioane ale lui; ce manipulase Morgan de fapt îi aparţinea stăpânului său, Rothschild. Băncile centrale din Statele Unite, Anglia, Franţa, Germania, Italia şi Austria sunt bănci care aparţin unor acţionari particulari controlaţi de casă Rothschild.

Milioanele de sclavi mor în războaie mondiale plănuite şi finanţate de casă Rothschild pentru permanentizarea puterii lor absolute: Paul Warburg îi finanţa pe aliaţi iar fratele lui, Max Warburg, finanţa Germania în primul război mondial, pe când partenerii lui Kuhn, Loeb aveau cele mai înalte posturi în guvernul american. Tot Rothschild şi Warburg au finanţat revoluţia bolşevică în Rusia. Tot casei Rothschild îi aparţin agenţiile destin Reuter internaţională, Havas (Franţa), Wolf (Germania), şi tot această casă a creat Liga Naţiunilor. În 1927, FRB a plănuit criză economică din Statele Unite din 1929 – 1931; întrebat dacă transferul aurului făcut de FRB a avut drept scop crearea crizei, Adolph Miller, guvernatorul FRB, a recunoscut candid acest lucru.*9*

Spolierea populaţiei a continuat încet şi tenace până în 1980, când a fost accelerată prin noi legi. Astfel, în 1980 s-a votat Actul Controlului Monetar, care-i permite FRB-ului să monetizeze datoriile naţiunilor debitoare; adică, să tipărească dolari americani având drept presupusa acoperire datoriile altor ţări, în special africane şi

comuniste, către aceste bănci particulare. Astfel munca americanilor este luată şi cu ea sunt plătite datoriile ţărilor africane şi comuniste falite.

Iată proprietarii FRB-ului: Banca Rothschild din Anglia Banca Rothschild din Berlin Banca Lazard Frores din Paris

Banca Israel Moses Şeiff din Italia

Banca Warburg din Hamburg şi Amsterdam Banca Lehman Brothers din New York Banca Kuhn, Loeb din New York

Banca Chase Manhattan din New York Banca Goldman, Sachs din New York.

Banca Chase Manhattan este a familiei Rockefeller. Rockefellerii sunt *conversos*, adică evrei convertiţi de formă cu secole în urmă, pe când era politic să apară că sunt *wasp*. Într-o scrisoare trimisă de la casa Rothschild din Anglia unei bănci asociate din New York se scrie textual: „Cei puţini care pricep sistemul… vor fi sau atraşi de profit sau dependenţi de favoruri astfel încât nu vom avea opoziţie din partea lor; pe de altă parte, marea masă de oameni, incapabili mintal să priceapă… vor duce povara fără să se plângă”.*10*

Oare de ce a fost împuşcat Nicolaie Ceauşescu? Pentru că acestor bancheri le-a fost milă de poporul român, că tremura de frig iarna? Sau pentru ca s-a lăcomit, şi-a plătit datoriile externe ale României, refuzând astfel să mai plătească dobânzile care umfla cuferele casei Rothschild? Şi oare de ce-a fost împuşcat la repezeală, fără proces public?

În 1933, după ce şi-a ascuns aurul sau în Mexic, preşedintele Statelor Unite Roosevelt a confiscat tot aurul de la cetăţenii de rând zicând că-l depune la Fort Knox ca să formeze tezaurul naţiunii. Între 1958 şi 1968, 52 %k din acest aur a părăsit Statele Unite pe ascuns. Dispariţia aurului este un mijloc de realizare a guvernului mondial supranaţional: banii nu mai sunt convertibili în aur, ci într-o bucată de hârtie creată după voie. După cel de-al doilea război mondial, aceşti bani de hârtie au fost creaţi în cantităţi tot mai mari, şi şi-au pierdut 90 %k din valoare. Se impune astfel crearea de bani internaţionali, pentru obţinerea cărora se renunţa la suveranitatea naţională”.

Cu aceşti bani din aer bancherii cumpără lucruri solide: cumpăra minele de aur, minele de diamante, terenurile petrolifere, rezervele subterane de gaze, manufacturile, producţia alimentară,

pământul – şi creaţiile generaţiilor de goimi: tablouri, statui, castele. Apoi se lauda cu abilitatea lor de a spolia aşa cum învaţă Deuteronomul (Torah) 6: 10 – 11: „şi când domnul dumnezeul tău te-a adus în ţara… **ca să-ţi dea oraşe mari şi frumoase, pe care nu tu le-ai construit. Ni case pline de lucruri bune, pe care nu tu le-ai umplut, şi fântâni săpate, pe care nu tu le-ai săpat, vii şi livezi de măslini, pe care nu tu le-ai plantat".** O carte intens aclamata de presa scrisă de Judith Ramsey Ehrlich şi Barry J. Rehfeld (jurnalişti fp care scriu pentru *The*

Atlantic, The Family Circle, Ms, New York Times Magazine, Time, Esquire, New York, The New York Times, The New York Times Magazine, Manhattan inc), este intitulată *The New Crowd: The Changing of the Jewish Guard on Wall Street – Noua echipă: Schimbarea gărzii evreieşti de pe Wall Street*. Autorii descriu nouă echipă de furnici parazite care şi-a făcut loc cu coatele alături de cea veche, uşurpand-o. Cartea este plină de biografii romanţate admirative a unora ca Milken şi Boesky, glorificând aceşti hoţi primitivi şi mărginiţi că pe nişte eroi romantici; cariera lor este mai veridicdescrisa de James B. Stewart în *Den of Thieves – Cuib de hoţi*, Simon and Schuster, 1992.

Citǎm câteva din incidentele de care e plină cartea lui Ehrlich şi Rehfeld: Susan Gutfreund din New York, soţia lui John Gutfreund de la Solomon Brothers, cea mai temută firma de neguţători de acţiuni de pe Wall Street, invita 350 de clienţi şi cunoscuţi la palatul Blenheim din Anglia; pe invitaţii scrie: „Dl. şi D-na John Gutfreund. Acasă, Palatul Blenheim". Aceasta este aceeaşi Susan Gutfreund care-a organizat sărbătorirea aniversării a 60 de ani a prietenului şi vecinului ei din New York, Henry Kissinger. De ziua lui, Elizabeth Rohatyn i-a dăruit soţului ei Felix Rohatyn de la Goldman Sachs o statuie egipteană antică; „salonul" ei (în tradiţia Franţei secolului al 18-lea) este „unicul salon literar autentic din New York" şi este împodobit cu mobilă din Franţa dinainte de 1789, oglinzi veneţiene, covoare, tapiserii, desene şi pasteluri din secolul 18.*12* Cu atâta aroganta şi dispreţ etalează Ehrlich şi Rehfeld stilul de viaţă regal al acestor hoţi de pe Wall Street, a căror superioritate const a în abilitatea de a-i jefui pe oamenii cinstiţi şi productivi, încât cartea lor merită să fie tratată aparte. Creştinii au creat timp de secole obiecte care acum sunt apanajul furnicilor parazite de pe Wall Street; lor le rămâne însă artă abstractă şi muzica modernă.

Apoi bancherii mai cumpăra senatori, congresmeni, preşedinţi, legiuitori. Ni aceştia scriu şi votează legi pentru stăpânii lor. Astfel, Legea Bancară din 1933 răpeşte guvernului partea sa din dobânda pe creditul creat de FRB şi determină că tot profitul îi revine FRB-ului. Legea Bancară din 1935 permite băncilor să cumpere acţiuni la bursă şi prelungeşte mandatul guvernatorilor FRB la 14 ani – deci niciun preşedinte nu-i poate disloca, căci preşedintele ţării e ales doar pe 4 ani.

Actul Controlului Monetar din 1980 dă FRB-ului controlul asupra tuturor instituţiilor de depozit: acest act a fost necesar furnicilor parazite, căci 430 de bănci conduse de oameni cinstiţi părăsiseră FRB-ul şi ofereau un sistem financiar paralel mai puţin distrugător, pe care furnicile parazite nu-l puteau lăsa în viaţă.*13* Astăzi, în 1994, **numai dobânda pe care o plăteşte poporul american FRB-ului se ridică la 300 de miliarde de dolari. Plătim 300 de miliarde de dolari pentru bani pe care NU ni i-a dat nimeni; pentru bani creaţi din vânt printr-o intrare în computer, care monetizează munca şi bunurile noastre. Adică, plătim $300 miliarde ca să avem voie să schimbăm între noi mărfurile şi serviciile produse şi prestate tot de noi.**

În fiecare dimineaţă la ora 10 şi jumătate cinci „înţelepţi" se întrunesc în Salonul de Aur al firmei

N.M. Rothschild şi Fiii din St. Swithin-s Lane, Londra, şi „fixează" preţul aurului. Rothschilzii sunt francmasoni de generaţii.*14*

Preşedintele Statelor Unite se schimbă, uneori e republican, alteori e democrat, dar un lucru rămâne constant: guvernul este totdeauna plin de membrii CFR-ului (Consiliul pentru Relaţii Externe, Council on Foreign Relations). Acest consiliu continua misiunea „civilizatoare" a imperialismului lui Cecil Rhodes, care a fondat bursele Rhodes pentru politicieni şi „agenţi ai schimbării" crescuţi ca să-i continue politică (Clinton este bursier Rhodes). Cecil Rhodes, care s-a îmbogăţit monopolizând minele de aur şi diamante din Africa de Sud, a pus bazele acestui misionarism politic sprijinit şi dirijat din umbră de către Lordul Rothschild. Astăzi lozinca nu mai este „misiunea civilizatoare a anglo-saxonilor" ci „sarcina de a instaura democraţia pe tot globul", şi grupului Mesei Rotunde, cum se numea societatea semisecretă a acestor agenţi ai lui Rothschild, i-a urmat CFR-ul. Aşa

cum trupele sovietice au „eliberat" România, aşa instaurează CFR-ul democraţia în alte ţări – dar nu direct, ci prin intermediul guvernelor servile şi al Organizaţiei Naţiunilor Unite. CFR-ul, înfiinţat în 1921 la New York, a fost un paravan pentru J.P. Morgan, care la rândul său a fost un paravan pentru bancherii Rothschild. Din 1925 încoace, CFR-ul a fost finanţat şi de către trustul Carnegie, familiile Rockefeller şi Whitney, bancherii Lazard Frores, şi Morgan, Grenfell şi Co. Toţi aceştia sunt legaţi de bancherii internaţionali Rothschild. În 1925 reţeaua s-a extins peste China, Japonia, Ţările de Jos şi Uniunea Sovietică, prin înfiinţarea institutului pentru Relaţii în Pacific, care are agenţii şi-n Canada, Australia, şi Noua Zeelandă. Apoi au apărut Comitetele Pentru relaţii Externe şi Comisia Trilaterală. (Despre toate astea, şi despre Clubul de la Roma, am mai vorbit in*introducere în politica zilelor noastre*).

James Warner subliniază mesianismul stăpânilor CFR-ului: ei nu sunt doar nişte plutocraţi, ci sunt fanatici dominaţi de o ideologie rigidă, convinşi că rolul lor este să stăpânească şi să conducă lumea, în care scop trebuie să distrugă cultura şi civilizaţia noastră creştină, instrumentul lor principal este monopolismul: „Iată regulile marilor finanţe: … obţine un monopol; pune societatea să muncească pentru tine; şi nu uita că cea mai bună afacere e politică".*15* Pe când candida la preşedinţie, Ronald Reagan a spus: „Cred că nicio administraţie din guvernul Statelor Unite n-ar trebui să aibă în cele 19 poziţii cheie ale sale persoane dintr-un anumit grup sau organizaţie doar, care reprezintă un anumit punct de vedere". Că imediat ce-a ajuns preşedinte, să numească în administraţia sa 80 de membri ai CFR-ului şi ai Comisiei Trilaterale. Reagan era republican.

Înainte de el, preşedinte fusese Jimmy Carter, un democrat; absolut toţi consilierii politici ai acestuia de pe vremea candidaturii (Zbigniew Brzeziński, Richard Cooper, Richard Gardner, Henry Owen, Edwin O. Reischauer, Averill Harriman, Anthony Lake, Robert Bowie, Milton Katz, Abram Chayes, George Ball, Cyrus Vance) indicaţi în *Los Angeles Times* în Iunie 1976 erau membrii ai CFR-ului. Carter a numit 70 membri ai CFR-ului şi 20 ai Comisiei Trilaterale în guvernul său. **Nu există nicio distincţie între Partidul Republican şi Partidul Democrat în Statele Unite; ambele sunt astăzi faţade pentru ocultă plutocraţiei internaţionale.** Disputele publice şi alternarea preşedinţilor între aceste două partide sunt circul cu care este

amuzată plebea imperiului.

În *Foreign Affairs – Afacerile Externe,* publicaţia CFR-ului, încă în 1984 planul acestei organizaţii era bine definit: o singură monedă şi o singură bancă mondială. Încă din 1974, Richard Gardner, scriind în acea publicaţie, identifica patriotismul şi dragostea de neam ca principal duşman, şi recomandă „un asalt împotriva naţionalismului, care va fi erodat cu bucăţică, realizându-se astfel mai mult decât printr-un atac frontal”.*16*Naţionalismul fervent al unora ca Corneliu Vădim Tudor este parte din această tactică de erodare; scârbite de personalitatea „naţionalistului”, lumea se scârbeşte de naţionalism, şi nu vede că acest „naţionalist fervent” executa ordinele globalismului. Încă în 1970, Zbigniew Brzeziński preconiza „un sistem de impozit global”.*17* încă în 1967, Richard Nixon, membru CFR din 1961, vorbea despre deschiderea relaţiilor cu China comunistă în scopul „evoluţiei înspre o Nouă Ordine Mondială”, într-un articol scris pentru CFR. Ziarul *The New York Times* scria în 1970 ca din cauza duşmăniei lui Nixon, CFR-ul nu mai joacă niciun rol la Washington; dar Nixon a numit în guvernul său 110 membri ai CFR-ului. Consilierul lui Nixon pentru securitate naţională a fost Henry Kissinger, care venea de pe postul de consilier principal în afaceri externe al lui Nelson Rockefeller, mentorul lui Kissinger – după spusele lui chiar.

Publicului i s-a prezentat o imagine a lui Nixon ca un conservator, un anti-comunist, şi aşa mai departe; dar Nixon a lichidat datoria Uniunii Sovietice către Statele Unite acceptând 10 %k din plata în loc de 100 %k, şi-a inundat Uniunea Sovietică cu milioane de tone de grâu plătite de contribuabilul american; în timp de revoluţia culturală ucidea milioane de chinezi, Nixon a stabilit relaţii de prietenie cu guvernul Chinei comuniste.*18*

John F. Kennedy, preşedinte democrat, a numit 63 membri CFR în administraţia sa. După război, generalul Eisenhower, republican, a devenit membru CFR, la fel ca şi Adiai Stevenson, oponentul său democrat; nicio diferenţă între candidaţii celor două partide. Eisenhower l-a numit Secretar de Stat pe John Foster Dulles, cumnat cu Rockefeller, membru fondator al CFR, preşedinte la Fundaţia Carnegie pentru Pace în Lume, unde l-a numit preşedinte pe Alger Hiss, dovedit spion sovietic, care fusese delegatul Statelor Unite la fondarea Naţiunilor Unite şi fusese membru în Departamentul de Stat

al preşedintelui democrat Truman. Dar toţi aceşti preşedinţi executau ordinele primite de la unii mai puternici din umbră, că John J. McCloy, de exemplu, care a refuzat o nouă funcţie în guvern pentru că era deja preşedinte al Băncii Mondiale, avocat pentru compania lui Rockefeller Standard Oil, directorul comitetului la Fundaţia Ford, unul dindirectorii băncii lui Rockefeller Chase Manhattan, şeful administraţiei pentru dezarmare a Statelor Unite, directorul comitetelor de conducere a unei duzini de megacompanii, şi preşedinte al CFR-ului.

McCloy a supravegheat construcţia Pentagonului; în 1936, a fost musafirul lui Hitler la jocurile olimpice; mai târziu, a fost oaspetele lui Hruşciov.*19*

Harry Solomon Truman a devenit preşedinte în 1945 şi-n timpul domniei lui cele mai importante posturi au revenit membrilor CFR-ului Dean Acheson, Robert Lovett, Averill Harriman, John McCloy, George Kennan, Charles Bohlen; John McCloy era înalt Comisar pentru Germania, adică pentru distrugerea ei. Înainte de Truman, preşedinte fusese Franklin Delano Roosevelt, ale cărui idei, scrie ginerele sau, erau prefabricate în amănunţime de către CFR, şi ale cărui realizări sunt devalorizarea dolarului prin anularea depozitului de aur, înrobirea ţării prin împrumuturi de la bancherii internaţionali, ridicarea preţului alimentelor prin acordarea de ajutor fermierilor numai dacă ard şi distrug recolte şi vite, obligarea contribuabilului american să plătească pentru banca de import-export, şi ruinarea întreprinderilor mici şi mijlocii în favoarea megamonopolurilor prin Administraţia Reconstrucţiei Naţionale, care impunea întreprinderilor mici şi mijlocii restricţii distrugătoare. La conferinţa de constituire a Naţiunilor Unite, peste 40 din delegaţii americani era membri CFR. Din 18 Secretari ai Trezoreriei din 1921 încoace, 12 au fost membri CFR; din 16 Secretari de Stat, 12 au fost membri CFR; din 15 Secretari ai Apărării, 9 au fost membri CFR; din 11 directori la CIA (Central intelligence Agency, serviciul de informaţii secrete), 7 au fost membri CFR; din 7 supraintendenţi la Şcoala Militară, 6 au fost membri CFR; fiecare comandant suprem al forţelor aliate din Europa a fost membru CFR; fiecare ambasador american la NATO a fost membru CFR; cele 4 poziţii cheie (securitate naţională, secretar de stat, al apărării, al trezoreriei) aparţin CFR-ului în fiecare administraţie, republicana sau democrată. George Bush a avut 387 membri CFR în administraţie;

Ronald Reagan a avut 313. Astăzi, Bill Clinton şi cu Al Gore sunt la fel de bine echipaţi cu membri CFR; Ross Perot, cel de-al treileacandidat chipurile independent, era înconjurat de membri CFR pe când candidă. În Decembrie 1992, erau 2.905 membri în CFR în Statele Unite.*20*

CFR se ocupă cu desnaţionalizarea naţiunilor şi instalarea supraguvernului mondial.

Comisia Trilaterală a fost cel mai apt descrisă de Senatorul Barry Goldwater: „Ceea ce intenţionează trilateraliştii să facă în realitate este crearea unei supraputeri economice mondiale deasupra guvernelor politice ale statelor naţionale afectate. Că administratori şi creatori ai sistemului, ei **vor stăpâni lumea**”.*21* Cine-şi închipuie că vorbele despre stăpânirea lumii sunt vorbe goale se înşală. Stăpânirea lumii de către un grup dedicat puterii banului, lipsit de naţionalitate şi loial doar sie însuşi înseamnă pentru ceilalţi lagăre de concentrare, viaţa de mizerie, degradare fizică şi psihică, şi genocid după bunul plac al elitei. Comisia Trilaterală cuprinde Statele Unite, Europa şi Japonia pentru ca acestea produc două treimi din producţia mondială de bunuri şi pot absorbi restul lumii în sferele lor. Acest lucru a început să se facă cu NAFTA (North American Free Trade Agreement), votata anul acesta, în 1994. Fondul Monetar internaţional şi Banca Mondială sunt braţe ale acestei comisii, care formulează planuri pe 20 – 30 de ani înainte. În 1972, planul acestei comisii era de a scădea nivelul de trai al claselor de jos şi de mijloc, de a spori autoritatea preşedintelui, de a consolida cooperarea dintre guvern şi sectorul particular făurind planuri economice, un control guvernamental mai sever asupra presei, şi dezarmarea muncitorilor. Henry Kissinger a devenit în 1977 membru în comitetul executiv al Comisiei Trilaterale, şi şef al Consiliului internaţional al Băncii Chase-Manhattan a lui Rockefeller, pe a cărui moşie a fost fondată Comisia Trilaterală în 1972. Fondurile pentru salariaţii şi activităţile Comisiei Trilaterale au fost donate de cei care profită de pe urma activităţilor ei: Rockefeller şi cumnatul său Franklin (director la CFR între 1953 – 1971), David Packard de la Hewlett Packard, şi o serie de megaindustrii şi fundaţii că Ford, Lilly, Kettering, fraţii Rockefeller, Thyssen, General Motors, Sears, Caterpillar, Deere, Exxon, Texas instruments, Coca-Cola, Time (publicaţii), CBS (televiziune), Wells-Fargo (bănci). Senatorul Barry Goldwater numeşte Comisia Trilaterală „nouă cabala internaţională a lui Rockefeller”, căci este internaţională (din ea fac parte directorii

băncilor Chase Manhattan din America, Mitsubishi din Japonia, Dresdner Bank din Germania, Swiss Bank Corporation – Bancă Elveţiană, Amsterdam Rotterdam Bank din Olanda, Bank of Montrlal din Canada, Crldit Agricole din Franţa, şi alţii); dar Rockefellerii sunt, credem noi, subordonaţi casei Rothschild. În 1991, la una din conferinţele secrete ale Grupului Bilderberg din Germania, David Rockefeller a mulţumit ziarelor de largă circulaţie din Statele Unite *Washington Post, The New York Times,* şi *Time* că **timp de 40 de ani** au păstrat secretul asupra a ceea ce face aceasta cabală. David Rockefeller a fost un foarte activ agent al cabalei în ultimii 40 de ani. În 1964 s-a întâlnit cu Nikita Hruşciov, şi după 4 luni acesta a fost schimbat. În 1973 s-a întrunit cu 27 şefi de stat inclusiv ai Uniunii Sovietice şi Chinei comuniste. În 1974 l-a vizitat pe Papa Paul VI, după care enciclica papală chema la amalgamarea popoarelor). În 1976 premierul australian Malcolm

Fraser a venit să se întâlnească cu preşedintele Statelor Unite dar înainte de aceasta s-a întâlnit cu David Rockefeller. În 1989 acesta l-a vizitat pe Gorbaciov, şi-a oferit Uniunii Sovietice intrarea în Fondul Monetar internaţional (internaţional Monetary Fund, IMF) şi în Banca Mondială; apoi s-a dus în Polonia.*22* Dar împrumuturile acordate oricărui guvern de către Fondul Monetar internaţional sunt garantate de avutul naţiunii; de munţi, râuri, lacuri, câmpii şi dealuri, de pământul ţării, de baza existenţei locuitorilor.

În Septembrie 1994, Boris Yeltan cerea băncilor internaţionale să-l mai păsuiască şi să ***nu confişte toate pământurile şi averile guvernului rus (fost sovietic) pentru că nu-şi poate plăti datoriile contractate la aceste bănci care l-au „ajutat" cu împrumuturi externe ca să-şi „refacă economia".***

Manifestul Umanist I din 1933 şi *Manifestul Umanist îl* din 1973 care cer formarea „unei ordini mondiale bazate pe un guvemfederal transnaţional", sunt platformele Frăţiei Umaniştilor Religioşi din care făcea parte familia Mondale, vice-preşedintele democrat pe vremea lui Carter. Sătui de comunismul lui Carter, alegătorii l-au votat pe republicanul Reagan, care l-a numit ca preşedinte la Federal Reserve System – exact pe acelaşi Paul Volcker, pe care-l numise şi predecesorul lui.

Republican sau democrat, fiecare preşedinte american continua

politica predecesorului lui, căci niciunul nu are o linie politică proprie ci este marioneta directoratului financiar supranaţional ale cărui agenţii sunt CFR, Comisia Trilaterală, Clubul de la Roma, Grupul Bilderberg, ritul York al masoneriei, ritul scoţian al masoneriei, loja Grand Orient a masoneriei, loja B'nai B'rith, şi toate celelalte. Zbigniew Brzeziński explica politica acestui directorat în cartea sa *Between Two Ages – între două lumi*: 1) dolarul american va fi înlocuit (banii sunt deja tipăriţi); 2) nivelul de viaţă va scădea în occident ca să ajungă similar cu cel din ţările de sub comunism, cu care occidentul se va unifica. „S-a realizat deja oarecare cooperare internaţională economico-tehnologică", scrie el, „dar ca să înaintăm trebuie că **americanii să facă sacrificii mai mari**. Trebuie să facem eforturi mai mari ca să creăm nouă structură monetară a lumii, ceea ce aduce după sine oarecare pericol pentru poziţia relativ favorabilă a Americii astăzi". Brzeziński arata că marxismul este o victorie a raţiunii asupra credinţei, a omului extern asupra omului intern, pasiv. În noua societate astfel construită, masele vor fi aservite **unei elite** ale cărei drepturi la supremaţie şi putere se bazează pe afirmaţia că este mai pricepută. Această elită nu va avea scrupule cu privire la drepturile omului şi-şi va atinge scopurile politice cu ajutorul tehnologiei moderne pentru influenţarea opiniei publice şi pentru spionarea şi urmărirea tuturor cetăţenilor (deja în New Jersey şi Florida tehnologia de urmărire electronică instalată pe toate şoselele şi în oraşe poate urmări orice mişcare pe care o face fiecare persoană).*23*

Vice-preşedintele lui Reagan a fost George Bush, care a devenit preşedinte după el. În 1964, în campania electorală, Bush zicea: „Dacă admitem China comunistă în Organizaţia Naţiunilor Unite, atunci această organizaţie e pierdută şi-ar trebui să ieşim din ea". În 1970 Bush **a cerut** intrarea Chinei Comuniste în ONU. în 1971, pe când staţiile de radio ale Chinei comuniste chemau „popoarele lumii să se unească şi să înfrângă agresorii americani şi slugoii lor", Kissinger făcea în secret vizite conducătorilor Chinei comuniste. În 1973, David Rockefeller, întorcându-se din China comunistă, a declarat că „Experimentul social din China sub preşedintele Mao este unul dintre cele mai importante şi mai mari succese din istoria omenirii".*24* David Rockefeller nu vorbeşte în vânt. Cetăţeanul model al Noii Ordini Mondiale **este chinezul din China comunistă, pentru că este obişnuit de mii de ani să fie supus şi să trăiască în mizerie**. Toţi

ceilalţi vor fi sau eliminaţi sau reduşi la nivelul lor. Se estimează că 20 de milioane de sclavi chinezi muncesc în lagăre de concentrare în China roşie. În 1989, Statele Unite au importat bunuri produse de ei în valoare de $13 miliarde. Iată evenimentele din 1989:

% La 20 Mai guvernul comunist chinez declară legea marţială.

%La 31 Mai Preşedintele Bush îi acordă status de naţiune privilegiată (lipsită de vamă).

%La 4 Iunie, mii de tineri chinezi neînarmaţi sunt masacraţi în piaţa Tiananmen.

%La 5 Iunie Bush refuza să retragă Chinei statutul de naţiune privilegiată.

%La 7 Iulie China cumpăra de la Statele Unite 4 jeturi Boeing comerciale.

zân Iulie, Brent Scowcroft, şeful securtaţii naţionale americane, şi Lawrence S. Eagleburger, secretar de stat adjunct, vizitează China roşie în secret.

%La 26 Septembrie potentatul comunist chinez Jiang Zemin (al cărui fiu e în Statele Unite) declară că „n-a fost nicio tragedie în piaţa Tiannanmen".

%La 2 Octombrie ministrul de externe chinez comunist declară la sediul CFR că a critica masacrul din piaţa Tiananmen înseamnă „amestec în treburile interne ale altei tari". Ciudat cedelicat este guvernul american faţă de guverne comuniste că cel chinez, şi cum nu se nourca în astfel de scrupule când invadează şi masacrează alte populaţii civile – cum a făcut-o în Irac cu un an mai târziu.

zân Decembrie, Scowcroft şi Eagleburger sunt din nou în China roşie. În timp ce ei benchetuiau cu potentaţii comunişti, poliţia secretă aresta preoţii romano-catolici din China.

%La 19 Decembrie Statele Unite exporta trei sateliţi de comunicaţii în China comunistă şi foloseşte banii contribuabililor americani pentru că Banca de Import-Export să facă împrumuturi Chinei comuniste. În acest răstimp organele de opresiune treceau la represalii împotriva poporului chinez.*25*

Un exemplu de felul în care sunt tratate ţările mai mici care-şi închipuie că salvarea vine de la Fondul Monetar internaţional este Jamaica, a doua tara exportatoare de bauxita, din care se obţine aluminiu, material strategic critic. Jamaica produce 50 – 60 %k din

necesarul Statelor Unite de bauxită. Patru companii americane şi una canadiana controlează tot mineritul Jamaicăi, al cărei preşedinte, Manley, a dorit să aibă 51 %k din controlul asupra minelor patriei sale. După ce Manley şi-a făcut cunoscută dorinţa, a intrat în operaţie acţiunea „werewolf" a CIA-ului (Central intelligence Agency, agenţia de informaţii centrală a Statelor Unite): casele a zeci de particulari nevinovaţi luau foc şi când oamenii încercau să fugă bandiţi plătiţi îi împuşcau sau îi ameninţau; depozite de alimente au fost otrăvite; poliţia din Jamaica a descoperit depozite mari de arme şi muniţii care nu erau cunoscute de locuitorii Jamaicăi. Ajutorul economic dat de Statele Unite Jamaicăi a scăzut de la $13, 2 milioane în 1974 la $2, 2 milioane în 1976, şi Jamaica n-a mai putut obţine niciun împrumut de la nicio bancă, publică sau privată. Totuşi locuitorii Jamaicăi l-au reales pe Manley. După ce preţul benzinei a crescut (în Jamaica toată benzina se importa) şi al zahărului a scăzut (exportul principal agricol al Jamaicăi), Jamaica a rămas cu deficit comercial.

Atunci preşedintele american Carter şi cu bancherii din Comisia Trilaterală au sărit „să ajute" Jamaica. La ananghie, Manley a acceptat un împrumut de la Fondul Monetar internaţional şi l-a primit cu următoarele condiţii: 1) moneda Jamaicăi a fost depreciata cu 40 %k; 2) nicio creştere de salariu; 3) se taie subvenţiile de stat pentru bunurile necesare traiului; 4) nu se mai cheltuieşte pentru programe de ajutor social. Aceste măsuri au augmentat profiturile celor patru companii americane şi una canadiana care exploatează bauxita în Jamaica, căci bauxita e plătită în dolari americani. Săracii din Jamaica văzându-se înfometaţi şi lipsiţi de ajutor social nu l-au mai susţinut pe Manley. Băncile trilateraliste care acordaseră împrumutul în Iulie 1977 l-au renegat în Decembrie 1977, forţându-l pe Manley să accepte că oamenii lui de încredere să fie înlocuiţi cu oamenii de încredere ai trilateraliştilor. Astfel i s-a acordat din nou împrumutul, dar în condiţii şi mai aspre: 1) moneda Jamaicăi să scadă cu încă 30 %k; 2) preţurile la alimente să fie lăsate să crească necontrolat; 3) să se taie şi restul de ajutoare date săracilor şi restul de cheltuieli pentru sănătate şi educaţie; şi 4) să crească impozitele asupra populaţiei. După „ajutorul" acordat de Fondul Monetar internaţional, cei din Jamaica s-au trezit mai flămânzi că înainte, iar datoriile externe s-au dublat. Acum Jamaica se împrumuta ca să-şi plătească **dobândă** la împrumuturile vechi*26A*lt exemplu de felul în care îşi manifesta Fondul Monetar internaţional

iubirea faţă de ţările aflate la ananghie este Chile. Salvator Allende, preşedintele din Chile, nu făcea pe placul Fondului Monetar internaţional; Henry Kissinger a dat ordinul şi ambasadorul Statelor Unite, Korry, a anunţat că „niciun şurub sau şaiba nu vor intra în Chile sub Allende. Dacă vine el la putere, vom face tot ce ne stă în putinţă să condamnăm Chile şi pe toţi de-acolo la cea mai grea privaţiune şi sărăcie…" Preşedintele Allende şi alţi peste 30.000 de oameni au fost ucişi la 11 Septembrie, 1973; peste 2000 au „dispărut" fără urmă după aceea; câteva mii au fugit din ţară; şi peste 100.000 sunt închişi pe motive politice.*27* La fel a fost „ajutată" Guyana de către Fondul Monetar internaţional. Aşezată pe coasta de nord a Americii de Sud, dotată cu un sol şi un subsol bogat şi cu o climă tropicală, acum 30 de ani, Guyana era numită grădină şi grânarul Caraibelor.

Astăzi, 35 %k din cei apţi de muncă sunt şomeri, iar norocoşii care au de lucru câştiga între 60 şi 90 de cenţi pe zi (echivalat la dolar), iar un prânz pentru două persoane costa de aproximativ 30 de ori mai mult la orice bodegă – aproximativ leafa pe-o lună. Majoritatea guyanezilor locuiesc în cocioabe dărăpănate de paianta, rareori canalizate, cu instalaţii electrice care funcţionează – câteodată. Nici măcar cei bogaţi n-au apă caldă; şi de aer condiţionat nici n-au auzit măcar, în înăbuşeala din tropic. Magazinele de alimente au rafturile mai mult goale, şi totul se obţine „la negru". Mortalitatea infantilă e de 20 %k. Automobile vechi în diverse stagii de defecţiune se văd pe străzi, dar posesorii lor nu găsesc piese de schimb şi rareori găsesc benzină. Mineritul bauxitei, producţia de orez, bumbac şi trestie de zahăr, profitabile mai demult, lucrează acum în pierdere. Producţia e moartă. Lipsiţi de perspective, tinerii cu şcoala n-au decât un singur gând: să plece din ţară, privându-şi astfel patria de energia şi talentul lor. Toată distrugerea şi decăderea Guyanei se datorează faptului că a acceptat un împrumut de la Fondul Monetar internaţional, a cărui dobânda a sleit economia Guyanei şi-a ruinat populaţia. Guyana datorează azi Fondului Monetar internaţional $1, 2 miliarde, şi acest Fond impune devalorizarea monedei Guyanei – ceea ce aduce profit unei mâini de plutocraţi dar a ruinat Guyana.*28* Când moneda României este devalorizata, când preţul alimentelor creşte şi salariile nu cresc corespunzător, şi când Fondul Monetar internaţional se oferă să dea României împrumuturi pentru „modernizarea industriei", când companiile multinaţionale sunt invitate să „investească" în România

(adică să pună stăpânire pe pământ şi pe zăcămintele din subsol), ce motive avem să ne bucurăm? Ar trebui să ne uităm la mâna care ne pune laţul de gât.

James Warner scrie: „Darwinismul social înseamnă „o recesie controlata impusă de cămătari ca să condiţioneze economia aliniind industria şi forţa de muncă în aşa fel încât industria să fie mai competitiva pe plan internaţional. Acesta este planul care stă la baza eliminării masive de locuri de muncă care are loc azi în America…Pentru ca trilateraliştii ştiu că la baza politicii stau problemele economice, sunt decişi să facă şi să instaleze o economie mondială. Astfel vor obţine o rezervă continua de materii prime, mâna de lucru ieftină, şi o piaţă de desfacere mereu crescândă.

…Trilateralismul este crezul clasei conducătoare care-şi are sediul în afacerea globală. Proprietarii şi directorii corporaţiilor multinaţionale văd întregul glob ca propria moşie, fabrica, piaţă şi curte… Companii că Exxon au un produs naţional global (cifră de afaceri) mai mare decât al majorităţii ţărilor din Naţiunile Unite, mai mare decât al Danemarcei sau Elveţiei, de exemplu".*29* în 1976, cifra de afaceri la compania petroliferă Exxon a fost de $35, 8 miliarde, şi în 1980 de $60, 3 miliarde. Este compania familiei Rockefeller, ca şi Mobil, Chevron, Sohio, Phillips 66 şi Marathon; deţine cele mai mari rezerve de cărbune din lume, şi mine de plumb, zinc, minereu de fier, şi uraniu în Statele Unite şi Canada; dar cea mai mare afacere a Rockefellerilor e cămătăria. Ei deţin banca Chase Manhattan, a treia ca mărime în lume. În 1976 banca lor avea 28 de branşe în alte ţări şi 50.000 de bănci corespondenţe în lume (azi are probabil 60.000). Astfel Rockefellerii rulează $500 miliarde, şi banca lor are un delegat permanent la ONU.*30* Warner continua să arate cum aceasta oligarhie financiară, acest număr foarte mic de cămătari suprabogati, monopolizează bunurile necesare traiului, şi tehnologia modernă le permite nu numai să controleze locurile de muncă ci chiar viaţa biologică a fiecărui om, redus la starea de vită de povară. De aceea este eliminat agricultorul mic independent care poate trăi în ograda lui; de aceea este eliminată clasa de mijloc, cu un nivel de viaţă mijlociu; de aceea este eliminată tradiţia culturală şi morală care permite omului să facă diferenţa între starea de vită de povară şi starea de muncitor calificat. De aceea au fost eliminate peste 1, 5 milioane de locuri de muncă în America, înlocuite cu 1, 5 milioane de locuri de muncă în

ţările cu populaţie obişnuită cu salariul de mizerie şi viaţă de sclav.

Corporaţiile multinaţionale sunt ascunse sub nume tradiţionale americane: astfel, Burger King aparţine de Grand Metropolitan PLE din Marea Britanie, Columbia Pictures aparţine de Sony din Japonia, Doubleday aparţine de Bertelsman AG din Germania, Pebble Beach Golf Course aparţine de Minoru Isutani din Japonia, şi aşa mai departe. Guvernul american scuteşte de impozite aceste companii, dar ruinează prin impozite excesive companiile în care interesul patronilor este identic cu interesul muncitorilor. Din 100 de companii cu patroni străini, mai mult de jumătate au plătit impozite minuscule sau deloc; o compania electronică cu vânzări de $4 miliarde în 7 ani n-a plătit niciun fel de impozit timp de 10 ani. Impozitele sunt în schimb plătite de muncitori, ridicate din salariu; în 1950, companiile contribuiau 39 %k şi cetăţenii contribuiau 61%k din totalul impozitelor; în 1980, companiile contribuiau 17 %k şi cetăţenii contribuiau 83 %k; tendinţa continuă. Cetăţeanului de rând i-a crescut impozitul pe salariu cu 1.041 %k (adică de peste zece ori) între 1950 şi 1980. În 1986, Senatorul Dan Rostenkowski, susţinut de Senatorul Jay Rockefeller, a introdus o lege care chipurile avea „să mute greutatea taxelor de pe cetăţean pe corporaţii", dar care a rezultat în scutirea de impozit a marilor companii multinaţionale în valoare de $35 miliarde între 1987 şi 1990. Companiile multinaţionale deschid subsidiare în posesiuni că Puerto Rico, de unde profitul este transferat la compania-mama din Statele Unite **fără a plăti niciun fel de impozit nicăieri**; zeci de mii de muncitori americani au devenit şomeri, locul lor fiind luat de muncitorii din Puerto Rico cu un salariu de câteva ori mai mic. Numai în industria farmaceutică, pentru fiecare slujbă de $6 pe oră creată în Puerto Rico, guvernul pierde $60.000 în impozite, pe care le recuperează de la omul de rând; astfel încât cetăţeanului i-ar fi mai uşor dacă guvernul i-ar lăsa pe americani să muncească aici şi ar trimite o pensie lunară de $12.000 fiecărui locuitor al insulelor şi posesiunilor ca să nu ia slujba unui american. Adică: Congresul american cheltuieşte $60.000 pe an ca să elimine o slujbă americană de $28.000 pe an şi să creeze o slujbă portoricană de $12.000 pe an. Diferenţa se duce, bine înţeles, în buzunarul proprietarilor companiilor multinaţionale; şi este acoperită, bine înţeles, de iobagul american.*31*

Raportul Senatului din 15 Iunie 1978 arata că 5 bănci din New York deţin 470 de directorate întreţesute din cele 130 de mari

companii americane. Acestea sunt: Citicorp (97 directorate), J.P. Morgan Co. (99 directorate), Chase Manhattan (89 directorate), Manufacturers Hanover (89 directorate), Chemical Bank (96 directorate). Dar aceste 5 bănci sunt doar 5 braţe ale unei centrale cu sediul la Londra, unde-şi are tribul Rothschild cartierul general. Aceste 5 bănci deţin majoritatea stocului în Banca Federală de Rezervă, ai cărei iobagi sunt toţi cetăţenii Statelor Unite. Întregul imperiu Rockefeller este finanţat de Rothschilzi, care stăpânesc peste 53 %k din Banca Federală de Rezervă a Statelor Unite. În 1976 Banca intercontinentala Rothschild (compusă din bănci Rothschild din Londra, Franţa, Belgia, New York, Amsterdam) avea 3 subsidiare americane: Naţional City Bank din Cleveland, First City Naţional Bank din Houston, şi Seattle First Naţional Bank. Rothschilzii controlează economia americană prin Banca Federală de Rezervă, a cărei legislaţie este identică cu cea impusă de ei asupra băncii Germaniei, Angliei, şi Franţei. Unii americani au început să vadă realitatea. Generalul Smedley Butler îşi descrie astfel cariera: „Am lucrat ca să asigur Mexicul şi mai ales regiunea Tampico pentru interesele petrolifere americane în 1914. Am lucrat ca să restaurez ordinea în Cuba şi Haiti ca să poată băieţii de la Naţional City Bank să-şi strângă profitul… Am lucrat ca să curăţ Nicaragua pentru banca internaţională Brown Brothers între 1909 – 1912. În China în 1927 am avut grija că Standard Oil să nu fie molestată". Brown Brothers şi Seligman Co. este o companie foarte delicată. În 1910, arata Generalul Butler, la 6 luni după ce o revoluţie l-a adus la putere, preşedintele Nicaraguai a devenit mai distant – şi imediat a urmat o altă revoluţie.*32* Guvernatorul Băncii Angliei, Lord Montague Norman, era director la Brown Brothers, care s-a contopit în 1931 cu banca lui W. Averill Harriman, cel care-a finanţat şi sprijinit diplomatic revoluţia bolşevică din Rusia (ceea ce era ilegal la ora aceea) şi-a devenit totuşi ulterior ambasadorul Statelor Unite în Uniunea Sovietică. În spirit democratic, banca Union Banking Corporation din New York, director E. Roland Harriman, l-a finanţat şi pe Hitler; şi tatăl preşedintelui american George Bush a fost director la această bancă. Şi tot Harrimanii au contribuit la înfiinţarea radioului RCA şi canalului de televiziune CBS.*33*

O plutocraţie internaţională care constă din 300 – 400 de familii de furnici parazite înrudite între ele prin căsătorie controlează şi

confisca munca şi produsele a miliarde de oameni, prin mecanisme financiare care le ascund identitatea în dosul băncilor şi directoratelor anonime.

Pagubă pe care o face omenirii aceasta plutocraţie parazitară este mult mai mare decât jaful economic imediat, căci ea aduce ruină şi moartea întregii noastre civilizaţii – aşa cum au fost ruinate şi distruse civilizaţiile anterioare. Analizând efectul cămătăriei şi al plutocraţiei în decursul istoriei, Jacques Jaikaran scrie:

% Când s-a prăbuşit civilizaţia egipteană, 4 %k din populaţie deţineau toată averea.

% Când s-a prăbuşit civilizaţia babiloniană, 3 %k din populaţie deţineau toată averea.

% Când a fost distrusă Persia antică, 2 %k din populaţie deţineau toată averea.

% Când a căzut Grecia antică prada ruinei, doar 0, 5 %k din populaţie deţineau toată averea.

% Când s-a prăbuşit şi dezmembrat imperiul roman, erau aproximativ 2000 de oameni care stăpâneau toată averea lumii cunoscute şi civilizate; şi fărâmiţarea imperiului roman a fost urmată de o perioadă întunecată în istoria omenirii.*34*

În pofida protestelor publicului, Congresul american a votat NAFTA, *The North American Free Trade Agreement,* o lege fals numită „acordul pentru comerţ liber", care conform constituţiei Statelor Unite este deasupra tuturor legilor ţării. NAFTA permite jaful economic nestingherit şi folosirea muncii sclavilor. Astfel, NAFTA permite companiilor de camioane din ţări străine să livreze transportul mărfurilor altor ţări pe şoselele naţionale ale ţărilor gazdă, eliminând camionagii ţărilor gazda şi lasându-i şomeri. Cu luni înainte dedezbaterile şi votarea NAFT-ei, traficanţii de stupefiante au cumpărat companiile de camioane din Mexic, care acum, în virtutea NAFT-ei, vor trece graniţa dintre Mexic şi Statele Unite **fără a fi controlate la frontiera**, şi vor căra stupefiantele în mod deschis din Columbia în Statele Unite fără impedimente. Astfel, supracapitaliştii internaţionali realizează trei profituri: pe de o parte, traficul de stupefiante va deveni şi mai profitabil; pe de alta, industria transporturilor va deveni şi mai profitabilă, căci camionagii mexicani provin dintr-o ţară socialistă şi sunt obişnuiţi să muncească pentru

salarii derizorii; şi în fine, poate cel mai important succes, se realizează astfel degradarea poporului american, prin droguri şi pauperizare, şi se instaurează Noua Ordine Mondială. Cine sunt noii proprietari ai camioanelor mexicane? Cine sunt traficanţii de droguri din Columbia? Cu un an-doi în urmă, ziarele erau pline de ştiri despre cartelul drogurilor Medellin din Columbia, despre crimele şi terorismul său. Dar în ultima vreme nu s-a mai pomenit de cartelul Medellin – şi pe bună dreptate. Căci cartelul Medellin a fost învins şi înlocuit de noii tari ai drogurilor, cartelul Cali. Acesta lucrează, scrie David Mărcu*şin the Dallas Morning News* (10 Aprilie 1994) „într-un mod superior, ca nişte oameni de afaceri", nemaifolosind violenta ci corupţia. Generalul Serrano, şeful poliţiei columbiene, spune că Columbia e istovită de luptă împotriva ţărilor stupefiantelor şi-i va lăsa pe membrii cartelului Cali „să-şi spele banii şi numele şi să intre în afaceri legitime astfel că unul din fiii lor să fie ales preşedinte" (făcea oare aluzie la preşedinţii Statelor Unite?). În 1992, David Mărcuş scria că 50.000 de acri de noi câmpuri de opium se cultivă în jurul localităţii Cali – de unde numele noilor tari ai stupefiantelor. Banii cartelului Cali sunt spălaţi în operaţii care se întind pe toată suprafaţa Statelor Unite şi Canadei. Ni nu putem afla identitatea membrilor lui decât din ziarele din Israel şi din alte surse evreieşti. Astfel, Elaine Shannon descrie în cartea ei *Desperados* (1991) furnicile parazite care conduc cartelul Cali. Uneori scapă în ziare ştiri de felul următoarelor: în Februarie 1989, rabinul Sholom Ben Levitin din Seattle, Washington, a fost descoperit că spala împreună cu uniicetateni ai Israelului şi unii fp din New Jersey, cam

$300 milioane **anual** provenite din traficul cu stupefiante, cea mai mare parte din bani aparţinând cartelului Cali. Rabinul s-a dezvinovăţit spunând că el credea că toţi aceşti bani sunt pentru ajutorarea orfanilor din Israel; fiind intenţia lui caritabilă, justiţia a răspuns cu clementa şi la condamnat la – un avertisment. În Aprilie 1993 rabinul Abraham Low din Los Angeles a fost arestat pentru aceeaşi activitate, pentru care soţia lui fură cecuri de la firma de transporturi pentru bănci Wells Fargo. Rabinul a depus cam o jumătate de milion într-un cont de unde soţia lui a ridicat banii imediat. Planul era să fie folosite organizaţii de binefacere şi şcoli religioase iudaice şi unele prăvălii de diamante şi bijuterii ca să spele**săptămân al** circa $5 milioane de dolari proveniţi din stupefiante. Sentinţa nu s-a dat încă, dar maximum de pedeapsa ar

putea fi 5 ani în închisoare şi o amendă de $250.000 (să sperăm că acest om sfânt a primit minimul). Rabinul Meyer Krantzman din Canada a fost arestat în Martie 1994, pentru trafic cu stupefiante şi amestec în traficul ilegal cu arme pentru organizaţiile criminale şi teroriste din Israel.*35*

Robert Fiske, procurorul care conduce investigaţiile „independente" cerute de Congres în afacerile murdare ale Preşedintelui Clinton şi-ale soţiei lui, n-a găsit nimic ciudat în „sinuciderea" lui Vincent Foster, prin mâna căruia trecuseră o parte din aceste afaceri în decursul celor 10 ani cât a consolat-o pe Hillary Clinton pentru scandalurile sexuale ale soţului ei. Vincent Foster „s-a împuşcat" în parcul Central din New York, dar fragmentele de craniu rezultate din impactul împuşcăturii n-au fost găsite unde zăcea el, ochelarii lui au fost găsiţi la mare distanţă, şi arma cu care „s-a împuşcat" a apărut în mod misterios la puţin timp după găsirea cadavrului, aşezată frumos în mâna mortului, dar total lipsită de amprente, deşi mortul nu purta mănuşi. Între timp Preşedintele Bill Clinton lasa o dâră de asasinate în urma lui: la 11 Mai 1994, Kathy Ferguson, fosta soţie gura-spartă a lui Danny Ferguson, care fusese acuzat alături de Clinton de către Paula Jones pentru solicitare de relaţii sexuale în favoarea preşedintelui, a fostgasita împuşcată – adică „sinucisa". La 12 Iulie Bill Shelton, poliţist din Arkansas şi iubitul lui Kathy Ferguson, a fost găsit împuşcat pe mormântul acesteia, tot „sinucis" cu un glonte care i-a intrat în ceafă, după urechea dreaptă, şi-a ieşit după urechea stângă. La 15 August 1993, John Walker a „căzut" de pe acoperişul zgârie-norilor Lincoln Towers din Arlington, Virginia (oare ce făcea pe acoperiş?), după ce încercase să obţină informaţii despre afacerea Whitewater a lui Clinton şi banca Madison Savings and Loan. La 26 Septembrie 1993 Jerry Parks, şeful securităţii lui Clinton în timpul campaniei electorale din 1992, a murit ciuruit de gloanţe pe stradă în Little Rock, Arkansas, de unde-a început ascensiunea lui Clinton. Fiul lui spune că Jerry Parks avea un dosar Clinton, care-a dispărut după moartea lui. Nu s-au făcut cercetări pentru prinderea făptaşilor. La 26 Iunie 1992, Gary Johnson, avocat, a fost bătut şi lăsat aproape mort pentru ca vecin fiind cu Jennifer Flowers, amanta de 12 ani a lui Clinton, avea un sistem de alarmă care-l filmase pe Clinton pe când era guvernatorul Statului Arkansas cum intră în apartamentul lui Jennifer Flowers cu cheia lui personală.

Dennis Patrick, salariat al firmei lui Dan Lassiter (acesta era prietenul lui Clinton şi traficant de cocaină din Little Rock) a observat cu uimire cum zeci de milioane apar şi dispar din contul lui – ca apoi să se facă trei atentate la viaţa lui. Procurorul Fiske n-a auzit nimic din toate astea.*36* Numărul asasinatelor dovedite ale lui Bill Clinton a trecut de 20; unii vorbesc chiar de 40 de oameni ucişi pentru e au văzut sau auzit ceva despre preşedintele ţării, printre care adolescenţi că Kevin Ives şi Don Henry, găsiţi tăiaţi de tren la 23 August 1987 (dar înjunghiaţi şi cu capul zdrobit înainte de-a fi puşi pe şinele de cale ferată), pentru ca văzuseră cum se descărcau avioanele care aduceau cocaină la aeroportul Mena din Arkansas. Moartea acestor copii a fost declarată „accident" de către Fahmy Malak, medicul legist promovat după ce muşamalizase cazurile a doi pacienţi morţi din cauza neglijentei infirmierei Virginia Kelley – mama Preşedintelui Bill Clinton. Fahmy Malak este un reprezentant tipic al sistemului de guvernământ al zilelor noastre în Statele Unite. Ca medic legist, a declarat că un om decapitată murit de moarte naturală. *37* Acesta este preşedintele ales – nu de noi, ci de plutocraţie; şi aceasta este justiţia lui.

În 1993, Parlamentul Mondial al Religiilor, în care sunt reprezentate peste 600 de religii, a votat o rezoluţie comună în care recomandă valori spirituale comune şi protejarea mediului înconjurător, stabiling astfel o Nouă Ordine Mondială pe tărâm religios. Protejarea mediului înconjurător este un lucru bun; dar ne supără ipocrizia acestui gest, căci cei care votează cele mai multe rezoluţii să-l protejeze sunt tocmai cei care-l distrug cel mai mult. Dar cu privire la „valorile spirituale" Parlamentul Mondial al Religiilor n-a mai folosit ipocrizia, şi-a declarat pe faţă ca acestea n-au nimic de-a face cu credinţa în Dumnezeu ci cu stabilirea unei comune imense mondiale care să cuprindă toţi oamenii – adică toţi sclavii. „Trebuie să uităm diferenţele noastre înguste de dragul comunităţii globale", zice Parlamentul; cine refuza s-o facă e inamicul. „Întregul glob trebuie… să renunţe la suveranitatea naţională", spune rezoluţia.

Stăpânii noştri talmudici se grăbesc să impună bolşevismul în occident. La Madrid, anul acesta au manifestat 15 milioane de cetăţeni împotriva buletinului de identitate obligatoriu. La Singapore, fiecare cetăţean trecut de 18 ani a primit o carte de identitate electronică cu toată istoria sa personală pe ea. Din 1991, în Statele Unite s-a început

spălarea creierului americanilor că să accepte să li se implanteze cipurî electronice care să conţină toată istoria lor – medicală, zice guvernul; economică şi politică, zicem noi. Au început cu implantarea cipurilor în câini, zicând: „Uite ce bine e, dacă se pierde cumva câinele, îl putem găsi cu instrumente electronice, oriunde s-ar ascunde". Dar la fel vor fi găsiţi şi dizidenţii oriunde s-ar ascunde. Ziarele *The New York*

Times şi *Washington Times* îndeamnă cetăţenii să se lase să li se implanteze cipurî, deocamdată în mod benevol. Credem că multor copii li s-au implantat cipurî fără ştirea lor şi-a părinţilor lor, în cadrul programelor de vaccinare. Începând cu anul 1985, The internal Revenue Service – IRS (compania privată care colectează taxele pe venit de la cetăţeni şi le transmit băncilor internaţionale care formează The Federal Reserve Board) a început să consolideze un imens fişier electronic cu dosare de cadre detailate ale tuturor cetăţenilor Statelor Unite Imediat accesibile lor (date relatate de pastorul Adrian Rogers). Unde eşti Nicolaie Ceauşescu, să-ţi vezi visul cu ochii

…

Progresul tehnic şi electronic permite realizarea visului talmudic de înrobire a tuturor naţiunilor globului. Reţeaua electronică globală a *intelsat*-ului este o organizaţie creată prin tratat internaţional ca să întreţină cei circa 20 de sateliţi care leagă prin comunicaţii 132 de ţări. Sunt 6 staţii de control al sateliţilor, înşirate între Perth în Australia şi Beijing în China, ambele legate de staţia din Maryland, Statele Unite.*38* Această reţea, desigur, a fost construită pentru binele omenirii. Să vedem ce beneficii aduce. Astfel, Wheaton industries, manufacturier de sticle de plastic, instalează un sistem de videoconferinţe între uzinele sale din Asia, Europa, México şi Puerto Rico. Paranteză: sticlele de plastic pe care le fabrica sunt vândute mai ales în Statele Unite. Sistemul de videoconferinţa, aflăm, va fi folosit pentru instruirea personalului local din Asia, Europa, Mexic şi Puerto Rico cum să repare defecţiunile tehnice ale maşinilor, pentru ca companiei nu-i convine nici să plătească salariul unui tehnician instruit şi capabil la faţa locului, nici să trimită un astfel de tehnician acolo. E mult mai ieftin să ai mâna de lucru necalificată şi neinstruită, care la nevoie poate fi dirijată prin sistemul de videoconferinţa: „vezi mânerul acela roşu din stânga? Tragi de el spre tine…" Dacă o maşină se strică în China, de exemplu, tehnicianul local poate sau să studieze

paginile manualului prin video sau să aibă o consfătuire de la om la om cu un tehnician din New Jersey", arăta încântat reprezentantul manufacturierului.*39* Dar de ce trebuie să aibă loc producţia în China dacă toate celelalte operaţii au loc în Statele Unite? Pentru ca mâna de lucru în China e de zeci de ori mai ieftină. Pentru ca chinezii sunt sclavi fericiţi să muncească până mor pentru un blid de orez. Pentru ca compania nu le plăteşte nici salarii omeneşti, nici asigurare medicală. Pentru că astfel conducerea companiei realizează profituri maxime. Astfel, în Statele Unite tot mai mulţi n-au de lucru şi decad în disperare şi mizerie; tot mai puţini de vântot mai bogaţi; iar cei din Asia, Mexic, Puerto Rico, şi fostele tari socialiste trăiesc tot cum au trăit înainte – decât ca pe poarta întreprinderii scrie alt nume. Reţelele electronice globale sunt un mare pas înainte înspre realizarea planului talmudic al lagărului de concentrare universal. Tot în acelaşi număr al aceluiaşi ziar, găsim informaţia că IBM instalează o reţea globală, care „va opera încă individual în fiecare ţară, dar va fi o sigură reţea unitară, bazată pe aceeaşi arhitectură şi făcută de acelaşi grup de oameni". Resursele militare construite pe timpul „războiului rece" vor fi revalorificate acum în reţele de supraveghere a populaţiei. Pentru cine a învăţat la şcoală socialismului să citească printre rânduri, e clară ştirea că

Departamentul Apărării şi-a deschis bazele de la Rome (New York), Fort Monmouth (New Jersey), San Diego (California), Langley (Virginia) ca să colaboreze cu sistemul guvernamental din Needham (Massachusetts) şi MCI Communications Corporation pentru a transmite „date şi imagini meteorologice, informaţie militară [despre ce şi despre cine, în interiorul Statelor Unite?], informaţii tactice [împotriva cui, în interiorul Statelor Unite?], şi informaţii medicale".*40*

Iar pentru cine nu ştie să citească printre rânduri, ni se spune că „AT & T urmăreşte să folosească expertiza aliaţilor săi de afaceri globali ca să ofere servicii integrale de comunicaţii corporaţiilor multinaţionale", fiindcă „**companiile multinaţionale cu baza în Statele Unite sunt forţa motrice de schimbare în pieţele de afaceri ale lumii".** *41* Această schimbare în pieţele de afaceri ale lumii este unificarea forţată a ţărilor occidentale cu ţările fost socialiste şi ţările din lumea a treia **reducându-le pe toate la nivelul de trai al ţărilor din lumea a treia**. Aceasta este semnificaţia îndatorării României către Fondul Monetar internaţional. Aceasta este semnificaţia mutării mijloacelor de producţie din occident în Asia şi America de Sud, unde

muncitorii sunt plătiţi cu sume derizorii, lăsând şomeri milioane de americani.

Compania Sprint şi grupul Iusacell, ca să nu se lase mai prejos, construieşte o reţea telefonică în Mexic. Mexicanii sunt parteneri ideali: se înmulţesc că muştele, trăiesc în gropi de gunoi, sunt deja marxişti şi obişnuiţi cu fără-de-legea şi teroarea, şi se mulţumesc cu salarii derizorii. Dar Mexicul nu e singura ţară cu care se „globalizează" Statele Unite. Aflăm că „Statele Unite şi Ministerul Rus al Postelor şi Telecomunicaţiilor au semnat luna trecută un memorandum de înţelegere şi cooperare în construirea unei structuri globale informaţionale… Statele Unite au semnat un contract similar cu Chile la începutul lunii acesteia".*42* Dar ca să nu-şi facă nimeni iluzii că pe aceste structuri globale informaţionale, pe aceste şosele electronice internaţionale, îşi va face fiecare de cap cum îi trăsneşte, Preşedintele Clinton cere modificarea legii dreptului de autor ca să includă şi controlul asupra filmelor, **programelor de computere**, înregistrărilor şi **datelor.** Adică: poţi oricând fi dovedit că ai încălcat o lege folosind un program de computer sau cunoscând o dată.

Ziarul *USA Today* informează că toţi cetăţenii şi imigranţii din Statele Unite vor primi un buletin de identitate naţional. *43* Valul de proteste a amânat faptul cu puţin; dar nu s-a renunţat la buletinele de identitate cu dosar electronic pe un microcip, coordonat cu banca centrală electronică care conţine dosarele tuturor oamenilor. După ce populaţia se va fi obişnuit puţin cu felul comod în care toate tranzacţiile, cumpărăturile, înregistrările, plăţile se fac electronic cu acest buletin, vor accepta cipul implantat în mâna sau pe frunte; căci cartoteca se poate pierde, se poate uita acasă, dar mâna nu, şi nu e mult mai comod aşa? Ni astfel cetăţeanul va fi sclavul total al plutocraţiei oculte internaţionale; o singură intrare în computer, şi omul moare de foame.

Primul pas s-a făcut deja în Mexic, unde guvernul a cheltuit $730 milioane pentru buletinele de identitate ale populaţiei „în vederea asanării procesului electoral". Oricine cunoaşte Mexicul îşi dă seama că imensa corupţie guvernamentală care domneşte acolo nu va fi „asanata" prin faptul că populaţia va fi obligată să aibă buletine de identitate, căci corupţia are loc la numărătoarea voturilor, nu la înregistrarea alegătorilor. Dar astfel, populaţia înfometată a Mexicului

va fi mai strâns controlată; şi, în virtutea tratatului NAFTA, Stateleunite vor face ce-a făcut Mexicul.

Scopul urmărit nu este „asanarea alegerilor" în Mexic, ci înregimentarea şerbilor Noii Ordini Mondiale. În Olanda, o nouă lege obliga toate persoanele să se legitimeze la cererea poliţiei cu un buletin de identitate detailat (asemănător celui din România socialistă), fără de care sunt arestate pe loc. În Marea Britanie, se prevede că toţi cetăţenii vor primi acest buletin de identitate înainte de 1 Ianuarie 1995. Tot în 1995, buletinele de identitate vor fi obligatorii în Australia. Între timp, în Statele Unite, soldaţii sunt folosiţi pentru testarea unui buletin de identitate computerizat numit MARC (Mulţi-Technology Automated Reader Card), care conţine o mulţime de date despre purtători; cu acest buletin se efectuează cumpărăturile şi se obţine îngrijirea medicală.*44*

Iobagii sunt legaţi de pământ. În socialism, îi lega buletinul de identitate. Tehnologia a evoluat de atunci: buletinul de identitate va fi înlocuit cu cartoteca electronică, care cuprinde toată istoria omului pe o suprafaţă cât palma. Nu te vei putea ascunde de paznicii lagărului de concentrare global nicăieri, căci cartoteca de identitate te va da de gol. Publicaţiile de specialitate o promovează că pe un lucru foarte dezirabil. Ar putea să îmbunătăţească mult îngrijirea medicală a gravidelor, de exemplu, scrie Paul Silverman.*45* Acesta este un jurnal de specialitate care costă bani, şi conţine articole tehnice, dar este distribuit pe gratis. Cineva îl finanţează – şi nu pentru a răspândi informaţiile tehnice; ci pentru îndoctrinare, cu atât mai subtilă cu cât îndoctrinarea este picurata printre informaţiile tehnice.

Progresul tehnologic este un lucru minunat. Dar într-o societate lipsită de morală, progresul tehnologic înseamnă capacitatea de a face mai mult rău. Senatorul Phil Talmadge din Washington a ridicat problema folosirii tehnologiei care creează o realitate virtuală în industria distracţiilor, prin care scenarii scrise dau individului senzaţia vizuală, auditivă, tactila, olfactiva de parcă ar fi întâmplări reale. Violenta şi crimă par să fie cele mai des folosite pentru a oferi distracţii copiilor. Din iniţiativa lui s-a introdus o legislaţie care cere ca cei ce folosesc realitatea virtuală în distracţii să aibă un permis înregistrat. Asta violează libertatea de expresie a artiştilor! auzi acolo, că dând copiilor senzaţia că au ucis pe cineva îi vei obişnui să ucidă cu

uşurinţă! Ni ce dacă? Să ne apărăm libertatea de expresie, vociferează Penn Jillette, foiletonist cu pretenţii.[46] Aceste publicaţii care se pretind tehnice se ocupă de politică, sociologie, morală, istorie, şi mai ales religie. O carte lăudată în aceeaşi revistă este *Zen and the Art of the internet – Budismul Zen şi arta comunicării pe reţeaua internet-ului*. Ca să comunici pe internet trebuie să ştii ce parametri are terminalul sau modernul tău, ce protocol suporta, şi ce protocol foloseşte internetul. Ce-are asta cu religia? Nimic decât că ofensiva împotriva creştinismului şi-a vieţii naţionale acoperă toate activităţile societăţii, este generală şi este finanţată cu sume gigantice. Iei în mână un articol despre internet şi afli că „o minte globală apare din apele lui", şi că „în economia globală care se dezvoltă rapid, întreprinderile nu pot aştepta câteva decenii".[47] Ni această revistă costa bani; este tipărită în condiţii excelente pe hârtie scumpă, conţine articole plătite celor ce le-au scris, şi este distribuită pe gratis. Ni aceasta este o armă de îndoctrinare. „Globalismul" este lozinca care a înlocuit-o pe „Proletari din toate ţările uniţi-vă"; aceleaşi minţi le-au scornit pe amândouă, în acelaşi scop.

Noul computer fabricat în 1994 de AT & T (principal braţ al plutocraţiei internaţionale) se cheamă „globalyst".

Câtă vărsare de sânge, câtă suferinţa, câtă moarte aduce naţionalismul! Uite ce fac sârbii în Bosnia şi Herţegovina, uite ce fac irlandezii şi englezii în Irlanda, uite ce-au făcut ungurii în Transilvania… naţionalismul e un lucru rău, nu-i aşa? Ni cine sunt cei mai înfocaţi naţionalişti? Figuri compromise că Corneliu Vădim Tudor şi Gheorghe Funar! Ce credibilitate pot avea ideile şi sentimentele unora ca ei? Noua Ordine Mondială va pune capăt varsarilor de sânge eliminând naţionalismul. Iată cum descrie un profesionist al informaţiei de stat, Dr. John Coleman, Noua Ordine Mondială care ne va aduce pacea universală (comentariile între paranteze îi aparţin lui James Warner):

„Un singur guvern mondial şi o singură monedă sub o oligarhie permanenta ne-aleasă de popoare dar care se alege singură dincercurile ei sub forma unui sistem feudal că în Evul Mediu…" (CFR este o astfel de oligarhie care practică aceasta selecţie).

„Nu va exista clasa de mijloc; vor fi doar stăpâni şi şerbi. Toate legile vor fi uniforme într-un sistem juridic unitar de curţi mondiale

care aplica acelaşi cod unificat, sprijinite de o forţă poliţienească a guvernului mondial şi de o forţă militară mondială pentru impunerea legilor în toate acele foste tari care nu vor mai avea graniţe naţionale…" (Asociaţia Avocaţilor din America militează pentru acest sistem juridic mondial).

„Nu va fi permisă decât o singură religie, sub forma unei religii de stat mondiale, care-a existat încă din 1920… Satanismul, Luciferianismul şi vrăjitoria vor fi recunoscute ca cursuri aprobate în şcoli şi nu se vor permite şcoli particulare sau bisericeşti. Toate bisericile creştine au fost deja subminate şi creştinismul va dispare sub guvernul mondial". (Satanismul şi vrăjitoria au primit statut de „religii". Servicii religioase satanice sunt oficiate în cadrul armatei Statelor Unite la bazele militare).

„Pentru introducerea unui stat în care nu există libertăţi individuale sau vreun concept despre libertate, nu vor exista republici, suveranitate, sau drepturi ale popoarelor. Mândria naţională şi identitatea rasială vor fi anihilate şi în faza de tranziţie va fi pedepsită aspru orice aluzie la originea rasială". (De asta se ocupă „legea care pedepseşte delictul de ura", dar în cele din urmă toţi vom fi sclavi, aşa că nu contează).

„Toţi vor fi îndoctrinaţi că sunt creaturi ale guvernului mondial fiecare cu un număr de identitate clar vizibil pe persoana să astfel încât să fie imediat accesibil; acest număr de identitate va fi intrat în computerul central al NATO-ului de la Bruxelles în Belgia şi toate agenţiile guvernului mondial îl vor putea obţine imediat oricând…" (S-au preparat deja acele de seringa pentru injectarea cipurilor de computer în persoane).

„Căsătoria va fi ilegală şi nu va exista viaţă de familie pe care o cunoaştem. Copiii vor fi luaţi de la părinţi de mici şi crescuţi ca aparţinând statului…" (Agenţiile care „protejează copilul o fac deja. Atât Hillary Clinton cât şi Ross Perot propovăduiesc programe de „creştere a copiilor departe de familiile lor).

„Femeile care au născut 2 copii vor fi instruite cum să avorteze; datele vor fi menţinute în dosarul personal al fiecărei femei din computerele regionale ale guvernului mondial". (în China se permite un singur copil. Pilula care provoacă avortul există deja).

„Va fi promovată pornografia… pe fiecare scenă şi ecran

cinematografic, inclusiv pornografia homosexuală şi lesbiană. Va fi obligatoriu să foloseşti droguri „pentru distracţii", fiecare având o raţie de droguri care poate fi cumpărată de la magazinele guvernului Noii Ordini Mondiale din toată lumea. Droguri care controlează mintea vor fi elaborate şi folosirea lor va fi obligatorie.

Astfel de droguri vor fi administrate în alimente şi în apă fără ştirea şi consimţământul poporului

…" (în Germania şi Uniunea Sovietică s-a folosit florul ca să reducă rezistenta mintală. Astăzi sunt baruri în New York care vând o băutură afrodiziaca ce ţine apetitul sexual ridicat timp de ore).

„Sistemul economic se va baza pe faptul că clasa oligarhica de stăpâni va permite să se producă exact atâtea bunuri şi servicii cât să ţină lagărele de sclavi în stare de funcţionare. Toată averea va fi concentrată în mâinile membrilor elitei…" (Masele sunt ţinute în frâu prin recesie economică, lipsa de lucru, lipsa celor necesare traiului, lipsa alimentelor, şi aşa mai departe).

„Eutanasia celor bătrâni şi foarte bolnavi va fi obligatorie…" (Eutanasia a fost propusă pe buletinele de vot din California în 1992).

„Cel puţin 4 miliarde de „paraziţi inutili vor fi eliminaţi în anul 2050 prin războaie locale, epidemii organizate de bolifatale rapide, şi înfometare. Sursele de energie, apă şi hrana vor fi furnizate la nivel de supravieţuire pentru cei ce nu sunt membrii elitei, începând cu popoarele Europei şi Americii de Nord şi trecând apoi la celelalte rase. Populaţia Canadei, Europei de vest şi Statelor Unite va fi decimata mai repede decât a celorlalte continente, până ce populaţia globului ajunge la cifra de un miliard care poate fi stăpânită, dintre care 500 de milioane vor fi chinezi şi japonezi, aleşi pentru că sunt popoare care-au fost înregimentate de secole şi sunt obişnuiţi să asculte ordinele fără să discute". (Războiul din Somalia, avorturile, secretul despre AIDS-SIDA. Oare de ce pentru prima dată în istorie nu se testează şi nu se urmăresc cei infectaţi în această epidemie mondială, dacă nu pentru depopularea forţată şi planificată? Mai mult, de ce şcolile şi guvernul nostru promovează promiscuitatea şi imoralitatea propagând folosirea prezervativelor când s-a dovedit că aproape toate prezervativele sunt permeabile? Abstinenţa nici nu e pomenită căci ar promova o societate morală şi dreaptă şi nu una decadentă, uşor de manipulat… Congresul refuza să protejeze prin avertizare soţiile legitime care nu ştiu că soţii

lor sunt infectaţi).

„Statele Unite vor fi inundate de popoare cu culturi străine care în cele din urmă vor năpădi America, oameni care nu ştiu ce înseamnă Constituţia Statelor Unite şi deci nu vor face nimic ca s-o apere, şi în mintea cărora conceptele de adevăr şi dreptate sunt aşa de slabe încât nu contează. Hrană şi adăpostul va fi tot la ce se gândesc". (Legile au fost votate. Nota noastră: Din Haiti vin valuri de imigranţi cu SIDA. în Miami trebuie să ştii limbile imigranţilor ca să poţi găsi de lucru.)

„Nicio bancă centrală nu va exista în afară de Bancă de Ajustări internaţionale şi Banca Mondială. Băncile particulare vor fi ilegale. Plata muncii va fi conform unor bareme uniforme sub unicul guvern mondial. Nu vor fi permisedisputele de salariu, şi nici devieri de la baremele universale stabilite de guvernul mondial. Cei care calcă legea vor fi executaţi imediat". (Băncile centrale naţionale aparţin deja familiei Rothschild: în Statele Unite, Italia, Anglia, Franţa, Germania, şi Austria).

„Nu vor exista bani sau monede în mâna celor ce nu fac parte din elită. Toate tranzacţiile se vor face prin cartoteca de credit care va avea numărul de identificare al purtătorului. Celui care calcă regulile… i se va suspenda cartoteca pe diverse perioade de timp după cât de mare a fost greşeala lui". (Oare de ce proliferează cartotecile de credit? Pentru binele consumatorului?)

„Un astfel de pedepsit va vedea că cartoteca lui este pe lista neagră când se duce la cumpărături şi nu va putea obţine nimic. Încercările de a folosi monede vechi, adică monedele de argint ale naţiunilor defuncte vor fi considerate crime capitale şi pedepsite cu moartea. Toate monedele vor trebui predate statului împreună cu puştile, muniţiile, explozivele şi automobilele. Numai elita şi funcţionarii mai înalţi ai guvernului mondial vor avea dreptul la automobile particulare, arme, monede". (Armele sunt confiscate cu încetul lună după lună. Nu s-aude nimic altceva decât că e rău să le ai. Există cel puţin 4 legi care controlează aurul. Ne aşteptam la mai multe. În cartea *să earth in the Balance – Pământul în cumpănă*, vice-preşedintele Al Gore propovăduieşte eliminarea motorului cu combustie internă, adică automobilele, camioanele, motocicletele).

„Dacă vina e mare, cartoteca va fi confiscata acolo unde se încearcă folosirea ei. După aceea acel om nu va putea obţine hrana,

apă, adăpost, de lucru, îngrijire medicală, şi va fi declarat oficial în afara legii…" (într-un sistem fără monedă, dacă ţi se pierde numărul din computer, eşti sfârşit).

„Grupurilor rivale că arabii şi evreii şi triburilor africane li se vor exagera duşmăniile şi li se va permite să ducă războaie de exterminare unii împotriva celorlalţi sub privirea Organizaţiei Naţiunilor Unite şi Alianţei Atlantice. Aceeaşi tactică va fi folosită în America Centrală şi de Sud. Aceste războaie de reducere a populaţiei vor avea loc înainte de preluarea puterii de către guvernul mondial şi vor fi stârnite pe fiecare continent unde locuiesc grupuri mari de populaţii diferite etnic şi religios, că sikh – îi pakistanezii musulmani, şi hinduşii. Controversele etnice şi religioase vor fi exagerate şi conflagraţii violente vor fi stârnite şi încurajate pentru „rezolvar ea conflictelor". (Exemple: Nicaragua şi Iugoslavia. Musulmanii radicali încearcă să răstoarne guvernul în Egipt. China şi Coreea de Nord le furnizează armament modern).

„Toate mijloacele de informare şi tipărire vor fi sub controlul guvernului mondial. Metode de spălarea creierului şi controlul minţii vor constitui „distracţiile în felul perfecţionat că o artă supremă în Statele Unite". (Aproape toate mass-media sunt sub control central şi într-adevăr spala creierele în mod subtil, inconştient).*48*

Cele de mai sus au fost scrise în 1992. În cei doi ani care s-au scurs de atunci s-au făcut paşi mari înspre realizarea acestei Noi Ordini Mondiale. Oile americane şi oile din celelalte ţări (care-şi închipuie că în Statele Unite domneşte piaţa liberă şi libertatea, şi care n-au altă dorinţă decât „intrarea în Europa") sunt cu încetul manate în ţarcul abatorului global. Dacă ar avea urechi de auzit şi ochi de văzut, ar putea vedea zidurile ţarcului. Zbigniew Brzeziński, consilierul Preşedintelui Carter, le descrie fără ascunziş. Societatea vestică, scrie el, „se afla în revoluţia informaţională cu concentraţia pe distracţii (saturaţie cu evenimente sportive) care sunt opiul maselor tot mai lipsite de ţel… Concomitent va creşte enorm posibilitatea de a controla individul. În curând va fi posibil controlul aproape permanent asupra fiecărui individ menţinând dosare la zi, care conţin cele mai intime detalii despre sănătate şi comportarea individuală a fiecăruia pe lângăalte date. Aceste dosare vor fi imediat accesibile autorităţilor. Puterea va fi în mâna celor ce controlează informaţiile, instituţiile

noastre vor fi înlocuite de instituţii care *previn criză*, cărora le revine sarcina de a identifica dinainte crize sociale şi a pune în acţiune programe pentru rezolvarea lor… [folosindu-se] posibilitatea de a modifica biologic şi chimic ceea ce până acum s-a considerat a fi esenţa imuabilă a omului… prin manipularea… chimică a creierului… Cum puterea economică devine indisolubil legată de puterea politică, devine invizibilă şi creşte sensul inutilităţii existenţei individului".*49* Asta scria Brzeziński cu aproape 20 de ani în urmă; şi nu greşea, căci avusese acces la planurile înţelepţilor Sionului, ale „comitetului celor 300". De atunci încoace s-au înfăptuit toate cele preconizate de el. Animalele sunt urmărite electronic în California prin cipurî implantate, de felul celor ce se vor implanta în goimi, în „vitele cu faţă de om". Din ce în ce mai mulţi funcţionari îşi ridică salariul sub formă de transfer electronic, avansând înspre societatea lipsită de bani şi bazată pe cartoteca de credit descrisă mai sus care poate pedepsi cu moartea prin înfometare. Ni iată decretul prezidenţial (Executive Order) No.

12148 al Preşedintelui Clinton, care însumează şi cuprinde decretele anterioare 10995 – 11005; acest decret prescrie că guvernul poate prelua dintr-odată toate mijloacele de comunicare, sursele de energie, rezervele de alimente şi mijloacele de a obţine alimente (pământul şi pădurile), mijloacele de transport pe uscat, apă şi aer, îngrijirea medicală şi toate mijloacele de învăţământ; că guvernul poate încadra cu forţa toţi cetăţenii în echipe de muncă sub supraveghere birocratică; poate obliga înregistrarea fiecărui om prin reţeaua poştală; poate reaşeza comunităţi omeneşti în altă parte; poate stabili preţurile şi salariile; poate decide cât ai voie să cheltuieşti din banii tăi; poate închide toate băncile şi bursele; şi poate institui orice măsură crede de cuviinţă.*50*

Dar bancherii internaţionali nu vor să realizeze Noua Ordine Mondială fără participarea maselor, a poporului. Astfel, s-a introdus în Congres proiectul de lege 4922, care propunea că proprietarii racordajelor digitale pentru voce, date sau orice altă informaţie să fieobligati să creeze posibilităţi pentru agenţiile guvernamentale că acestea să poată intercepta, asculta şi controla toate transmisiunile din locuri convenabile pentru aceste agenţii. Adică spionarea cetăţenilor să se facă pe spezele cetăţenilor, nu a statului. În Octombrie 1994, Congresul nu votase încă legea, la care se opun cu tărie toţi cei care-o pricep, şi pe care-o promovează cu şi mai multă tărie guvernul şi

marionetele plutocraţiei din Congres.

Cea mai mare realizare pentru care se străduieşte Hillary Clinton acum cât e la putere e socializarea medicinei şi impunerea paşaportului intern fără de care niciun om nu va mai avea voie să trăiască şi să existe. Cea mai mare realizare a vice-preşedintelui Al Gore este aşa-zisa „sosea informaţională", adică legarea tuturor printr-o reţea electronică prin care să se scurgă toate contactele şi toate informaţiile dintre oameni. Adică, cum zicea Lenin: „Comunismul e puterea sovietică plus electrificare întregii ţări". Decât că în America nu e electrificarea ci computerizarea.

Reţeaua electronică costa bani. „A sunat trompetă, chemând o nouă generaţie de săraci de profesie. Speriaţi că vor fi lăsaţi în urmă de către nouă tehnologie informaţională care promite **să transforme structura societăţii şi să submineze sursele tradiţionale de venit şi prestigiu public** [sublinierea noastră], proptesc pereţii sălilor în care deliberează Congresul încercând să capete control asupra unei puteri pe care n-au creat-o şi n-o înţeleg. Mă refer la avocaţii auto-numiţi ai celor „săraci de informaţii". Conduşi de organizaţii că *Electronic Frontier Foundation (Fundaţia Frontierei Electronice)* a lui Mitch Kapor şi *Taxpayer's Assets Project (Proiectul Averii Contribuabililor)* al lui Ralph Nader, sprijiniţi de o armată de profesori universitari plini, şi alimentaţi cu muniţie de specialişti din agenţii orăşeneşti în căutare de noi surse de fonduri, aceşti preoţi ai sărăciei intelectuale ai Noii Ere s-au decis să definească, să creeze şi să organizeze o nouă formă de beneficiu public... Noii săraci de profesie, departe de a fi mulţumiţi cu infinitul dezastru pe care l-au cauzat în problemele locuinţelor, a educaţiei, a asistenţei sociale şi a siguranţei publice, afirma că cheiacare rezolva problema sărăciei este să li se dea săracilor legături rapide la reţeaua informaţională!... Putem fi obligaţi să satisfacem nevoi pe care cei nevoiaşi nici nu ştiu că le au? Mai mult, vom fi intimidaţi ca să finanţăm o armată de profesionişti salariaţi la stat a căror slujbă va consta din a explica „nevoiaşilor de ce au această nevoie de care n-au auzit în viaţa lor? Cine va fi de fapt împuternicit prin asta? Cine va câştiga cel mai mult? Săracii?" se întreabă Bill Frezza.*51* El crede că e vorba doar de oportunişti politici care pun mâna pe o „cauză" pentru a se-mbogati. Banditismul şi necinstea lui Al Gore şi participarea unor binecunoscuţi comunişti şi agenţi subversivi că Ralph Nader ar dovedi că proiectul are drept scop doar îmbogăţirea

rapidă a unui grup de oameni necinstiţi. Dar nu e doar atât. Cu ajutorul electronicii guvernul mondial totalitar va putea urmări fiecare individ în fiecare moment al vieţii sale. Nu va exista scăpare din gulagul Noii Ordini Mondiale.

Departamentul Comerţului a lansat o propagandă susţinută pentru reţeaua informaţională, care, zic ei, „va ajuta celor handicapaţi, va reduce consumul de energie electrică (?!!), va face transportul mai sigur, va încuraja munca la domiciliu, va salva vieţi şi averi în dezastre, va îmbunătăţi mediul înconjurător, va da naştere unor instituţii culturale publice fără plată, şi va educa cetăţenii şi agenţiile de securitate publică". Dar beneficiul pe care nu l-a înşiruit aici Departamentul Comerţului este „televiziunea interactivă", prin care televizorul nu difuzează doar ci şi **colecteaza**informaţii. Ni alt beneficiu este ştergerea graniţelor naţionale; publicul este obişnuit cu încetul cu viaţa globală: un program numit „World Wide Web", adică „reţeaua mondială", este deja oferit pentru comerţ electronic. Faptul că conspiraţia plutocraţiei internaţionale este unită împotriva vitelor cu faţă umană nu înseamnă însă că între furnicile parazite e pace şi armonie; scopul comun e jaful, dar apoi survin disensiunile la împărţirea prăzii. Astfel, AT & T, gigantică companie de telefoane şi telegrafie americană, promotoare de frunte a homosexualităţii ca formă de viaţă preferată, este în fruntea unui conglomerat numit „partenerii mondiali", care este în alianţă cu un grup de companii olandeze, suedeze şi elveţiene decomunicaţii, cu Telefonică din Spania, şi cu SITA, o reţea globală care aparţine unor companii aeriene. Rivala lor este compusă din BT ŞI MCI, cărora li s-au alăturat Telekom din Germania şi France Telecom, care a cumpărat în Iunie 20 %k din compania americană Sprint.*52* Dar dacă cineva îşi închipuie că aceste alianţe plutocratice peste graniţele naţionale asigura pacea, se înşală; în timp ce zecile de milioane sângerau şi mureau în cel de-al doilea război mondial, marile concerne industriale practicau aceleaşi alianţe internaţionale. Într-o scrisoare din 12 Iunie 1883, Friedrich Engels îi scria lui Eduard Bernstein: „Toţi puturoşii ăştia de tot felul trebuie întâi să se bată ca nişte câini între ei, să se distrugă şi să se compromită reciproc, şi astfel ne vor netezi calea".*53* Pacea veşnică şi universală e o poveste de adormit copiii; plutocraţia internaţională creează războaie căci profita şi prosperă din ele. Nu ei sunt cei ce mor pe câmpul de luptă.

La 3 Mai 1994, Preşedintele Clinton a semnat ordinul prezidenţial PDD 25 prin care pune armata Statelor Unite ale Americii sub ordinele Organizaţiei Naţiunilor Unite. Armata americană poate deci fii trimisă în orice altă ţară fără declaraţie de război **şi fără aprobarea Congresului şi Senatului, de fapt, fără aprobarea nimănui**, să masacreze şi să ocupe orice populaţie pe orice teritoriu străin. De aceea când armata americană a invadat Haiti în toamna anului 1994 nici Congresul nici Senatul nici preşedintele şi nici poporul n-au obiectat la acest act de agresiune pe timp de pace împotriva unei ţări străine. Noţiuni că „amestecul în treburile interne ale altei tari", „agresiune", „declaraţie de război", au devenit demodate. Armata Statelor Unite de-acuma face parte din forţa de reprimare poliţienească a supraguvernului mondial al plutocraţiei internaţionale.

La 3 Octombrie 1994 Departamentul de Stat a recunoscut supremaţia Organizaţiei Naţiunilor Unite asupra Statelor Unite ale Americii, care renunţă astfel la suveranitatea naţională şi devin formal vasale plutocraţiei internaţionale.

Frumoasă biserica episcopală din Coral Gables, Florida, care-a fost clădită de creştini, anunţa acum în circulare violete conferinţe cuţitlul: „Să aruncăm o nouă privire asupra credinţei noastre (este credinţa tradiţională potrivită cu zilele noastre sau avem nevoie de o nouă cosmologie?)", şi conferinţe care găsesc răspunsul în religii din antichitatea cea mai îndepărtată, în spiritism, în culturi magice; religiile Noii Ere sunt acum propovăduite în faţa altarului care-a fost până recent ridicat lui Hristos.

Unii cred că impunerea cu atâta forţă a promiscuităţii, decăderii morale şi a homosexualităţii nu este doar o armă de detracare a individului pentru a-l face mai uşor de stăpânit şi exploatat, ci şi o metodă de descreştere a populaţiei, în special a populaţiei albe de origine europeană. Un fapt e cert: statisticile oficiale ale guvernului american sunt mincinoase. *Proiectul 10* care dirijează programă analitică pentru şcolile publice în Statele Unite susţine că 10 %k din toţi oamenii sunt homosexuali. Dar nici măcar raportul Kinsey, pe care-l citează aceasta propagandă şi aceasta educaţie publică mincinoasă, nu indică 10 %k homosexuali, ci doar 4 %k; 10 %k sunt cei care cândva în viaţa lor au avut idei sau gânduri despre homosexualitate. Chiar şi cele 4 %k indicate de Kinsey sunt exagerate;

în realitate, între 1 şi 3 %k sunt homosexuali în populaţie; şi dintre aceştia o parte nu sunt homosexuali autentici din născare ci au fost influenţaţi în mod complex ca să devină astfel. Deşi rangul social şi financiar al homosexualilor este mai ridicat decât media populaţiei, indicele lor de „fericire" este mult mai scăzut decât al restului populaţiei. Un studiu comparativ al longevităţii şi cauzelor morţii la şase grupuri: bărbaţi căsătoriţi, holtei, femei căsătorite, femei singure, homosexuali şi lesbiene arata că cei căsătoriţi trăiesc mai mult (vârsta în momentul morţii fiind la majoritatea în jur de 75 ani la bărbaţi căsătoriţi, 79 la femei căsătorite, 57 la holtei, şi 71 la femei singure), iar homosexualii trăiesc uimitor de puţin: vârsta în momentul morţii la majoritatea este în jur de 39 de ani, şi doar 2 %k din ei ajung 65 de ani; chiar dacă-i excludem pe cei morţi de SIDA (homosexualii sunt principalii purtători ai bolii), vârsta majorităţii în momentul morţii e în jur de 42 de ani, şi la lesbiene, 45 de ani. Comparativ cu restul populaţiei, homosexualii au de 116 mai multe orisansa de-a fi asasinaţi, şi de 24 de ori mai multe şanse de-a se sinucide.*54*

La ceremonia de înmânare a medaliei Pentru Libertate care a avut loc în Philadelphia în Iulie 1994, Václav Havel, Preşedintele Republicii Cehe, a ţinut o cuvântare în care a arătat că, după părerea lui, conflictele culturale sunt în creştere şi din ce în ce mai periculoase astăzi, că nu există un sens unificator şi nici forţe integrante în această era „postmodernă"; deci cea mai importantă sarcina politică a ultimilor ani ai acestui secol constă din crearea unui nou model de coexistenţă între diverse culturi, naţiuni, râse şi „temeri religioase" într-o singură civilizaţie împletită. „Ideile de drepturi şi libertăţi ale omului", a zis el, „trebuie ancorate în alt loc şi în alt fel decât până acum. Avem rădăcini în pământ dar şi în cosmos în acelaşi timp. Dându-ne seama de acest lucru, avem capacitatea de a ne depăşi condiţia. La foruri internaţionale, politicienii pot repeta de mii de ori că baza noii ordini mondiale este respectul universal pentru drepturile omului dar acest lucru n-are nicio valoare dacă cerinţa aceasta nu-şi are rădăcina în respectul pentru miracolul existenţei, miracolul universului, miracolul naturii, şi miracolul propriei noastre existenţe". Naţionalismul, dragostea de patrie, sunt „tribalism" care trebuie condamnat şi eliminat. Dar în afară de denigrarea religiei, denigrarea dragostei de patrie şi popor, nu este prea clar la prima vedere cum crede Václav Havel că ne vom depăşi condiţia, şi nici nu e prea clar pentru cititorul

neiniţiat care este miracolul propriei noastre existenţe lipsite de Dumnezeu. Pentru cititorul care s-a familiarizat cu literatura magiei negre, a francmasoneriei, a societăţilor secrete, a cultului Noii Ere, a satanismului, expresiile lui Václav Havel nu sunt altceva decât fragmente din litaniile şi propaganda îndreptate împotriva civilizaţiei creştine. Václav Havel e şeful unui stat, chipurile, „eliberat de sub bolşevismul satanic".

Pentru Septembrie 1994 erau programate la Detroit manevre comune ale poliţiei şi armatei americane la Hotelul Book-Cadillac, în care participanţii urmau să fie antrenaţi şi instruiţi – în ce oare? în vederea acestor manevre, doi reprezentanţi ai Departamentului de Stat al Statelor Unite (unul din ei s-a recomandat cu numele de Chris Wagner de la Fort Brag) i-au cerut Susanei Lambrecht, proprietăreasa clădirii foarte înalte învecinate cu hotelul, permisiunea ca trăgători şi asasini profesionişti să fie postaţi pe acoperişul clădirii pe timpul manevrelor. Ea nu le-a dat permisiunea căci avea pe acoperişul clădirii un cuib de şoimi rari, specie pe cale de dispariţie pe care dorea să-i protejeze. Dar când şeful adjunct al poliţiei, George Clarkson, a fost întrebat ce fel de manevre erau acelea, el a izbucnit: „Dar aceste manevre trebuiau să fie secrete!" şi-a refuzat să mai răspundă până la noi ordine. Fort Brag însă este cartierul general al forţelor Delta şi Green Beret de trupe aşa-zise „anti-teroriste". Pentru cine nu ştie ce rost au aceste trupe, iată explicaţia pe care-o da Suvorov:

„În 1923, Mihail Tukacevski, renumit de-acum pentru monstruoasă brutalitate cu care-a exterminat populaţia din Rusia centrală, nordul Caucazului, Urali, Siberia şi Polonia, formula bazele teoretice ale scopului războiului. După Tukacevski, scopul războiului este „să-ţi garanteze folosirea liberă a violenţei şi pentru aceasta este necesar în prima fază să anihilezi forţele inamicului".*55* Deci după anihilarea puterii de rezistenţă, urmează faza a doua: „folosirea liberă a violenţei împotriva populaţiei". Trupe speciale trebuie antrenate special, căci tactica şi operaţiile nu mai au loc pe câmp între armate, ci prin case printre civili. Astfel de trupe antrenate special au fost în Uniunea Sovietică Ceka, OGPU, NKVD; echipate cu automobile blindate, trenuri blindate, tunuri mici şi mitraliere, au dus războiul împotriva propriei populaţii – aşa cum sunt antrenate să-l ducă astăzi forţele Delta şi Green Beret în Statele Unite. Milioane de cetăţeni au fost exterminaţi în Uniunea Sovietică, zeci de milioane au fost aruncaţi în

lagăre de concentrare. Din 1939, echipamentul forţelor de oprimare a inclus şi tancuri şi avioane. Dizidenţii incomozi din Statele Unite sunt vizitaţi de elicoptere negre fără numere şi semne distinctive, deşi legea spune că vehiculele armatei trebuie să poarte însemnele. Căror trupe le aparţin aceste elicoptere negre?

Împotriva cui operează aceste trupe? Batalioanele „speciale" al NKVD-ului aveau sarcina să pătrundă în teritoriile ţărilor care urmau să fie „eliberate" – Polonia, România, Estonia, Letonia, Lituania, Finlanda – înainte de sosirea armatei propriu-zise, să ocupe podurile, să distrugă liniile de comunicaţii, şi să terorizeze populaţia. După câteva zile şosea şi armata roşie eliberatoare, şi batalioanele speciale se dedicau muncii lor de bază de a distruge pe cei incomozi. Documentele unui astfel de batalion arata rezultatele: „Am dus circa 600 de prizonieri de aici peste graniţă.

Erau ofiţeri, proprietari, preoţi, poliţişti şi jandarmi…".*56* Aceşti 600 de proprietari şi preoţi polonezi duşi din ţara lor „eliberată" peste graniţă, în Siberia, sunt o picătură din fluviul de eliberare sovietică. Astăzi cea mai mare industrie din Statele Unite este construirea de lagăre şi închisori – largi teritorii înconjurate de garduri înalte de sârmă ghimpată înclinate înspre interior – pentru „terorişti": proprietari, preoţi…

Uriaşul american adormit a început să mişte în somn şi să se trezească. La 8 Noiembrie 1994, în ciuda fraudei electorale, alegătorii americani au rupt dominaţia de o jumătate de secol a democraţilor din Congres şi-au ales în cele mai multe cazuri candidatul care nu făcea parte din partidul Preşedintelui Bill Clinton. Desigur, nu e mare diferenţă între republicani şi democraţi. Dar nu atât rezultatul alegerilor provoacă îngrijorare elitei plutocratice care-şi celebrează victoria asupra naţiunilor înghenunchiate, căci Bill Clinton este un sabes goi cu uşurinţă aruncat la gunoi când devine un balast, cât faptul că americanii refuza să-şi predea armele şi au început chiar să se organizeze în miliţia legală garantata lor de Constituţia Statelor Unite pentru apărare. În Michigan 11 judeţe şi-au organizat miliţia; în Idaho, iau naştere miliţii instruite; ziarele mari ca *The New York Times* au început să le denigreze; dar adevărata indicaţie despre eficacitatea acestor miliţii este atacul veninos şi furibund într-o cărticică recentă de 139 de pagini despre miliţii publicată de ADL.

N-a existat o vârstă de aur a omenirii. Libertatea, dreptatea şi prosperitatea nu cad din cer asupra pământului; se cuceresc şi se păstrează prin luptă. Oamenii buni nu se pot retrage din viaţapoporului, preferând să nu ştie nimic şi să nu facă nimic, căci astfel dau mână liberă celor care urmăresc să-i subjuge şi să-i exploateze. Guvernul nu păzeşte drepturile cetăţeanului; cetăţeanul trebuie să-şi păzească guvernul, şi să nu-i permită să-i taie drepturile. Ni primul pas în vigilenţa şi lupta cetăţeanului cinstit pentru păstrarea drepturilor sale trebuie să fie identificarea adversarului şi-a metodelor lui de luptă.